

॥ श्री महावीराय नमः ॥

श्री जैन स्तुति

: प्रकाशक :

जगन्मूर्ति केशवदास लक्ष्मणानी
काशी-५२ - मुंबई - ४०० ००६.

॥ શ્રી મહાવીરાય નમઃ ॥

શ્રી જૈન સ્તુતિ

—પ્રકાશક—

ભાનુભાઈ કેશવલાલ ભણુશાળી
વાલકેશ્વર

સુ.ખઈ-૪૦૦૦૦૬

—: પ્રાપ્તિ સ્થાન :-

ભાનુભાઈ કેશવલાલ ભણુસાળી
૭૫-૭૬ વાલકેશ્વર રોડ,
મુંબઈ-૪૦૦૦૦૬

વીરવાણી પ્રકાશન કેન્દ્ર
C/o નંદલાલ તારાચંદ વોરા
૬૮, નેપીયન્સી રોડ, B, ૪૫/૪૬,
શાંતિનગર, ચોથે માળે,
ફોન : ૮૨૨૮૨૬૨/૮૧૧૫૬૬૦/૮૧૧-૬૨૩૬
મુંબઈ-૪૦૦ ૦૦૬

❧

આવૃત્તિ દશમી

કિંમત સદ્ઉપયોગ દરરોજ પ્રાર્થના કરવી

❧

સંવત ૨૦૪૭ ઇ.સં. ૧૯૬૧ વીર સંવત ૨૫૧૮

❧

તા.ક. :- પુસ્તક મળ્યાની પહોંચ તથા અભિપ્રાય ઉપરના
સરનામે લખી જણાવવા વિનંતી

મુદ્રણ સ્થાન

નીતિન જે. બદાણી

અરિહંત પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ

મુદ્રણ : ચેમ્બર્સ બુલ્ડિંગ, હરિયાપુર અમદાવાદ-૩૮૦૦૦૧
ફોન : ૩૪૭૮૦૮

સંપાદકનું નિવેદન

જૈન સમાજના કર-કમલમાં મને આ જૈન સ્તુતિની દસમી આવૃત્તિ ફેરફાર સાથે અર્પણ કરતાં અત્યંત હર્ષ થાય છે. આ પુસ્તકનું નામ જૈન સ્તુતિ રાખવામાં આવેલ છે. પ્રાર્થના સાથે બોધ-દાયક વિગત પણ મુકવામાં આવી છે. જીવનમાં પ્રાર્થનાની ઘણી અગત્યતા રહેલી છે. જેને જીવનમાં ઘડતર કરવું હોય તેને નિયમિત પ્રાર્થના કરવી જોઈએ. પ્રત્યેક ધર્મશાસ્ત્રમાં પ્રાર્થનાની અગત્યતા સ્વીકારેલ છે. જૈન શાસ્ત્રો કહે છે પ્રમુખ ગુણપ્રાપ્ત કરવામાં ઉત્કૃષ્ટ રસ ઉત્પન્ન થાય તો તીર્થંકર નામ ગોત્ર ઉપાજન કરે છે. વિજ્ઞાન પણ પ્રાર્થનાની શક્તિનો સ્વીકાર કરે છે. પ્રાર્થના શક્તિ સર્વથી શ્રેષ્ઠ શક્તિ છે. અને પ્રાર્થનાથી ઘણાના ભયંકર રોગો પણ મટ્યા છે. પ્રાર્થના જીવનની શક્તિ નિત્ય મુશ્કેલીઓમાંથી ઉગારે છે, તેમજ કસોટીના કાળમાં સહાયક બને છે. પ્રાર્થનાની રીત મને તે હોય ભગવાનનું ધ્યાન કરવાની સાથે વ.ત છે. પ્રાર્થના હૃદયની હોય સામુહિક પ્રાર્થના નો અદ્ભુત વસ્તુ છે, જેનાથી સર્વ શ્રેષ્ઠ માનસિક અને આત્મિક શાંતિ મળે છે માટે સવારે ઉઠતા અને સાયંકાળે પ્રાર્થના સાથે મળીને કરવી.

આ સંગ્રહમાં આપેલી સ્તુતિઓ છઠ્ઠો પણ આપણા જૈન ધર્મના વિવિધ સિદ્ધાંતોને રજુ કરતી ચતુર્વિધ સંઘની સ્મરણ મંત્રુષાઓ છે. આ જૈન સ્તુતિમાં મોટી સાધુ વંદના, છંદ સંગ્રહ, શ્રી લક્ષ્મીમર આદિ સ્તોત્રો દશવૈકલિક તથા ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રના થોડા અધ્યયનો શ્રી પુસ્ત્રિસુણ, શ્રી આત્મસિદ્ધિ શાસ્ત્ર, પાપનું પ્રાયશ્ચિત, રતનાકર પચ્ચીશી, જીવરાશિની સજ્જાય, અપૂર્વ અવસર, જીવા પાંત્રીસી, આકર્ષકસ્તવનો, ભજન, સ્તુતિ વગેરે તેમજ ધાસીલાલજી મહારાજ સાહેબના પ્રભાવિક લક્ષ્મીમર સ્તોત્ર વિગેરે વિષયોની સુંદર ગુંથણી કરવામાં આવી છે. મુખ્યત્વે આત્માની ઉન્નતિ માટે જૈન સ્તુતિનું પુસ્તક ધણું ઉપયોગી થઈ પડશે.

જૈન સ્તુતિની નવમી આવૃત્તિ બહુ દુર્લભ સમયમાં ખલાસ ગઈ કલકત્તા, કોચીન, મદ્રાસ, કર્ણાટક, સૌરાષ્ટ્ર, ગુજરાત, અમદાવાદ

તેમજ મુંબઈમાં વસતા જણાસુ ભાઈ/બહેનોએ સુંદર સહકાર આપ્યો તેમજ પૂજ્ય સંતો સતીજીઓએ પ્રેરણા આપી. દરરોજ પ્રાર્થના કરવાની તેમજ સામાયિક કરીને વાંચન કરવાની પ્રેરણા આપી તે સંબંધી વાંચકો તરફથી ધણા પત્રો તથા તેમનો અભિપ્રાય સાથે મળ્યા જે વાંચી-આ દસમી આવૃત્તિ તુરત છપાવવાનો નિર્ણય કર્યો. જે પ્રકાશન કરતાં આનંદ અનુભવીએ છીએ.

મુંબઈ-વાલકેશ્વર રહેતાં સુશ્રાવક. શ્રી જસવંતજીભાઈ મગનલાલ વોરાએ આ આવૃત્તિ માટે તેમજ અગાઉની આવૃત્તિ માટે કાગળની ખરીદી તેમજ પ્રકાશનની બધીજ જવાબદારી સ્વીકારેલ જે બદલ તેમનો આભાર માનું છું. જણાસુ ભાઈ-બહેનોએ આ પુસ્તકની પ્રભાવના કરી પોતે પણ નિયમીત પ્રાર્થના શરૂ કરી અમને પ્રેરણા આપી, આ જ્ઞાન પ્રચારના કાર્યમાં સહકાર આપેલ છે તે બધા ભાઈ-બહેનો નો આભાર માનું છું.

અમદાવાદ પ્રેક્ષમાંથી દરરોજ આ પુસ્તકના પુરૂં સુધારવા માટે મુંબઈ મોકલવામાં આવતા હતા. તે પુરૂં શ્રી નંદલાલભાઈ વોરા (હાલ વાલકેશ્વર) પોતાના અમૂલ્ય સમયનો ભોગ આપીને તપાસીને સુધારી આપવા બદલ તેમનો આભાર માનું છું.

આ પુસ્તકના વિતરણ તેમજ તે અંગેનો પત્ર વહેવાર કરી-જ્ઞાન પ્રચારના કાર્યમાં સહકાર આપવા બદલ શ્રી વીરવાણી પ્રકાશન કેન્દ્ર નો આભાર માનું છું.

આ પુસ્તક સમયસર છાપી આપવા બદલ શ્રી અરિહંત પ્રિન્ટીંગ પ્રેસના માલિક શ્રી નીતીન બદાણી નો આભાર માનું છું.

આ પુસ્તકમાં કોઈ ઉત્સુક લખાણું હોય તો મિથ્યામે દુષ્ટતામ અંતમાં અમે આશા રાખીએ છીએ કે ધર્મપ્રેમી ભાઈ/બહેનો આ પુસ્તકનો સરો લાલ ઉઠાવશે તો આ પુસ્તક પ્રકાશનનો અમારો પ્રયાસ સફળ થયો એમ હું માનીશ.

૭૫, વાલકેશ્વર રોડ

મુંબઈ-૪૦૦૦૦૧

તા. ૧-૭-૯૧

લી. સંઘ સેવક

ભાનુભાઈ કેશવલાલ

ભણશાળી

—: અનુક્રમણિકા :—

અનુક્રમ	નામ	પૃષ્ઠ
૬૦૦ અહર્ન		૧
શ્રી ભક્તામર સ્તોત્ર		૩
શ્રી મોટી સાધુવંદણા		૨૭
શ્રી નાની સાધુવંદણા		૩૯
શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ સ્તોત્ર		૪૧
શ્રી બધંમાન ભક્તામર સ્તોત્રમ		૪૭
પુચ્છિસુણુ-વીર સ્તુતિનું		
મહાત્મ્ય-માર્ગદર્શન-પ્રેરણા		૬૯
પુચ્છિસુણુ-મહાવીર સ્તુતિ		૭૩
પ્રાસ્તાવિક ગાથાઓ		૮૬
શ્રી દશવૈકાલિક સૂત્રના ચાર અધ્યયન		૯૮
શ્રી ઉત્તરધ્યયન સૂત્રનું (ત્રીજું અધ્યયન)		૧૧૮
શ્રી ઉત્તરધ્યયન સૂત્રનું ચોથું અધ્યયન		૧૨૪
ચોત્રીસ અસંજ્ઞાય		૧૩૦
બીત્રીસ સિદ્ધાંતોના નામ		૧૩૧
૨૪ તીર્થ કરના નામ		૧૩૨
વીર વિહરમાન તીર્થ કરના નામ		૧૩૨
અગીયાર ગણધરનાં નામ		૧૩૩
દશ શ્રાવકોનાં નામ		૧૩૩
૧૬ સતીઓનાં નામ		૧૩૩
શ્રી જૌતમ પૃચ્છા		૧૩૪
ધર્મધ્યાનનો મહિસાસન		૧૩૭

અનુક્રમ	નામ	પૃષ્ઠ
ભાવ પ્રતિક્રમણ શ્રી માટે ?		૧૪૦
ભાવ પ્રતિક્રમણ		૧૪૧
શ્રી પુરુષોત્તમ મહારાજ સાહેબનું મોટું માંગલીક		૧૪૪
વીરવંદણા		૧૪૬
શ્રાવકના ત્રણ મનોરથ		૧૪૭
દરરોજ ધારવાના ૧૪ નિયમો		૧૪૯
તપશ્ચર્યાનું ફળ		૧૫૦
જ્ઞાન પંચમીની આરાધના		૧૫૬
દ્વિવાળી જાપની વિધિ		૧૫૮
સુપાત્ર દાન વિભાગ		૧૫૮
સુપાત્ર દાનની વસ્તુઓ		૧૫૯
સુપાત્ર દાનના લાભો		૧૬૦
તપની આલોચણા		૧૬૧
વ્યાખ્યાન વખતે બોલવામાં આવતી શ્રી મહાવીર પ્રભુની સ્તુતિ		૧૬૮
શ્રી રત્નાકર પરચીશી		૧૭૧
શ્રી ચોવીસ જિનની આરતી		૧૭૬
પંચ જ્ઞાનની આરતી		૧૭૭
પંચ પરમેષ્ઠિની આરતી		૧૭૮
આત્મસિદ્ધિ શાસ્ત્ર		૧૭૯
અપૂર્વ અવસરનું અમરકાવ્ય		૧૮૩
જડ ચેતન સ્વભાવ		૧૮૭
શ્રી સદ્ગુરુ ભક્તિ રહસ્ય		૧૯૮
અમૂલ્ય તરવ વિચાર		૨૦૦

પંચ પરમેષ્ઠિ વંદણા	
(આમણાના સવૈયા)	૨૦૨
શ્રી અરિહંત ભગવંતને	
શ્રી સિદ્ધ ભગવંતને	૨૦૨
,, કેવળી ભગવંતને	૨૦૩
,, આચાર્યજીને	૨૦૩
,, ઉપાધ્યાયજીને	૨૦૩
,, સાધુજીને	૨૦૪
,, ગુરુદેવને વંદણા	૨૦૪
,, શ્રાવકજી	૨૦૫
પાપનું પ્રાયશ્ચિત	૨૦૬
શ્રી જીવરાશીની સજ્જાય	૨૧૧
મૈત્રી ભાવનું પવિત્ર ઝરણુ	૨૧૫
સિદ્ધ પરમાત્માની સ્તુતિ	૨૧૫
શ્રી અરિહંતની સ્તુતિ	૨૧૭
શ્રી ચોવીસ જિનની સ્તુતિ	૨૧૮
શ્રી જિનેશ્વર સ્તુતિ	૨૧૯
વીર જિનના ચૌદ સ્વમનું	
સ્તવન	૨૨૨
આલોચના	૨૨૩
દિવાળીનું સ્તવન	૨૨૫
મનુના નામે નિત્ય	
દિવાળીની સજ્જાય	૨૨૭
સંસાર સાગર વિષે શ્લોકો	૨૨૯
અંત સમયની ભાવના	૨૩૫
પંચ પરમેષ્ઠિ મહા મંગલ	૨૩૬
નવકાર મંત્રનો મહિમા	૨૩૭

નમસ્કાર પદ	૨૩૮
મારો નવકાર ખેલી છે	૨૩૯
પંચ પરમેષ્ઠિ છે સાર	૨૪૦
છેલ્લી ઘડી	૨૪૧
કરુણાનો કોઈ પાર નથી	૨૪૨
કરમનો કાયડો અલખેલો	૨૪૩
જુઠી મમતા શા માટે	૨૪૪
શ્રી વૈરાગ્ય ઉપદેશક દોહા	૨૪૫
ચેત ચેત નર ચેત	૨૪૭
શ્રી નવકારનો છંદ	૨૪૮
બાર વ્રતના છંપા	૨૫૦
શ્રી શાન્તિનાથનો છંદ	૨૫૫
શ્રી શાન્તિનાથ સ્વામીનો છંદ	૨૫૭
,, શાંતિનાથનો છંદ	૨૫૮
,, ચિંતામણી પાર્શ્વનાથનો	
છંદ	૨૫૯
,, પાર્શ્વનાથ સ્વામીનો છંદ	૨૬૧
,, પાર્શ્વનાથનો છંદ	૨૬૨
,, મહાવીર સ્વામીનો છંદ	૨૬૩
,, ગૌતમ સ્વામીનો છંદ	૨૬૪
,, તાવનો છંદ	૨૬૪
,, સોળ સતીનો છંદ	૨૬૬
,, પાંસડીયા યંત્રનો છંદ	૨૬૮
બાર ભાવના આત્મ ગોળી	૨૬૯
સંચારો (અનશન) કરવાનો વિધિ	૨૭૧
પૌષ્પ પાળવાની વિધિ	૨૭૩

આયંભિલ નવ દિવસની	
વિધિ નીચે મુજબ કરવી	૨૭૫
આલોચણા	૨૭૯
સંવત્સરીની આલોચણા	૨૮૦
જ્ઞાનાતિયાર	૨૮૧
કર્શનાતિયાર	૨૮૧
ચારિત્ર અતિયાર	૨૮૨
જૈન સ્તુતિ (કાવ્યો)	૩૦૭

જીવ્યાની યુક્તિ ન જાણી	૩૦૮
તારી કંડણાનો ક્રોધ પાર નથી	૩૦૯
જય કરનારા જિનવરા	૩૧૦
મા-બાપને ભૂલશો નહિ	૩૧૦
અંતિમ સમયની આરાધના	૩૧૧
ક્ષમાપના	૩૨૩
ત્રણ મિનિટની તૈયારી	૩૨૮
અરિહંત પરમાત્માને પ્રાર્થના	૩૩૧
પચ્ચક્રબાણુ વિધિ	૩૩૬

પચ્ચબ્જાણી સમય

આ સમય મુંબઈના સ્ટાન્ડર્ડ પ્રમાણે છે.

માસ તા.	સુર્યોદય ઘ. મિ.	સુર્યાસ્ત ઘ. મિ.	અવસ્થા ઘ. મિ.	ચોરસી ઘ. મિ.	અષ્ટમી ઘ. મિ.	પુરિષી ઘ. મિ.	અમર ઘ. મિ.
જાન્યુ. ૧	૭-૧૩	૬-૧૧	૮-૦૧	૮-૫૭	૧૧-૨૭	૧૨-૪૨	૩-૨૬
૧૭	૭-૧૬	૬-૨૦	૮-૦૪	૧૦-૦૧	૧૧-૨૫	૧૨-૪૮	૩-૩૪
ફેબ્રુ. ૧	૭-૧૫	૬-૩૦	૮-૦૩	૧૦-૦૪	૧૧-૨૮	૧૨-૫૨	૩-૪૧
૧૬	૭-૦૮	૬-૩૮	૭-૫૭	૧૦-૦૦	૧૧-૨૬	૧૨-૫૩	૩-૪૫
માર્ચ ૧	૭-૦૭	૬-૪૪	૭-૪૮	૮-૫૭	૧૧-૨૪	૧૨-૫૧	૩-૪૭
૧૬	૬-૪૮	૬-૪૭	૭-૩૬	૮-૪૮	૧૧-૧૮	૧૨-૪૮	૩-૪૭
એપ્રિલ ૧	૬-૩૫	૬-૫૧	૭-૨૪	૮-૩૮	૧૧-૧૧	૧૨-૪૩	૩-૪૭
૧૬	૬-૨૩	૬-૫૪	૭-૧૧	૮-૩૧	૧૧-૦૫	૧૨-૩૮	૩-૪૭
મે ૧	૬-૧૩	૬-૫૯	૭-૦૧	૮-૨૪	૧૧-૦૦	૧૨-૩૭	૩-૪૭
૧૬	૬-૦૪	૬-૦૪	૬-૫૪	૮-૨૦	૧૦-૫૮	૧૨-૩૫	૩-૪૮
જૂન ૧	૬-૦૩	૬-૧૦	૬-૫૧	૮-૧૮	૧૦-૫૮	૧૨-૩૫	૩-૫૩
૧૬	૬-૦૩	૬-૧૫	૬-૫૧	૮-૧૧	૧૧-૦૦	૧૨-૩૬	૩-૫૭
જુલાઈ ૧	૬-૦૬	૬-૧૮	૬-૫૪	૮-૦૪	૧૧-૦૩	૧૨-૩૨	૪-૦૦
૧૬	૬-૧૧	૬-૧૮	૬-૫૮	૮-૦૦	૧૧-૦૬	૧૨-૩૫	૪-૦૧
ઓગ. ૧	૬-૧૭	૬-૧૩	૬-૦૫	૮-૩૧	૧૧-૦૮	૧૨-૩૫	૩-૫૮
૧૬	૬-૨૧	૬-૦૫	૬-૦૮	૮-૩૨	૧૧-૦૮	૧૨-૩૬	૩-૫૪
સપ્ટે. ૧	૬-૨૫	૬-૫૩	૬-૧૭	૮-૩૨	૧૧-૦૫	૧૨-૩૮	૩-૪૭
૧૬	૬-૨૭	૬-૪૦	૬-૧૫	૮-૩૦	૧૧-૦૨	૧૨-૩૭	૩-૩૭
ઓક્ટો. ૧	૬-૩૦	૬-૨૭	૬-૧૮	૮-૨૮	૧૦-૫૬	૧૨-૨૮	૩-૪૮
૧૬	૬-૩૭	૬-૧૫	૬-૨૨	૮-૨૮	૧૦-૫૭	૧૨-૨૭	૩-૪૦
નવે. ૧	૬-૪૦	૬-૦૫	૬-૨૮	૮-૩૧	૧૦-૫૭	૧૨-૨૨	૩-૧૩
૧૬	૬-૪૭	૫-૫૮	૬-૪૫	૮-૩૫	૧૦-૫૮	૧૧-૨૭	૩-૧૧
ડીસે. ૧	૬-૫૭	૫-૫૬	૬-૪૫	૮-૪૧	૧૧-૦૫	૧૧-૨૮	૩-૧૩
૧૬	૬-૦૬	૬-૦૨	૬-૫૪	૮-૪૦	૧૧-૧૨	૧૧-૩૭	૩-૧૭

બીજા ગામોમાં જે સ્ટાન્ડર્ડ ટાઈમ થતો હોય તે પ્રમાણે
પચ્ચબ્જાણી કરવું.

અનુપૂર્વી

- જ્યાં ૧ હોય ત્યાં નમો અરિહંતાણું કહેવું.
જ્યાં ૨ હોય ત્યાં નમો સિદ્ધાણું કહેવું.
જ્યાં ૩ હોય ત્યાં નમો આયરિયાણું કહેવું.
જ્યાં ૪ હોય ત્યાં નમો ઉવજાયાણું કહેવું.
જ્યાં ૫ હોય ત્યાં નમો લોએસન્વસાહુણું કહેવું.

ચોપાઈ

- અનુપૂર્વી ગણજ્યો જોય, છમાસી તપનું કળ હોય.
સંદેહ નવ આણે લગાર, નિર્મળ મને જ્યો નવકાર. ૧
- શુદ્ધ વસ્ત્રે ધરી વિવેક, દિનદિન પ્રત્યે ગણવી એક,
એમ અનુપૂર્વી જે ગણે તે પાંચસે સાગરના પાપને હણે. ૨

દોહરો

- એક અક્ષર નવકારનો શુદ્ધ ગણે જે સાર;
તે ખાંધે શુભદેવનું આયુષ્ય અપરંપાર. ૧
- ઓગણીસ લાખ ત્રેસડ હજાર, ખસે ખાસડ પળ;
ત્યાં સુધી તે ભોગવે, નવકાર મંત્રનું કળ. ૨
- અશુભ કર્મ કે હરણકું, મંત્ર બહો નવકાર;
વાણી દ્વાદશ, અંગમે, દેખ લીયો તત્વસાર. ૩

૧

૧	૨	૩	૪	૫
૨	૧	૩	૪	૫
૧	૩	૨	૪	૫
૩	૧	૨	૪	૫
૨	૩	૧	૪	૫
૩	૨	૧	૪	૫

૨

૧	૨	૪	૩	૫
૨	૧	૪	૩	૫
૧	૪	૨	૩	૫
૪	૧	૨	૩	૫
૨	૪	૧	૩	૫
૪	૨	૧	૩	૫

૩

૧	૩	૪	૨	૫
૩	૧	૪	૨	૫
૧	૪	૩	૨	૫
૪	૧	૩	૨	૫
૩	૪	૧	૨	૫
૪	૩	૧	૨	૫

૪

૨	૩	૪	૧	૫
૩	૨	૪	૧	૫
૨	૪	૩	૧	૫
૪	૨	૩	૧	૫
૩	૪	૨	૧	૫
૪	૩	૨	૧	૫

૫

૧	૨	૩	૫	૪
૨	૧	૩	૫	૪
૧	૩	૨	૫	૪
૩	૧	૨	૫	૪
૨	૩	૧	૫	૪
૩	૨	૧	૫	૪

૬

૧	૨	૫	૩	૪
૨	૧	૫	૩	૪
૧	૫	૨	૩	૪
૫	૧	૨	૩	૪
૨	૫	૧	૩	૪
૫	૨	૧	૩	૪

૭

૧	૩	૫	૨	૪
૩	૧	૫	૨	૪
૧	૫	૩	૨	૪
૫	૧	૩	૨	૪
૩	૫	૧	૨	૪
૫	૩	૧	૨	૪

૮

૨	૩	૫	૧	૪
૩	૨	૫	૧	૪
૨	૫	૩	૧	૪
૫	૨	૩	૧	૪
૩	૫	૨	૧	૪
૫	૩	૨	૧	૪

૯

૧	૨	૪	૫	૩
૨	૧	૪	૫	૩
૧	૪	૨	૫	૩
૪	૧	૨	૫	૩
૨	૪	૧	૫	૩
૪	૨	૧	૫	૩

૧૦

૧	૨	૫	૪	૩
૨	૧	૫	૪	૩
૧	૫	૨	૪	૩
૫	૧	૨	૪	૩
૨	૫	૧	૪	૩
૫	૨	૧	૪	૩

૧૧

૧	૪	૫	૨	૩
૪	૧	૫	૨	૩
૧	૫	૪	૨	૩
૫	૧	૪	૨	૩
૪	૫	૧	૨	૩
૫	૪	૧	૨	૩

૧૨

૨	૪	૫	૧	૩
૪	૨	૫	૧	૩
૨	૫	૪	૧	૩
૫	૨	૪	૧	૩
૪	૫	૨	૧	૩
૫	૪	૨	૧	૩

૧૩

૧	૩	૪	૫	૨
૩	૧	૪	૫	૨
૧	૪	૩	૫	૨
૪	૧	૩	૫	૨
૩	૪	૧	૫	૨
૪	૩	૧	૫	૨

૧૪

૧	૩	૫	૪	૨
૩	૧	૫	૪	૨
૧	૫	૩	૪	૨
૫	૧	૩	૪	૨
૩	૫	૧	૪	૨
૫	૩	૧	૪	૨

૧૫

૧	૪	૫	૩	૨
૪	૧	૫	૩	૨
૧	૫	૪	૩	૨
૫	૧	૪	૩	૨
૪	૫	૧	૩	૨
૫	૪	૧	૩	૨

૧૬

૩	૪	૫	૧	૨
૪	૩	૫	૧	૨
૩	૫	૪	૧	૨
૫	૩	૪	૧	૨
૪	૫	૩	૧	૨
૫	૪	૩	૧	૨

૧૭

૨	૩	૪	૫	૧
૩	૨	૪	૫	૧
૨	૪	૩	૫	૧
૪	૨	૩	૫	૧
૩	૪	૨	૫	૧
૪	૩	૨	૫	૧

૧૮

૨	૩	૫	૪	૧
૩	૨	૫	૪	૧
૨	૫	૩	૪	૧
૫	૨	૩	૪	૧
૩	૫	૨	૪	૧
૫	૩	૨	૪	૧

૧૯

૨	૪	૫	૩	૧
૪	૨	૫	૩	૧
૨	૫	૪	૩	૧
૫	૨	૪	૩	૧
૪	૫	૨	૩	૧
૫	૪	૨	૩	૧

૨૦

૩	૪	૫	૨	૧
૪	૩	૫	૨	૧
૩	૫	૪	૨	૧
૫	૩	૪	૨	૧
૪	૫	૩	૨	૧
૫	૪	૩	૨	૧

ૐ અર્હન

—નમોત્યુણં સમણસ્સ ભગવચ્ચો મહાવીરરસ—
અર્હન્તો ભગવંત ઈન્દ્ર મહિતાઃ સિદ્ધાશ્ચ સિદ્ધિસ્થિતાઃ ।
આચાર્યાન્નિન શાસન્નોત્કરાઃ પૂજ્યા ઉપાધ્યાયકાઃ ॥
શ્રી સિદ્ધાંત સુપાઠકા । મુનિવરા રત્નત્રયાસધકાઃ ।
પંચૈતે પરમેષ્ઠિનઃ પ્રતિદિનં કુર્વન્તુ નો મંગલમ્ ॥ ૧

બ્રાહ્મી ચંદન બાલિકા ભગવતી રાજેમતી દ્રૌપદી ।
કૌશલ્યા ચ મૃગાવતી ચ સુલક્ષ્મી સીતા સુભદ્રા શિવા ॥
કુન્તી શીલવતી નલસ્ય દાંપત્ય ચૂલા પ્રભાવત્યપિ ।
પદ્મભાવત્યપિ સુંદરી પ્રતિદિનં કુર્વન્તુ નો મંગલમ્ ॥
વીરઃ પાર્શ્વ નમિઃ સુપાર્શ્વ સુવિદ્ધિઃ શ્રેયાંસ મદ્ધિમઃ શશિઃ ।
નેમિ નાભિજ વાસુપૂજ્ય વિમલઃ પદ્મપ્રભુઃ શીતલઃ ॥
કુન્થુ શાન્ત્યભિનંદનાર્હન્મુનિ ધર્મોન્નિતઃ સંભવો ।
ઉનંતઃ શ્રી સુમતિશ્ચ તીર્થપતયઃ કુર્વન્તુ નો મંગલમ્ ॥ ૨

મંગલં ભગવાન વીરો મંગલં ગૌતમ પ્રભુ
મંગલ રથુક્તીભદ્રાદ્યા જૈન ધર્મોસ્તુ મંગલમ્
સર્વ મંગલ માંગલ્યમ્ સર્વ કલ્યાણ કારણમ્
પ્રધાનમ્ સર્વ ધર્મોણામ્ જૈનં જ્યતિ શાસનમ્

શ્લોકનો અર્થ

ઇન્દ્ર સહિત દેવદાનવ અને માનવ વડે સન્માન-
સત્કાર પામેલ વંદનીય અરિહંત દેવ, સર્વ કર્મને ક્ષય
કરી સિદ્ધશીલાપર સ્થિત થયેલ સિદ્ધ ભગવાન; પંચાચારનું
પાલન કરી જિનશાસનને ઉન્નત કરનાર શ્રી આચાર્યદેવ; તથા
અંગોપાંગાદિ આગમોનું પઠન પાઠન કરાવનાર ઉપાધ્યાયજી
અને રત્નત્રયીની આરાધના કરવામાં તત્પર એવા પ્રવર મુનિવરોઃ
એ પાંચ અમારા માટે પરમ હૃષ્ટ દેવો છે. તે સતત અમારા
આત્માનું કલ્યાણ કરો-૧

વર્તમાન શાસનપતિ ભગવાન મહાવીર દેવ ૨૪,
શ્રી પાશ્વનાથજી ૨૩; શ્રી નમિનાથજી ૨૧; શ્રી સુકાશ્વ-
નાથજી ૭; શ્રી સુવિધિનાથજી ૬; શ્રી શ્રેયાન્સનાથજી ૧૧,
શ્રી મલ્લીનાથજી ૧૬; શ્રી ચંદ્રપ્રભુજી ૮; શ્રી નેમનાથજી
૨૨, શ્રી આદિનાથજી ૧; શ્રી વાસુપૂજ્યજી ૧૨; શ્રી વિમલ-
નાથજી ૧૩, શ્રી પદ્મપ્રભુજી ૬; શ્રી શીતલનાથજી ૧૦;
શ્રી કુંથુનાથજી ૧૭, શ્રી શાંતિનાથજી ૧૬; શ્રી અભિનંદનજી
૪; શ્રી અરનાથજી ૧૮; શ્રી મુનિ સુવ્રતનાથજી ૨૦; શ્રી
ધર્મનાથજી ૧૫; શ્રી અજીતનાથજી ૨; શ્રી સંભવનાથજી
૩; શ્રી અનંતનાથજી ૧૪; અને શ્રી સુમતિનાથજી ૫, એ
ચોવીસ તીર્થંકરો અમારું કલ્યાણ કરો-૨.

ભક્તામર સ્તોત્ર

ભક્તામર-પ્રણત-મૌલિ-મણિ-પ્રભાણ
મુધોતકં દલિત-પાપ-તમો વિતાનમ્ ।
સમ્યક્ પ્રણમ્ય જિન-પાદ-યુગં-યુગાદા,
વાલમ્બનં ભવ-જલે પતતાં જનાનામ્ (૧)

ભાવાર્થ :- આપને વંદન કરવાને નીચે નમેલા
ભક્તિવાન દેવોના મુગટમાં રહેલી મણીઓની પ્રભાને
પ્રકાશિત કરનાર; તેમજ પાપરૂપ અંધકારના સમુદ્રનો
નાશ કરનાર, જન્મ મરણ રૂપ, સંસાર સાગરમાં અટવાતા
માનવીઓને અવલંબન રૂપ, યુગની આદિમાં થયેલા એટલે
પ્રથમ જિનેશ્વર એવા શ્રી ઋષભદેવના બન્ને ચરણ કમળને
વિનય સહિત વંદન કરીને (આ શ્લોકનો બીજા શ્લોક સાથે
સંબંધ રહેલો છે) ૧

યઃસંસ્તુઃસકલ વાહ-મય-તત્ત્વ-બોધા-
દુદભૂત-બુદ્ધિ-પદ્મિઃસુર-લોક-નાથૈઃ ।
સ્તોત્રૈજગ-ત્રિતય-ચિત્ત-હરૈ રુદારૈઃ
સ્તોષ્યે કિલાહમપિતં પ્રથમં જિનેન્દ્રમ્ (૨)

ભાવાર્થ :- સર્વશાસ્ત્રોના તત્ત્વો જાણવાથી ઉત્પન્ન
થયેલી કુશળ બુદ્ધિ વડે, ત્રણે જગતનાં ચિત્તને હરણ કરનાર
વિશાળ સ્તોત્ર વડે દેવોના દેવ શ્રી ઈન્દ્ર મહારાજાએ જેની
સ્તુતિ કરી છે. એવા પ્રથમ જિનવર શ્રી ઋષભદેવની હું
સ્તુતિ કરીશ. (૨)

બુદ્ધ્યા વિનાપિ વિબુધા-ચિંત-પાદ-પીઠ ।
સ્તોતું સમુદત - મતિર્વિગતત્રયોહમ્ ।
બાલં વિહાય જલ-સંસ્થિત મિન્દુભિમ્બ-
મન્યઃક ઇચ્છતિ જનઃસહસા ગ્રહિતુમ્ (૩)

ભાવાર્થ :- દેવો વડે પૂજ્યા છે જેના ચરણના આસનો
એવા હે જિનેન્દ્ર ! મારામાં વિશેષ બુદ્ધિ નહિ હોવા છતાં
લજ્જાનો ત્યાગ કરીને સ્તુતિ કરવાને પ્રયત્નશીલ બનું છું.
(ખરું જોતાં આ મારું સાહસ જ છે, કેમકે) પાણીમાં
રહેલ ચંદ્રના પ્રતિબિમ્બને એકાએક ગ્રહણ કરવાને બાળક
વિના બીજું કોણ ઇચ્છે ? (કોઈ જ નહિ) ૩.

વક્તું ગુણાન્ ગુણ-સમુદ્ર ! શશાંક-કાન્તાન્
કસ્તે ક્ષમઃ સુર-ગુરુ-પ્રતિભોઽપિ બુદ્ધ્યા
કલ્પાન્ત-કાલ-પવનોઽર્જત નક-ચક્રમ્
કેવા તરિતુમલ મમ્યુ-નિધિ ભુજબ્યામ્ (૪)

ભાવાર્થ :- હે ગુણોના સાગર ! ચન્દ્ર સમાન
આપના નિર્મળ ગુણોનું વર્ણન કરવાને દેવોના ગુરુ બૃહ-
સ્પતિ સમાન બુદ્ધિવાળા અસમર્થ નીવડે (તો પછી મારી
તો વાત જ શી ?) પ્રલયકાળના પવનથી ઉછળી રહેલા
પહાડ જેવા મોજામાં અટવાઈ રહ્યા છે મહાન મગર અને
મચ્છો વિગેરે જેમાં છે, એવા લયંકર મહાસાગરને બે
હાથ વડે તરવાને કોણ સમર્થ થાય ? (જ્યાં મોટા વહાણો
નકામાં નિવડે ત્યાં હાથથી તરી પાર જવાની તો વાત જ
કેમ બને ?) ૪

સોઝહં તથાપિ તવ ભક્તિ વશાન્મુનીશઃ ।
 કતુર્ સ્તવં-વિગત-શક્તિરપિ પ્રવૃત્તઃ ।
 પ્રીત્યાત્મ-વીર્યમવિચાર્ય મૃગો મૃગેન્દ્રમ્
 નાઽભ્યેતિ કિં નિજશિશોઃ પરિપાલનાર્થમ્ (૫)

ભાવાર્થ :- હે મુનિશ્વર ! આવા પ્રકારનો હું શક્તિ
 હીન હોવા છતાં આપની ભક્તિને વશ થઈ આ સ્તવન
 કરવાને પ્રયત્ન કરું છું એક હરણુ પોતાની શક્તિનો વિચાર
 કર્યા વિના પોતાના બચ્ચાના રક્ષણ માટે કેસરી સિંહની સામે
 શું નથી જતું ? (મારા આ પ્રયાસ પણ આપના પ્રત્યેના
 પ્રેમનું પ્રતિક છે). ૫

અદ્ય-શ્રુતં શ્રુતવતાં પરિહાસ-ધામ
 ત્વહ ભક્તિરેવ મુખરી કુરુતે બલાન્ભામ્ ।
 યત્કોકિલઃ કિલ મધૌ મધુરં વિરોતિ
 તત્ચારુ-ચામ્ર-કલિકા નિકરૈક હેતુઃ (૬)

ભાવાર્થ :- હું અદ્ય સુત્રી એટલે મૂર્ખ જેવો અને
 જ્ઞાનીઓના હાસ્યનું પાત્ર છું. છતાં તમારા પ્રત્યેનો ભક્તિ
 ભાવ જ મને બળાત્કારે બોલવા પ્રેરે છે. જેમ કોયલ
 ચૈત્ર માસમાં મીઠા સ્વરે ગાન કરે છે તે કેવળ આમ્રવૃક્ષની
 સુંદર મંજરીનો જ પ્રભાવ છે (તેમ મારું આ કાર્ય કેવળ-
 ભક્તિભાવની પ્રેરણા છે) ૬

ત્વત્સંસ્તવેન ભવ-સન્તતિ-સન્નિબદ્ધમ્ ।
 પાપં ક્ષણાત્ક્ષયમુપૈતિ શરીર-ભાજનમ્ ।
 આકાન્ત-લોકમલિ-નીલમશેષમાશુ
 સૂર્યાશુ-ભિન્નમિવ શાર્વરમન્ધકારમ્ (૭)

ભાવાર્થ :- આપના શુભ સ્તવન વડે માનવ દેહધારીના જન્મમરણની હારમાળા લગાડી દેનારા પાપો ક્ષણ માત્રમાં નાશ પામે છે. જન્મરની પાંખ જેવો રાત્રિનો કાળો અંધકાર કે જે આખા લોકમાં વ્યાપી ગયેલ છે, તે સૂર્યના એક જ તેજસ્વી કિરણ વડે નાશ પામે છે. (આપના સ્તવનમાં સૂર્યથી પણ અધિક પ્રભાવ રહેલો છે.) ૭

મત્ત્વેતિ નાથ; તવ સંસ્તવનં મયેદ—
 મારભ્યતે તનુ-ધિયાડપિ તવ પ્રભાવાત્
 ચેતો હરિષ્યતિ સતાં નલિની-દલેષુ
 મુક્તાફલ - ધુતિમુપૈતિ નનૂદઃ-ગિન્દુઃ (૮)

ભાવાર્થ :- એમ વિચારી હે નાથ ! મારામાં ઓછી ખુદ્ધિ હોવા છતાં આ સ્તવન રચવાનું શરૂ કરું છું. તે આપના જ પ્રભાવથી સજ્જનો માટે મનહરણ નીવડશે. જેમ કમળના સુંદર પત્રમાં પડેલું નાનું એવું પાણીનું ગિન્દુ સાચા મોતીની શોભાને પ્રાપ્ત કરે છે. (તેમ આ સ્તવન સર્વ પાપોનો નાશ કરનાર બનશે.) ૮

આસ્તાં તવ સ્તવનમસ્ત-સમસ્ત-દોષમ્
ત્વત્સંકથાઽપિજગતાં દુરિતાનિ હન્તિ ।
દ્વૈરે સહસ્ર કિરણુઃકુરુતે પ્રભૈવ
પદ્મા-કરેષુ જલ-જનિ વિકાસ-ભાંજિ (૯)

ભાવાર્થ :- સર્વ પાપને નાશ કરનાર એવા આપના સ્તવનની વાત તો શું કરું? આપની શુભ કથા પણ જગતના પ્રાણીઓના પાપ સમૂહને નાશ કરે છે. જેમ હબરો કિરણવાળો સૂર્ય દૂર હોય છે છતાં તેની પ્રભા વડે જ પૃથ્વી પર રહેલા સરોવરમાંના કમળો ખીલી ઉઠે છે. (તેમ આ સ્તવન સર્વ પાપોનો નાશ કરનાર બનશે.)

ના-ત્યદ્ભૂતં-ભૂવન-ભૂષણ-ભૂત-નાથ
ભૂતૈર્ગુણૈર્ભૂવિ ભવન્તમભિષ્ટુવંતઃ ।
તુલ્યા ભવન્તિ ભવતો નનુ તેન કિંવા ?
ભૂત્યાશ્રિતં ય ઈહ નાત્મ-સમં કરોતિ (૧૦)

ભાવાર્થ :- હે જગતના ભૂષણ ! હે જગતના નાથ ! આપની ભાવપૂર્વક સ્તુતિ કરનાર આ જગતમાં આપના અદ્ભૂત ગુણોએ કરી આપના સમાન જ બની જાય છે, તેમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી અથવા તો આ જગતમાં બની રહેતા શ્રીમન્તો પણ પોતાના આશ્રીતને શું પોતાના સમાન નથી બનાવતા? (સંસારમાં રહેલા શ્રીમન્તો પણ આશ્રીતને શ્રીમન્ત બનાવી નાખે તો પછી આપની સેવા કરનાર આપની સમાન બને તેમાં આશ્ચર્ય શું?) (૧૦)

દષ્ટ્વા ભવન્તમ-નિમેષ-વિલોકનીયમ્
 નાન્યત્ર-તોષમુપયાતિ જનસ્ય ચક્ષુઃ
 પીત્વા પયઃશશિ-કર-ધ્રુતિ-દુગ્ધ સિંધોઃ
 ક્ષારં જલં જલ-નિધે-રાશિતું ક ઇચ્છેત્ ? (૧૧)

ભાવાર્થ :- અનિમેષ દષ્ટિએ જોવા ચોચ આપતું
 નિર્માણ સ્વરૂપ નિહાળ્યા પછી માનવીના ચક્ષુઓ અન્ય
 સ્થળે સંતોષ પામતા નથી, ચંદ્રની ચાંદની સમાન ક્ષીર-
 સમુદ્રના ઉજ્જવળ દુધનું પાન કર્યા પછી લવણ સમુદ્રનું
 ખાડું પાણી પીવાની ઇચ્છા કોણ કરે ? (આખા જગતમાં
 આપ અનુપમ દર્શનીય છે.) ૧૧

યૈઃ શાન્ત-રાગ-રુચિભિઃ પરમાણુભિસ્ત્વમ્
 નિર્માપિતસ્ત્રિ - ભુવનૈક - લલામ ભૂત ।
 તાવન્ત એવ ખલુ તેડપ્યણુવઃ પૃથિવ્યામ્
 યત્તે સમાનમપરં નહિ રૂપમસ્તિ (૧૨)

ભાવાર્થ :- ત્રણે જગતમાં ક્રાન્તિથી શોભાયમાન એવા
 હે પ્રભુ ! જે શાન્ત પ્રેમ પ્રભાના પરમાણુ વડે આપનું
 શરીર બનાવાયું છે કે તે પરમાણુઓ ખરેખર પૃથ્વી પર
 એટલાજ હતા જેથી આપના સમાન સૌન્દર્ય બીજા કોઈને
 મળ્યું નથી, (દેવોના હૃદયને પણ આહ્વાહિત કરે એવું
 જિનેશ્વરનું રૂપ હોય છે) ૧૨

વક્ત્રં ક્વ તે સુરનરોરગ-નેત્ર-હારિ
 નિઃશેષ-નિર્જિત-જગત્ ત્રિયોપમાનમ્ ।
 બિમ્બં કલંક-મલિનં ક્વ નિશાકરસ્ય
 યદ્ વાસરે ભવતિ પાણ્ડુ-પલાશ-કલ્પમ્ (૧૩)

ભાવાર્થ :- ત્રણે જગતમાં અપાતી સર્વ સુંદર ઉપ-
 માઓમાં વિજય પામેલ એવું દેવ, માનવ કે નાગેન્દ્રના
 ચક્ષુને હરણ કરનાર આપનું મુખ કમળ કયાં ? અને કલં-
 કથી મલીન થયેલ વળી દિવસે ખાખરાના પાનની માફક
 પીળું પડી જનારું ચંદ્રનું બિમ્બ કયાં ? (મતલબ સુંદર
 મુખને ચંદ્રની ઉપમાં આપવામાં આવે છે, પણ આપનું
 મુખ તો ચંદ્ર કરતાં પણ અનેક ગણી કાંતિવાળું અને
 નિર્મળ છે.) ૧૩

સંપૂર્ણ-મણ્ડલ શશાંક-કલા કલાપ-
 શુભ્રા ગુણાસ્ત્રિ-ભુવનં તવ લંઘયંતિ
 ચે સંશ્રિતાસ્ત્રિ જગદીશ્વર- નાથમેકમ્
 કસ્તાન્નિવારયતિ સંચરતો યથેષ્ટમ્ ? (૧૪)

ભાવાર્થ :- સંપૂર્ણ મંડળસહ ચંદ્રની કલાના સમુ-
 હસમાન આપના ઉજ્જવળ ગુણો ત્રણે જગતમાં વ્યાપી
 રહેલ છે. ત્રણ જગતના ઇશ્વર એવા હે નાથ ! જેઓ
 આપના એકના જ આશ્રયમાં આવી રહેલા છે, તેને ઇચ્છા
 માફક વિચરતાં કોણ રોકી શકે ! (આપના સર્વ શ્રેષ્ઠ
 ગુણોના ગાન ત્રણે લોકમાં થાય છે.) ૧૪

ચિત્રં કિમત્ર યદિ તે ત્રિ-દશાંગનાભિ-
 નીતં મના ગપિ મનો ન વિકાર માર્ગમ્ ।
 કલ્પાન્ત-કાલ-મરુતા ચલિતા ચલેન
 કિં મન્દરાદ્રિ, શિખરં ચલિતમ્ કદાચિત્ (૧૫)

ભાવાર્થ :- સૌન્દર્યના નિધિ જેવી દેવાંગનાઓ
 અનેક પ્રયત્નો વડે પણ આપના મનને લેશમાત્ર પણ વિકાર-
 મય ન બનાવી શકી હોય તો તેમાં આશ્ચર્ય જેવું શું છે !
 પર્વતોને હુચમચાવી ઉખેડી ફેંકી દેનાર પ્રલયકાળનો પવન
 પણ મેઝગિરિના શિખરને શું કદાપિ ડોલાવી શકે ? (આપે
 કામદેવ ઉપર અજોડ વિજય મેળવ્યો છે.) ૧૫

નિર્ધૂમ - વર્તિરપવર્જિત - તૈલ - પૂરઃ
 કૃત્સ્નં જગત્ત્રયમિદં પ્રકટી-કરોષિ ।
 ગમ્યો ન જાતુ મરુતાં ચલિતા-ચલાનામ્
 દીપોઽપરસ્ત્વમસિ નાથ જગત્પ્રકાશઃ (૧૬)

ભાવાર્થ :- હે નાથ ! જેમાં ધુમ્ર નથી, વાટ કે તેલ
 પુરવાની જરૂર નથી એવા, તેમજ આ ત્રણે જગતના તત્ત્વો
 એકી સાથે પ્રગટ કરનાર મહા પ્રકાશવાન અને મોટા પહાડો
 ને ઉખેડી નાખનાર પવન પણ જેને ઝુઝાવી ન શકે એવા
 પ્રબળ પ્રતાપી અને આખા જગતના પ્રાણીઓને પ્રકાશ
 આપનાર આપ અનેરા દીપક છો. (એક જ્યોતિમય દીપક
 બીજા અનેક દીપકને જ્યોતિવાન બનાવે છે તેમ આપ
 અનેકના જીવનમાં જ્ઞાન જ્યોતિ પ્રગટાવો છો) ૧૬

નાસ્તં કદાચિદુપયાસિ ન રાહુ-ગમ્યઃ,
સ્પષ્ટીકરોપિ સહસા યુગપન્નગન્તિ ।
નામ્ભો-ધરોદર-નિરુદ્ધ-મહા-પ્રભાવઃ
સૂર્યાતિશાયિ મહિમાસિ મુનીન્દ્ર ! લોકે (૧૭)

ભાવાર્થ :- હે મુનીન્દ્ર ! આ જગતમાં આપ સૂર્યથી પણ અધિક મહિમાવાન છો. (કેમકે સૂર્યમાં હુણુ છે તે આપનામાં નથી જેવા કે) કદી અસ્ત થવાનો નથી, રાહુ ગ્રહણ કરી શકતો નથી. એકજ સાથે શીઘ્રતાથી આખા જગતને પ્રકાશ કરી શકો છો તેમજ વાદળોં પણ આપના મહા પ્રભાવને રોકી શકતા નથી. (જ્ઞાન રૂપ સૂર્ય અંધને ચક્રવાન બનાવે છે.) ૧૭

નિત્યોદયં દલિત-મોહ-મહાન્ધકારમ્
ગમ્યં ન રાહુ વદનસ્ય ન વારિદાનામ્
વિભ્રાન્તે તવ મુખાન્નમનદપ—કાન્તિ
વિદ્યોતયન્નગદ-પૂર્વ-શશાહક—ખિન્નમ્ (૧૮)

ભાવાર્થ :- જે નિત્ય ઉદય પામેલ છે અને મોહરૂપી અંધકારનો જેણે નાશ કર્યો છે વળી રાહુ જેનું ગ્રહણ કરી શકતો નથી કે વાદળા જેના પર આચ્છાદિત થતાં નથી એવું ચમકતા અપૂર્વ અંદ્ર ખિન્ન જેવું મહાન કાન્તિવાળું આપનું મુખકમળ શોભી રહ્યું છે, (મુખ ઉપર કાન્તિ અને પ્રભાવ સાથે સૌમ્યતાપૂર્ણ રૂપે વિરાજી રહી છે.) ૧૮

કિં શર્વરીષુ શશિનાન્હિવિસ્વતાં વા
 યુષ્મન્મુખેન્દુ-દલિતેષુ તમસ્સુ નાથ ।
 નિષ્પન્ન-શાલિ-વન-શાલીની જીવલોકે
 કાર્યં કિયજ્જલધરૈર્જલ-ભાર નમ્રૈઃ (૧૯)

ભાવાર્થ :- હે નાથ ! આપના મુખરૂપ ચંદ્ર વડે
 અંધકારનો નાશ થઈ જાય છે, પછી રાત્રીના વિષે ચંદ્ર અને
 દિવસે સૂર્યની શી જરૂર છે ? ડાંગરના ક્ષેત્રમાં ડાંગર પાકી
 ગયા પછી પાણીના ભારથી નીચા નમેલ (મેઘ) વાદળાની
 આ લોકમાં શી જરૂર છે ? (સૂર્ય દિવસે અને ચંદ્ર રાત્રે
 પ્રકાશ આપે છે કિન્તુ આપ તો રાત્રિ અને દિવસ બન્ને
 સમય અને આખા જગતમાં એકી સાથે જ્ઞાન-પ્રકાશ આપી
 શકો છો) ૧૯

જ્ઞાનં યથા ત્વયિ વિભાતિ કૃતાવકાશમ્
 નૈવં તથા હરિહરાદિષુ નાયકેષુ ।
 તેજઃ સ્કુરન્મણિષુ યાતિ યથા મહત્વમ્
 નૈવં તુ કાચશકલે કિરણા કુલેડપિ (૨૦)

ભાવાર્થ :- આપનામાં અવકાશ કરી રહેલ જ્ઞાન જેવું
 શોભી રહ્યું છે એવું હરિહરાદિક નેતાઓ વિષે કદી હોતું
 નથી. કેમકે ચમકતા મણીમાં જે તેજ મહત્વને પામે છે તે
 શું કિરણ વેરતા કાચના કકડામાં ભેઈ શકાશે ? (હરિહરા-
 દિકમાં અને આપનામાં કાચમણી જેટલું જ અંતર છે.) ૨૦

મન્યે વરં હરિહરાદય એવ દૃષ્ટા—
 દૃષ્ટેષુ યેષુ હૃદયં ત્વયિ તોષમેતિ ।
 કિં વીક્ષિતેન ભવતા ભુવિ યેન નાન્યઃ
 કશ્ચિન્મનો હરતિ નાથ ભવાન્તરેઽપિ (૨૧)

ભાવાર્થ :- હે પ્રભુ ! હરિહરાદિકને મેં જોયા તે સાડું થયું એમ હું માનું છું, કેમકે તેમને જોવાથી તો મારું દિલ આપનામાં જ સંતોષ પામે છે. હે નાથ ! આપને એક વખત જોયા પછી આ લોકમાં કે બીજા જન્મમાં પણ અન્ય કોઈ મારા દીલને હરણ કરનાર નથી. (ક્યાં ચંદ્રના મંદ પ્રકાશમાં ચમકાર બતાવતું પતંગીયું અને ક્યાં જાગૃત્યમાન સૂર્ય ? ૨૧)

સ્ત્રીણાં શતાનિ શતશેઃ જનયન્તિ પુત્રાન્
 નાન્યાં સુતં ત્વદુપમં જનની પ્રસૂતા ।
 સર્વાદિશેઃ દધતિ ભાનિ સહસ્ર-રશિમમ્
 પ્રાચ્યેવ દિગ્જનયતિ સ્કુરદંદશુ જલમ્ (૨૨)

ભાવાર્થ :- કરોડો સ્ત્રીઓ કરોડો પુત્રોને જન્મ આપે છે કિન્તુ આપના સમાન પ્રબળ પ્રતાપી ગુણવાન પુત્રને જન્મ આપવાવાળી માતા બીજી કોઈ જ નથી તારા નક્ષત્રાદિક ને દરેક દિશાઓ જન્મ આપી શકે છે પણ હજારો કિરણો ધારણ કરવાવાળા ચમકતા સૂર્યને તો પૂર્વ દિશા જ જન્મ આપે છે. (મહાન ગુણવાળી સંસ્કારી અને પુણ્યાવાન માતા જ ઉત્તમોત્તમ પુત્રને જન્મ આપે છે.) ૨૨

ત્વામામનન્તિ મુનયઃ પરમં પુમાંસ—
 માદિત્યવર્ણ મમલં તમસઃપુરસ્તાત્ ।
 ત્વામેવ સમ્યગુપલભ્ય જ્યન્તિ મૃત્યુઃ
 નાન્યઃ શિવઃ શિવપદસ્ય મુનીન્દ્ર પન્થાઃ (૨૩)

ભાવાર્થ :- આપને મુનિરાજે પરમ પુરુષ માને છે. કેમકે અંધકારની આગળ આપ અમકતા સૂર્ય જેવા છો. આપને સંપૂર્ણપણે ધારણ કરીને (આપની આજ્ઞાનું સંપૂર્ણ પાલન કરીને) મૃત્યુ પર વિજય મેળવાય છે. મુક્તિનો કલ્યાણકારી માર્ગ આપના સિવાય બીજો કોઈ જ નથી (આત્માની મુક્તિ આપની આજ્ઞાના પાલનમાં જ રહેલી છે.) ૨૩

ત્વામવ્યયં વિભુમચિન્ત્યમ—સંખ્ય માધં
 બ્રહ્માણ મીશ્વર મનન્ત મનંગ કેતુમ્ ।
 યોગીશ્વરં વિદિત—યોગ મનેક મેકમ્ ।
 જ્ઞાન સ્વરૂપમ—મલં પ્રવદન્તિ સન્તઃ (૨૪)

ભાવાર્થ :- સંત મહાત્માઓ આપને અવ્યય, વિભુ, અચિન્ત્ય, અસંખ્ય, આદિપુરૂષ, બ્રહ્મા, હિશ્વર, કામદેવ, યોગીશ્વર, યોગવિદ્, અનેક, એક; જ્ઞાન સ્વરૂપ અને નિર્મળ વગેરે નામથી ઓળખે છે (એ દરેક નામના ગુણો આપનામાં પ્રગટપણે રહેલા છે) ૨૪

બુદ્ધસ્ત્વમેવ-વિબુધાર્ચિત-બુદ્ધિ-બોધાત્ ।
 ત્વં શંકરોઽસિ ભુવનત્રય શંકરત્વાત્ ।
 ધાતાસિ ધીર ! શિવ માર્ગ વિધે વિધાનાત્
 વ્યક્તં ત્વમેવભગવન્ ! પુરુષોત્તમોસિ (૨૫)

ભાવાર્થ :- હે દેવોના પૂજનીય ! બુદ્ધિગમ્ય ઉપદેશ
 દેવા વડે આપ જ બુદ્ધ છો, ત્રણે લોકના પ્રાણીનું કલ્યાણ
 કરનાર છો માટે આપ જ શંકર છો. મહાકલ્યાણકારી મોક્ષ
 માર્ગના નિર્માતા હોવાથી આપ જ બ્રહ્મા છો. હે ભગવાન !
 સ્પષ્ટ જ છે કે આપ દરેક પુરુષોમાં ઉત્તમ છો. ૨૫

તુભ્યં નમસ્ત્રિભુવનાર્તિહરાય નાથ !
 તુભ્યં નમઃક્ષિતિ તલામલ ભૂષણાય !
 તુભ્યં નમસ્ત્રિ જગતઃ પરમેશ્વરાય
 તુભ્યં નમો જિન ભવોદધિ-શોષણાય (૨૬)

ભાવાર્થ :- ત્રણે જગતનાં પ્રાણીઓના દુઃખને હરણ
 કરવાવાળા એવા હે નાથ ! આપને મારા નમસ્કાર હો,
 આખી પૃથ્વીના નિર્મળ ભુષણ એવા આપને મારા નમસ્કાર
 હો, ત્રણે જગતના પરમેશ્વર એવા આપને મારા નમસ્કાર
 હો જન્મ-મરણરૂપ સંસારનું શોષણ કરવાવાળા એવા હે
 જિનેશ્વર ! આપને મારા નમસ્કાર હો. (સર્વ ગુણસંપન્ન
 એવા જિનેશ્વર જ વંદનીય છે. પંચ પરમેષ્ઠીને મેળવ્યા પછી
 જ્યાં ત્યાં મસ્તક ઝુકાવનાર સમજાડિન બાળક લેખાય છે) ૨૬

કેા વિસ્મયયોઽત્ર ! યદિ નામ ગુણૌર-શૌષે
સ્ત્વં સંશ્રિતો નિરવકાશતયા મુનીશ !
દોષૈરુપાત્ત—વિવિધાશ્રયબ્જત ગર્વૈઃ
સ્વપ્નાન્તરેઽપિ ન કદાચિદ પીક્ષિતોઽસિ (૨૭)

ભાવાર્થ :-હે મુનિઓના નાથ ! સંપૂર્ણ ગુણોએ
આપનામાં આવીને અવકાશ રહિતપણે વાસ કર્યો છે. તેમાં
આશ્ચર્ય શું છે ! કેમકે અન્ય દરેક સ્થળે વિવિધરૂપે આશ્રય
મળવાથી ગર્વ પેદા થયો છે જેને એવા દોષોએ સ્વપ્નમાં
પણ કદી આપની સામે જોયું નથી (આપ કેવળ ગુણો-
નાજ સમૂહ છો.) ૨૭

ઉચ્ચૈરશોક તદુસંશ્રિત મુન્મથુખ—
માભાતિ રુપમ-મલં ભવતો નિત્યન્તમ્ ।
સ્પષ્ટોક્ષસત્કિરણ મસ્ત-તમો વિતાનમ્
ખિન્નમ્ રવેરિવ પયોધર પાર્શ્વવર્તિ (૨૮)

ભાવાર્થ :- ઉંચા અશોક તડૂની નીચે ઘિરાજેલા એવા
આપના શરીરની કાન્તિ ખરેખર ચમકતા કિરણો વડે
અધકારનો નાશ કરી ઉર્ધ્વમુખ કિરણો ધની શરીરના
નિર્મળરૂપને મેઘના કાળા વાદળાં નજીક રહેલા સૂર્યની
માફક પ્રકાશીત કરે છે. ૨૮

સિંહાસને મણિ-મયૂખ-શિખા-વિચિત્રે !
 વિભ્રાજતે તવ વપુઃ કનકાવદાતમ્ ।
 ઊભ્રમ્ વિચક્રિત સદંશુ-લતા-વિતાનમ્
 તુંગોદયાદ્રિ-શિરસીવ સહસ્ર રશ્મેઃ (૨૯)

ભાવાર્થ :- કિરણો વેરતાં વિવિધ મણી જડીત સિંહા-
 સનમાં આપનું શરીર સુવર્ણ જેવું શોભી રહે છે, તે માનો
 ઉંચા ઉદયાચળના શિખર પર નિર્મળ તેજસ્વી કિરણવાળા
 સૂર્ય સમાન દેખાય છે.) ૨૯

કુન્દાવદાંત-ચલ-ચામર-ચારુ-શોભમ્ ।
 વિભ્રાજતે, તવ વપુઃ કલ-ધૌત-કાન્તમ્,
 ઉદચ્છ્રશાકુક-શુચિ-નિર્ઝર-વારિ ધાર-
 મુચ્ચૈઃસ્તટં સુર-ગિરેરિવ શાંત-કૌમ્ભમ્ (૩૦)

ભાવાર્થ :- દેવો વડે વિંઝાતા સુંદર શોભનીય શ્વેત
 ચામરો વડે આપનું શરીર સુવર્ણ સમાન શોભે છે. તે
 માનો કે ઉગતા ચંદ્રની આંદની જેવા નિર્મળ ઝરતાં ઝરણો
 વડે દેવગિરિ (મેરૂપર્વત) ના સુવર્ણમય ઉંચા શિખર શોભી
 રહ્યા હોય તેમ દેખાય છે. ૩૦

છત્રં ત્રયં તવ વિભાતિ શશાંક કાન્ત-
 મુચ્ચૈઃ સ્થિતં સ્થગિત ભાનુકર-પ્રતાપમ્
 મુક્તા-ફલ-પ્રકર -જલવિવૃદ્ધ-શોભમ્
 પ્રખ્યાપયતૂત્તિજગતઃ પરમેશ્વરત્વમ્ (૩૧)

ભાવાર્થ :- ચંદ્ર સમાન તેજસ્વી છે કાન્ત જેની વળી સૂર્યના પ્રતાપને જેણે રોકી રાખ્યો છે. સાચા મોતીના સમૂહ વડે જેની શોભામાં વૃદ્ધિ થઈ રહી છે, એવા આપની ઉપર આકાશમાં રહેલા ત્રણ છત્રો માનવીઓના મનને હરણ કરતાં શોભી રહ્યા છે. તે આપના ત્રણ જગતના આધિપત્યને દર્શાવે છે. ૩૧.

ગમ્ભીર તાર રવ-પૂરિત દિગ્વિભાગ—
 સ્ત્રૌલોક્ય-લોક-શુભ-સંગમ-ભૂતિ-દક્ષઃ
 સદ્ધર્મરાજ-જયઘોષણ - ઘોષક સન્
 ખે દુ દુ ભિ વર્નતિ તે યશસઃ પ્રવાદી (૩૨)

ભાવાર્થ :- ગંભીર અને મોટી સ્વર વડે જેણે દિશાઓ ગમ્ભવી મુકી છે, પણ જગતના લોકોને શુભ સમાગમ આપવામાં કુશળ અને સદ્ધર્મની જયઘોષણ કરતો એવો આકાશમાં થતો દુન્દુભીનો નાદ આપના વિમળ યશને પ્રગટ કરી રહ્યો છે. ૩૨

મંદાર-સુંદર- નમેરુ - સુપારિજીત-
 સંતાનકાદિ-કુસુમોત્કર-વૃષ્ટિ રૂક્ષા ॥
 ગંધોદ-ખિંદુ-શુભ-મંદ-મરૂતપ્રપાતા-
 દિવ્યા દિવઃ પતતિ તે વચસાં તતિર્વા (૩૩)

ભાવાર્થ :- મંદાર સુંદર નમેરુ, સુપારિજીતક અને
 સંતાનક વગેરે કલ્પવૃક્ષોના કુસુમોની દેવો તરફથી દિવ્ય
 વૃષ્ટિ જે સુગંધી જળકણુ સહિત શુભ ધીમા પવનથી
 પ્રેરાયલી આપની સમીપે વર્ષા રહી છે તે આપના મુખ
 કમળમાંથી નીકળતાં વચનોની પંક્તિ સમાન શોભે છે. ૩૩

શુભ્રતપ્રભાવલય - ભૂરિ-વિભા વિભોસ્તે
 લોકત્રયધુતિમતાં ધુતિમાક્ષિપન્તિ ।
 પ્રોઘદ્ દિવાકર-નિરંતર-ભૂરિ-સંખ્યા
 દીપ્ત્યા જયત્યપિનિશામપિસોમ-સૌમ્યામ્ (૩૪)

ભાવાર્થ :- હે વિભો ! આપના ઉજ્જવળ પ્રભા-વલયની
 શ્રેષ્ઠ કાન્તિ ત્રણ જગતના તેજસ્વી પદાર્થોના તેજને હણી
 નાખે છે અને રાત્રિને વિષે રહેલ શીતળ ચંદ્ર કે દિવસે
 ઉદયમાન થયેલ સેંકડો કિરણો ફેલાવતા સૂર્યની મહા તેજસ્વી
 કાન્તિ પર પણ વિજય મેળવે છે. (ભામંડળની પ્રભા
 સૂર્ય કરતાં પણ તેજસ્વી છે.) ૩૪

સ્વર્ગાપવર્ગ ગમ માર્ગ વિમાર્ગણેષ્ટઃ ।
 સદ્ધર્મ-તત્ત્વ-કથનૈક પદ સ્ત્રિલોકયામ્ ॥
 દિવ્ય દ્વનિ ભવતિ તે વિશાદાર્થ સર્વ ।
 ભાષા સ્વભાવ પરિણામગુણૈઃ પ્રયોજ્ય ॥ (૩૫)

ભાવાર્થ :- સ્વર્ગ અને મોક્ષના માર્ગને બતાવનાર, ત્રણ લોકમાં સદ્ધર્મનાં તત્ત્વો કહેવામાં પૂરો કુશળ અને નિર્મળ અર્થ સહિત સર્વે ભાષામાં સહજ પરિણમતો એવો આપનો દિવ્ય નાદ ગાજે છે. ૩૫

ઉન્નિદ્ર હેમનવ-પંકજ પુંજ-કાન્તિ ।
 પયુર્દલસન્નખ મયૂખ શિખાભિરામૌ ॥
 પાદૌ પદાનિ તવ યત્ર જિનેન્દ્ર ! ધત્તઃ ।
 પદ્મનિ તત્ર વિબુધાઃ પરિકલ્પયન્તિ ॥ (૩૬)

ભાવાર્થ :- હે જિનેન્દ્રે ! તપાવેલા સુવર્ણમય નવા ખીલેલા કમળના સમુહની કાન્તિ જેવા અને વિકસિત કિરણોવાળા નખ વડે શોભી રહેલા આપના ચરણ કમળો જ્યાં જ્યાં મૂકાય ત્યાં ત્યાં સુંદર સુવર્ણ કમળની દેવો રચના કરે છે. ૩૬

ઇત્યં યથા તવ વિભૂતિ રભૂજિજ્જનેન્દ્ર, ।
 ધર્મોપદેશ ન-વિધૌ ન તથા પરસ્ય ॥
 યાદક પ્રભા દિનકૃતઃ પ્રહતાંધકારાઃ ।
 તાદકુ કુતો ગ્રહ-ગણસ્ય વિકાશિનોપિ ॥ (૩૭)

ભાવાર્થ :- હે જિનેશ્વર ! ધર્મોપદેશ સમયે અશોક
 વૃક્ષ; રત્નમય સિંહાસન વગેરે, ઉપર પ્રમાણે આપને માટે
 જે વિશિષ્ટ સંપત્તિ દેવો દ્વારા થાય છે, તેવી ખીજ કોઈને
 માટે થતી નથી. રાત્રીના અંધકારને નાશ કરનારા તેજસ્વી
 સૂર્યની જે પ્રભા હોય છે તેવી વિકાસ પામેલા એવા ગ્રહોના
 સમૂહની પણ ક્યાંથી હોય ? (આપના ઉપર મુજબના
 અતિશયો પણ આપનું પ્રભુત્વ પ્રગટ કરે છે.) ૩૭

અચ્યોતન્મદા-વિલ-વિલોલ-કપોલ-મૂલ-
 મત્ત-ભ્રમદ્-ભ્રમર-નાદ-વિવૃદ્ધ-કોપમ્ ॥
 ઐરાવતા ભૂમિ ભમુર્દ્ધત માપતન્મ્ ॥
 દૃષ્ટત્રા ભયં ભવતિ નો ભવદાશ્રિતાનામ્ ॥ (૩૮)

ભાવાર્થ :- ઝરતા મદ વડે જેનું ગંડસ્થળ ભીંજી
 રહ્યું છે અને એ મદની સુગંધથી આકર્ષાઈ આવેલા મસ્ત
 ભ્રમરોના ગુંજારવ વડે જેનો કોપ વૃદ્ધિ પામ્યો છે, એવા
 ભયંકર ઐરાવત જેવા મદમસ્ત અને સુંઠ ઉછાળીને આવતા
 હાથીને જોઈને પણ આપના આશ્રિતને જરા પણ ભય
 લાગતો નથી. (હસ્તી ભય નિવારણ કરવા પ્રભુનો આશ્રય
 અંગીકાર કરો.) ૩૮

ભિન્નેભ કુમ્ભ ગલદુજ્જવલ શોણિતાકત ।
 મુક્તાફલ પ્રકર ભૂષિત ભૂમિ ભાગઃ ॥
 બદ્ધ ક્રમઃ ક્રમગતં હરિણાધિપોપિ ।
 ના ક્રામતિ ક્રમ યુગાયલ સંશ્રિતં તે ॥ (૩૯)

ભાવાર્થ :- પહાડ જેવા હાથીના ગંડસ્થળને ભેદીને ઉજ્જવળ પણ લોહીથી રંગાયેલા મોતીના સમુદ વડે જેણે જંગલની ભૂમિને શોભાવી દીધી છે, એવો છલાંગ મારીને ઉછાળી આવતો વિકાળસિંહ પણ જેણે આપના ચરણરૂપ પર્વતનું શરણ સ્વીકાર્યું છે. તેના પર જરા પણ આક્રમણ કરી શકતો નથી. (જિનેશ્વરના શરણા સ્વીકારો, સિંહ પણ શિયાળ બની જશે.) ૩૯

કલ્પાન્ત-કાલ-પવનોદ્ધત વન્હિ કલ્પમ્ ।
 દાવાનલં જ્વલિત મુજ્જવલ મુત્સ્પુલિંગમ્ ॥
 વિશ્વં ત્રિવત્સુમિવ સંમુખમાપતન્તમ્ ।
 તવન્નામ કીર્તન જલં-શમયત્ય શેષમ્ ॥ (૪૦)

ભાવાર્થ :- પ્રલય કાળના પવન વડે આકાશમાં ઉછળી રહી છે, અગ્નિની જ્વાળાઓ, જેમાં એવો અને ઉજ્જવલ ઉડતી ચમકતી ચીનગારીઓવાળો આખા જગતને બાળી નાખવાનો તલપતો સામે આવી ઉપસ્થિત થયેલ દાવાનળ પણ આપના કીર્તન રૂપ જળ વડે સંપૂર્ણ શાન્ત થઈ જાય છે; (જિનેશ્વર દેવના ગુણગ્રામ બાહ્ય અને આભ્યંતર બન્ને અગ્નિ બુજાવે છે.) ૪૦

રકતેક્ષણં સમદ કોકિલકંઠનીલમ્ ।

કોધોદ્ધતં રણિન મુર્દ્ધણ માપતન્તમ્ ॥

આક્રામતિ કમયુગેન નિરસ્ત શંક ।

સ્તવન્નામ નામ દમની હૃદયિશ્ય પુંસઃ (૪૧)

ભાવાર્થ :- જેની આંખ લાલધુમળી છે અને વિષ વડે જેનું ગળું નીલવર્ણી બન્યું છે. એવા ક્રોધથી ઉન્મત્ત બની ફેણ ઊઠી ઉપાડી સામે ધસી આવતા મહાવિષધર નાગને પણ જે માનવીના હૃદયમાં આપના નામરૂપ નાગદમની વિદ્યા છે તે શંકા રહિતપણે કમસર પણ ઉપાડી ચાલતા ઓળંગી જાય છે. (આપના નામરૂપ પ્રભાવે ભયંકર નાગ પણ નિર્જીવ દોરડી જેવો થઈ જાય છે.) ૪૧

વહગતુરંગગજ ગર્જિત્ ભીમ નાદ ।

માર્જૈ બલં બલવતામપિ ભૂપતીનામ્ ॥

ઉદ્ધ દિવાકર મયૂખ શિખાપવિષ્કમ્ ।

ત્વકીર્તનાત્તમ ઇવાશુભિદાયુપૈતી (૪૨)

ભાવાર્થ :- જેની અંદર હણહણાટપૂર્વક ઘોડાઓ કુદી રહ્યા છે. હાથીઓની ભયંકર ગર્જનાઓના નાદ થઈ રહ્યા છે. એવા મહાભયંકર રણ મેદાનમાં યુદ્ધઘેલા મહા બળવાન રાજાના મોટા સૈન્યને પણ જેમ ઊગતા સૂર્યના કિરણો અંધકાર ભેદાય છે, તેમ તમારા કીર્તન વડે બહુ જલદીથી ભેદી શકાય છે (મતલબ કે આપના કિર્તન કરનાર ભક્તને આવા ભયંકર સૈન્યો પર વિજય મેળવવો ઘણું જ સહેલું છે.) ૪૨

કુન્તાત્ર-ભિન્ન-ગજશોણિત-વારિવાહ ।
 વેગાઽવતાર તરણાતુર યોધ ભીમે ।
 યુદ્ધેજ્ય વિજિત દુર્જય-જેય-પક્ષા ।
 સ્તવતપાદ પંકજવનાશ્રિયિણોલભન્તે ॥ (૪૩)

ભાવાર્થ :- લાલાઓની તીક્ષ્ણ આણીઓ વડે છેદાયેલા
 હાથીના મહાભારી અંગોમાંથી છુટતી લોહીની ધારાઓ
 પૃથ્વી પર પડી સાથે મળી જવાથી વહેતી રૂધિરની નદી-
 ઓના પ્રવાહમાં તરવાને આતુર બની રહેલાં કેસરીઆ
 કરી કુદી પડેલા મહાન યોદ્ધાઓ શોભે છે. જેમાં, એવા
 ભયંકર યુદ્ધને વિષે પણ આપના ચરણકમળરૂપ વનનો
 આશ્રય કરી રહેનાર અજેય શત્રુઓને પણ જીતી જાય છે. ૪૩
 અંભો-નિધૌ ક્ષુભિત ભીષણ નકેચક ।
 પાઠીન પીઠ ભયદોહવણ વાડવાગ્નૌ ॥
 રંગત્તરંગ-શિખર-સ્થિત-યાન પાત્રા ।
 સ્નાસં વિહાય ભવતઃ સ્મરણાદ્વ્રજન્તિ ॥ (૪૪)

ભાવાર્થ - જેમાં ભયંકર મગરો, મચ્છો આદિ અથ-
 ડાઈ રહ્યા છે, વળી વડવાનલ જેમાં પ્રજ્વલી રહ્યો છે એવા
 ખળભળી ઉઠેલા ભયંકર મહાસાગરના ઉછળતા મોજા ઉપર
 ડોલી રહેલ છે. જેના વહાણો-એવા માનવીઓ પણ આપના
 સ્મરણ માત્રથી ઉપરના ત્રાસનાંથી મુક્ત થઈ પોતાના વહાણ
 સહિત કિનારે સહી સલામત આવી પહોંચે છે. (જલસાગર
 અને ભવસાગર બન્નેના કિનારે લઈ જાય છે.) ૪૪

ઉદ્ધ્રુત લીષણુ-જલોદર ભાર ભુજ્જા
 શોચ્યાં દશા મુપગતા ચ્યુત જીવિતાશા ॥
 ત્વત્પાદ પંકજ રજોહૃત દિગ્ધ દેહા
 મર્ત્યા ભવંતિ મકરધ્વજ તુલ્ય રૂપાઃ ! (૪૫)

ભાવાર્થ - ભયંકર જલોદરની મહાબ્યાધીથી ઘેરાઈ ચુક્યું જેનું શરીર અને તેથી શોચનીય કરુણદશાએ પહોંચ્યું અને જીવનની આશા જ જેણે છોડી દીધી છે એવા મહા બિમારીમાં ઘેરાયેલા માનવીઓ પણ આપના ચરણકળની અમૃત સમાન રજ ધારણ કરે તો સર્વ બીમારીઓને દુર કરી કામદેવ સમાન સર્વાંગસુંદર રૂપવાળા નિરોગી બને છે. (કાયાની અને આત્માની બંનેની બિમારીને દુર કરનાર અજબ ઔષધ ચરણરજ.) ૪૫

આપાદ કણ્ઠ મુર શૂખલ વેષ્ટિતાંગાઃ ।
 ગાઠં બૃહન્નિગડ કોટિ સિઘૃષ્ટ જંઘાઃ ॥
 ત્વન્નામ મન્ત્ર મુનિશં મનુજઃ સ્મરન્તઃ ॥
 સઘઃ સ્વયં વિગત બન્ધ ભયા ભવન્તિ (૪૬)

ભાવાર્થ :- પગથી માથા સુધી ગાઠ બંધન બાંધ્યા છે અને જડેલી ભારે ખેડીઓની અણીઓના ઘસારાથી સાથળ અને પીંડીઓ જેની છોલાઈ રહી છે એવા મહાદુઃખી આજીવન કેદી બનેલ માનવી પણ જો આપના નામનું સ્મરણ કરે તો ઘણી જ જલ્દીથી પોતે બંધનના ભયથી રહિત થાય છે. (એટલે કે ગાઠ બંધનોથી પણ મુક્ત રાય છે.) ૪૬

મત્ત દ્વિપેન્દ્ર મૃગરાજ દવાડનલાહિ ।
 સંગ્રામ વારિધિ મહોદર બન્ધનોત્થમ ॥
 તસ્યાશુ નાશ મુપયાતિ ભયં ભિયેવ ।
 યસ્તાવકં સ્તવભિમં મતિમાનધીતે ॥ (૪૭)

ભાવાર્થ :- મદથી ઉન્મત્ત બનેલ હાથી, ઉછળતો કુદતો કેસરી સિંહ; જગત લક્ષી દાવાનળ. ક્રોધથી ઉન્મત્ત ફણાવાળો નાગ, ભયંકર યુદ્ધક્ષેત્ર, ખળભળી ઉઠેલો સાગર, દેહનાશક જળોદર જેવા મહા વ્યાધિ. જેલના ભયંકર બંધનો વગેરેથી ઉત્પન્ન થયેલા ભયને જે બુદ્ધિમાન પુરુષ આપતું આ સ્તવન કરે છે તે શીઘ્રતાથી નાશ કરે છે (આ સ્તવન સર્વ દોષોને દૂર કરવાવાળું છે; સર્વ પ્રકારનાં ઉપસર્ગના કે અશુભ કર્મોદયના ભયને નાશ કરી આત્માને નિડર બનાવે છે.)

સ્તોત્ર સ્વંજ તવ જિનેન્દ્ર ! ગુણૌર્નિબધ્ધામ્ ।
 ભક્ત્યા મયા રચિર વર્ણ વિચિત્ર પુષ્પામ્
 ધત્તો જનો ય ઈહ કણ્ઠ ગતામજ્જ્વલમ્
 તં માનતુંગમવશા સમુપૈતિ લક્ષ્મીઃ ॥ (૪૮)
 (ઈતિ ભક્તામર સ્તોત્ર સમ્પૂર્ણમ્)

ભાવાર્થ :- હે જિનેન્દ્ર ! અપના ગુણરૂપ દોરામાં વિવિધ વર્ણરૂપ અક્ષર રૂપ વિચિત્ર પુષ્પો મૂકી ભક્તિભાવથી આ સ્તોત્રરૂપ માળા મેં બનાવી છે. જે માનવી આ માળાને પોતાના કંઠમાં ધારણ કરશે. (એટલે કે ભક્તિ અને પ્રેમ પૂર્વક એક ચિત્તે તન્મય બની આ સ્તોત્રની નિત્ય પ્રભાતે પ્રાર્થના કરશે) તેવા માન સન્માનથી ઉન્નત બનેલ મહા-નુંભાવને લક્ષ્મી સહજભાવે વિનમ્ર થઈ આવી મળશે. ૪૮

શ્રી મોટી સાધુ વંદના

નમું અનંત ચોવિશી, ઋષભાદિક મહાવીર
 આરજ ક્ષેત્રમાં, ઘાલી ધર્મની શીર. ॥૧॥
 મહા અતુલ્ય બળિ નર શૂર વીર ને ધીર,
 તીરથ પ્રવર્તાવી, પહોંચ્યા ભવજળ તીર. ॥૨॥
 શ્રીમંધર પ્રમુખ, જ્યન્ય તીર્થંકર વીશ !
 છે અઢી દ્વિપમાં, જ્યવંતા જગદીશ. ॥૩॥
 એકસો ને સિત્તેર, ઉત્કૃષ્ટ પદે જગીશ ।
 ધન્ય મહોટા પ્રભુજી, તેહને નમાવું શીશ. ॥૪॥
 કેવળી દોય કોડી, ઉત્કૃષ્ટા નવ કોડી ।
 મુનિ દોય સહસ્રકોડી, ઉત્કૃષ્ટા નવ સહસ્રકોડી ॥૫॥
 વિચરે વિદેહે, મહોટા તપસી ઘોર !
 ભાવે કરી, વંદુ. ટાળે ભવની ખોડ. ॥૬॥
 ચોવીશે જિનના સઘળા એ ગણધાર,
 ચૌદસેં ને ભાવન, તે પ્રણમું સુખકાર. ॥૭॥
 જિનશાસન નાયક, ધન્ય શ્રી વીર જિણુંદ,
 ગૌતમાદિક ગણધરે, વર્તાવ્યો આણુંદ. ॥૮॥
 શ્રી ઋષભદેવના, ભરતાદિક સો પુત્ર !
 વૈરાગ્ય મન આણી, સંયમ લીયો અહભુત ॥૯॥

કેવળ ઉપરાજ્યું, કરી કરણી કરતુત ?
 જિનમત દીપાવી, સધળા મોક્ષ પહોતું. ॥૧૦॥
 શ્રી ભરતેશ્વરના હુવા પટોધર આઠ !
 આદિત્ય જશાદિક; પહોઝ્યા શિવપુર વાટ. ॥૧૧॥
 શ્રી જિન અંતરના હુવા પાટ અસંખ્ય !
 મુનિ મુકતે પહોઝ્યા, ટાળી કર્મના વંક ॥૧૨॥
 ધન્ય કપિલ મુનિવર, નમિ નમું અણુગાર !
 જેણે તત્ક્ષણ ત્યાગ્યો, સહસ્ર રમણી પરિવાર ॥૧૩॥
 મુનિવર હરિકેશી ચિત્ત મુનિશ્વર સાર !
 શુદ્ધ સંયમ પાળી, પામ્યા ભવનો પાર ॥૧૪॥
 વળી ઇક્ષુકાર રાજ ઘેર કમળાવતી નાર !
 ભગુ ને જસા, તેહના દોય કુમાર. ॥૧૫॥
 છયે રૂદ્ધિ છાંડિને, લીધો સંયમ ભાર !
 ઇણ અદ્યકાળમાં, પામ્યા મોક્ષ ઉવાર. ॥૧૬॥
 વળી સંયતિ રાજ હરણ આહિડે જાય,
 મુનિવર ગર્દભાળી, આણ્યો મારગ ઠાય. ॥૧૭॥
 ચારિત્ર લઈને, ભેટયા ગુરૂના પાય !
 ક્ષત્રિરાજ ઋષીશ્વર, ચર્યા કરી ચિત્તલાય. ॥૧૮॥
 વળી દશે ચક્રવર્તિ, રાજ્ય રમણી ઋદ્ધિ છોડ !
 દશે મુગતે પહોઝ્યા, કુળને શોભા ચોડ ॥૧૯॥

ઇણુ અવસર્પિણીમાં, આઠ રામ ગયા મોક્ષ !
 બળભદ્ર મુનીશ્વર, ગયા પાંચમે દેવલોક ॥૨૦॥
 દશાર્ણભદ્ર રાજ, વીર વાંધા ધરી માન !
 પછી ઈંદ્ર હઠાયો, દીયો છકાય અભયદાન. ॥૨૧॥
 કરકંડુ પ્રમુખ ચારે પ્રત્યેક બુદ્ધ !
 મુનિ મુકતે પહોંચ્યા, જીત્યા કર્મ મહાજેષ્ઠ ॥૨૨॥
 ધન્ય મહોટા મુનિવર, મૃગાપુત્ર જગીશ !
 મુનિવર અનાથી, જીત્યા રાગ ને રીસ ॥૨૩॥
 વળી સમુદ્રપાળ, મુનિ, રાજેમતિ રહનેમ ?
 કેશી ને ગૌતમ, પામ્યા શિવપુર ક્ષેમ. ॥૨૪॥
 ધન્ય વિજયઘોષ મુનિ, જયઘોષ વળી જાણ !
 શ્રી ગર્ગાચારજ પહોંચ્યા છે નિર્વાણ. ॥૨૫॥
 શ્રી ઉત્તરાધ્યતમાં, જિતવરે કર્યા વખાણ !
 શુદ્ધ મને ધ્યાવો, મનમેં ધીરજ આણ. ॥૨૬॥
 વળી ખંધક સંન્યાસી રાખ્યો ગૌતમ સ્નેહ !
 મહાવીર સમીપે, પાંચ મહાવ્રત લેહ. ॥૨૭॥
 તપ કંઠણ કરીને ઝોંસી આપણી દેહ !
 ગયાં અચ્યુત દેવલોકે, ચ્યવિલેશે ભવ છેહ. ॥૨૮॥

વળી ઋષભદત્ત મુનિ, શેઠ સુદર્શન સાર !
 શિવરાજ ઋષીશ્વર, ધન્ય ગાંગેય અણુગાર. ॥૨૯॥
 શુદ્ધ સંયમ પાળી, પામ્યા કેવળ સાર !
 એ ચારે મુનિવર, પહેંચ્યા મોક્ષ મોઝાર. ॥૩૦॥
 ભગવંતની માતા, ધન્ય ધન્ય સતીદેવાનંદા !
 વળી સતી જ્યંતિ, છોડ દીયા ઘર ફંદા ॥૩૧॥
 સતી મુકતે પહેંચ્યા, વળી તે વીરની નંદા !
 મહાસતી સુદર્શના ઘણી સતીયોનાં વૃંદ. ॥૩૨॥
 વળી કાર્તિક શેઠે, પડિમા વહી શૂરવીર !
 જમ્યો મહોરા ઉપર, તાપસ બળતી ખીર ! ॥૩૩॥
 પછી ચારિત્ર લીધું મિત્રએક સહસ્ર આઠધીર
 મરી હુંવા શકેંદ્ર, ચ્યવિ લેશે ભવતીર. ॥૩૪॥
 વળી રાય ઉદાઠ, દીયો ભાણેજને રાજ !
 પછી ચારિત્ર લઈને સાર્યા આતમ કાજ ॥૩૫॥
 ગંગદત્ત મુનિ આણુંદ, તરણ તારણ જહાજ !
 કુશળ મુનિ રહે, દીયો ઘણાને સાજ. ॥૩૬॥
 ધન્ય સુનક્ષત્ર મુનિવર, સર્વાનુભૂતિ અણુગાર !
 આરાધિક હુઈને, ગયા દેવલોક મોઝાર. ॥૩૭॥

ચ્યવિ મુગતે જશે, વળી સિંહ મુનિશ્વર સાર !
 બીજા પણ મુનિવર, ભગવતિમાં અધિકાર. ॥૩૮॥
 શ્રેણિકનો ખેટો મોટો મુનિવર મેઘ !
 તણ આઠ અંતેઉરિ, આણ્યો મન સંવેગ. ॥૩૯॥
 વીરપેં વ્રત લઈને, બાંધી તપની તેગ !
 ગયા વિજય વિમાને, ચ્યવિ લેશે શિવ વેગ, ॥૪૦॥
 ધન્ય થાવચ્ચાં પુત્ર, તણ બત્રીસે નાર !
 તેની સાથે નીકળ્યા, પુરૂષ એક હજાર ॥૪૧॥
 શુકદેવ સંન્યાસી, એક સહસ્ર શિષ્ય સાર !
 પંચસયશું શેલક, લીધો સંયમ ભાર ॥૪૨॥
 સર્વ સહસ્ર અઢાઈ, વણા જીવોને તાર !
 પુંડરગિરિ ઉપર, કીયો પાદોપગમન સંથાર. ॥૪૩॥
 આરાધિક હુઈને, કીધો ખેવો પાર !
 હુવા મોટા મુનિવર, નામ લીયા નિસ્તાર, ॥૪૪॥
 ધન્ય જનપાળ મૂનિવર દોય ધનાવા સાધ !
 ગયા પ્રથમ દેવલોક, મોક્ષ જશે આરાધ ॥૪૫॥
 મહિલનાથના છ મિત્ર, મહાબળ પ્રમુખ મૂનિરાય !
 સર્વે મુકતે સીધાવ્યા, મ્હોટી પદવી પાય ॥૪૬॥

વળી જીતશત્રુ રાજ, સુબુદ્ધિ નામે પ્રધાન !
પોતે ચારિત્ર લઈને, પામ્યા મોક્ષ નિધાન ॥૪૭॥

ધન્ય તેતલી મુનિવર દીયો છકાય અભયદાન, !
પોટિલા પ્રતિબોધ્યા, પામ્યા કેવળજ્ઞાન ॥૪૮॥

ધન્ય પાંચે પાંડવ, તજી દ્રૌપદી નાર !
સ્થવીરની પાસે, લીધો સંયમ ભાર ॥૪૯॥

શ્રી નેમિ વંદનનો એહવો અભિગ્રહ કીધ !
માસ માસખમણ તપ, શત્રુજય જઈ સિદ્ધ ॥૫૦॥

ધર્મધોષ તણાં શિષ્ય, ધર્મરૂચિ અણુગાર !
કીડીયોની કરુણાં; આણી દયા અપાર ॥૫૧॥

કડવા તુંબાનો, કીધો સઘળો આહાર !
સર્વાર્થસિદ્ધ પહોંચ્યા, ચવી લેશે ભવપાર ॥૫૨॥

વળી પુંડરિક રાજ, કુંડરિક ડગિયો જાણ !
પોતે ચારિત્ર લઈને, ન વાલી ધર્મમાં હાણ ॥૫૩॥

સર્વાર્થસિદ્ધ પહોંચ્યા, ચવી લેશે નિરવાણ !
શ્રી જ્ઞાતા સૂત્રમાં જિનવરે કર્યાં વખાણ ॥૫૪॥

ગૌતમાદિક કુંવર, સગા અઢારે ભ્રાત !
સર્વ અંધકવિષ્ણુ સુત ધારિણી જ્યારી માતા ॥૫૫॥

તજ આઠ આઠ અંતેઉરી, કાઢી દીક્ષાની ત્રાત !
 ચારિત્ર લેખને, કીધો મુક્તિનો સાથ ॥૫૬॥
 શ્રી અનેક સેનાદિ, છયે સહોદર ભાય !
 વસુદેવના નંદન, દેવકી જ્યારી માય ॥૫૭॥
 ભદ્રિલપુર નગરી, નાગ ગાહાવર્ધ જાણ !
 સુલસા ઘેર વધિયા, સાંભળી નેમિની વાણ ॥૫૮॥
 તજ બત્રીસ અંતેઉરી, નીકળીયા છટ કાય !
 નળકુબેર સમાણા, ભેટયા શ્રી નેમિના પાય ॥૫૯॥
 કરી છઠ છઠ પારણાં, મનમાં વૈરાગ્ય લાય !
 એક માસ સંથારે, મુક્તિ બિરાજ્યા જાય ॥૬૦॥
 વળી દારુક સારણ, સુમુખ દુમુખ મુનિરાય !
 વળી કુમાર અનાદષ્ટિ, ગયા મુક્તિગઢ માંય ॥૬૧॥
 વસુદેવના નંદન, ધન્ય ધન્ય ગજસુકુમાર !
 રૂપે અતિ સુંદર, કલાવંત વય બાલ ॥૬૨॥
 શ્રી નેમી સમીપે, છોડ્યો મોહ જંજળ !
 ભિક્ષુની પડિમાં, ગયા મસાણ મહાકાળ ॥૬૩॥
 દેખી સોમિલ કોખ્યો, મસ્તકે બાંધી પાળ !
 ખેરતણા ખીરા, શિર ઠવિયા અસરાળ ॥૬૪॥

મુનિ નજર ન ખંડી, મેટી મનની જાળ !
 પરિષદ સહીને, મુક્તિ ગયા તત્કાળ ॥૬૫॥
 ધન્ય જલ્લી મયાળી, ઉવયાલાદિક સાધ !
 સાંખ ને પ્રધુમન, સનિરૂદ્ધ સાધુ અગાધ ॥૬૬॥
 વળી સચ્ચનેમિ, દદનેમિ, કરણી કીધી સાથ !
 દશે મુક્તે પહોંચ્યા, જિનવર વચન આરાધ ॥૬૭॥
 ધન્ય અર્જુનમાળી, કર્યો કદાગ્રહ દૂર !
 વીરપેં વ્રત લેધને, સત્યવાદી હુવા શુર ॥૬૮॥
 કરી છઠ છઠ પારણાં, ક્ષમા કરી ભરપૂર !
 છ માસની માંહિ, કર્મ કીયા ચકચૂર ॥૬૯॥
 કુમાર અધિભુત્તે, દીઠા ગૌતમસ્વામી !
 સુણી વીરની વાણી, કીધું ઉત્તમ કામ ॥૭૦॥
 ચારિત્ર લેધને, પહોંચ્યા શિવપુર ઠામ !
 ધુર આદિ મકાઈ, અંત અલક્ષમુનિ નામ ॥૭૧॥
 વળી કૃષ્ણરાયની અગ્રમહિષી આઠ !
 પુત્ર-વહુ દોરે, સંચ્યા પુણ્યના ઠાઠ ॥૭૨॥
 યાદવકુળ સતીયાં, ટાળ્યો દુઃખ ઉચાટ !
 પહોંચ્યા શિવપુરમાં, એ છે સૂત્રનો પાઠ ॥૭૩॥

શ્રેણિકની રાણી, કાલીઆદિક દશ જાણુ !
 દશે પુત્ર વિયોગે, સાંભળી વીરની વાણુ ॥૭૪॥
 ચંદનબાળાપેં, સંયમ લેઈ હુવા જાણુ !
 તપ કરી દેહ ઝાંશી, પહોંચ્યાં છે નિર્વાણુ ॥૭૫॥
 નંદાદિક તેરે, શ્રેણિક નૃપની નાર !
 સઘળી ચંદનબાળાપેં, લીધો સંયમભાર. ॥૭૬॥
 એક માસ સંથારે, પહોંચ્યા મુક્તિમોઝાર !
 એ નેષ્ટ જણાનો, અંતગડમાં અધિકાર. ॥૭૭॥
 શ્રેણિકના બેટા, જલિયાદિક ત્રેવીશ !
 વીરપેં વ્રત લઈને, પાળ્યો વિશ્વાવીશ. ॥૭૮॥
 તપ કઠણ કરીને, પૂરી મન જગીશ,
 દેવલોકે પહોંચ્યા, મોક્ષ જાશે તજી રીસ. ॥૭૯॥
 કાકંદિનો ધન્નો, તજી બત્રીસે નાર !
 મહાવીર સમીપે; લીધો સંયમ ભાર ॥૮૦॥
 કરી છઠ છઠ પારણા, આયંબિલ ઉચ્છિત આહાર !
 શ્રી વીરે વખાણ્યા, ધન્ય ધન્નો અણુગાર ॥૮૧॥
 એક માસ સંથારે, સર્વાર્થસિદ્ધ પહુંત !
 મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં કરશે ભવનો અંત ॥૮૨॥

ધન્નાની રીતે, હુવા નવે સંત !
 શ્રી અનુત્તરોવવાઈમાં, ભાખી ગયા ભગવંત ॥૮૩॥
 સુખાહુ પ્રમુખ, પાંચ પાંચસેં નાર !
 તજી વીરપેં લીધાં, પંચ મહાવ્રત સાર ॥૮૪॥
 ચારિત્ર લેઈને, પાળ્યાં નિરતિચાર !
 દેવલોકે પહોંચ્યા, સુખવિપાકે અધિકાર. ॥૮૫॥
 શ્રેણિકના પૌત્રો, પૌમાદિક હુવા દસ !
 વીરપેં વ્રત લેઈને, કાઢ્યો દેહનો કસ ॥૮૬॥
 સંયમ આરાધી, દેવલોકમાં જઈ વસ !
 મહાવિદેહ ક્ષેત્રમાં, મોક્ષ જશે લેઈ જશ ॥૮૭॥
 બળભદ્રના નંદન, નિષધાદિક હુવા બાર; !
 તજી પચાસ અંતેકિરી, ત્યાગ દીયો સંસાર ॥૮૮॥
 સહુ નેમિ સમીપે, ચાર મહાવ્રત લીધ !
 સર્વાર્થ સિદ્ધ પહોંચ્યા, હોશે વિદેહે સિદ્ધ ॥૮૯॥
 ધન્નો ને શાલિભદ્ર, મુનીશ્વરોની જોડ !
 નારીનાં બંધન, તત્ક્ષણ નાખ્યાં તોડ ॥૯૦॥
 ઘર કુટુંબ કબીલો, ધન કંચનની કોડ !
 માસે માસખમણ તપ, ટાળશે ભવની ખોડ ॥૯૧॥

શ્રી સુધર્માસ્વામીના શિષ્ય, ધન્ય ધન્ય જમ્બુસ્વામ
 તણ આઠ અંતેઉરી, માતપિતા ધનધામ. ॥૯૨॥
 પ્રભવાદિક તારી, પહોંચ્યા શિવપુર ઠામ !
 સૂત્ર પ્રવર્તાવી, જગમાં રાખ્યું નામ ॥૯૩॥
 ધન્ય ઢંઢણ મુનિવર, કૃષ્ણરાયના નંદ !
 શુદ્ધ અભિગ્રહ પાળી, ટાળી દીયો ભવફંદ ॥૯૪॥
 વળી ખંધક ઋષિની, દેહ ઉતારી ખાલ !
 પરિસહ સહીને, ભવફેરા દીયા ટાળ ॥૯૫॥
 વળી ખંધક ઋષિના, હુવા પાંચસો શિષ્ય !
 ઘાણીમાં પીડ્યા, મુક્તિ ગયા તણ રીસ ॥૯૬॥
 સંભૂતિવિજય શિષ્ય, ભદ્રભાહુ મુનિરાય !
 ચૌદ પુરવધારી, ચંદ્રગુપ્ત આણ્યો ઠાય ॥૯૭॥
 વળી આર્દ્રકુમાર મુનિ, સ્થુલિભદ્ર નંદિષેણ !
 અરણિક અઠમુત્તો, મુનીશ્વરોની શ્રેણ. ॥૯૮॥
 ચોવીસે જિન, મુનિવર સાંખ્યા અઠાવીસ ભાખ !
 ઉપર સહસ્ર અડતાલીસ, સૂત્ર પરંપરા ભાખ ॥૯૯॥
 કોઈ ઉત્તમ વાંચો, મોઢે જયણા રાખ !
 ઉઘાડે મુખે બોલ્યા; પાપ લાગે વિપાક. ॥૧૦૦॥
 ધન્ય મરુદેવી માતા, ધ્યાયું નિર્મલધ્યાન !
 ગજ હોદ્દે પામ્યા, નિર્મળ કેવળ જ્ઞાન. ॥૧૦૧॥

ધન્ય આદિશ્વરની પુત્રી, બ્રાહ્મી સુંદરી દોય !
 ચારિત્ર લેઈને, મુક્તિ ગયા સિદ્ધ હોય ॥૧૦૨॥
 ચોવીસે જિનની વડી શિષ્યણી ચોવીસ !
 સતી મુક્તિ પહેંચ્યા, પુરી મન જગીશ ॥૧૦૩॥
 ચોવીસે જિનનાં સર્વ સાધ્વી સાર !
 અડતાલીસ લાખ ને આઠસેં સીત્તેર હજાર ॥૧૦૪॥
 ચેડાની પુત્રી, રાખી ધર્મ શું પ્રીત !
 રાજેમતી વિજ્યા, મૃગાવતી સુવિનીત ॥૧૦૫॥
 પદ્માવતી મયણુરેહા, દ્રૌપદી દમયંતી સીત !
 ઇત્યાદિક સતીયો, ગઈ જન્મારો જીત ॥૧૦૬॥
 ચોવીસે જિનના, સાધુ સાધવી સાર !
 ગયા મોક્ષ દેવલોકે, હૃદયે રાખો ધાર ॥૧૦૭॥
 ઇણ અઢી ક્ષીપમાં, ઘરડા તપસી બાળ;
 શુદ્ધ પંચ મહાવ્રતધારી નમો નમો ત્રણ કાળ ॥૧૦૮॥
 એ જતિયો સતીઓના, લીજે નિત પ્રત્યે નામ !
 શુદ્ધ મને ધ્યાવો, એહ તરણનો ઠામ ॥૧૦૯॥
 એ જતિયો સતીઓશું, રાખો ઉજ્જવળ ભાવ !
 એમ કહે ઋષિ જેમલજી, એહ તરણનો દાવ ॥૧૧૦॥
 સંવત અઢાર ને, વર્ષ સાતો શિરદાર !
 શહેર ઝાલોરમાંહિ, એહ કહ્યો અધિકાર ॥૧૧૧॥

શ્રી નાની સાધુ વંદના

સાધુજીને વંદણ નિત નિત કીજે,
 પ્રહ ઉગમતે સુર રે પ્રાણી;
 નીચ ગતિમાં તે નવિ જાવે,
 પામે રિદ્ધિ-ભરપૂર રે પ્રાણી....સાં ૧
 મોટા તે પંચ મહાવ્રત પાળે,
 છકાયનાં પ્રતિપાળ રે પ્રાણી;
 જ્ઞાનર ભિક્ષા મુનિ સુઝતિ લેવે,
 દોષ બેતાલીશ ટાળ રે પ્રાણી....સાં ૨
 રિદ્ધિ સંપદા મુનિ કારમી જાણી,
 દીધી સંસારને પુઠ રે પ્રાણી,
 એરે પુરૂષોની બંદગી કરતાં,
 આઠે કરમ જાય તુટ રે પ્રાણી....સાં ૩
 એક એક મુનિવર રસના ત્યાગી,
 એક એક જ્ઞાનભંડાર રે પ્રાણી,
 એક એક મુનિવર વૈયાવચ્ચ વૈરાગી,
 એના ગુણનો ના'વે પાર રે પ્રાણી સાં ૪
 ગુણ સત્તાવીશ કરીને દીપે,
 જીત્યા પરિસહ બાવીશ રે પ્રાણી,
 બાવન તો અનાચારણ ટાળે,
 તેને નમાવું મારું શીશ રે પ્રાણી....સાં ૫

જહાજ સમાન તે સંત મુનીશ્વર,
 ભવ્ય જીવ જોસે આય રે પ્રાણી,
 પર ઉપકારી મુનિ દામ ન માગે,
 દેવે તે મુક્તિ પોંચાય રે પ્રાણી....સાં ૬
 એ ચરણે પ્રાણી શાતા રે પાવે,
 પાવે તે લીલ વિલાસ રે પ્રાણી,
 જન્મ જરા અને મરણ મિટાવે,
 નાવે ફરી ગર્ભાવાસ રે પ્રાણી....સાં ૭
 એક વચન એ સદ્ગુરુ કેરે,
 જો જોસે દિલમાંય રે પ્રાણી,
 નરક ગતિમાં તે નહિ જાવે;
 એમ કહે જિનરાય રે પ્રાણી....સાં ૮
 પ્રભાતે ઉઠીને ઉત્તમ પ્રાણી,
 સુણો સાધુના વ્યાખ્યાન રે પ્રાણી,
 એ પુરુષોની સેવા કરતાં પાવે,
 તે અમર વિમાન રે પ્રાણી....સાં ૯
 સંવત અઢારને વર્ષ આડવીસે,
 ધુસી તે ગામ ચોમાસો રે પ્રાણી,
 મુનિ 'આસકરણજી' એણી પેરે જ'પે,
 હુંતો ઉત્તમ સાધુનો દાસ રે પ્રાણી,
 સાધુજીને વંદના નિત નિત કીજે....સાં ૧૦

શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ સ્તોત્ર

(શાદ્ધલ છંદ)

*કિં કપુરમયં સુધારસમયં કિં ચંદ્રરોચિર્મયં ।
કિં લાવણ્યમયં મહામણિમયં કાઠ્ઠ્યકેલિમયં ॥
વિશ્વાનંદમયં મહોદયમયં શોભામયં ચિન્મયમ્ ।
શુક્લધ્યાનમયં વપુર્જિનપતેભ્યુયાદ્ભવાલંબનમ્ ॥૧॥

ભાવાર્થ :- શ્રી જિનેન્દ્ર ભગવાનનું શરીર અહા !
કપુર જેવું શ્વેત, અમૃત જેવું મીઠું, ચંદ્રની કાન્તિ જેવું
શીતળ અને પ્રકાશિત. સુંદર મોટા કાણી જેવું પ્રકાશિત
કાઠ્ઠ્યતાની ભૂમિકારૂપ, સમગ્ર વિશ્વને આનંદમય, મહા
ઉદયવાળું, શોભાવાળું, સચિત સ્વરૂપ, શુક્લ ધ્યાનમાં નિમગ્ન.
એવાં શ્રી જિનેન્દ્ર ભગવાન સંસારના આધાર રૂપે હો. ॥ ૧ ॥

પાતાલકલયન્ ધરોધવલયન્નાકાશ મા પૂરયન્ ।
દિક્પચક્રં કમયન્ સુરાસુરનર શ્રેણીં ચ વિસ્માપયન્ ॥
બ્રહ્માંડં સુખયન્ જલોનિ જલધેઃકેનોચ્છલાસલોલયન્ ।
શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વસંભવયશો હંસશ્ચિરંરાજતે ॥૨॥

ભાવાર્થ :- પાતાળમાં પણ પ્રવેશ કરી રહેલો,
પૃથ્વીને ઉન્નવલ કરતો, આકાશમાં સર્વ સ્થળે વ્યાપ્ત થતો,
દિશાઓના ચક્રને પણ ઉલ્લાંઘી જતો, દેવ દાનવોને વિસ્મય

* કિં શબ્દ આશ્ચર્યતા સૂચવે છે. એનો અર્થ અહા ! જેવો થાય
છે. તે દરેક વિશેષણની શરૂઆતમાં વાપરી લેવો.

પમાડતો, ત્રણે જગતને સુખ આપતો, સમુદ્રમાં રહેત ક્ષેત્રી
શોભાયમાન જળને ડહોળી નાંખતો; એવો શ્રી પાર્શ્વનાથ
ચિંતામણીનો યશસ્વી હંસ ચીરંકાળ શોભે છે. ॥ ૨ ॥

પૂણ્યાનાં વિપણિ સ્તમોદિનમણિઃ કામેલકુંભે શણિઃ ।
મોક્ષે નિસ્સરણિઃ સૂરેંદ્રકરિણિઃ જ્યોતિઃ પ્રકાશારણિ ॥
દાને દેવમણિર્નતોત્તમજનશ્રેણીઃ કૃપાસારણી ।
વિશ્વાનંદ સુધા વૃણિર્ભવભિદેશી પાર્શ્વચિંતામણિ ॥ ૩ ॥

ભાવાર્થ :- પુણ્યના હાટ (ભંડાર) રૂપ, પાપરૂપી
અંધકારમાં સૂર્યરૂપ, વિષયરૂપી હાથીને વશ કરવામાં અંકુશ-
રૂપ, મોક્ષમાં ગમન કરવા માટે નિસરણીરૂપ, આત્મજ્ઞાનરૂપ
જ્યોતિને પ્રકાશ આપવામાં અરણીના વૃક્ષ સમાન, દાન દેવામાં
ધન્દ્ર સમાન, એમની (શ્રી પાર્શ્વનાથની) આગળ નમન
કરી રહેલી, સજ્જન પુરુષોની પંકિતને કૃપાની નદી
સમાન, વિશ્વમાં આનંદરૂપી અમૃતના તરંગ સમાન શ્રી પાર્શ્વ-
ચિંતામણી (ભગવાન) સંસાર સમુદ્રનું ઉચ્છેદન કરનાર
આપ જ છે. ॥ ૩ ॥

શ્રી ચિંતામણિ પાર્શ્વવિશ્વજનતા સંલવનસ્ત્વં મયા ।
દષ્ટ સ્તાત તતઃ શ્રિયઃ સમ ભવન્નાશ કમા ચક્રિણમ્ ॥
મુક્તિઃ કીડતિ હસ્તયોર્બહુવિધં સિદ્ધં મનોવાંચ્છિતં ॥
દુર્દૈવં દુરિતં ચ દુર્દિનં ભયં કષ્ટં પ્રણુષ્ટં મમ ॥ ૪ ॥

ભાવાર્થ :- હે તાત ! (હિ શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ !) આખા વિશ્વના જીવનરૂપ, સચ્ચિદાનંદ શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથ જ્યારથી મને આપનાં દર્શન થયાં છે, ત્યારથી જ હિન્દ્ર દેવ તથા ચક્રેશ્વરી પર્યાંતની સમૃદ્ધિ મને પ્રાપ્ત થઈ છે. મારા હસ્તમાં જ મુક્તિરૂપી દેવી કીડા કરી રહી છે, મારી વિવિધ પ્રકારની મનની અભિલાષાઓ સિદ્ધ થઈ છે, અને મારું હૃદય, મારું દુઃખ તથા મારો દારિદ્રતાનો ભય સમૂળ નાશ પામ્યો છે. ॥ ૪ ॥

यस्य प्रौढतमः प्रताप तपनः प्रोद्गमधामा जग ।
जंघालः कलिकाल डेलि दहनो मोहान्ध विध्वंसकः ॥
नित्योद्योतपदं समस्त कमला डेलिग्रहं राजते ।
स श्रीपार्श्वजिनोजनंहितकृतेःश्चिंतामणीपातु माम् ।पा

ભાવાર્થ :- હે અતિશય પ્રતાપવાન સૂર્યરૂપ, અતિ ઉત્કટ જગતરૂપી ધામને તથા કળીકાળના મહિમાને દહન કરનારા, મોહરૂપી અંધકારનો નાશ કરનારા, અને જેનું સમસ્ત પ્રકારની સમૃદ્ધિ ધારણ કરનાર પદ હંમેશ શોભી રહ્યું છે એવા શ્રી પાર્શ્વનાથ ભગવાન જગતના જીવોનું હિત કરનાર ચિંતામણી મારું રક્ષણ કરો. ॥ ૫ ॥

विश्वव्यापि तमोहिनस्ति तरणिर्भालोऽपि कुटपांकुरे ।
दारिद्राणि गल्लवलीं हरि शिशुः काष्ठानि वह्नेः कणुः ॥
पीयूषस्यलवोपि रोगनिवहं यद्वत्तथा ति विभो ।
भूर्तिःस्कूर्तिभतीसती त्रिजगति कष्टानिहर्तुं क्षमा ॥ ६ ॥

ભાવાર્થ :- સૂર્ય ખાલ્યાવસ્થામાં હોવા છતાં પણ વિશ્વમાં વ્યાપી રહેલા અંધકારનો નાશ કરે છે, કલ્પવૃક્ષનો એક જ અંકુર (ફળગો) દારિદ્ર્યતાનો નાશ કરવામાં સમર્થ છે. સિંહનું એક નાનું બાળક જ હાથીઓના સમૂહનો નાશ કરે છે. અગ્નિનો એક સૂક્ષ્મ કણ કાષ્ઠના જથ્થાને લસમવત્ કરી નાંખે છે, અમૃતનું એકજ સિંદુ રોગને નિર્વાશ કરે છે, તે જ પ્રમાણે હે વિભો ! મનુષ્યોની મતિમાં સ્ફુરણા કરનાર તમારું શરીર ત્રણે જગતનાં દુઃખો હણવાને માટે સમર્થ છે. ॥ ૬ ॥

શ્રી ચિંતામણિ મંત્ર મોંકૃતિયુતં હ્રીંકાર સારાશ્રિતં ।
શ્રી મહર્નમિઉણં પાશ કલિતં ત્રૈલોક્ય વરયા વહં ॥
કૈંધા ભૂત વિષાપહં વિષહરંત્રેયઃ પ્રભાવાશ્રયં ।
સોલ્લાસં વસહાંકિતંજિન કુલ્લિંગા નંદનં દેહિનાં ॥૭॥

ભાવાર્થ :- ઐ શબ્દની આકૃતિવાળો હ્રીંકારથી યુક્ત શ્રી મહર્નમિઉણના મંત્રથી બદ્ધ થયેલો ત્રણે લોકને વશ વર્તાવનાર વિષયરૂપી ઝેરનો નાશ કરનાર, કલ્યાણકારક પ્રભાવવાળો, વસ હ ઇત્યાદિ અક્ષરોથી યુક્ત એવા મનુષ્ય માત્રને આનંદરૂપી શ્રી ચિંતામણી નામનો મંત્ર છે. ॥ ૭ ॥
૧ શ્રી કારવરં નમોક્ષરપરં ધ્યાયન્તિ ये योगीनो ।
૨ ત્પદ્મમે વિનિવેશ્ય પાર્શ્વમધિપંચિંતામણિ સંશકં ॥
૩ ત્તે વામભુજે ચ નાભિકરયોર્ભુયાર્ભુજે દક્ષિણે ।
૪ શ્વાદૃષ્ટ દલેષ્વ તે શિવપદં દ્વીતર્ભવૈર્યાત્યહો ॥૮॥

ભાવાર્થ :- હીં શ્રીં ઇત્યાદિ આકારથી યુક્ત મંત્રનું જે યોગીએ હૃદયકમળમાં અધિષ્ટાતા ભગવાનના ચિંતામણીની સંજ્ઞાવાળો જેની પૂર્વમાં નમો મૂડેલા છે એવો હીં શ્રીં કારાદિ ઉત્તમ વર્ણયુક્ત મંત્રને હૃદયકમળમાં ધારણ કરીને કપાળને વિષે, ડાબા હાથને વિષે, નાભિમાં અને ઘણે ભાગે જમણા હાથમાં અને ત્યાર પછી આઠે દલોની વિષે ધ્યાન ધરે છે તે બે ત્રણ ભવ પછી મોક્ષ ધામમાં સિધાવે છે. એ શું આશ્ચર્યજનક નથી ! ॥ ૮ ॥

(સ્તબ્ધરા છંદ.)

નોરોગા નૈવશોકા ન કલહ કલના નારિ મારિ પ્રચારા ।
 નૈ વ્યાધિર્નાસમાધિર્ન ચદર દુરિતે દુષ્ટ દારિદ્રતાનો ॥
 નોશાકિન્યોગ્રહાનો ન હરિકરિગણાવ્યાલ વૈતાલ જલ
 જયન્તેપાર્શ્વચિંતામણિમતિવસતાંપ્રાણિનાંભક્તિભાજંદ

ભાવાર્થ :- જે ભક્તિવાન પ્રાણીએ શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથમાં પોતાની વૃત્તિ જોડે છે, તેઓને રોગ, શોક, કલેશ, અશાન્તિ, ભય; પાપ, દુષ્ટ, દારિદ્રપણું, શત્રુદ્વારા ઉપજતી વ્યાધિ તથા શાકિની, ભૂત, પિશાચ વિગેરે તથા હાથી તથા સિંહના સમૂહો દુઃખરૂપ થઈ શકતાં નથી. ॥ ૯ ॥

(શાર્દૂલ છંદ.)

ગીર્વાણ કુમધેનુ કુંભમણિ યસ્તસ્યાંગણે રંગીણો ।
 દેવા દાનવ માનવાઃ સવિનયં તસ્મૈહિતં ધ્યાયિનઃ ॥

લક્ષ્મી સ્તસ્ય વશાવશેવ ગુણિનાં બ્રહ્માંડ સંસ્થાયિની ।
શ્રીચિંતામણિપાર્શ્વનાથમનિશંસંસ્તૌતિયોધ્યાયતિ ૧૦

ભાવાર્થ :- જે પ્રાણી શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથની હંમેશા સ્તુતિ કરે છે તથા ધ્યાન ધરે છે તેના આંગણમાં રાગદિ આનંદ થયા જ કરે છે. તેને કલ્પવૃક્ષ, કામદુર્ધા ધેનુ, પારસમણી ઇત્યાદિ અલૌકિક પદાર્થ પ્રાપ્ત થાય છે. દેવ, દાનવ અને મનુષ્યો સુદ્ધાં વિનયથી તેના હિતનું જ ચિંતવન કર્યા કરે છે. ગુણવાન પુરુષોને આ બ્રહ્માંડમાં પ્રાપ્ત થતી સમસ્ત લક્ષ્મી તેને વશ વર્તે છે. ॥ ૧૦ ॥

(માલીની છંદ.)

ઇતિ જિનપતિ પાર્શ્વ પાર્શ્વઃ પાર્શ્વાખ્ય યક્ષઃ ।
પ્રદલિત દુરિતૌઘઃ પ્રીણિતપ્રાણિ સાર્થઃ ॥
ત્રિભુવન જન વાંચ્છા દાન ચિંતામણિકઃ ।
શિવપદ તરૂ બીજં બોધિબીજં દદાતુ ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :- આ પ્રમાણે જિનપતિ પાર્શ્વનાથ ભગવાનની પાસે રહેનારો પાર્શ્વનામનો યક્ષ, જેનાં પાપકર્મો નષ્ટ થઈ ગયાં છે, અને તે ભગવાને જનસમુદાયના સંતુષ્ટ કર્યા છે. અને જે ત્રણે ભુવનની વાંચ્છા પુરવામાં ચિંતામણી સમાન છે, તે મોક્ષપદ રૂપી વૃક્ષનું બીજરૂપ સમક્રીત મને અર્પણ કરો. ॥ ૧૧ ॥

શ્રી વર્ધ્ધમાનભક્તામરસ્તોત્રમ્ ।

(વસન્તતિલકાવૃત્તમ્)

ભક્તામર-પ્રવર-મૌલિ-મણિ-પ્રજેષુ,
જ્યોતિઃ-પ્રભૂત-સલિલેષુ સરોવરેષુ ।
ચેતોલિ- મંજુ - વિકસત્કમલાયમાનં,
શ્રી-વર્ધ્ધમાન-ચરણં શરણં વ્રજભિ ॥ (૧)

ભક્તિના ઉત્કર્ષ ભાવથી નમસ્કાર કરવા લગી પડેલા
દેવોના મસ્તકોના મુગટમણિઓ, જ્યોતિષ સરોવરો છે,
તેમાં જ્યોતિષ જલ ભરેલું છે. તેમાં પ્રભુના ચરણ પંચ-
વણી કમળવન સમાન શોભે છે અને ભવ્ય જીવોના મનરૂપી
બ્રમરોને આકર્ષે છે. તેવા શ્રી મહાવીર સ્વામીના ચરણોનું
શરણ હું ગ્રહું છું. (૧)

આનન્દ-નન્દન-વનં સવનં-સુખાનાં,
સદ્ભાવનં શિવ-પદસ્ય પરં નિદાનમ્ ।
સંસાર-પારકરણં કરણં ગુણાનાં,
નાથ ! ત્વદીય-ચરણં શરણં પ્રપદ્યે ॥ (૨)

હે નાથ ! આપનાં ચરણો આનંદનું નંદન-વન છે.
સદ્ભાવ ઉત્પન્ન કરનાર અને મોક્ષ પદ આપનાર છે. સંસાર-
સાગર તારનાર સમ્યક્ જ્ઞાનાદિ અનેક ગુણોનો ભંડાર છે એવા
હે નાથ ! આપના ચરણનું હું શરણ લઉં છું. (૨)

સિદ્ધૌષધં સકલ-સિદ્ધિ-પદં સમૃદ્ધં,
 શુદ્ધં-વિશુદ્ધ-સુખદં ચ ગુણૈઃ સમિદ્ધમ્ ।
 જ્ઞાનપદં શરણુદં વિગતા-ધ-વૃન્દં,
 ધ્યાનાસ્પદં શિવપદં શિવદં પ્રણૌમિ ॥ (૩)

હે પ્રભુ ! આપના ચરણો, કર્મરૂપી રોગ માટે સિદ્ધ
 ઔષધ છે, શુદ્ધ, અવ્યાબાધ સુખાદિ આત્મિક ગુણોથી
 ઉન્નવળ છે. આપ જ્ઞાનનો પ્રકાશ કરનાર, અભયના દેનાર
 શાંતિના ધામ છો એવા ધ્યાન નિમગ્ન વીર પ્રભુને હું વારંવાર
 પ્રણામ કરું છું. (૩)

બાલો વિવેક-વિકલો નિજ-બાલ-ભાવા
 દાકાશ-માન-મપિ કતુર્ભિવ પ્રવૃત્તઃ ।
 જ્ઞાના-ધનન્ત-ગુણ-વર્ણન કતુર્ કામઃ,
 કામં ભવામિ કર્ણાકર ! તે પુરસ્તાત્ ॥ (૪)

જેમ બાળક બાલભાવે કુદ્દતું વિવેક વિના આકાશને
 માપી લેવા તૈયાર થાય છે, તેમ આપની આગળ આપના
 જ્ઞાનાદિ અનંત ગુણોનું ગાન કરવા હું તત્પર થયો છું તે
 મને ક્ષમા કરજો પ્રભુ ! (૪)

સ્પર્શો મણિર્નયતિયેન્નિજ-સંનિધાનાત્,
 લોહં હિરણ્ય-પદવી-મિતિ નાત્ર ચિત્રમ્ ।
 કિન્તુ ત્વદીય-મનુચિન્તન-મેવ દ્વરાત,
 સામ્યં તનોતિ તવ સિદ્ધિ પદે સ્થિતસ્ય ॥ (૫)

પારસમણ્ણિના સ્પર્શથી લોખંડ સોતું બને છે તેમાં આશ્ચર્ય નથી. પણ આપ ઘણે દૂર છો છતાં આપનું ધ્યાન ધરવા માત્રથી જીવ આપસમાન બને છે, તે ખરેખર આશ્ચર્ય છે. (૫)

કુન્દેન્દુ-હાર-રમણીય-ગુણાન્ જિનેન્દ્ર, !
વક્તું ન પારયતિ કોપિ કદાપિ લોકે ।
કઃસ્તાત્ સમસ્ત-ભુવનસ્થિત-જીવ-રાશે-
રે કૈક-જીવ-ગણના-કરણે સમર્થઃ ? ॥ (૬)

હે પ્રભુ ! જેમ સમસ્ત લોકના અનંત જીવ રાશિની એક એક જીવ કરીને સંખ્યાની ગણતરી કરવા કેઈ શક્તિમાન નથી, તેમ આપના કુન્દ પુષ્પ, ચન્દ્ર અને મોતી સમાન નિર્મળ ગુણોનું વર્ણન કરવા કેઈ સમર્થ નથી. (૬)

શક્ત્યા વિનાપિ મુનિનાથ ! ભવદ્ગુણાનાં,
ગાને સમુદયત-મતિર્નહિ લજ્જિજતોસ્મિ ॥
માર્ગેણ ચેન ગરુડસ્ય ગતિ પ્રસિદ્ધા,
તેનૈવ કિં ન વિહગસ્ય શિશુઃપ્રયાતિ ? ॥ (૭)

હે મુનીશ્વર ! આપના ગુણોનું વર્ણન કરવા હું શક્તિહીન છું; છતાં ઉદ્યમવંત થાઉં છું તેની શરમ મને

નથી. કારણ જે માગે પક્ષીરાજ ગરૂડ ઉડે છે તે માગે પક્ષીનું ઇચ્છુ શું નથી જતું ! અર્થાત્ તે પણ એ જ માગે ઉડે છે. (૭)

ત્વદ્વાક-સુધા સુરુચિરેવ વિભો ! બલાન્માં,
વક્તુ પ્રવર્તયતિ નાથ ! ભવદ્ગુણાનામ્ ।
યદ્ વર્ક્ષતે જલનિધિ-સ્તરલૈ-સ્તરંગૈ-
સ્તત્રાસ્તિ ચન્દ્ર-કિરણો-દય એવ હેતુઃ ॥ (૮)

જેમ પૂર્ણિમાને દિવસે ઉગતા ચંદ્રના કિરણોના પ્રભાવથી સમુદ્રના ચંચલ તરંગો ઉછળે છે તેમ, હે પ્રભુ ! આપની અમૃતમયી વાણી અને આપના જ્ઞાનાદિ નિર્મળ ગુણોનું વર્ણન કરવા બળથી પ્રેરે છે. (૮)

અજ્ઞાન-મોહ-નિકરં ભગવન્ ! હૃદિસ્થં,
હર્તુ પ્રભુ પ્રવચનં ભવદીયમેવ ।
ગાઢં સ્થિરં ચિરતરં તિમિરં દરીસ્થં,
હર્તુ પ્રભુઃ સુરુચિરા રુચિરેવ નાન્યત્ ॥ (૯)

જેમ લાંબા વખતથી ગુફામાં નભેલ અંધકારને દૂર કરવા મણીના પ્રકાશ સિવાય બીજો ઉપાય નથી; તેમ હે ભગવાન ! અનાદિ કાળથી હૃદયમાં રહેલ અજ્ઞાન મોહ-સમૂહના આવરણરૂપી અંધકારને દૂર કરવા માત્ર આપના પ્રવચનનો પ્રકાશ એક જ સમર્થ છે. (૯)

શ્રાક્યં પ્રમાણ-નય-રીતિ-ગુણૈ-ર્ચિહીનં,
 નિર્ભૂષણં યદપિ બોધિદ ! મામકીનમ્ ।
 સ્યાદેવ દેવ-નર-લોક હિતાય યુષ્મત્-
 સંગાદ્ યથાભવતિ શુક્તિ-ગતોદ-ભિન્દુઃ ॥ (૧૦)

હે તરણુતારણુ નાથ ! માફં કથન ગુણુના પ્રભાવ
 આદિથી શૂન્ય છે, છતાં તે કથન દ્વારા આપના અનુપમ
 નિર્મળ ગુણો ગવાતા હોવાથી જેમ સ્વાતિ નક્ષત્રમાં પાણીનું
 બિન્દુ છીપમાં પડવાથી મોતી બને છે, તેમ માફં કથન
 આપના પ્રભાવશાળી નામ અને ગુણોના સુયોગે આ લોક
 અને પરલોકમાં દેવ અને મનુષ્યને કલ્યાણનું સાધન થશે. (૧૦)

આસ્તાં તવ સ્તુતિ-કથા મનસો! ખ્યગમ્યા,
 નામાપિ તે ત્વયિ પરં કુરુતેડનુરાગમ્ ।
 જમ્બીર-મસ્તુ ખલુ દ્વરતરેડ પિ દેવ !
 નામાપિ તસ્યં કુરુતે રસનાં રસાલામ્ ॥ (૧૧)

હે પ્રભુ ! જેમ દ્વર પડેલ લીંબુને યાદ કરવાથી
 મોંઢામાં પાણી આવે છે, અને તેના રસનો સ્વાદ કરાવે છે,
 તેમ આપના કલ્યાણકારી નામનો જાપ કરનારના હૃદયમાં
 આપના નામનો ઉચ્ચારણ, આપના અપૂર્વ મહિમાવાન ગુણોનું
 ભક્તિનો ભાવરસ ઊત્પન્ન કરે છે. (૧૧)

નાના-મણિ-પ્રચુર-કાંચન-રત્ન-રમ્યં,
 સ્વીયં પ્રયચ્છતિ પદં જનકઃ સુતાય ।
 ત્વદ્-ધ્યાન-મેવ-જિનદેવ ! પદં ત્વદ્વીયં,
 ભવ્યાય નિત્ય-સુખદં પ્રકટી-કરોતિ ॥ (૧૨)

પિતા પોતાના પુત્રને મણિ, રત્ન, સુવર્ણ વગેરે મૂલ્યવાન ધન-સંપત્તિનો વારસો આપે છે, તે નાશવંત છે. પણ હે જિનેન્દ્ર ભગવાન ! ભવ્ય જીવોને આપનું ધ્યાન, નિત્ય સુખદાયી, મોક્ષ પદ આપે છે એ સત્ય છે. (૧૨)

જ્ઞાના-ધનન્ત-ગુણ-ગૌરવપૂર્ણ-સિન્ધુ,
અન્ધું ભવન્ત-મપહાય પરં ક ઇચ્છેત ? ।
પ્રાજ્ઞ્યં પ્રલભ્ય ભુવનત્રિતયસ્ય રાજ્યં,
ક : કામયેત કિલ કિંકરતા-મબુદ્ધિ ॥ (૧૩)

હે પ્રભુ ! આપ જ્ઞાનાદિ અનંત ગુણોનાં સમુદ્ર છો. સંસારના અશરણ જીવોને શરણરૂપ છો, દયાના સાગર છો, બાન્ધવહીનના અન્ધુ છો. એવા આપનું શરણ છોડી કોણ બીજાને ઇચ્છે ? કારણ કોણ એવો મૂર્ખ હોય કે જે ત્રિભુવનનું રાજ્ય પ્રાપ્ત કર્યા છતાંયે તે ત્યજી દાસત્વની ઇચ્છા કરે ? અર્થાત્ કોઈ ન કરે. (૧૩)

ત્વદ્-ગાત્રતા-પરિણતા : પરમાણુવોપિ,
સર્વોત્તમા નિરુપમાઃ સુષમા ભવન્તિ ।
લખ્ઢ્વા શરણ્ય ! શરણું ચરણું જનાસ્તે,
સિદ્ધા ભવેયુ-રિતિ નાથ ! કિમત્ર ચિત્રમ્ ॥ (૧૪)

હે જિનેન્દ્ર ! આપના શરીરપણે પરિણમેલા જડ પરમાણુઓ પણ સુંદર સર્વોત્તમ થઈ સુખશાંતિદાયક કર્યા

છે. તો પછી હે પ્રભુ ! કોઈ પુરુષ આપના ચરણનું શરણુ
મેળવી સિદ્ધપદને પ્રાપ્ત કરે તેમાં શું આશ્ચર્ય છે ! (૧૪)

ચંદ્રકૌશિકસમં ભવ—સિન્ધુ—પારં,
નેતા સુદર્શન સમં ચ જગત્ત્રયેઽપિ ।
હે નાથ ! તત્ કથય તે ચરણાંબુજસ્ય,
યેનોપમા ગુણભવેન ઘટેત લોકે ॥ (૧૫)

ચંદ્રકૌશિક જેવા પરમ ઝેરી, દ્રષ્ટિ વિષ સર્વ જેવા
અધમને, અને શીલવંતા સુદર્શન શેઠ જેવા ઉત્તમને સમ-
ભાવથી ભવસિન્ધુ પાર કરાવનાર આપ સિવાય અન્ય કોઈ નથી
તો પછી હે નાથ ! દયા કરી આપ જ કહો કે કઈ વસ્તુથી
આપના ચરણકમલની ઉપમા આપી શકાય ! (૧૫)

લોકોત્તરં સકલમંગલ—મોદ—કન્દં,
ચન્દં વયો—મૃતરસ્ય જગત્યમન્દમ્
સ્વર્ગા—પવર્ગ—સુખદં ભવદાસ્ય—ચંદ્રમ્,
દષ્ટ્વા મુદં ભજતિ ભવ્ય—ચકોર—વૃન્દમ્ ॥ (૧૬)

હે પ્રભુ ! સર્વ લોકમાં ઉત્તમ તથા સર્વ રીતે મંગલ-
કારી એવું આપનું સુખરૂપી ચંદ્ર-મંડળ, આનંદ મંગળનું
ધામ, સમોસરણમાં દેશનારૂપી અમૃતરસનો ઝરો છે, તેવું
મુક્તિધામ આપનારૂં આપનું સુખચંદ્ર જોઈ ચકોર ભવ્ય
જીવસમૂહો સદા હર્ષ પામે છે. (૧૬)

આન્ત્યાપિ ભદ્ર-મુદિતં ભવદીય-નામ,
 સિદ્ધેર્નિધાયિ ભગવન્ ! સુકૃતાનિ સૂતે ।
 અજ્ઞાનતોપિ પતિતં સિતખંડ-ખંડમ્,
 ધત્તે મુખે મધુરિમાણ મખંડ મેવ ॥ (૧૭)

જેમ અજ્ઞાનથી પણ મોઢામાં પડેલા સાકરના ગાંગડાની
 મીઠાશ જીભ ઉપર કાયમ રહી જાય છે. તેમ હે પ્રભુ !
 આપનું કલ્યાણકારી નામ ભૂલથી પણ કોઈ લીએ તો તે
 સુખ, સંપત્તિ અને સાચું પુણ્ય મેળવે છે. (૧૭)

યોં મસ્તકં નમયતે જિન ! તેંદ્રિપદ્મે,
 સર્વર્દ્ધિ-સિદ્ધિ-નિચયઃ શ્રયતે તમેવ ।
 તીર્થંકરઃ શુભકરઃ પ્રવિભૂય સોઽયં,
 સ્થાનં પ્રયાતિ પરમં ધ્રુવ-નિત્ય-શુદ્ધમ્ ॥ (૧૮)

હે પ્રભુ ! આપના ચરણકમલમાં જે જીવ પોતાનું
 મસ્તક નમાવી આપને સર્વદા નમસ્કાર કરે છે તેને આ
 જગતમાં સર્વ પ્રકારની રિદ્ધિ-સિદ્ધિ મળે છે. એટલું જ
 નહિ પણ નમસ્કાર કરનાર આત્મા તેના ફળરૂપે પુણ્યના ઉદય
 વડે કમશ : તીર્થંકર થઈ કલ્યાણ કરનાર બને છે અને
 શાશ્વત મોક્ષપદ પ્રાપ્ત કરે છે. (૧૮)

પૃચ્છામિ નાવ-મધુના મુનિનાથ ! નિત્યં,
 પ્રાપ્તા ત્વયા તરણ-તારણતા હિ કસ્માત્ ? ।
 સા નોત્તરં વિતનુતે ત્વમપિ પ્રયાત—,
 સ્તદ્દ્યૂહિ કોઽસ્તિ પરિતોષકર-સ્તૃતીયઃ ॥ (૧૯)

હે મુનિજ્યોના નાથ ! હું આ શરીર રૂપી નૌકાને જિત્ય પૂછું છું કે, આ તરવા તારવાની કળા તું ક્યાંથી શીખી ? પરંતુ નૌકા મને કાંઈ ઉત્તર આપતી નથી, આપ પણ નિર્વાણ પામ્યા અને સિદ્ધિ પ્રાપ્તિમાં ઘિરાળ્યા છો, માટે પ્રભુ ! આપ જ મને કહો કે આ પ્રશ્નનો સંતોષકારક ઉત્તર આપે જોવો ત્રીજો કોણ છે ? (સદ્ગુરુ સિવાય કોઈ ઉત્તર આપી શકશે નહિ.) (૧૯)

પીયૂષ-મત્ર નિજ-જીવન-સાર-હેતુ,
પીત્વાડ્ઙ્મનુવન્તિ મનુજ્ઞસ્તનુમાત્રરક્ષામ્ ।
સ્થાદ્વાદ-સુન્દર-રુચં ભવતસ્તુ વાચં,
પીત્વા પ્રયાન્તિ સુતરા-મજ્જરા-મરત્વમ્ ॥ (૨૦)

હે નાથ ! આ લોકમાં મનુષ્ય અમૃતરસ પીધા થઈ લાંબો કાળ તંદુરસ્ત જીવન ગાળે છે પણ તેથી કાંઈ અમર બનતા નથી; પણ આપની અમૃતમય સ્થાદ્વાદ વાણીનું જે ભવ્ય જીવ પાન કરી મનના રૂળ રૂપે તેના અલૌકિક રસનો સ્વાદ કરે છે તે અજર અમર મોક્ષપદને પ્રાપ્ત કરે છે. (૨૦)

ચક્રી યથા વિપુલ-ચક્ર-ખલાદખંડં,
ભૂમંડલં પ્રભુતયા સમલંકરોતિ ।
રત્ન-ત્રણેય મુનિનાથ ! તથા પૃથિવ્યાં,
જૈનેન્દ્ર-શાસન-પરાન્ ભવિનો વિધત્સે ॥ (૨૧)

હે પ્રભુ ! જેમ ચક્રવર્તી^૧ છ ખંડના ધણી પોતાના ચક્રથી વિજય કરીને પોતાનું આધિપત્ય છ ખંડમાં જમાવે છે, તેમ આપ પણ આપના સમ્યક્જ્ઞાન, સમ્યક્દર્શન, સમ્યક્-ચારિત્ર રૂપી ત્રણ રત્ન ચક્રોના બળથી મિથ્યાત્વને હરી, શાસન પ્રણેતા બની આપ ભવ્ય જીવને જૈનશાસનના પથ પર ચલાવો છો. (૨૧)

કાલસ્ય માન-મખિલં શશિ-ભાસ્કરાભ્યાં.

પક્ષ-દ્વયેન ગગને ગમનં ખગાનામ્ ।

તદ્વદ્ ભવાનપિ ભવાદ્ ભગવન ! જનાનાં;

જ્ઞાન-ક્રિયો-ભય-વશા-દિહ મુક્તિમાહ ॥ (૨૨)

જેમ સમયની એટલે દિવસ-રાત્રીની બાજુ જગતમાં સૂર્ય ચંદ્રના ઉદય અને અસ્તથી થાય છે, અને જેમ પક્ષીઓ આકાશમાં બે પાંખ વડે ઉડી શકે છે તેમ હે ભગવન ! ભવ્ય જીવોને સંસારથી ભિન્ન, અવિનાશી મોક્ષપદ પામવાને માટે જ્ઞાન અને ક્રિયા-દ્વારા આપે મોક્ષમાર્ગ^૨ બતાવ્યો છે. (૨૨)

જ્ઞાનાદિકં હૃદિગતં વિષમં વિષાકૃતમ્,

સંસાર-કાનન-પરિભ્રમણૈક-હેતુમ્ ।

મિથ્યાત્વ-દોષ મખિલં મલિનસ્વરૂપં,

ક્ષિપ્રં પ્રણાશયતિ તે વિમલઃ પ્રભાવઃ ॥ (૨૩)

હે પરમાત્મા ! અનાદિ કાળથી સંસારી જીવ મિથ્યા-ત્વરૂપી અંધકારથી ભવબ્રમણ કરે છે, અને મિથ્યાત્વરૂપી

ઐરના કેદથી જન્મ મરણના દુઃખો ભોગવે છે. આવા મલિન-
સ્વરૂપી મિથ્યાત્વના દોષને આપનો નિર્મળ પ્રભાવ સત્વર નાશ
કરે છે. (૨૩)

પ્રામાદિકા વિષય-મોહ-વશં ગતા ये,
कर्ताव्य-मार्ग विमुखाः कुमति-प्रसक्ताः ॥
अज्ञानिनो विषय धूर्षित-मानसाश्च,
सन्मार्ग-मानयति तान्मलवतः प्रभावः (૨૪)

હે નાથ ! આ સંસારમાં જે જીવો પ્રમાદી, વિષયી,
મોહવશ. કર્તાવ્યવિમુખ જીવન ગુજરે છે; પાપીઓની સોળતમાં
ઉન્માર્ગ જીવન જીવી રહ્યા છે; અજ્ઞાનને આધીન જેઓનું
મન ઇન્દ્રિયોના વિષયોનું ઉત્પત્તિસ્થાન બની રહ્યું છે, એવાઓને
આપનો પ્રભાવ સન્માર્ગમાં લાવે છે. (૨૪)

कल्प-द्रुमा-निव गुणास्तव चन्द्र-शुभ्रान्
चिन्ता-मणी-निव समीहित-काम-पूषान्
ज्ञानादिकान् जन-मनः-परितोष-हेतून्,
संस्मृत्यके न परितोष-मुपैति लव्यः ॥ (૨૫)

હે પ્રભુ ! ચંદ્રસમાન નિર્મળ શીતલ, કલ્પવૃક્ષ અને
ચિન્તામણિસમાન મનવાંછિત કામના પૂર્ણ કરનાર આપના
ગુણોની સ્તુતિ કરીને કેણુ લવ્ય જીવ સંતોષ મેળવતા નથી ?
અર્થાત્ સર્વ જીવો શાંતિ અનુભવે છે (૨૫)

ચિન્તામણિઃ સુરતરુ-ર્નિધય સ્તથૈવ,
 તેભ્યઃ સુખં ક્ષણિક નશ્વર માપ્નુવન્તિ ।
 ત્વત્સેવિનો ભવિ જનાધ્રુવ નિત્ય સૌખ્યં,
 તસ્માદિતોઽપ્યધિકતાં સમુપૈષિ નાથ ! ॥ (૨૬)

સંસારી જીવ ચિન્તામણિ કલ્પવૃક્ષ અને નવનિધાનના
 યોગ વડે ક્ષણિક અને નાશવંત સુખ મેળવે છે. પણ આપની
 આરાધના કરનાર ભવ્ય જીવો નિત્ય અને અવ્યાખાધ સુખને
 પ્રાપ્ત કરે છે તેથી આપ તે સર્વથી અધિક છો. (૨૬)

ધ્વાન્તં ન યાતિ નિકટે રવિ મંડલસ્ય,
 ચિન્તામણેશ્ચ સવિધે ખલુ દુઃખલેશઃ ।
 રાગાદિ દોષ નિયયા ભગવં સ્તથૈવ,
 નો યાંતિ કિંચિદપિ ! દેવ ભવત્સમીપે ॥ (૨૭)

જેમ સૂર્ય મંડળ પાસે અંધકાર આવી શકતો નથી.
 ચિન્તામણિ રત્ન પાસે દુઃખ આવી શકતું નથી. તેમ હે
 દોષહર દેવ ! આપની અનુપમ પ્રભા આગળ રાગ આદિ
 અઢાર પાપ સ્થાનમાંથી કોઈ પાપ કર્મ નજીક આવી શકતું
 નથી. (૨૭)

શીતાંશુ મંડલ જલા મૃત ફેનપુંજં,
 પ્રોત્કુલ્લિતેષ્ણ સુપુષ્પ વિશાલ કુંજમ્
 ધર્મં નિરૂપ્ય પરમં ખલુ દુઃખભંજં,
 નિત્યં વિકાસયસિ ભવ્યદ ! ભવ્ય કુંજમ્ ॥ (૨૮)

હે પ્રભુ ! આપે જે ધર્મનો ઉપદેશ ઉત્તેજ છે તે ખરેખર દુઃખનો નાશ કરનાર છે. તે ચંદ્રમંડલ, જલ. અમૃત અને ફીણના પુંજ સમાન નિર્મળ અને શાંતિપ્રદ છે. મનોરથરૂપ અને કૂલોનો વિશાળ લતામંડપ છે. અને આપ લવ્યરૂપી કમલોનો વિકાસ કરો છો. (૨૮)

દ્વરસ્થિતોપિ શીતરશ્મિ-રત્નં સ્વકીયૈઃ,
શુભ્રૈ-વિકાસિ-કિરણૈઃ સુવિકાસભાવમ્ ।
અન્તર્ગતં વિતનુતે કિલ કૈરવાણાં,
તદ્-વદ્ધિનેન્દ્ર ! ગુણ-રાશિરયં જનાનામ્ (૨૯)

જેમ ચંદ્રમાં પોતાના કિરણોના પ્રભાવથી સરોવરમાં ઉગેલા કમળોના અંતરનો વિકાસ કરે છે તેમ હે જિનેન્દ્ર ! આપના ઉજ્જવળ ગુણોના સમૂહનો પ્રભાવ લવ્ય જનોના હૃદય પર પડવાથી સર્વથા આનંદ આપી ખિલવે છે. (૨૯)

શીતાંશુ-રશ્મિ-નિકર-પ્રસરા-નુસંગાદ્,
ચન્ચન્દ્રકાન્ત-મણિયઃ પરિતો દ્રવન્તિ ।
તદ્-વત્ત્વદયિ-મહિમ-શ્રવણેન ભવ્યાઃ,
શાન્તાઃ પ્રવૃદ્ધ-કરુણા દ્રવિતા ભવન્તિ ॥ (૩૦)

હે પ્રભુ ! જેમ ચંદ્રનાં શીતળ કિરણોની નિર્મળ પ્રભા, પૃથ્વી ઉપરના શ્રેષ્ઠ ચંદ્રકાન્ત મણિને પીગળાવે છે. તેમ આપના અનુપમ મહિમાનું શ્રવણ કરતાં લવ્ય જીવોના હૃદયામાંથી હયા અને અહિંસાનાં ગરણાં ઝરે છે. (૩૦)

દુઃખ-પ્રધાન-શિવ-વર્જિત-હીયમાને,
કાલે સદા વિષય-જલ-મહા-કરાલે ।

ભવ્યા ભવત્રવચનં શિવદં જિનેન્દ્ર !

પીત્વાઙ્ગમશાન્તિમુપયાન્તિ

નિતાન્ત-શુદ્ધામ્ । (૩૧)

હે પ્રભુ ! ઉતરતા આ વિષમ પાંચમકાળમાં સંસારી
જીવો મોક્ષ પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. દુઃખનો ભાવ વૃદ્ધિ
પામે છે, આયુષ્ય આદિ બળ ઘટતું રહે છે. એવા આ પાંચમા
આરામાં ભવ્યજનો આપના અમૃત રસથી ભરપૂર વચનનું
પાન કરી આપના ધ્યાનથી આત્મશાંતિ પ્રાપ્ત કરે છે. (૩૧)

ષટકાયનાથ ! મુનિનાથ ! ગુણાધિનાથ !

દેવાધિનાથ ! ભવિનાથ ! શુભૈકનાથ !

અસ્માન્ પ્રબોધય જિનાધિપ ! દૂરતોપિ.

કિં નો સ્મિતાનિ કુરુતે કુમુદાનિ ચન્દ્રઃ ॥ (૩૨)

હે જિન ભગવાન ! છ કાયના નાથ ! મુનિઓના સ્વામી !
જ્ઞાન દર્શન આદિ અનંત ગુણોના ધારક ! દેવોના નાયક !
કલ્યાણકારક ! ભવિજીવના સહાયક ! આપ ઘણે દૂર બિરાજો
છો તો પણ કૃપા કરી અમને જ્ઞાનરસના પૂરથી જગાડો, કારણ
ચંદ્રમા આકાશમાં ઘણે દૂર છે છતાં શું કુમુદોને પ્રકુલ્લિત
નથી કરતો ? અર્થાત્ કરે છે. (૩૨)

વૃક્ષોપિ શોકરહિતો ભવદાશ્રયેષુ,
 જાતસ્તતઃ સ યદશોક ઇતિ પ્રસિદ્ધઃ ।
 ભવ્યાઃ પુનર્જિન ! ભવચ્ચરણાશ્રયેષુ,
 કિં નામ કર્મરહિતા ન ભવન્ત્યશોકાઃ ! ॥ (૩૩)

હે પ્રભુ ! ક'કેલી નામનું વૃક્ષ આપના આશ્રયથી શોક
 રહિત બની જગતમાં અશોક નામથી પ્રસિદ્ધિ પામ્યું. તો
 પછી હે નાથ ! ભવ્ય જીવ આપના ચરણોનો આશ્રય લઈ
 કર્મરહિત થઈ અશોક (શોકરહિત) અવરથા પ્રાપ્ત કરે, તેમાં
 આશ્ચર્ય નથી. (૩૩)

સિંહાસને મણિમયે પરિભાસમાનં,
 નાથં નિરીક્ષ્ય કિલ સંદિહતે વિધિજ્ઞાઃ ॥
 ઇન્દુઃ કિમેષ ? નહિ યત્ સકલંકરંકુઃ
 કિં વા રવિં ન સ તુ ચંડતરપ્રકાશઃ ॥ (૩૪)

સમોસરણમાં મણિરત્નો જડિત સિંહાસને બિરાજમાન,
 તેમજ તેજના પુંજરૂપ આપને જોઈ હે નાથ ! તત્ત્વજ્ઞાન
 બુદ્ધિમાનજનો આપના સ્વરૂપ વિષે શંકાશીલ બને છે અને
 વિચાર કરે છે કે આ ચંદ્રમા હશે ? પણ ના. કારણકે તે
 કલંકયુક્ત છે, અથવા શુ' સૂર્ય હશે ? તે પણ હોય નહિ
 કારણ તેનો તાપ પ્રચંડ હોય છે. (૩૪)

પુંજ-રિત્વષા-મિતિ પુરા નિરણાયિ પશ્ચાદ્,
 વ્યાક્રતાકૃતિ-સ્તનુધરોડ્ય-મિતિ પ્રબુદ્ધૈઃ ।
 ભવ્યૈઃ પ્રમાનિતિ પુનઃ પ્રશમ-સ્વભાવઃ,
 કારુણ્ય-રાશિ-રિતિ વીરજિનઃ ક્રમેણ ॥ (૩૫)

હે પ્રભુ ! ઉપર પ્રમાણે વિચાર કરવા છતાં બુદ્ધિમાન
 "ભવ્ય જનોએ આપના સ્વરૂપ વિષે, તે તેજનો પુંજ છે. એમ
 નિર્ણય કર્યો. આકાર જોઈ દેહધારી પુરુષ છે એમ જાણવામાં
 આવ્યું, વિશેષ નજીક જતાં જાણ્યું કે આ શાન્ત સ્વભાવવાળા
 કોઈ મહાન વ્યક્તિ છે. વળી નજીક જતાં નિર્ણય કર્યો કે
 આ તો કરુણાના સાગર વીર જીનેશ્વર ભગવાન છે. (૩૫)

દેવૈ-રચિત્ત-કુસુમ-પ્રકરસ્ય વૃષ્ટયા,
 દ્વિગ્મંડલં સુરભિતં ભવતોઽતિશેષાત્ ।
 સ્યાદ્રાદ-ચારુ-રચના-વચના-વલીનાં,
 વૃષ્ટયા ભવન્તિ ભવિનઃ પ્રશમે નિમગ્નાઃ ॥ (૩૬)

સમોસરણમાં હે પ્રભુ ! આપના અતિશય મહિમાથી,
 દેવો અચિત્ત પુષ્પોની વૃષ્ટિ કરે છે તેથી દશે દિશાઓ
 (દ્વિગ્મંડળ) સુગંધિત થઈ શુદ્ધ વાતાવરણમય થઈ જાય છે,
 અને આપની અનેકાંતવાદની સુંદર દિવ્યવાણી વરસે છે,
 તેનાથી ભવ્યજીવો શાંતિના સાગરમાં નિમગ્ન થઈ અપૂર્વ
 આનંદ અનુભવે છે. (૩૬)

લોકોત્તરા સકલ-જીવ-વચો-વિલાસા,
 પીયૂષવત્ પરિણતા ભવદીય-ભાષા ।
 સર્વર્દ્ધિ-સિદ્ધિ-ગુણવૃદ્ધિ-વિધાન-દક્ષા,
 સાક્ષાત્તનો કુશલં સકલં સુલક્ષા ॥ (૩૭)

હે ભગવાન ! આપની દેશના (ધર્મોપદેશ) સર્વ જીવોની
ભાષામાં સમજી શકાય તેવી છે. અમૃત સમાન મધુર મોહકર
છે, કલ્યાણકારી, સિદ્ધિ આપનાર, તેમજ શાન્તિ આદિ
અનુપમ ગુણરત્ન દેનાર છે. (૩૭)

ગોક્ષીર નીર-શશિ-કુન્દ-તુષાર-હાર—,
શુકલૈર્વિયદ્-વિલસિતૈઃ શુભ-ચામરોઘૈઃ,
ધ્યાનં સિતં તવ વિભો ! વિન્નિવેદ્યતે યત્,
સર્વજ્ઞતા તદનું કર્મ-સમૂલ-નાશ : ॥ (૩૮)

હે પ્રભુ ! ગાયનું દૂધ, નિર્મળ પાણી, ચંદ્ર; કુન્દ
કમળ પુષ્પ હિમ અને મોતીના હાર સમાન ઉજ્જવળ જે
સફેદ ચામરો આપના ઉપર ચમકતાં ઢાળાઈ રહ્યાં છે તે
આપનું શુકલધ્યાન, સર્વજ્ઞતા અને સર્વ કર્મનો નાશ કરનાર
આપ જ છો તેમ સુચવે છે. (૩૮)

આંખંડલૈ-રવનિ-મંડલ-માગતૈ-સ્તૈ-
ભામંડલં તવ નુતં મુનિમંડલૈશ્ચ ।
મોહા-ન્ધકાર-પરિહાર-કરં જિનેન્દ્ર !

તુલ્ય કરં ભવતિ તદ્ રવિમંડમંડલેન ॥ (૩૯)

હે નાથ ! પૃથ્વી પર ઉતરી આવેલા ઇન્દ્રો તથા પૃથ્વી
પર રહેનારા મુનિઓ આપના ભામંડળની સ્તુતિ કરે છે અને
કહે છે-આપનું ભામંડળ મોહકરૂપી અંધકારનો નાશ કરે
છે તો તેને સૂર્યમંડળની ઉપમા કેમ આપી શકાય ? અર્થાત્
ન આપી શકાય. કારણ ભામંડળ તો દ્રવ્ય અને ભાવ બન્ને
અંધકારનો નાશ કરે છે. (૩૯)

યત્કર્મ-વૃન્દ-સુભટં વિકટં વિજેતા,
 લોકત્રય-પ્રભુ-રસા-વતિશેષ-ધારી ।
 તસ્મા-ન્નિજનેન્દ્રસરણિ શરણીકુરુધ્વં,
 ભવ્યા ધૃતિ ધ્વનતિ ખે કિલ હન્દુભિસ્તે ॥ (૪૦)

હે નાથ ! આપના પ્રભાવથી આકાશમાં હુંદુભિનાદ થાય છે. તે ચોક્કસ કહે છે:- “હે ભવ્ય જીવો ! આ વિકટ કર્મ સમૂહરૂપી વેરીના જીતનાર, ત્રણ લોકના નાથ, ચોત્રીસ અતિશયોના ધારક, જિનેન્દ્ર ભગવાન જે માર્ગ બતાવે છે તેનું શરણ ગ્રહણ કરો.” (૪૦)

અત્યુજ્જવલં વિજિત-શારદ-ચન્દ્ર-ભિમ્બં
 સંમોદકં સકલ-મંગલ-મંજુ-કન્દમ્
 છત્રત્રય તવ નિવેદયતે જિનેન્દ્ર !,
 રત્નત્રયં પ્રભુપદં શિવદં દદાતિ ॥ (૪૧)

હે જિનેન્દ્ર ! સમવસરણમાં આપના ઉપર જે ત્રણ ઉજ્જવળ છત્રો ધરાય છે તેની શીતળતા શરદ ઋતુના ચન્દ્રની પ્રભાથી અત્યંત ઉજ્જવળ છે, તે એમ સૂચવે છે કે આપના સમ્યક્ જ્ઞાન સમ્યક્ દર્શન, સમ્યક્ ચારિત્ર રૂપ રત્નત્રય પ્રભુપદ અને મોક્ષપદને આપે છે. (૪૧)

યત્ર ત્વદીય-પદ-પંકજ-સન્નિધાનં.
 સન્ધાનભૂમિ-રસમાપિ સમા-સમન્તાત્ ।
 સર્વર્ત્તવશ્ચ સુખદા વિલસન્તિ લોકા,
 મન્યે નુ કદપતરુરેવ ભવત્-પદાબ્જમ્ ॥ (૪૨)

હે પ્રભુ ! આપના ચરણકમળો પૃથ્વી પર જ્યાં પગલાં ભરે છે તે ભૂમિ વિષમ હોય તો પણ સપાટ થઈ સુખદાયક થાય છે. સર્વ ઋતુઓ એકીસાથે આનંદદાયક નિવડે છે. તેથી આપના ચરણકમળ એજ કલ્પતરુ છે. (૪૨)

દિવ્યો દ્વનિર્ગુણગણસ્થિયશોપિ દિવ્યં,
દિવ્યાપિ ભાવસમતા પ્રભુતાપિ દિવ્યા ।
તસ્માદ્ વિભો ! ક્વ તુલના ભુવનત્રયેપિ,
જ્યોતિર્ગણાઃ કિમિહ ભાનુસમા વિભાન્તિ ? (૪૩)

હે પરમાત્મા ! આપની વાણી, ગુણો, યશ, સમતા અને પ્રભુતા અનુપમ અને દિવ્ય છે, તેથી હે વિભુ ! આપના તુલ્ય જગતમાં બીજું કંઈ છે નહિ. કારણ તારાના સમૂહ ચમકે છે, પણ તે કદી સૂર્ય જેવો પ્રકાશ આપી શકતા નથી. (૪૩)

દિવ્યં પ્રભાવ-ભવલોક્ય સુરાદયસ્તે,
પીયૂષ-સાર-વચનાનિ નિશમ્ય સમ્યક્ ।
આનન્દ-વારિધિ-તરંગ-નિમગ્ન-ચિત્તા-
સ્ત્વદ્વર્ણના-ક્ષમતયા પ્રણમન્તિ ભાવાત્ ॥ (૪૪)

હે પ્રભુ ! આપનો દિવ્ય પ્રભાવ જોઈ ભવનપતિ, વ્યન્તર, જ્યોતિષી અને વૈમાનિક દેવો વગેરે આપની અમૃત-મય વાણી સાંભળતાં આનંદસાગરના તરંગમાં પ્રેમથી નિમગ્ન થઈ ભક્તિભાવથી આશ્ચર્યના આવેશમાં આપને નમસ્કાર કરે છે. (૪૪)

તુભ્યં નમઃ સકલ-મંગલ-કારકાય,
 તુભ્યં નમઃ સકલ-નિર્વૃત્તિ-દાયકાય ।
 તુભ્યં નમઃ સકલ-કર્મ-વિનાશકાય,
 તુભ્યં નમઃ સકલ-તત્ત્વ નિરૂપકાય ॥ (૪૫)

એવા હે પ્રભુ ! સર્વ મંગળ કરનાર આપને હું નમ-
 સ્કાર કરું છું, સર્વપ્રકારે સુખશાંતિ દેનાર આપને હું નમ-
 સ્કાર કરું છું, જ્ઞાનાવરણીય વ્યાદિ વ્યાઠ કર્મોનો ક્ષય કરનાર
 આપને હું નમસ્કાર કરું છું સકલ તત્ત્વના પ્રરૂપક હે નાથ !
 આપને હું નમસ્કાર કરું છું. (૪૫)

તુભ્યં નમઃ સકલ-જીવ-દયા-પરાય,
 તુભ્યં નમઃ શિવદ-શાસન-ભાસ્કરાય,
 તુભ્યં નમઃ સકલ-લોક-શુભંકરાય,
 તુભ્યં નમઃ સતતમસ્તુ જિનેશ્વરાય ॥ (૪૬)

હે પ્રભો ! સમગ્ર લોકના જીવોને અભયદાન દેનાર
 આપને હું નમસ્કાર કરું છું. મોક્ષપદ પ્રાપ્ત કરાવનાર શાસનના
 સૂર્યસમાન આપને હું નમસ્કાર કરું છું. હે દયાનિધિ
 જિનેશ્વર ! આપને હું સર્વદા નમસ્કાર કરું છું. (૪૬)

રક્ષઃ-પિશાચ-નિકરૈ-રદયો-પસૃષ્ટં,
 દુર્વૃત્ત-દુષ્ટ-ખલ-સૃષ્ટ-વિસૃષ્ટ-મુષ્ટમ્ ।
 દારિદ્ર્ય-દુઃખ-ગદ-જલ-વિશાલ-કષ્ટં,
 નષ્ટં ભવત્યખિલ-માશુ-ભવત્રભાવાત્ ॥ (૪૭)

આ જિનેશ્વર ભગવાનના પ્રભાવથી પ્રભુની સ્તુતિ કરનાર
ભવ્ય જીવોને રાક્ષસ—પિશાચના ઉપસર્ગો, દુષ્ટ જન્મોની મૂઠ,
હારિદ્રયના દુઃખમાંથી ઉત્પન્ન થતાં મહાન કષ્ટો હે નાથ !
આપના તેજથી સઘળાં નાશ પામે છે. (૪૭)

ચૌસારિ—સિંહ—ગજ—પન્નગ—દુષ્ટ—દાવ—,
હિંસ્રપ્રચાર—ખલખન્ધન—દુર્ગા—ભૂમૌ ।
સર્વં ભયં ભયકરં પ્રણિહન્તિ નાથ !
ત્વદ્ધ્યાનમાત્ર—મખિલં—ભુવનત્રયેસ્મિન્ (૪૮)

હે નાથ ! ચોર, દુશ્મન, સિંહ હાથી, સર્પ, દાવાનળ
આદિ સંહારક તત્ત્વોથી, તેમજ દુષ્ટ બંધનથી ઉત્પન્ન થતો
ભય, એવા સર્વ પ્રકારના ભયંકર ભયના કારણોને દૂર કરવા
આપનું ધ્યાનમાત્ર ભવ્ય જીવોને ત્રણ ભુવનમાં બરાબર
ઉપાય છે. (૪૮)

સિંહો—રગ—પ્રખર સૂકર—હિંસ્રન્તલૈ,
વ્યાઘ્રા—રવી—વિકટ—લુટક—કટનાલૈઃ ।
સર્વતુ—પુષ્પ ફલ—પલ્લવ—શોભમાના,
સા નન્દનં ભવતિ તે સ્મરણાજિજ્જનેન્દ્ર ! ॥ (૪૯)

હે જિનેન્દ્ર ! સિંહ, સાપ, સુવર, આદિ હિંસ્રક
પ્રાણીના વાસથી, વિકરાળ ચોર લુટારાના ત્રાસથી ભયાનક
તીક્ષ્ણ કાંટાની નળથી દુર્ગમ છે. તેવી ઘોર અટવી આપના
સ્મરણમાત્રથી સર્વ ઋતુના પત્ર, પુષ્પ ફલથી શોભાયમાન
થઈ નંદનવનસમાન આનંદદાયક બને છે. (૪૯)

ધોરા-તિધોર વિકટે સુભટેતિકષ્ટે,
 બ્રષ્ટે બલે વિવિધ-દુઃખ-શતૈર્ વિશિષ્ટે,
 શસ્ત્રા-હતિ-પ્રવિચલ દ્રુધિર પ્રવૃદ્ધે ।
 યુદ્ધે તનોતિ તવ નામ વિશુદ્ધશાન્તિમ્ ॥ (૫૦)

હે પ્રભુ ! બન્ને પક્ષને મહાકળકારી દારૂ બન્યાં યુદ્ધ ત્યાં
 ચાલતું હોય, શત્રુના અનેક ત્રાસથી ભૂખ, તૃષ્ણા આદિથી
 વ્યાકુળ સેનાબળ ઓસરતું હોય, રણમેદાને શસ્ત્રથી ઘવાયેલ
 યોદ્ધાના શરીરમાંથી રૂધિરપ્રવાહ જોસભેર વહેતો હોય એવા
 ઘોર સંગ્રામમાં પણ આપનું નામસ્મરણ લબ્ય જીવોને શાંતિ
 આપે છે. (૫૦)

સર્વદ્વિ-સિદ્ધિદ-મિદં પરમં-પવિત્રં,
 સ્તોત્રં ચ યઃ પઠતિ વીર-જિનેશ્વરસ્ય ।
 ચિન્તામણિઃ સુરતરુઃ સકલાર્થ-સિદ્ધિઃ,
 સંસેવિતું તમન્તુકુલયિતુ સમેતિ ॥ (૫૧)

શ્રી વીર જિનેશ્વર ભગવાનનું પરમ પવિત્ર, સર્વદા
 રિદ્ધિસિદ્ધિ આપનાર સ્તોત્રને જે જીવ સદા ભાવથી ભણે છે.
 તેને ચિન્તામણિ રત્ન, કલ્પવૃક્ષ અને અનેક પ્રકારની
 સિદ્ધિઓ અનુકૂળ થઈ આવી મળે છે. (૫૧)

શ્રી-વર્દ્ધમાન-શુભનામ-ગુણા-નુબદ્ધાં,
 શુદ્ધાં વિશુદ્ધ-ગુણ-પુષ્પ-સુકીર્તિ-ગન્ધામ્ ।
 યો ધાસિલાલ-રચિતાં સ્તુતિ-મંજુ-માલાં,
 કઠે બિભર્તિજલુ તં સમુપૈતિ લક્ષ્મીઃ ॥ (૫૨)

શ્રી વર્ધમાન પ્રભુના શુભ-નામ-રૂપી દોરામાં પ્રભુના શુદ્ધ, નિર્મળ ગુણરૂપી ફૂલોને ગુંથી, કીર્તિરૂપ સુગંધથી ભરપૂર પૂજ્ય શ્રી ઘાસીલાલજી મહારાજ સાહેબે બનાવેલ આ સ્તુતિરૂપ સુંદર માળા જે જીવ કંઠમાં ધારણ કરે છે તેને અથવા આ સ્તોત્રના કર્તા શ્રી ઘાસીલાલજી આચાર્યને ત્રણ લોકની-દ્રવ્ય અને ભાવલક્ષ્મી આપમેળે આવીને વરે છે. (૫૨)

॥ ઇતિશ્રી જૈનાચાર્ય-જૈનધર્મ દિવાકર-

પૂજ્યશ્રીઘાસીલાલપ્રતિ વિરચિત
શ્રીવર્ધમાન ભક્તામર સ્તોત્ર સમ્પૂર્ણમ્

પૂચ્છિસુણુ-વીરસ્તુતિનું

મહાત્મ્ય-માર્ગદર્શન-પ્રેરણા

૧ મહત્ત્વ :- ‘પુચ્છિસુણુ’ જેનું ખીજું નામ ‘વીર-સ્તુતિ’ છે અને જેમા નામ પ્રમાણે જ ભગવાન મહાવીર જ્ઞાત્રીની સ્તુતિ છે, તેનું ઘણું જ મહત્ત્વ છે; કેમકે (૧) તે ગણધર રચિત છે, (૨) તેનો અંગસૂત્રમાં સમાવેશ છે, (૩) તે મહાવિદેહક્ષેત્રની અપેક્ષાએ શાશ્વત છે અને (૪) ધરતક્ષેત્રમાં પણ પાંચમા આરામાં ખીજી કોઈ સ્તુતિ કરતાં લોધકાળ સુધી ટકનારી છે, અને દેવ અધિષ્ઠિત પણ છે.

૨ પ્રભાવ :- ‘પુચ્છિસુણુ’ ની રચના ખૂબ જ ઉત્કૃષ્ટ કેટિની છે. એના શબ્દો, ભાવો, એની શૈલી, એની ઉપમાઓ, બધું જ અનન્ય છે. આ સ્તુતિ તીર્થંકર પ્રભુ પ્રત્યે પરમશ્રદ્ધા, ભાવને ઉત્પન્ન કરનારી અને શાંતિ આપનારી છે. આ સ્તુતિની પોતાના આત્મા ઉપર અને ઇતર સકળ જીવ-અજીવ વિશ્વ ઉપર અચિન્ત્ય ચમત્કારિક અસર થાય છે. આ સ્તુતિમાં ભવનપતિ દેવો, વનના દેવતાઓ, જ્યોતિષી દેવો અને વૈમાનિક દેવો અને ઇન્દ્રોની સ્તુતિ પણ એ રીતે વણી લેવામાં આવી છે કે જેથી તીર્થંકરોની શ્રેષ્ઠતા પણ સાબિત થાય અને અન્ય કોઈ સ્તુતિ તંત્ર, મંત્ર, યંત્રની જરૂર પણ ન રહે.

૩ સર્વમાન્ય :- જેમ નમસ્કારમંત્ર સર્વ જૈન માત્રને માન્ય છે, તેમ આ વીરસ્તુતિ બધાં જ સ્વેતાંબુ-રોને, દેરાવાસી, સ્થાનકવાસી, તેરાપંથીઓને સમાન ભાવે આદરણીય છે, પૂજ્ય છે. જેમ નમસ્કાર-મંત્રથી દ્વાર ઉઘડ્યાં, નાગની, કૂલમાળા બની, અગ્નિ જળ બન્યું, શુળી સિંહાસન બન્યું; તેમ આ વીરસ્તુતિ પણ લૌકિક અને લોકોત્તર બન્ને ક્ષણ આપનારી છે, તે પણ મહત્તમ, શીઘ્રતમ અને શ્રેષ્ઠતમ ક્ષણ આપનારી છે.

૪ દાખલો :- ઋષિ સંપ્રદાયના પૂજ્ય શ્રી વેલજી ઋષિજી આદર્શ સંચમી અને મહાન તપસ્વી થઈ ગયા છે. તેઓએ માત્ર છાશના આધારે ૧૭ વર્ષની લાંબી તપસ્યા કરી હતી. તેઓ પુચ્છિસુણુનો સદાય સ્વાધ્યાય કરતાં અને તે થકી તેઓ વિવિધ લખિંધસંપન્ન બની ગયા હતા. અને મોટો જનસમૂહ જૈનધર્મ પ્રત્યે માર્ગાનુસારી બન્યો હતો.

૫ ભાષા :- જેમ ભક્તામરની ભાષા સંસ્કૃત છે. તેમ આની ભાષા અર્ધમાગધી, પ્રાકૃત ભાષા છે, અને પ્રાકૃત ભાષા સંસ્કૃત ભાષા કરતાં ઉચ્ચારમાં ઘણી સહેલી અને સુગમ છે. ઉપરાંત આ મુદ્રણમાં ‘જ્યાં વધુ અક્ષરો હોય ત્યાં ક્યાં કંઈ રીતે છુટા પાડીને બોલવું?’ તે બરાબર સમજી શકાય તે રીતે મુદ્રણ કરેલ છે; એટલે ઉચ્ચારમાં કોઈ મુશ્કેલી આવવાની નથી.

૬ અર્થકાવ્ય :- ઉપરાંત પુચ્છિસુણનો અર્થ સમજાય તેના ભાવોનો આનંદ માણી શકાય એવો સરસ, સરળ, ઉત્તમ, ગુજરાતી કાવ્ય-અનુવાદ પણ એની સાથે જ છે અને તે રીતે મુદ્રિત કરવામાં આવેલ છે કે-મૂળ અને કાવ્ય બન્ને સ્વતંત્રપણે વાંચી શકાય અને મૂળ સાથે અર્થ પણ જાણી શકાય બેસાડી શકાય.

૭ સ્વાધ્યાયકાળ :- આ સ્તુતિ રાત્રે ૩૫ થી સવારે ૬૫ સુધી સુર્યોદય પહેલાંની અને પછીની ૪૮ મિનિટ બાદ કરીને તેમજ બપોરે ૩૫ થી રાત્રે ૬૫ સુધી સુર્યાસ્ત પહેલાંની અને પછીની ૪૮ મિનિટ બાદ કરીને દરરોજ બોલી શકાય છે, માત્ર ત્રણ ચૌમાસી પૂર્ણિમાં અને બે ચોળી પૂર્ણિમાં અને ત્યાર પછીની પાંચ એકમ એ ૧૦ જ દિવસ જ બાધ છે. અને એના કાવ્યાનુવાદમાં તો કોઈ પણ કાળનો બાધ જ નથી. માટે અસ્વાધ્યાયનો ખોટો પ્રશ્ન કે લય રાખ્યા વિના દરરોજ આ સ્તુતિ કરવી જોઈએ.

૮ અસ્વાધ્યાય :- ચાતુર્માસ કાળ દરમિયાન જ્યારે સંઘમાં વધુ પમાણમાં ધર્મ આરાધના અને તે માં સ્તુતિ

સ્વાધ્યાયાદિ કરવામાં આવે છે, તે ચાતુર્માસ કાળ દરમ્યાન દર વર્ષે ૨૧ જુન થી ૨૨ ઓક્ટોબર સુધી ગાજવીજની કોઈ અસ્વાધ્યાય નડતી નથી. અને માત્ર વાદળાં હોય તેની અસ્વાધ્યાય તો બારે માસ ક્યારેય નડતી નથી. પોતાના રૂમમાં અશુચિ પદાર્થો ન હોય તો બહારની કોઈ અશુચિનો સ્વાધ્યાય બાધ ગણવો જોઈએ નહીં.

૯ અનિવાર્યતા :- છ આવશ્યકોમાં તીર્થંકરોની સ્તુતિ-ને બીજું આવશ્યક ગણવામાં આવેલ છે. સ્તુતિથી આસ્તિકતા દઢ બને છે. તીર્થંકરો પ્રત્યે અહોભાવ ઊંડો બને છે અને વિનય-ભાવ પુષ્ટ બને છે. વિનય ધર્મનું મૂળ છે અને ધર્મથી જ સ્વર્ગ-અપવર્ગની સુખસંપદા મળે છે માટે સ્તુતિ ચોક્કસ અનિવાર્ય-પણે દરેક આસ્તિકના જીવનમાં પાયા તરીકે હોવી જ જોઈએ. અને સર્વ સ્તુતિઓમાં વીરસ્તુતિ સર્વ શ્રેષ્ઠ અને પ્રધાન હોઈ આ સ્તુતિ કર્યા વિના સ્નાન-મંજન પણ ન કરવું તેવો નિયમ રાખવો જોઈએ.

૧૦ પરંપરા : ‘પુચ્છિસુણુ-વીરસ્તુતિ’ દરરોજ બોલવાની પરંપરા આદિકાળથી ચાલી આવે છે. કેટલાક આ પુચ્છિસુણુ વીરસ્તુતિ દર પૂનમ-અમાસે ત્રણવાર પાંચવાર અને સત્તાવીસ વાર કરનારા પણ હોય છે અને દિવાળીના ત્રણ દિવસમાં તો ૧૦૮ વાર “પુચ્છિસુણુ” હાલ પણ ઘણાં ક્ષેત્રોમાં ઘણાં કરનારા છે. અને તે અવિચ્છિન્ન પરંપરામાં આપણે પણ જોડાવું જ જોઈએ.

❀ પુચ્છિસ્સુણું—મહાવીરસ્તુતિ ❀

પુચ્છિસ્સુ-ણું સમણા માહણા ય
આગારિણો યા પર-તિત્થિયા ય
'સે કેઠ જોગંત-હિય ધમ્મ-માહુ
અ-ણેદિસં સાહુ સમિક્ખ-યાએ.' ૧

(ગુજરાતી અનુવાદ)

૧—શ્રી સુધર્માસ્વામી પ્રત્યે જંબુસ્વામીએ પૂછ્યું કે
હે ભગવન્ ! શ્રમણો, બ્રાહ્મણો, ગૃહસ્થો અને પરતીથીઓ
મને પૂછે છે કે, એકાંત હિતકારી અને એના જેવો બીજો
કેઈ છે નહિ એવો ધર્મ યથાસ્થિત કોણે કહ્યો છે ?

કહ' ચ્હાણું કહ' ચ્હંસણું સે
સીલં કહ' નાય-સુયસ્સ આસિ ?
જાણાસિ ણું સિક્ખુ જહા-તહેણું
અહા-સુયં ખૂહિ જહા શિસંતં. ૨

૨—તે જ્ઞાતપુત્ર શ્રી મહાવીર દેવનું જ્ઞાન કેવું હતું ?
વળી દર્શન કેવું હતું ? તેનો શીલાચાર કેવો હતો ? તે
હે સિક્ખુ તમે જાણો છો ? તે જેમ તમે સાંભળ્યું હોય
અને ધાર્યું હોય તેમ કહો.

ખેયન્નએ સે કુસલે મહેસી
 અણુત-નાણી ય અણુત-દંસી
 જસંસિણે ચક્રખુ-પહે ઠિયસ્સ
 જાણાહિ ધમ્મં ચ ધિધં ચ પેહિ. ૩

૩—તે (ભગવાન) સંસારી જીવોના દુઃખના જાણુ, કર્મ કાપવામાં કુશળ, અનંતજ્ઞાની અનંતદર્શી, મોટા યશસ્વી અને લોકના ચક્ષુભૂત એવા શ્રી મહાવીરદેવના પ્રરૂપેલા ધર્મને તથા તેમની ધીરજને જાણુ અને દેખ.

ઉદ્દઠં અહે-યં તિરિયં દિસાસુ
 તસા ય જે થાવર જે ય પાણા
 સે ણિચ્ચણિચ્ચેહિ સમિક્ખખ-પણ્ણે
 દીવેવ ધમ્મં સમિયં ઉદાહુ ૪

૪—જિંચી, નીચી અને તીરછી ત્રણે-દિશાઓને વિષે જે ત્રસ અને સ્થાવર જીવો છે તેને, પ્રજાવંત મહાવીર દેવે, નિત્યા-નિત્ય ભેદે સમ્યક્ પ્રકારે જાણીને સંસાર સમુદ્રમાં જુડતા જીવોને તારવા સારૂ દીખ્યમાન અને સમભાવી એવો ધર્મ કહ્યો છે.

સે સવ્વ-દંસી અભિ-ભૂય-ણાણી
 નિ-રામ ગંધે ધિધમં ઠિયપ્પા
 અણુતરે સવ્વ જગંસિ વિજ્જનં
 ગંથા અતીતે અભએ આણાઉ. ૫

૫—તે ભગવાન લોકલોકને દેખનારા, બાવીશ પરિપક્વ જીતીને કેવળજ્ઞાન પામ્યા છે એવા મૂળ તથા ઉત્તર ગુણે સંયમના પાળનારા, દૈર્ઘ્યવાન, સર્વ કર્મ નાશ થવાથી બાહ્ય અને અભ્યંતર પરિગ્રહ રહિત, સાત ભયરહિત અને ચાર ગતિના આયુષ્ય રહિત શ્રી મહાવીર દેવ હતા.

સે ભૂઈ-પણે અ-ણિએ અ-ચારી
ઓહ-તરે ધીરે આણું-ત-ચક્ષુ
આણુંતરં તપ્પઈ સૂરિએ વા
વઈ-રોયણિંદે વ તમં પગાસે. ૬

૬—એ ભગવંત અનંત જ્ઞાનવાળા, અપ્રતિબંધ વિહારી, સંસાર-સમુદ્રને તારનાર, ધીરજવાન, અનંત જ્ઞાનરૂપ ચક્ષુવાળા તથા સૂર્ય જેમ સર્વથી અધિક તપે છે તેમ જ્ઞાને કરી સર્વોત્તમ છે. વિરોચન અગ્નિ જેમ સળગવાથી (દ્વિન્દ્રની પેઠે) અંધકારને દૂર કરી પ્રકાશ કરે છે તેમ શ્રી મહાવીરદેવ પણ અજ્ઞાનરૂપ અંધકાર દૂર કરી પ્રકાશ કરે છે.

આણુંતર ધમ્મ-મિણું જિણાણું
ણેયા મુણી કાસવ આસુ-પણે
ઈદેવ દેવાણુ મહા-ણુભાવે
સહસ્સ-ણેયા દિવિ-ણું વિસિદ્ધે. ૭

૭—દેવલોકને વિષે ઇંદ્ર જેમ દેવોમાં મહાપ્રભાવિક, હજારો દેવોના નાયક અને સર્વોત્તમ છે તેમ સર્વ તીર્થંકરોએ પ્રરૂપેલો આ જે સર્વોત્તમ ધર્મ તેને પ્રકાશ કરનાર કાશ્યપગોત્રી અને કેવળજ્ઞાની શ્રી મહાવીરદેવ સર્વથી ઉત્તમ છે.

સે પણ્ણુયા અફખય સાગરે વા
મહો-દહી વા વિ અણ્ણુત-પારે
અણ્ણાધલે વા અકસાધં સિકખુ
સફકેવ દેવા-હિવધ જુધમં. ૮

૮—તે ભગવાન પ્રજ્ઞાએ કરી અક્ષય, જેમ સ્વયંભૂરમણ
નામે મોટો સમુદ્ર અનંત, અપાર અને નિર્માળ જળવાળો
છે તેમ ભગવાનનું જ્ઞાન નિર્માળ છે. વળી તે ભગવાંત કષાય
રહિત તથા સિક્ષાએ આજીવિકા કરનાર, દેવતાના અધિપતિ
શકેન્દ્રની પેઠે તેજસ્વી છે.

સે વીરિએણું પડિ-પુણ્ણુ-વીરિએ
સુ-દંસણે વા જુગ-સવ્વ-સેદ્ધે
સુરા-દાએ વા સિ સુદા-ગારે સે
વિ-રાયએ જુગ-ગુણો-વવેએ. ૯

૯—તે ભગવાન બળે કરી પ્રતિપૂર્ણ બળવાન છે. સર્વ
પર્વતોમાં મેરૂ પર્વત જેમ શ્રેષ્ઠ છે, તેમ ભગવાન પણ વીર્યાદિક
ગુણે કરી સર્વોત્તમ છે. મેરૂ પર્વત જેમ સ્વર્ગવાસી દેવોને
હર્ષ ઉત્પન્ન કરે છે તથા અનેક ગુણોએ કરી શોભે છે તેમ
ભગવાંત પણ અનેક ગુણોએ કરી શોભે છે.

સયં સહસ્સાણુ ઉ જ્ઞેયણાણું
તિ-કંડગે પંડગ-વેજ્યતે
સે જ્ઞેયણે જુવ-જુવઠં-સહસ્સે
ઉડ્ડુ-રિસતો હેઠ સહસ્સ-મેગં. ૧૦

૧૦—તે મેરૂ પર્વત એક લાખ જોજનનો છે. તેના એક ભૂમિમય, બીજો સુવર્ણમય અને ત્રીજો વૈદુર્ય રત્નમય એવા ત્રણ કાન્ડ છે. તથા તે મેરૂ પર્વતની ટોચ ઉપર પાંડગવન ધ્વજની માફક શોભી રહ્યું છે. તે મેરૂ પર્વત નવાણું હજાર જોજન ઉંચો અને એક હજાર જોજન નીચે જમીનમાં છે.

પુદ્ગલે નલે ચિદ્રઠ્ઠ ભૂમિ-વદ્ધિએ
જ' સૂરિયા આણુ—પરિ-વદ્યતિ
સે હેમ-વણે બહુ-નંદણે ય
જ'સિ રઈ વેદ્યતી મહિંદા. ૧૧

૧૧—તે મેરૂ પર્વત આકાશને સ્પર્શી રહ્યો છે; ભૂમિને અવગાહી રહ્યો છે. એટલે જાંચા, નીચા અને તીરછા લોકને સ્પર્શી રહ્યો છે. જે મેરૂ પર્વતની આસપાસ સૂર્ય પ્રમુખ જ્યોતિષી દેવો પ્રદક્ષિણા કરી રહ્યા છે. તે મેરૂ પર્વત સુવર્ણ ના જેવી કાંતિવાળો છે. તેના ઉપર ઘણું એટલે ચાર નંદનવન છે, જેને વિષે મોટા ઇન્દ્રો પણ આવીને રતિસુખ લોગવે છે.

સે પવ્વએ સદ્દ મહ-પગાસે
વિ-રાયઈ કંચણ મહ વણે
આણુતરે ગિરિસુય પવ્વ દુગ્ગે
ગિરિ-વરે સે જલિએવ લોમે. ૧૨

૧૨—વળી તે મેરૂ પર્વત—૧ મંદિર, ૨ મેરૂ, ૩ મનોરમ ૪ સુદર્શન, ૫ સ્વયંપ્રભ, ૬ ગિરિરાજ, ૭ રત્નોદય, ૮ તિલકોપમ; ૯ લોકમધ્ય, ૧૦ લોકનાભિ, ૧૧ રત્ન,

૧૨ સૂર્યાવર્ત, ૧૩ સૂર્યવરણ, ૧૪ ઉત્તમ, ૧૫ દિશાદિ અને ૧૬ અવતંત્ર-એ સોળ નામે કરી મહાપ્રકાશવાન શોભે છે તથા સુવર્ણની પેઠે શુદ્ધ વર્ણવાળો, સર્વ પર્વતોમાં પ્રધાન, મેળસાએ કરી વિષમ છે અને વળી તે ગિરિરાજ મણિ અને ઔષધિઓએ કરી દેદીપ્યમાન છે, તેથી જમીનની પેઠે ઝળઝળામાન થઈ છે.

મહિએ મજઝમિ ઢિએ ણુગિંદે
પણણાયતે સૂરિએ સુદ્ધ-લેસે
એવં સિરિએ ઉસ -ભૂરિ-વણે
મણો-રમે જોયઈ અચ્ચિ-માલી. ૧૩

૧૩—પૃથ્વીના મધ્ય ભાગમાં રહેલો સર્વ પર્વતોનો ઈંદ્ર મેરૂપર્વત સૂર્યની પેઠે શુદ્ધ લેશાવંત પ્રકર્ષે કરીને જણાય છે. ઉપર કહી એવી શોભાએ કરી તથા અનેક પ્રકારનાં રત્નોના વર્ણોએ કરી મનને આનંદ આપે છે અને સૂર્યની પેઠે સર્વ દિશાઓને દીપાવે છે.

સુ-દંસણુ-સેવ જસો ગિરિસસ
પવુચ્ચઈ મહતો પવ્વચસસ
એતોવમે સમણે નાયપુત્તે
જઈ જસો દંસણુ નાણુ-સીલે. ૧૪

૧૪—આ યશ મેરૂ ગિરિરાજ પર્વતનો કહેવાય છે એ પૂર્વોક્ત ઉપમાએ શ્રમણ ભગવાન જ્ઞાતપુત્ર શ્રી મહાવીરદેવ ભતિએ, યશે, દર્શને, જ્ઞાને એવં આ ચારે પ્રકારે સર્વોત્તમ છે.

ગિરિ-વરે વા નિસહા-યયાણું
 રુચ્યે વ સેદ્રઠે-વલયા-યતાણું
 તઓ-વમે સે જગ-ભૂઈ પણણે
 સુણીણ મજઝે તસુ-દાહુ પણણે. ૧૫

૧૫—લાંબા પર્વતોમાં નિષ્ક પર્વત મોટો છે. ગોળાકાર પર્વતોમાં રુચ્ક પર્વત શ્રેષ્ઠ છે, તે ઉપમાએ શ્રી મહાવીર દેવ જગતમાં પ્રજાએ કરી શ્રેષ્ઠ કહ્યા છે તથા સર્વ મુનિઓને વિષે પ્રજાવંત કહ્યા છે.

આણુ-તરં ધમ્મ-સુધં રહંત્તા
 આણુ-તરં આણુ-વરં જિયાઈ
 સુ-સુકં સુકં અપ-ગંડ-સુકં
 સંખિંદુ એગંત-વદાત-સુકં. ૧૬

૧૬—તે ભગવાન પ્રધાન ધર્મ પ્રકાશિત, પ્રધાન ઉજ્જવળમાં ઉજ્જવળ, દોષરહિત, ઉજ્જવળ શંખ અને ચંદ્રમાની પેઠે એકાંત ઉજ્જવળ, સર્વ ધ્યાનમાં સર્વોત્તમ એવું શુકલ ધ્યાન ધ્યાય છે.

આણુ-તરગ્ગાં પરમ મહેસી
 અ-સેસ કમ્મં સ પિ-સોહધંતા
 સિદ્ધિં ગચ્છે સાધ-મણુત-પત્ત
 ભાણેણુ સીલેણુ ય દંસણેણુ. ૧૭

૧૭—તે મોટા ઋષીશ્વર (મહાવીરદેવ) સમસ્ત કર્મ ખપાવીને જ્ઞાને કરી, ચારિત્રે કરી, દર્શને કરી, સર્વોત્તમ, લોકને અથલાગે ઉત્કૃષ્ટ સાદિ-અનંત ભાગે સિદ્ધગતિને પામ્યા—

રુક્ષેસુ જ્ઞાએ જહ સામલિ વા
જંસિ રજ વેદયંતિ સુવણ્ણ
વણેસુ વા જંદણ-માહુ સેદ્ધઠં
જ્ઞાણેણ સીલેણ ય ભૂઈ-પણ્ણે. ૧૮

૧૮—જેમ વૃક્ષોને વિષે શાલ્મલી વૃક્ષ પ્રસિદ્ધ છે, જે વૃક્ષને વિષે સુવર્ણકુમાર દેવતાઓ રતિસુખ વેદે છે. વનને વિષે જેમ નંદનવન શ્રેષ્ઠ કહ્યું છે તેમ શ્રી મહાવીરદેવ જ્ઞાને અને ચારિત્રે કરી પ્રજાવંત છે.

થણિયં વ સદ્દાણુ આણુ-તરે ઉ
ચંદો વ તારાણુ મહા-જ્ઞાભાવે
ગંધેસુ વા ચંદણુ-માહુ સેદ્ધઠં
એવં મુણ્ણિણુ અપહિણુ-માહુ. ૧૯

૧૯—શબ્દોમાં જેમ મેઘની ગર્જનાનો શબ્દ, તારાઓને વિષે જેમ ચંદ્રમા અને સુગંધીઓમાં જેમ ચંદન શ્રેષ્ઠ ત, તેમ મુનિઓમાં આકાંક્ષારહિત એટલે લોકપરલોકની વાંછના રહિત શ્રી મહાવીર દેવ શ્રેષ્ઠ છે.

જહા સંયલુ ઉદહીણુ સેદ્ધે
 નાગે સુવા ધરણિંદ-માહુ સેદ્ધે
 ખોઓદઓ વા રસ-વેજયંતે
 તવો-વહાણે મુણિ-વેજયંતે. ૨૦

૨૦—જેમ સર્વ સમુદ્રોમાં સ્વયંભૂરમાણ સમુદ્ર, નાગકુમાર
 વતાઓમાં ધરણેંદ્ર અને રસમાં શેરડીનો રસ શ્રેષ્ઠ છે.
 મ ઉપધાન તપે કરી મુનિઓમાં શ્રી મહાવીર દેવ શ્રેષ્ઠ છે.

હાથીમુ ઐરાવણુ-માહુ જાઓ
 સીહો મિયાણુ સલિલાણુ ગંગા
 પક્ષિખસુ વા ગરુડે બેણુ-દેવો
 જિવનાણુ-વાદી-જિહ જાય-પુત્રો. ૨૧

૨૧—હાથીઓને વિષે જેમ ઐરાવત હાથી, મૃગાદિક
 નાવરોમાં સિંહ, પાણીમાં ગંગાનદીનું પાણી, પક્ષીઓને
 વિષે ગરુડ પક્ષી (વેણુદેવ) પ્રધાન છે, તેમ નિર્બાણુવાદીઓમાં
 તપુત્ર શ્રી મહાવીરદેવને કહ્યા છે.

જોહેમુ જાઓ જહ વીસ-સેણે
 પુષ્કેમુ વા જહ અરવિંદ-માહુ
 ખત્તીણુ સેદ્ધે જહ દંત-વક્કે
 ઇસીણુ સેદ્ધે તહ વક્કમાણે. ૨૨

૨૨—ચોદ્ધાઓમાં જેમ વિશ્વસેન (ચક્રવર્તી), કૂલોમાં જેમ અરવિંદ કમળ, ક્ષત્રિઓમાં જેમ દંતવાક્ય (વચન) પાળનારો એવો ચક્રવર્તી તે શ્રેષ્ઠ છે તેમ ઋષિઓને વિષે શ્રી વર્ધમાન સ્વામી શ્રેષ્ઠ કહ્યા છે.

દાણાણું સેદ્ધાં અભય-પ્રપચાણું
સચ્ચેસુ વા અણુ-વજ્રજં વચંતિ
તવેસુ વા ઉત્તમ બલ-ચેરં
લોણુ-તમે સમણે જ્ઞાય-પુત્તે. ૨૩

૨૩—દાનમાં અભયદાન, સત્ય વચનમાં અનવધ વચન અને તપને વિષે બ્રહ્મચર્ય શ્રેષ્ઠ કહ્યું છે, તેમ લોકમાં ઉત્તમ શ્રમણ, જ્ઞાતપુત્ર શ્રી મહાવીર શ્રેષ્ઠ છે.

ઠિઈણુ સેદ્ધાં લવ-સત્તમા વા
સભા સુહમ્મા વ સભાણુ સેદ્ધા
જિવ્વાણુ સેદ્ધા જહ સવ્વ-ધમ્મા
ણુ જ્ઞાય-પુત્તા પરમ-ત્થિ જ્ઞાણી. ૨૪

૨૪—સ્થિતિવાળા દેવલોકમાં જેમ લવ સપ્તમ દેવો (પાંચ અનુત્તર વિમાનવાસી દેવતા); સભાઓમાં સૌધર્મ સભા અને સર્વ ધર્મોમાં જેમ મોક્ષમાર્ગ શ્રેષ્ઠ છે, તેમ જ્ઞાતપુત્ર શ્રી મહાવીર દેવથી કોઈ ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાની નથી એટલે શ્રી મહાવીર દેવ સર્વથી શ્રેષ્ઠ જ્ઞાની છે.

પુઠો વમે ધુણુધ વિગય-ગેહિ
 ન સણિણુહિં કુવ્વઈ આસુ-પણ્ણે
 તરિઉં સમુદ્ધં ચ મહાલલોધં
 અલય-કરે વીરે આણુંત-ચક્રખુ. ૨૫

૨૫—જેમ પૃથ્વી સર્વ વસ્તુને આધારભૂત છે તેમ શ્રી મહાવીરદેવ પણ પૃથ્વી સમાન છે, તથા આઠ પ્રકારનાં ઈર્મ ખપાવીને અભિલાષા રહિત દ્રવ્યસન્નિધિ તે ધન, ધાન્ય, દુપદ અને ચતુષ્પદ્મદિ અને લાવસન્નિધિ તે ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ બે પ્રકારની સન્નિધિ ન કરનાર, એવા પ્રજ્ઞાવાન, ચાર ગતિરૂપ મોટા સમુદ્રને તરીને મોક્ષ પામ્યા છે. અલય કરનાર શૂરવીર તથા અનંત ચક્રવાળા છે.

કોહં ચ માણં ચ તહેવ માયં
 લોભં ચઉત્થં અજ્ઞમત્થ-દોસા
 એયાણી વંતા અરહા મહેસી
 છા કુવ્વઈ પાવ છા કારવેઈ. ૨૬

૨૬—ક્રોધ, માન, માયા તેમજ ચોથો લોભ એ ચાર અધ્યાત્મ દોષોને ત્યાગીને અરિહંત અને મોટા ઋષિ થયા તેથી પાપકર્મ કરે નહીં અને કરાવે પણ નહીં.

કિરિયા-કિરિયં વેણુધયા-ણુવાયં
 અણ્ણાણિ-યાણં પહિ-ચચ્ચ-ઠાણં
 સે સવ્વં વાયં ઇધં વેયધંતા
 ઉવ-દ્ધિએ સંજમ-દીહ-રાયં. ૨૭

૨૭—ક્રિયાવાદીના ૧૮૦, અક્રિયાવાદીના ૮૪, વિનયવાદીના ૩૨ તથા અજ્ઞાનવાદીના ૬૭ એ સર્વ ૩૬૩ પાખંડીઓના ભેદ જાણવા. શ્રી મહાવીર દેવ તે સર્વ ભેદને (દુર્ગતિ જવાના કારણ) જાણીને તેનો ત્યાગ કરી ચારિત્રરૂપ ધર્મને વિષે જાવજીવ સુધી સાવધાનપણે રહ્યા.

એ વારિયા ઇત્થિ સ—રાધ—ભત્ત

ઉવ—હાણાવં દુર્ગમ ખયદ્યાએ

લોગં વિદિતા આરં પારં ચ

સવ્વં પ્રભુ વારિય સવ્વ—વારં. ૨૮

૨૮—તે ભગવાન રાત્રિભોજન રહિત સ્ત્રીનું નિવારણ કરીને, અષ્ટ કર્મરૂપ દુઃખનો ક્ષય કરવાને અર્થે ઉપધ્યાનવાન (તપસ્યા વડે દેહ સુકાવી નાંખ્યો એવા) થયા. વળી તે પ્રભુએ આલોક અને પરલોકનાં સ્વરૂપ જાણીને સર્વ પ્રકારનાં પાપનાં સ્થાનકોને ઘણીવાર નિવારણ કર્યાં.

સોચ્યા ય ધર્મમં અરિહંત—ભાસિયં

સમાહિયં અદૂઠ—પદો—વસુદ્ધં

તં સદ્દહાણા ય જણા અણાઉ

ઈદેવ દેવાહિ વ આગમિરસંતિ ત્તિએમિ. ૨૯

૨૯—હે જંભુ ! સમ્યક્ પ્રકારે અર્થ અને પદવડે શુદ્ધ એવા અરિહંતભાષિત ધર્મને સાંભળીને તથા શ્રદ્ધાથી લોકો અનાયુષ સિદ્ધ થયા અને જે લોકોને કર્મ બાકી રહ્યા હતાં તે લોકો દેવોના અધિપતિ તથા ઇંદ્રાદિક થઈ આગમિક કાળે સિદ્ધ થશે. એ રીતે હું (સુધર્મા સ્વામી) જેવું મહાવીર સ્વામી પાસેથી સાંભળ્યું હતું તેવું (ત્તિએમિ) કહું છું.

વીર-સ્તુતિ પવિત્ર જે પઠન કરે, કે સાંભળે
વિશુદ્ધ પદને અર્થવાણી ભાવથી જે આદરે
આ ભવમાં કષ્ટ જશે, ને ઇષ્ટ સહુ પુરાં થશે
સિદ્ધ અગર દેવ થઈ, શાશ્વત સુખી સિદ્ધ થશે. (૧)

તીર્થ'કરો તારા ગુણો અતિશય ગમે અતિશય ગમે
બીજા કોઈ પણ દેવમાં નહી ચિત્ત જરા પણ રમે
સ્તુતિ કરું છું જેમ તેમ રાગ તારામાં વધે
શ્રદ્ધા વધે ભક્તિ વધે તેવા થવા નિશ્ચય વધે. (૨)
હેનાથ ગુણસમુદ્ર છો ગુણગાન કરવા અસમર્થ હું
ઉદ્ધારનારો પાપીને ઉપકારી તું ઉપકારી તું
અહો ભક્ત તારો મોક્ષમાં કે દેવલોકે ભાષે
ફરી રત્નત્રય, આરાધીને સિદ્ધત્વ તેનું નીપજે (૩)

‘કેવલગુરુ’ પારસમુનિ સૂત્રકૃતાંગ સૂત્રમાં
પ્રથમ શ્રુતસ્કંધમાં, છઠ્ઠા અહો અધ્યયનમાં
પુચ્છિ‘સુણુ’ વીરસ્તુતિ આ ગણધરો રચિત છે
સર્વ સ્તુતિમાં સર્વશ્રેષ્ઠ મહિમા વિશ્રુત છે. (૪)
ગણધર-કૃત વીર સ્તુતિ મૂકી કરે અન્ય સ્તુતિ
ચિંતામણિ મૂકી ગૃહે, તે કાંકરો મૂઢમતિ
જીવનમરણ સુખદુઃખ હાનિલાભમાં નિત ઉચ્ચરો
સાચા દંડ જૈની બનો, અનંદ મંગળમાં રહો. (૫)

પ્રાકૃતવિંક ગાથાઓ

(૧) પંચ મહાંવય સુંવય મૂલં,
સમણ મણાધલિ સાહુ સુચિણ્ણં ।
વેર વિરામણ પન્નવસાણં,
સંવ સમુદ્દ મહોદ્દહિ તિથ્થં ॥

અર્થ :-પાંચ મહાંવયો રૂપી સુવસ્તો સહેલા છે. તેનું મૂલ આધાર બ્રહ્મચર્ય વ્રત છે. નિર્મલ રીતિ આદરેલું પ્રહ્મચર્ય વ્રત સાધુને સમાધિ ઉત્પન્ન કરનાર છે. વેર-વિરોધને અટકાવી ને પરમ પ્રેમને પ્રકટાવનાર છે અને સર્વ સમુદ્દ સમાન મહાસાગરને તરવામાં તીર્થરૂપ છે.

(૨) તિથ્થકરેહિ સુદેસિય મગ્ગં,
નરગ તિરિય વિવર્ણિય મગ્ગં ।
સંવ-પવિત્તં, સુનિમ્મિય સારં,
સિદ્ધિ વિમાણ અવંગુય દારં ॥

અર્થ :-તિર્થકરોએ સમ્યક્ પ્રકારે ઉપદેશોલ માર્ગ છે, તે માર્ગ નારકી તેમજ તિર્થચની ગતિને દોડનાર છે. સર્વને પવિત્ર કરનાર, રૂડા વ્રત, નિયમોમાં સારભૂત સિદ્ધગતિ અથવા વૈમાનિક દેવની ગતિના દ્વાર ઉઘાડનાર છે.

(૩) દેવનરિંદ, નમંસિય પૂઠયં,
 સંવ જગુસમ મંગલ મગ્ગં
 દુદ્ધરિસં મુણનાયગ મેગં,
 મોક્ષ પહસ્સ વડિંસગ ભૂયં ॥

અર્થ :- દેવ-નરેન્દ્રને પણ નમન કરવા યોગ્ય, પૂજ-
 નીય, સર્વજગતમાં ઉત્તમ, મંગલ માર્ગ છે. અપરાજિત-
 સર્વ સદ્ગુણોમાં નાયક શિરોમણી, એક-અદ્વિતીય મોક્ષ
 માર્ગના મુગટમણી સમાન છે.

(૪) ધમ્મારામે ચરે ભિક્ષૂ,
 ધિધમં ધમ્મ સારહી ।
 ધમ્મારામે રયા દન્તે,
 બંભયૈર સમાહિયે ॥

અર્થ :- ધર્મરૂપ બાળમાં રમણુ કરનાર. ધર્મરક્ષકો
 આરમ્ભી, ધૈર્યવાન, ઇન્દ્રિયોને હમનાર અને પ્રજ્ઞાચર્ય સમા-
 પિનો ધારક સાધુ હંમેશા ધર્મ બળીઆમાં નિહાર કરે.

(૫) દેવ દાનવ ગંધંવા,
 જકખસ્કખસ્સ કિન્નરા ॥
 બંભયારિં નમંસંતિ,
 દુક્કરં જે કરન્તિ તં ॥

અર્થ :- હુકમ વ્રતનું પાલન કરનાર બ્રહ્મચારીને દેવો, દાનવો, ગંધર્વો, યક્ષો, રાક્ષસો, કિન્નરો નમસ્કાર કરે છે.

(૬) એસ ધર્મે ધ્રુવે નિચ્ચે,
સાસચ્ચે જિણ્હસિચ્ચે ।
સિદ્ધા સિજ્ઝન્તિ ચાણેણ,
સિંજિઝસ્સંતિ તહાવરે ॥

અર્થ :- આ ધર્મ ધ્રુવ; નિત્ય, શાશ્વત, જિનેશ્વરોચ્ચે ઉપદેશોદો છે. એનું પાલન કરનાર અનેક જીવો સિદ્ધ થયા છે અને થશે.

(૭) અરિહંત સિદ્ધ પવયણ,
ગુરુ થેર બહુસ્સુચ્ચે તવસ્સીસુ ।
વચ્છલ્લયા ય તેસિં,
અભિકખ નાણોવગચ્ચે ॥

અર્થ :- (૧) અરિહંત, (૨) સિદ્ધ (૩) પ્રવચન (૪) ગુરુ (૫) સ્થવિર (૬) બહુશ્રુત (૭) તપસ્વી એ સાતે પર વાતસલ્ય ભાવ રાખવાથી (ગુણ કીર્તન કરવાથી) (૮) જ્ઞાનમાં વારંવાર ઉપયોગ મુકવાથી.

(૮) દંસણુ વિણુય આવસ્સેય,
સીલવ્વચ્ચે નિરઘચારે ।
ખણુલવ તવ ચિચિયાચ્ચે,
વેયાવચ્ચે સમાહીચ્ચે ॥

અર્થ :- (૬) નિર્મલ સમકિતની આરાધનાથી (૧૦) શુરનો-જ્ઞાનનો વિનય કરવાથી (૧૧) કાળોકાળ પ્રતિક્રમણ-પ્રતિલેખન કરવાથી (૧૨) શીલમતનું નિરતિચ્ચાર પાલન કરવાથી (૧૩) પ્રત્યેક ક્ષણે સંવેગ ભાવ રાખવાથી (૧૪) ૧૨ પ્રકારના તપ કરવાથી (૧૫) ચિચ્યાએ-ત્યાગથી, સુપાત્રે દાન દેવાથી (૧૬) શુરુ, રોગી, તપસ્વી, નવદીક્ષિત વિ.ની વૈયાવચ્ચ કરવાથી (૧૭) સમાધિભાવ-ક્ષમાભાવ રાખવાથી

(૮) અપુન્ન નાણુગહણે,

સુયભત્તી પન્નયણે પભાવણયા ।

એએહિં કારણેહિં,

તિત્થયરત્તં લહધ જીવો ॥

અર્થ :- (૧૮) પૂર્વે નહીં એવો નવા જ્ઞાનાભ્યાસથી (૧૯) શ્રુતજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાનની ભક્તિ કરવાથી (૨૦) પ્રવચનની પ્રભાવના કરવાથી. આટલા કારણો (એક કે વધારે) થી જીવ તીર્થંકર નામ જોત્ર કર્મ ઊપાર્જન કરે છે.

(૧૦) જિણુવયણે અણુરત્તા,

જિણુવયણું જે કરેંતિ ભાવેણું ।

અમલા અસંકિલિટ્ઠા,

તે હુંતિ પરિત્ત સંસારી ॥

અર્થ :- જે જિનવચનમાં અનુરક્ત છે. જે જિન વચનનું ભાવપૂર્વક સેવન કરે છે તે કર્મભલથી રહિત થઈ, રાગ-દ્વેષ આદિ સંકલેશથી રહિત થઈને, તે પરિમિત (મર્યાદિત) સંસારવાળા થાય છે.

(૧૧) એવં જુ નાણિણો સારં,
જં ન હિંસઈ કિંચણં ।
અહિંસા સમયં એવ,
એતાવત્તં વિચાણિયા ॥

અર્થ :- જ્ઞાનીના જ્ઞાનનો સાર એજ છે કે કોઈ પણ જીવની હિંસા ન કરે અને અહિંસા વડે જ સમતા આવે એમ જાણી જ્ઞાની કોઈને પીડા ન ઉપજાવે.

(૧૨) જાઈં ચ વુદ્ધિં ચ ઇહજ્જ પાસં,
જૂતેહિં જાણે પડિલેહ સાયં ।
તમ્હા તિ-વિજ્જને પરમંતિનચ્ચા,
સમ્મસદંસી ન કરેઈ પાવં ॥

અર્થ :- જન્મ તથા વૃદ્ધાવસ્થા અથવા એકેદ્રિયાદિ જાતિરૂપ સંસારની વૃદ્ધિને રાગ-દ્વેષરૂપો બંધન જાણી, પ્રાણી માત્ર સાથે શાન્તા સમન્વય કર માટે તત્વજ્ઞ-વિદ્વાન તેને કલ્યાણકારી જાણી, સમ્યક્દષ્ટિ જીવ તેવા ખાપ કરતો નથી.

(૧૩) ઉમ્મુચ્ચ પાસંઈહ મચ્ચિયએહિં,
આરંભજીવી ઉભયાણુપસસી ।
કામેસુ ગિદ્ધા નિચયં કરંતિ,
સંસિંચમાણા પુણુરેતિ ગખ્ખં ॥

અર્થ :- આ સંસારમાં જન્મીને સ્વજનાદિ મનુષ્યો સાથેના સ્નેહબંધનોને તોડે. આરંભ સમારંભ કરીને જીવનાર, ઉભય (શારીરિક અને માનસિક) સુખનો ઇચ્છુક હોય તે, કામભોગોમાં આસક્ત થઈ ને કર્મનો સંગ્રહ કરે છે અને તે કર્મોનું સિંચન થવાથી ફરી ફરીને ગર્ભમાં આવે છે.

(૧૪) સર્વણે નાણે ય વિન્નાણે,
પચ્ચક્ખાણેય સંજયે ।
આણાસવે તવે ચેવ,
વોદાણે અકિરિયા સિદ્ધિ ॥

અર્થ :- (૧) વીતસગ ધર્મ સાંભળવાથી શ્રુતજ્ઞાન, શ્રુત જ્ઞાનથી વિજ્ઞાન (હોય-ઉપાદેય રૂપ), વિજ્ઞાનથી ૧૮ પાપના પચ્ચક્ખાણરૂપ ફલ થાય, પચ્ચક્ખાણથી શ્રાવક રૂપ સંયમ અથવા સાધુ થવા રૂપ સંયમનું ફલ, સંયમથી અનાશ્રવ-નવા કર્મ બંધ ન થાય, અનાશ્રવથી તપ કરવાની લાક્ષણ રૂપ ફલ, તપથી કર્મ બોદા થાય અને કર્મ બોદા થવાથી મન, વચન-કાયાના યોગનો નિરોધ રૂપ અકિય થાય. અને અકિય થવાથી સિદ્ધ ગતિ રૂપ ફલની પ્રાપ્તિ થાય.

(૧૫) સારં દંસણુ નાણું,
સારં તવ નિયમ સંજમ-શીલં ।
સારં જિણુવર ધમ્મં
સારં સંલેહણુ પંડિયમરણું ॥

અર્થ :- સમ્યક્ દર્શન અને સમ્યક્જ્ઞાન સાર છે; તપ, નિયમ, સંજમ શીલ એ જ સાર છે. જિનેશ્વર કથિત ધર્મ એ જ સાર છે, સંલેખના પંડિત મરણ એ જ લોકમાં સાર છે.

(૧૬) કલ્લાણુકોદિ-કારિણી,
દુગ્ગધ કુંહ નિકુંવણી ।
સંસાર જલ તારણી,
એગંત હોધ જીવદયા ॥

અર્થ :- કરોડો કલ્યાણની કરવાવાળી, દુર્ગતિ તથા દુખને દૂર કરનારી સંસાર સમુદ્રથી તારનારી એકમાત્ર (એકાંત) જીવદયા જ છે.

(૧૭) આરંભે નત્થિ દયા,
મહિલા સંગેણ નાસઈ જાંભ ।
શંકાએ સમ્મત્તં નાસઈ,
પવજ્જન અત્યગહણેણું ચ ॥

અર્થ :- આરંભ (હિંસા) છે ત્યાં દયા નથી, સ્ત્રીના પરિચયથી બ્રહ્મચર્યનો નાશ થાય છે. જિનવચનમાં શંકા કરવાથી સમકિતનો નાશ થાય છે, અર્થ (પરિગ્રહ) ગ્રહણ કરવાથી સંયમ નાશ પામે છે.

(૧૮) મદ્ વિષય કષાયા,
 નિદ્ધા વિકહાય પંચમી ભણીયા ।
 ઐ ઐ પંચ પ્પમાયા,
 જીવા પાડંતિ સંસારે ॥

અર્થ :- મદ્, વિષય, ભોગ, કષાય, નિંદા અથવા નિન્દ્રા. વિકથા ઐ પાંચેયને પ્રમાદ કહ્યા છે અને તે પ્રમાદ જીવને સંસારમાં રણડાવે છે.

(૧૯) લજ્જાંતિ વિમલા ભોએ,
 લજ્જાંતિ સુરસંપયા ।
 લજ્જાંતિ પુત્તમિત્તં ચ,
 એગો ધમ્મો ન લજ્જાઈ ॥

અર્થ :-મનોરમ્ય કામભોગોની પ્રાપ્તિ થાય છે, દેવોની સંપદા પ્રાપ્ત થાય છે પુત્ર-મિત્રની પ્રાપ્તિ થાય છે પણ જિનેશ્વરનો કહેલો એકમાત્ર ધર્મ સહેલાઈથી મેળવી શકાતો નથી.

(૨૦) એગોહં નત્થિ મે કોઈ,
 નાહ મન્નસ્સ કસ્સઈ ।
 એવં અદીણ મણુસા,
 અપ્પાણ-મણુસાસઈ ॥

અર્થ :- હું એકલો છું માફ કેઈ નથી. અને હું પશુ બીજાનો નથી. એમ કીનતા રહિત સ્વસ્થ ચિત્તે આત્માને હિતકારી શિખામણ આપે. આત્મા પર અનુશાસન કરે.

(૨૧) એગો મે સ્માસયો અપ્પા,
નાણદંસણ સંજુઓ ।
સેસા મે બાહિરા ભાવા,
સંવે સંજોગ લક્ખણા ॥

અર્થ :- મારો આત્મા એકલો છે. શાશ્વત છે, જ્ઞાન-દર્શનથી યુક્ત છે, તેના સિવાય બધા બાહ્ય ભાવ છે; સર્વે સંયોગ રૂપ લક્ષણવાળા છે.

(૨૨) નવિ સુહી દેવતા દેવલોએ,
નવિ સુહી પુઠ્ઠવી પઠ-રાયા ।
નવિ સુહી સેઠિ-સેણાવઠય,
એગંત સુહી મુણી વીયરાગી ॥

અર્થ :- દેવલોકમાં રહેલ દેવતા સુખી નથી, પૃથ્વી પતિ રાજા સુખી નથી. શેઠ-સેનાપતિ સુખી નથી. એક ફક્ત વીતરાગી મુનિ સુખી છે.

(૨૩) એવં લોએ પલિત્તમ્મિ,
જરાએ મરણેણુ ।
અપ્પાણું તારઠ્ઠસામિ,
તુબ્બેહિ અણુમન્નિઓ ॥

અર્થ :- એ પ્રમાણે સારોય લોક જન્મ-જરા-મરણથી બળી જળી રહ્યો છે. તેમાંથી હે માતા-પિતા ! આપની આજ્ઞા મળતા વીતરાગ માર્ગે ચાલીને સળગતા સંસારમાંથી મારા આત્માને તારીશ.

(૨૪) એગે જિએ જિયા પંચ,
પંચ જિએ જિયા દસ ।
દસહા તુ જિણિત્તાણું,
સઽવ સત્તુ જિણામહં ॥

અર્થ :- એક બાહિર-આત્માને જીતવાથી ચાર કષાયો અને પાંચમા મનને જીતી લેવાય છે. એ પાંચને જીતવાથી પાંચ ઇન્દ્રિયો મળી દસને જીતાય છે. અને દસને જીતી લેવાથી હું સર્વ શત્રુઓને જીતી લઉં છું.

(૨૫) નગરી સોહંતી જલ વૃક્ષ બાગા,
રાજા સોહંતા ચતુરંગી સેના ।
નારી સોહંતી પર પુરુષ ત્યાગી
સાધુ સોહંતા નિરવધ વાણી ॥

અર્થ :- નગરી, જલ, વૃક્ષ, બગીચાથી શોભે છે, રાજા ચતુરંગી સેનાથી શોભે છે. નારી પરપુરુષના ત્યાગથી શોભે છે, તેમ સાધુ નિરવધ (નિર્દોષ) વાણીથી શોભે છે.

(૨૬) ચૌદ પૂરવ ધાર કહીએ,
જ્ઞાન ચાર વખાણીએ ।
જિન નહીં પણ જિન સરીખા,
સુધર્મા સ્વામી જાણીએ ॥

અર્થ :- શ્રી સુધર્મા સ્વામી ચાર જ્ઞાન અને ચૌદ પૂર્વના ધારક હતા. તેમજ જિન નહીં પણ જિન સરીખા હતા.

(૨૭) માતા-પિતા કુલ જાત નિર્મલ,
રૂપ અનુપ વખાણીએ ।
દેવતાને વલ્લભ લાગે,
એવા શ્રી જંબુસ્વામી જાણીએ ॥

અર્થ :- શ્રી જંબુસ્વામીના માતા-પિતા તેમજ કુલ-જાત નિર્મલ હતા તેમજ અનુપમ રૂપથી શોભતા-દેવતાને પણ વલ્લભ લાગે તેવા હતા.

(૨૮) રૂપ અનુપમ નહીં કોઈ તોલે,
વાણી સુણતાં શિવસુખ હોય ।
દેહ સુગંધી રહે પુષ્કવાસા,
ચોસઠ ઈંદ્ર કરે અરદાસ ॥

અર્થ :- એમનું રૂપ અનુપમ હતું. કોઈની સાથે તુલના થઈ શકે નહીં એવું અનુપમ હતું. તેમની વાણી સાંભળતા મોક્ષસુખની પ્રાપ્તિ થાય છે.

(૨૯) અશોક વૃક્ષઃ સુર પુષ્પ વૃષ્ટિ,
 દિવ્ય ધ્વનિઆમરમાસન ચ ।
 ભામંડલં દુંદભિશતપત્રં,
 સતપ્રાતિહાર્યાણિ જિનેશ્વરાણાં ॥

અર્થ :- (૧) અશોકવૃક્ષ (૨) દિવ્ય પુષ્પોની વૃષ્ટિ
 (૩) દિવ્ય ધ્વનિ (૪) આમર (૫) સુવર્ણ સિંહાસન (૬)
 ભામંડલ (૭) દેવ દુંદુભી (૮) પ્રભુના શીરે ત્રણ છત્ર આ
 પ્રમાણે તીર્થંકર ભગવંતોના આઠ પ્રતિહાર્ય હોય છે.

શ્રી

શ્રી દશવૈકાલિક સૂત્રના ચાર અધ્યયન
અધ્યયન પહેલું

ધમ્મો મંગલ મુક્કિહં, અહિંસા સંજમો તવો,
દેવાવિ તં નમસંતિ, જસ્સ ધમ્મે સયામણો ॥૧॥

ભાવાર્થ :- જીવહયા રૂપ અહિંસા, ૧૭ પ્રકારનો સંયમ,
૧૨ પ્રકારનો તપ, આવો, ધર્મ તે ઉત્કૃષ્ટ મંગલ છે. જેનું
મન હંમેશા ધર્મમાં છે તેને દેવો પણ વંદન કરે છે ॥૧॥

જહા દુમસ્સ પુપ્ફેસુ, ભમરો આવિયઈ રસં;
ન ય પુપ્ફં કિલામેઈ, સોય પીણેઈ અપ્પયં ॥૨॥

ભાવાર્થ :- જેવી રીતે વૃક્ષના પુષ્પો ઉપર ભ્રમર
પુષ્પને હુલવ્યા વિના મર્યાદામાં પુષ્પનો રસ લઈ તૃપ્ત થાય
છે, તેવી રીતે મુનિભ્રમર સંયમ અને તપની મર્યાદામાં રહીને
વિશ્વોદ્યાનના પુષ્પોમાંથી નિર્દોષ આહાર વસ્ત્ર, પાણી લઈ ને
સંતોષ માને છે. સાધુનું જીવન કોઈને કિલામના કરનાર
હોતું નથી. ॥૨॥

એમે એ સમણા મુત્તા, જે લોએ સન્તિ સાહુણો;
વિહંગમા વ પુપ્ફેસુ, દાણ ભત્તેસણે રયા ॥૩॥

ભાવાર્થ :- આમ લોકને વિષે શ્રમણ સમતાયુક્ત સાધુઓ
મુક્તા-અપરિશ્રદ્ધી અને અપ્રતિબદ્ધ હોય છે. તેઓનું નિર્દોષ

જીવન, નિર્દોષ આહાર, વસ્ત્ર, પાણી અને ઉપધિરૂપ પુષ્પોને વિષે જમર જેવું છે. ॥૩॥

વયં ચ વિત્તિં લભમામે, ન ચ કોઈ ઉવહમ્મધઃ;
અહાગડેસુ રીયન્તે, પુષ્કેસુ ભમરા જહા ॥૪॥

ભાવાર્થ :- અમે પણ અમારી વૃત્તિ નિર્દોષ આહાર-પાણીથી અર્થાત્ કોઈને દુભવ્યા વિના ગૃહસ્થે પોતાના માટે કરેલા આહારમાંથી નિર્દોષ રીતે લઈને, પુષ્પો વિષે જમરની જેમ વિચરીશું. ॥૪॥

મહુકાર સમા બુદ્ધા, જે ભવન્તિ અણિસ્સયા;
નાણાપિંડ રયા દંતા, તેણુ વુચ્ચંતિ સાહુણો ॥૫॥
॥ તિ યેમિ ॥

ભાવાર્થ :- જ્ઞાની સાધુ પુરુષો મધુકર જેવા છે અને તેઓ અનાસક્ત છે તેઓ વિવિધ પ્રકારના આહાર, વસ્ત્ર, પાણીને વિષે રક્ત અને ઇન્દ્રિયોને દમનારા છે અને તેથી જ તેઓ સાધુ કહેવાય છે. ॥૫॥

॥ ઇતિ દુમપુષ્કિયા ॥

સાર :- આ અધ્યયનમાં સાધુ ગૃહસ્થના ઘેરથી મર્યાદા પ્રમાણે આહારાદિક લઈને પોતાના આત્માને સંતોષે, પણ ગૃહસ્થને તેથી દુઃખ ન ઉપજે તે લક્ષ્યમાં રાખે. આહાર ગવેષક મુનિ અનાસક્ત, ઇન્દ્રિયોને દમન કરનાર અને લભ્ય વસ્તુમાં સંતોષી છે.

(બીજું અધ્યયન)

કહં નુ કુબ્જ સામણું, જે કામે ન નિવારયે ।
પયે પયે વિસીયંતો, સંકપ્પસ્સ વસંગયો ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :- સંકપ્પ-વિકલ્પને વશ થયેલ શ્રમણ કામ-
ભોગોની આસક્તિથી છૂટતા નથી અને તે પગલે પગલે ખેદ
પામે છે. આવો સાધુ સમતારૂપ શ્રમણપણું કેવી રીતે પાળે ?
અથવા તે પાળી શકતો નથી. ૧

વત્થગંધ-મલંકારં, ઈત્થીયો સયણાણિ ય ।
અચ્છંદા જે ન ભુજંતિ, ન સો ચાઇ તિ વુચ્ચઇ ॥૧૨॥

ભાવાર્થ :- તે ત્યાગી નથી કહેવાતો જે વસ્ત્ર, ગંધ,
અલંકારો, સ્ત્રી અને શયનો હોવા છતાં પણ પરવશપણાને
લીધે ભોગવી શકતો નથી. ૨

જે ય કંતે પિયે ભોયે, લક્કે વિપ્પિહિ કુવ્વઇ ।
સાહીણો ચયઇ ભોયે, સો હુ ચાઇ તિ વુચ્ચઇ ॥૧૩॥

ભાવાર્થ :- તે જ ત્યાગી કહેવાય છે જે મનઃમતા,
કાન્ત અને પ્રિય ભોગો પ્રાપ્ત અને સ્વાધીન હોવા છતાં તેને
ત્યાગે છે અને તેના પ્રતિ પુંઠ કરે છે. ૩

સમાઇ પેહાઇ પરિવ્વયંતો,
સિયા મણો નિસ્સરઇ બહિહ્સા ।

ન સા મહં નોવિ અહંપિ તીસો,
મૃચ્ચોવ તાચો વિણુએજ્જ રાગં ॥૪૮॥

ભાવાર્થ-સમદષ્ટિએ વિહરતા મુનિનું મન કદાપિ(સંયમમાંથી) બહાર નીકળે, તો મુનિ એમ વિચારે કે પ્રકૃતિ એ હું નથી અને પ્રકૃતિનો હું નથી, એમ વિચારી પ્રકૃતિના રાગનો વિશેષ પ્રકારે સંયમ કરે. ૪

આયા વયાહી ચય સોગમલ્લં,
કામે કમાહિ કમિયં ખુ દુકખં ।
છિંદાહી દોસં વિણુએજ્જ રાગં,
એવં સુહી હોહિસિ સંપરાએ ॥૪૯॥

ભાવાર્થ-હે આત્મા ! તું સુકુમારપાણું છોડ. અને તપ (બાહ્યાભ્યંતર) સેવ. વાસનાને ઓળંગી જ, (પાર થા) તો તેને દુઃખ સ્પર્શશે નહિ, દ્રેષને છેદ અને રાગને ફૂર કર તો તું સંસારમાં સુખી થઈશ. ૫

પખખંદે જલિયં જોઈ, ધુમકેઉં દુરાસયં ।
નેચ્છંતિ વંતયં ભોત્તું, કુલે જાયા અગંધણે ॥૫૦॥

ભાવાર્થ-અગન્ધન કુલમાં જન્મેલો સર્પ દુઃસહ અને કુમાડાવાળા-તાપવાળા બળતા અગ્નિમાં પડવું પસંદ કરશે પરંતુ તે વમેલ વિષને પાછું ચુસી લેશે નહિ, તેમ સંયમી સાધુ સંસારને

ફરી ભોગવવો પસંદ કરશે નહિ. (રાજમેતી-રહનેમીનો પ્રસંગ છે તેમાં ચલિત રહનેમીને રાજમેતી સદ્બોધ આપે છે.) ૬

ધિરથથુ તેડજસોકામી, જો તં જીવિય કારણા ।
વંતં ઇચ્છસિ આવેઉં, સેયં તે મરણું ભવે ॥૭॥

ભાવાર્થ-તું અપયશરૂપી વાસનાનો કામી થયો છે. તને ધિક્કાર હો. તું અસંયમથી જીવવા માટે વમેલ સંસારને ફરીથી ગ્રહણ કરવા ઇચ્છે છે, એનાથી મરણ શ્રેષ્ઠ છે. ૭

અહં ચ ભોગરાયસ્સ, તં ચડસિ અંધગવણિહણો ।
મા કુલે ગંધણા હોમો, સંજમં નિહુઓ ચર ॥૮॥

ભાવાર્થ-હું ભોગરાજના કુલમાં ઉત્પન્ન થયેલી છું. તું અંધક વિષ્ણુના કુલમાં જન્મેલો છું. ગંધન કુલના સર્પ જેવો અનિશ્ચિત તું ન થા. પરંતુ સંયમમાં દૃઢ નિશ્ચયવાળો થઈને વિચર. ૮

જઈ તં કાહિસિ ભાવં, જા જા દિચ્છસિ નારીઓ ।
વાયા વિદ્ધોવ્વ હડો, અકુચ્ચપ્પા ભવિસ્સસિ ॥૯॥

ભાવાર્થ-જો તું સ્ત્રીઓને જોઈશ અને ત્યાં તારો મનોભાવ બગાડીશ તો તારો આત્મા હડ નામની વનસ્પતિના પુખ્ત જેવો અસ્થિર થશે. ૯

તીસે સો વયણું સોચ્યા, સંજયાએ સુભાસિયં ।
અંકુસેણ જહા નાગો, ધમ્મે સં પડિવાઈઓ ॥૧૦॥

ભાવાર્થ—રહનેમીજી રાજેમતીજીના સુભાષિત વચનો સાંભળીને સંયમથી બ્રજ થતા એવા પોતાના મનને, અંકુશ વડે જેમ હાથીને વશ રખાય છે તેમ(સંયમ) ધર્મમાં સ્થિર કર્યું. ૧૦

એવં કરેતિ સંબુદ્ધા, પંડિયા પવિત્રક્ષણા ।
વિણિયદંતિ ભોગેસુ, જહા સો પુરિસોત્તમો ॥૧૧॥
તિ બેમિ

ભાવાર્થ—આમ રહનેમીએ રાજેમતીના પ્રતિબોધથી પોતાના આત્માને બુઝવ્યો તેમ સ્વયંબુદ્ધ, રાની પંડિતો અને પ્રવિત્રક્ષણ પુરૂષો; કુશાચ બુદ્ધિ, સંપન્ન પુરૂષો કામ-ભોગોથી પાછા હઠે છે અને પરમ પુરુષાર્થ વડે મોક્ષને સાધે છે ૧૧ એમ હું કહું છું.

(અધ્યયન ત્રીજું)

સંજમે સુદ્રિઠ્યપ્પાણં, વિપ્પમુક્કાણ તાઘણિં ।
તેસિ-મેય-મણાઘન્નં, નિગ્ગંથાણ મહેસિણં ॥૧૨॥

સત્તર પ્રકારના સંયમને વિષે જેમણે પોતાના આત્માને સારી રીતે સ્થિર કર્યા છે, જેઓ બાહ્યાભ્યંતર પરિવ્રજોથી મુક્ત છે, જેઓ સ્વ-પર રક્ષક છે, તે નિર્ગ્રંથ મહર્ષિઓનો ન આચરવા યોગ્ય આચાર કહું છું. ૧

ઉદ્દેશિયં ક્રીયગડં, નિયાગં અભિહટાણિ ચ ।

રાધભક્તે સિણાણો ય, ગંધમદ્ભે ય વીયણો ॥૨૦॥

૧ ઔદ્દેશિક-પોતાને ઉદ્દેશિને તૈયાર કરેલો આહાર સાધુને ન કલ્પે.

૨ વેચાતો લાવેલ આહાર સાધુને ન કલ્પે.

૩ આમંત્રણ આપી જાય તેમના ઘેર આહાર લેવા જવું સાધુને ન કલ્પે.

૪ ઘેરથી ઉપાશ્રયમાં આહાર લાવીને આપે તેવો આહાર સાધુને ન કલ્પે.

૫ રાત્રિ ભોજન સાધુને ન કલ્પે.

૬ સાધુને સ્નાન ન કલ્પે.

૭ ચંદન વગેરે ગંધોનો ઉપયોગ સાધુને ન કલ્પે.

૮ પુષ્પમાળા પહેરવી સાધુને ન કલ્પે.

૯ વિંજણાથી પવન નાંખવો સાધુને ન કલ્પે.

સન્નિહી શિહિમત્તે ચ, રાયપિંદે કિમિચ્છએ ।

સંવાહણ દંતપહોયણા ચ,

સંપુચ્છણા દેહ પલોયણા ચ ॥૨૧॥

૧૦ સંનિધિ-પોતાને માટે કે બીજાને માટે ખાદ્ય વસ્તુ વગેરે રાત્રે રાખવાં સાધુને ન કલ્પે.

૧૧ શિહિમત્તે-ગૃહસ્થના પાત્રમાં આહાર લેવો સાધુને ન કલ્પે.

૧૨ રાયપિણ્ડે-રાજાઓનો આહાર-અતિ પૌષ્ટિક આહાર સાધુને ન કલ્પે.

૧૩ કિમિચ્છ્યે-તમારે શું કલ્પે એમ પૂછીને બનાવેલ આહાર સાધુને લેવો ન કલ્પે.

૧૪ સમ્યાહણા-તૈલ વગેરેની માલિસ કરવું સાધુને ન કલ્પે.

૧૫ દંત પહોયણાય-દાતાણુ કરવું સાધુને ન કલ્પે.

૧૬ સંપુચ્છણા-ગૃહસ્થોના યોગક્ષેમની વાર્તામાં રસ લેવો સાધુને ન કલ્પે.

૧૭ દેહપલોયણા-શરીરના રૂપને જોવા અરિસો વાપરવો સાધુને ન કલ્પે.

અઠાવઝે ય નાલિઝે, છત્તસ્સ ય ધારણકુડા ઝે ।
તેગિચ્છં પાહણાપાઝે સમારંભં ચ જોઈણો ॥૪૥

૧૮ અઠાવઝે-આઠ પાસા જુગાર રમવો કે નિમિત્તાદિ કહેવું સાધુને ન કલ્પે.

૧૯ નાલીય-નાલિકા, શેતરંજ વગેરે ખીજી રમતો રમવી સાધુને ન કલ્પે.

૨૦ છત્તસ્સ ધારણકુડાઝે-છત્રીનો ઉપયોગ કરવો સાધુને ન કલ્પે.

૨૧ તેગિચ્છં-શરીરના રોગની સાવધ ચિકિત્સા, દવા કરાવવી તે સાધુને ન કલ્પે.

૨૨ પાહણાપાએ—પગમાં પગરખાં વાપરવા સાધુને ન કદપે.

૨૩ સમારંભં ચ જોઈણા—અગ્નિનો આરંભ—સમારંભ સાધુને ન કદપે.

સેજ્જનયર પિંડં ચ, આસંદી પલિયંકએ ।
ગિહંતર નિસેજ્જનય, ગાયસ્સુન્વદ્દણાણિ ય ॥૫૫॥

૨૪ સિજ્જનયરપિંડં—જે ગૃહસ્થે રહેવા માટે ગૃહ આપ્તું હોય તેનો આહાર લેવો સાધુને ન કદપે.

૨૫ આસંદી પલિયંકએ—ખાટલા કે પલંગ ઉપર બેસવું સાધુને ન કદપે.

૨૬ ગિહંતરનિસિજ્જન—ગૃહસ્થોના ઘર બેસી રહેવું સાધુને ન કદપે.

૨૭ ગાયસ્સુન્વદ્દણાણિય—શરીરને પીકી વગેરે લગાડી એક ઉતારવો સાધુને ન કદપે.

ગિહિણે વેયાવડિયં, જ ય આજીવવત્તિયા ।
તત્તા—નિન્નુડ ભોઈત્તિં, આઉરસ્સરણાણિય ॥૬૫॥

૨૮ ગિહિણે વેયાવડિયં—ગૃહસ્થની સેવા લેવીદેવી સાધુને ન કદપે.

૨૯ આજીવવત્તિયા—પોતાનું કુળ કે જાતિની ઓળખાણ આપી ભિક્ષા લેવી સાધુને ન કદપે.

૩૦ તત્તાનિવ્વડભોઈત્તં—ઉકાળ્યા વિનાનું કે ઓછું ઉકાળેલું પાણી લેવું સાધુને ન કલ્પે.

૩૧ આઉરસ્સરણાણિય—મુશકેલીમાં કોઈનું શરણ ધર્યા દીનતા કરવી સાધુને ન કલ્પે.

મૂલએ સિંગબેરે ય, ઉચ્છ્રખંડે અનિવ્વડે ।

કંદે મૂલે ય સચ્ચિત્તે, ફલે ખીએ ય આમએ ॥૭૭॥

૩૨ મૂલએ—મૂળો સાધુને ન કલ્પે, ૩૩ સિંગબેરે—આદુ સાધુને ન કલ્પે, ૩૪ ઉચ્છ્રખંડે અનિવ્વડે—સચેત શેલડી કકડા કર્યા સિવાયની આખી શેલડી સાધુને ન કલ્પે, ૩૫ કંદે—સૂરણ વગેરે કંદે સાધુને ન કલ્પે. મૂલે—૩૬ જડીબુટ્ટી સાધુને ન કલ્પે. ૩૭ ફલે—સજીવ ફળ—જેમકે આમ્ર આખી કેરી સાધુને ન કલ્પે. ૩૮ ખીએ—સચિત્ત ખીજ—ધાન્ય—વગેરે લેવાં સાધુને ન કલ્પે.

સોવચ્ચલે સિંધવેલોણે, રોમાલોણે ય આમએ ।

સામુદ્દે પંસુખારે ય, કાલાલોણે ય આમએ ॥૮૦॥

૩૬ સોવચ્ચલે—ખાણનું સંચળ સાધુને ન કલ્પે,

૪૦ સિંધવે—સિંધાલુણ સાધુને ન કલ્પે; ૪૧ લોણે—

કાચું મીઠું સાધુને ન કલ્પે. ૪૨ રોમાલોણે આમએ—

રોમક ખાર સાધુને કલ્પે. ૪૩ સામુદ્દે—સમુદ્રનું મીઠું,

૪૪ પંસુખારે—પાંચુલૂણ; ૪૫ કાલાલોણે—કાચું મીઠું સાધુને

ન કલ્પે—લેવાય નહિ.

ધ્રુવણે તિ વમણે ય વત્થિકમ્મ વિરેયણે ।

અંજણે દંતવણે ય, ગાયખ્ભંગ વિભૂસણે ॥૯૮॥

૪૬ ધ્રુવણે—ધ્રુપથી વસ્ત્રાદિ સુગંધિત કરવા સાધુને ન કહેપે.

૪૭ વમણે—વમન-ઔષધદ્વારા ઉલટી કરવી સાધુને ન કહેપે.

૪૮ વત્થી કમ્મ—વિવેચન કરવા બસ્તી લેવી સાધુને ન કહેપે.

૪૯ વિરેયણે—વિરેચનની દવા લેવી સાધુને ન કહેપે.

૫૦ અંજણે—આંખમાં સુરમેા મેંશ વગેરે આંજવું સાધુને ન કહેપે.

૫૧ દંતવણે—દાંત રંગવા સાધુને ન કહેપે.

૫૨ ગાયખ્ભંગ વિભૂસણે—શરીરને શોભાવવા વિભૂષા કરવી સાધુને ન કહેપે.

સંવ-મેય-મણ્ઠાઈન્નં, નિગ્ગંથાણ મહેસિણં ।

સંજમંભિ ય જુત્તાણં, લહુભૂય વિહારિણં ॥૧૦૧॥

નિર્ગંથ મહર્ષિઓએ, સત્તર પ્રકારના સંયમ અને આર પ્રકારના તપમાં જોડાયેલા અને પરિગ્રહના ભારથી વિમુક્ત થઈને અપ્રતિબદ્ધ થઈને વિચારનારા સાધુ પુરુષોને ઉપરના બાવન પ્રકારના અનાચાર આચરવા યોગ્ય નથી. ૧૦

પંચાસવ પરિન્નાયા, તિગુત્તા છસુ સંજયા ।

પંચ નિગ્ગહણા ધીરા, નિગ્ગંથા ઉજ્જુદંસિણે ॥૧૦૨॥

હિંસાદિ પાંચ આશ્રવોને સારી રીતે જાણી, મન વચન કાયાને ગોપવી, છકાયના જીવોની રક્ષા કરનાર નિર્ગંથ સુનિઓ સરળ દષ્ટિવાળા અને ધીરજવાળા હોય છે. ૧૧

આયાવયંતિ ગિમ્હેસુ, હેમંતેસુ અવાઉડા ।
વાસા ડેકંડીણા, સંજયા સુસમાહિયા ॥૧૨૧॥

પૂણ સમાધિવાળા સંયમી પુરૂષો ઉનાળામાં આતા—
પના લે છે, શિયાળામાં ખુલ્લા શરીરે ઠંડી સહન કરે છે અને
વર્ષાઋતુમાં અંગોપાંગ ગોપવી શાંતિથી તપ સેવે છે. ૧૨

પરીસહ રિઉ દંતા, ધુયમોહા જિઠંદિયા ।
સંવ દુક્ખ પહીણુદા, પક્કમંતિ મહેસિણો ॥૧૩૧॥

સંસારના સર્વ દુઃખોનો વિશેષ પ્રકારે ક્ષય કરવા
માટે મહર્ષિઓ બાવિસ પરિસહરૂપી શત્રુને હમન કરનાર,
મોહને દૂર કરનારા અને ઇન્દ્રિયોના વિષયને છૂતનારા
હોય છે. ૧૩

દુક્કરાઈ કરિનાણું, દુસ્સહાઈ સહિતુ ય ।
કેઈડત્થ દેવલોએસ, કેઈ સિજ્ઝન્તિ નીરયા ॥૧૪૧॥

દુઃખે કરીને સિદ્ધ થઈ શકે તેવા તપો કરીને તેમજ
દુઃખે કરીને સહન થઈ શકે તેવા દુઃખો સહન કરીને કેટલ
લાક ભવ્યાત્માઓ દેવલોકમાં જન્મે છે અને કેટલાક આત્મા
ઓ કર્મ રજથી વિમુક્ત થઈ સિદ્ધ—બુદ્ધ—મુક્ત થાય છે. ૧૪

ખવિત્તા પુવ્વ કમ્માઈ, સંજમેણુ તવેણુ ય ।
સિદ્ધિમગ્ગા-મણુપત્તા, તાઈણો પરિણિવ્વુડા ॥૧૫૧॥

દેવલોકમાંથી ઉત્પન્ન થયેલા સંયમી પુરુષો અને છ જીવ રક્ષક પુરુષો મનુષ્યમાં જન્મીને સંયમ અને તપ સેવીને નિર્વાણ માર્ગને પામે છે. ૧૫ ॥ ત્તિએમિ ॥ એમ હું કહું છું.

(અધ્યયન ચોથું)

અજયં ચરમાણો ય પાણભૂયાઈ હિંસઈ !
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૧॥

અચત્ના—અનુપયોગથી ચાલતાં પ્રાણી—ભૂતો—ગુદી ગુદી જાતના જીવોની હિંસા થાય છે અને તેનાથી પાપમય કર્મ બંધાય છે એને તેનું કડવું ફલ નીપજે છે જે પોતાને જ ભોગવવું પડે છે. ૧

અજયં ચિટઠમાણો ય, પાણભૂયાઈ હિંસઈ !
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૨॥

અચત્નાથી ઉભો રહેનાર ઉભા રહેતાં નાના પ્રકારના જીવો હણાય છે અને તેનાથી તે પાપકર્મ બાંધે છે, અને તેનું કડવું ફળ તેને પોતાને ભોગવવું પડે છે. ૨

અજયં આસમાણો ય, પાણભૂયાઈ હિંસઈ !
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૩॥

અચત્નાથી બેસનારને—બેસતાં નાના પ્રકારના જંતુઓ હણાય છે. તેનાથી તે પાપકર્મ બાંધે છે અને તેનું કડવું ફળ તેને પોતાને ભોગવવું પડે છે. ૩

અજયં સયમાણો ય, પાણુભૂયાઈ હિંસઈ
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૪॥

અયત્ના—અનુપયોગથી સુનારને પ્રાણુભૂતોની હિંસા
લાગે છે, તેથી પાપકર્મ અંધાય છે અને તેના કડવા ફળો
તેને પાતાને ભોગવવા પડે છે, ૪

અજયં ભૂંજમાણો ય, પાણુભૂયાઈ હિંસઈ ।
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૫॥

અયત્નાથી—ભોજન કરતાં કિંવા રસની આસક્તિથી
ભોજન કરતાં પ્રાણીભૂતની હિંસા કરે છે અને તેથી જે
પાપકર્મ અંધે છે. તેનું તેને કડવું ફળ ભોગવવું પડે છે. ૫
અજયં ભાસમાણો ય, પાણુભૂયાઈ હિંસઈ ।
અંધઈ પાવયં કમ્મં, તં સે હોઈ કડુયં ફલં ॥૬॥

અયત્નાથી વગર વિચાર્યું બોલનાર પ્રાણીભૂતની હિંસા
કરે છે અને તેનાથી તે જે પાપકર્મ અંધે છે તેનું તેને
કડવું ફળ ભોગવવું પડે છે. ૬

કહં ચરે કહં ચિટ્ઠે ? કહં માસે ? કહં સચે ।
કહં ભુંજંતો, ભાસંતો પાવકમ્મં ન અંધઈ ॥૭॥
(શિષ્ય પૂછે છે—હે ભગવાન ! મારે કેમ વર્તવું ?)

કેમ ચાલવું ? કેમ ઉભા રહેવું ? કેમ બેસવું ?
કેમ સુવું ? કેમ ખાવું ? અને કેમ બોલવું ? કે જેથી
પાપકર્મ અંધાય નહિ. ૭

જયં ચરે જયં ચિદ્રો , જયં માસે જયં સઝે ।
જયં ભુજતો, ભાસંતો, પાવકર્મ્મં ન બંધઈ ॥૮॥

ધર્મી સમિતિપૂર્વક ચાલવું, ઉપયોગપૂર્વક ઉભા રહેવું,
ઉપયોગપૂર્વક ખેસવું, ઉપયોગપૂર્વક સુવું, ઉપયોગપૂર્વક
ભોજન કરવું અને ઉપયોગપૂર્વક બોલવું, તેમ કરવાથી
પાપકર્મ્મ બંધાય નહિ. ૮

સંવ ભૂયપ્પ ભૂયસ્સ, સમ્મં ભૂયાઈં પાસઝે ।
પિહિઆસવરસ્સ, દન્તસ્સ, પાવ કર્મ્મં ન બંધઈ ॥૯॥

સર્વ પ્રાણીમાત્રને નિજ આત્મસમ જોનાર તથા પ્રાણી-
માત્ર ઉપર સમદષ્ટિથી જોનાર, આશ્રવોને રોકે છે, ઇન્દ્રિ-
યોને દમે છે અને તે પાપકર્મ્મને બાંધતો નથી. ૯

પદમં નાણું તઝો દયા; એવં ચિહ્ઈ સંવ સંજઝે,
અન્નાણી કિં કાહી, કિં વા નાહી સેય પાવગં ॥૧૦॥

પ્રથમ દયાનું જ્ઞાન અને પછી જ દયાનું સ્થાન છે.
આ પ્રમાણે સજ્જન-સજ્ઞાન દયા સાચવવાથી સાધુ સર્વ
પ્રકારના સંયમને સાચવી શકે છે. અજ્ઞાની જન દયાને નહિ
ઓળખનાર દયા શી રીતે પાળી શકશે ? તે કંઈ કરી
શકશે નહિ અથવા પોતાને માટે શ્રેય કે પાપને બાણી
શકશે નહિ. અહિંસાનું જ્ઞાન કે વિવેક ન હોય તો હિંસા-
માંથી બચી અહિંસા પાળવી અઘરી છે. ૧૦

સોચ્યા બાણઈ કલ્લાણું સોચ્યા બાણાઈ પાવગં
ઉભયંપિ બાણઈ સોચ્યા, જં સેયં તં સમાયરે ॥૧૧॥

ધર્મને યથાર્થ સાંભળીને આત્માને હિતકારી-કલ્યાણ-
કારી શું છે તે, તે જાણે છે, પાપને યથાર્થ સાંભળીને
આત્માને અહિતકારી જાણી તે છોડે છે, જે આત્માને હિતકારી
તથા અહિતકારી બન્નેને જાણે છે, તે શ્રેયને સમ્યક્ પૂર્વક
આચરે છે. ૧૧

જે જીવે વિ ન યાણુઈ, અજીવે વિ ન યાણુઈ ।
જીવાજીવે અયાણુતો, કહં સો નાહીઈ સંજમં ॥૧૨॥

જે જીવોના સ્વરૂપને જાણતો નથી, જે અજીવોના
સ્વરૂપને જાણતો નથી, એમ જે જીવ અજીવ બન્નેને જાણતો
નથી તે સંયમના સ્વરૂપને કેવી રીતે જાણે ? ૧૨

જે જીવે વિ વિયાણુઈ, અજીવે વિ વિયાણુઈ ।
જીવાજીવે વિયાણુતો, સો હુ નાહીઈ સંજમં ॥૧૩॥

જે જીવોના સ્વરૂપને જાણે છે. અજીવના સ્વરૂપને જાણે
છે, જે જીવાજીવ બન્નેને સારી રીતે જાણે છે, તે સંયમને
યથાર્થ જાણે છે. ૧૩

જયા જીવમજીવે ય, દોવિ એએ વિયાણુઈ ।
તયા ગઈ બહુવિહં, સંવ જીવાણુ જાણુઈ ॥૧૪॥

જ્યારે જીવ અજીવ બન્ને તત્ત્વોને તે જાણે છે ત્યારે
તે બધા જીવોની ઘણી જાતની ગતિને જાણી શકે છે. ૧૪

જ્યા ગઈ બહુવિહં, સંવ જીવાણુ જાણુઈ ।
તયા પુન્નં ચ પાવં ચ, બંધ મોક્ષં ચ જાણુઈ ॥૧૫॥

જ્યારે જીવ બધા જીવોની જુદી જુદી જાતની ગતિને જાણે છે ત્યારે તે પુન્ય, પાપ, બંધ અને મોક્ષને જાણે છે. ૧૫

જ્યા પુન્નં ચ પાવં ચ, બંધ મુક્ષં ચ જાણુઈ ।
તયા નિવિંદ્યે ભોયે, જે દિવે જેય માણુસે ॥૧૬॥

જ્યારે જીવ પુણ્ય, પાપ, બંધ અને મોક્ષના સ્વરૂપને જાણે છે, ત્યારે તે મનુષ્ય અને દેવ અંગેના કામલોગોથી નિવેદ-નિવૃત્તિ પામે છે એટલે તે લોગવતો નથી. ૧૬

જ્યા નિવિંદ્યે ભોયે, જે દિવે જેય માણુસે ।
તયા ચયઈ સંજેગં, સખિભતરં બાહિરં ॥૧૭॥

જ્યારે જીવ દેવો અને મનુષ્યોના કામલોગોથી નિવૃત્ત થાય છે, ત્યારે તે જીવ બાહ્ય પરિગ્રહ, ધન વગેરે તેમજ અભ્યંતર પરિગ્રહ ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વગેરેને છોડે છે. ૧૭

જ્યા ચયઈ સંજેગં, સખિભતરં બાહિરં ।
તયા મુડે ભવિત્તાણું. પંચઈયે અણુગારિયં. ॥૧૮॥

જ્યારે જીવ બાહ્ય અભ્યંતર પરિગ્રહને છોડે છે, ત્યારે દ્રવ્યભાવે મુડિત થાય છે અને અણુગાર ધર્મ અંગીકાર કરે છે-સ્વીકારે છે. ૧૮

જ્યા મુઠે ભવિત્તાણું, પવ્વઘએ અણુગારિયં ।
તયા સંવરમુકિદ્દં, ધમ્મં ફાસે અણુત્તરં. ॥૧૯॥

જ્યારે જીવ મુડિત થઈને પ્રવજ્યાં અણુગાર ધર્મ સ્વીકારે છે, ત્યારે તે ઉત્કૃષ્ટ સંયમ-સંવરરૂપ પાપના રુધનરૂપ અનુત્તર ધર્મને સ્પર્શે છે. ૧૯

જ્યા સંવરમુકિદ્દં, ધમ્મં ફાસે અણુત્તરં ।
તયા ધુણ્ઠ કમ્મરયં, અખોહિકલુસંકડં ॥૨૦॥

જ્યારે ઉત્કૃષ્ટ સંવર રૂપ અનુત્તર ધર્મનો સ્પર્શ થાય છે, ત્યારે જીવ મિથ્યાત્વ દષ્ટિ રૂપ કલુષિતતાથી એકઠાં કરેલાં પાપ કર્મરૂપી મેલને દૂર કરે છે. ૨૦

જ્યા ધુણ્ઠ કમ્મરયં, અખોહિકલુસંકડં ।
તયા સવ્વત્તગં નાણું, દંસણું ચાભિગચ્છઈ ॥૨૧॥

જ્યારે કર્મ રજને જીવ ખેરવી નાંખે છે ત્યારે સર્વાંત્ર વ્યાપી કેવળજ્ઞાન અને કેવળ દર્શનને પામે છે. કેવળજ્ઞાન, દર્શન એટલે ભૂત, વર્તમાન અને ભાવિનું યથાર્થ જ્ઞાન. ૨૧

જ્યા સવ્વત્તગ નાણું, દંસણું ચાભિગચ્છઈ ।
તયા લોગમલોગં ચ જિણે જાણ્ઠ કેવલી ॥૨૨॥

જ્યારે જીવ સર્વ વ્યાપી કેવળ જ્ઞાન, કેવળ દર્શન પામે છે, ત્યારે તે જીવ રાગ-દ્વેષથી મુક્ત થઈને-કેવળી થઈને કોણકોણના સ્વરૂપને જાણે છે. ૨૨

જયા લોગમલોગં ચ, જિણો જાણુઈ કેવલી ।
તયા જોગે નિરુંભિતા, સેલેસિં પડિવજજઈ ॥૨૩॥

જ્યારે જીવ જિન થઈ કેવળી બને છે અને લોકલોકને જાણે છે, ત્યારે તે મન, વચન, કાયાના યોગને નિયમા રૂંધે છે અને શૈલેશીકરણ એટલે મેરુ જેવી આત્માની નિષ્કંપદશાને પામે છે. ૨૩

જયા જોગે નિરુંભિતા, સેલેસિં પડિવજજઈ ।
તયા કમ્મં ખવિતાણું, સિદ્ધિં ગચ્છઈ નીરચો ॥૨૪॥

જ્યારે જીવ મન, વચન, કાયાના સર્વ શુભાશુભ યોગોને શૈલેશી અવસ્થા નિષ્કંપ ભાવને પામે છે, ત્યારે સર્વ કર્મનો ક્ષય કરીને કર્મરૂપી રજથી વિમુક્ત દશા-નિરંજન દશા સિદ્ધ ગતિને પામે છે. ૨૪

જયા કમ્મં ખવિતાણું, સિદ્ધિં ગચ્છઈ નીરચો
તયા લોગમત્યહત્યો, સિદ્ધો હવઈ સાસચો ॥૨૫॥

જ્યારે જીવાત્મા સર્વ કર્મ ખપાવીને નિરંજન સિદ્ધ ગતિને પામે છે ત્યારે તે સહજ લોકથ્રે જઈ શાશ્વત સિદ્ધ થાય છે. ૨૫

સુહસાયગસ્સ સમણસ્સ, સાયાઉલગસ્સ નિગામસાધસ્સ
ઉચ્છેલણા પહેાચસ્સ દુલ્લહા સુગઈ તારિ સગસ્સ ॥૨

જે સુખનો જ અને કેવળ બાહ્ય શરીરના સુખનો
રસીઓ હોય, સાતાની જ ચિંતાવાળો હોય, ઘણું સુવાની
ટેવવાળો હોય, જે શરીરની વિભૂષા કરવામાં મશગૂલ હોય
એવા શ્રમણને સુગતિ દુર્લભ છે. ૨૬

તવો ગુણુપહાણુસ્સ, ઉજ્જુમઠં ખન્તિ સંજમ રયસ્સ ।
પરીસહે જિણુન્તસ્સ, સુદ્ધહા સુગઠ તારિસગસ્સ ॥૨૭॥

જે શ્રમણને વિષે બ્રાહ્મણ્યંતર તપ ગુણુ વિશેષ કરીને
છે, જેની બુદ્ધિ સરળ છે, જે ક્ષમા તથા સત્તર પ્રકારના
સંયમમાં રક્ત છે, જે બાવીસ પરિસહોને જીતનારા છે
એવા શ્રમણને સુગતિ સુલભ છે, સહજ છે. ૨૭

પચ્છા વિ તે પયાયા ખિપ્પં ગચ્છન્તિ અમર ભવણાઠં ।
જેસિં પીઓ તવો સંજમો અ, ખન્તી, અ
બમ્ભચેરં અ ॥૨૮॥

જેમને તપ, સંયમ, ક્ષમા અને બ્રહ્મચર્ય પ્રિય છે
તેઓ શીઘ્ર દેવલોકમાં જાય છે, તેમની ઉચ્ચ ગતિ થાય છે. ૨૮
ધચ્ચેયં છજ્જવણિયાં, સમદિટ્ઠી સયા જચ્ચે ।
દુદ્ધહં લહિતુ સામણુ, કમ્મણુાં ન વિરાહિજ્જસિ
ત્તિ યેમિ ॥૨૯॥

આમ આ છ જીવનિકા નામના અધ્યયનને સમ્યક્દષ્ટિ
સાધુઓ હંમેશા પ્રયત્ન કરીને, દુર્લભ એવું શ્રમણપણું પાળે,
પરંતુ શ્રમણપણાની અસત્ કર્મદ્વારા-પ્રમાદદ્વારા વિરાધના
ન કરે. ૨૯

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનું (ત્રીજું અધ્યયન)

ચત્તારિ પરમંગાણિ, દુલ્લહાણીહ જન્તુણે
માણુસત્તં સુધં સદ્ધા, સંજમમ્મિય વીરિયં. ॥૧॥

અર્થ :-આ સંસારમાં પ્રાણીઓને મનુષ્ય જન્મ, ધર્મ શ્રવણ, શ્રદ્ધા, અને સંયમમાં વીર્યશક્તિ આ ચાર ઉત્કૃષ્ટ અંગો દુર્લભ છે. ૧ ॥

સમાવન્નાણ સંસારે, નાણાગોત્તાસુ જાઈસુ ।
કમ્મા નાણાવિહા કટ્ટદ્ધ, પુઠ્ઠો વિસ્સંભયા પયા ॥૨॥

અર્થ :-આ જીવ સંસારમાં જુદાં જુદાં કર્મ કરીને અનેક ગોત્રવાળી જાતિઓમાં ઉત્પન્ન થઈને આખા વિશ્વમાં વ્યાપ્ત થયો છે.

એગયા દેવલોએસુ, નરએસુ વિ એગયા ।
એગયા આસુરં કાયં, અહા કમ્મેહિં ગચ્છઈ ॥૩॥

અર્થ :-આ જીવ પોતાના કર્માનુસાર કોઈ વખત દેવલોકમાં તો કોઈ વખત અસુર કાયમાં કોઈ વખત નર્ક ગતિમાં ઉત્પન્ન થાય છે.

એગયા ખત્તિયો હોઈ તઓ ચંડાલ બુક્કસો ।
તઓ કીડ-પયંગો ય, તઓ કુન્થુ-પિપીલિયા ॥૪॥

અર્થ :-આ જીવ ક્યારેક ક્ષત્રિય થાય છે. તો ક્યારેક ચંડાલ અને વર્ણશંકર થાય છે. ક્યારેક કીડો, પતંગીયો, કુંથુ અને કીડી થાય છે.

એવમાવદ્-જેણીસુ, પાણિણો કમ્મ-કિવ્વિસા ।

ન તિવિજ્જન્તિ સંસારે, સંવટ્ઠેસુ વ ખત્તિયા ॥૫૫॥

અર્થ : ક્ષત્રિયોને સર્વ પ્રકારની ઋદ્ધિ હોય તો પણ તેની રાજ્યની તૃણા શાન્ત થતી નથી, એવી રીતે અશુભકર્મ-વાળા પ્રાણીઓ અનેક યોનિઓમાં પરિભ્રમણ કરતાં છતાં વિરક્ત થતા નથી.

કમ્મસંગેહિં સમ્ભૂઠા, દુકિખયા ખહુ-વેયણા ।

અમાણુસાસુ જેણીસુ, વિણિહમ્મન્તિ પાણિણો ॥૬૫॥

કર્મોના સંબંધોથી સંભૂઠ થયેલ પ્રાણીઓ દુઃખી અને અત્યંત વેદનાવાળા મનુષ્ય સિવાય નરકાદિ યોનિઓમાં અનેક પ્રકારના કષ્ટ ભોગવે છે.

કમ્માણું તુ પહાણાએ, આણુપુન્વી કયાઈ ઉ ।

જીવા સોહિમણુપત્તા, આયયંતિ મણુસ્સયં ॥૭૫॥

અર્થ :-મનુષ્યતાને બાધક કર્મોના અનુક્રમથી નાશ થવાથી, શુદ્ધિ થયા પછી જીવ મનુષ્ય જન્મ પ્રાપ્ત કરે છે.

માણુસ્સં વિગ્ગહં લઘ્ધું, સૂઈ ધમ્મસ્સ દુલ્લહા ।

જં સોઆ પડિવજ્જન્તિ, તવં ખંતિમહિંસયં ॥૮૫॥

અર્થ :-મનુષ્ય જન્મ પ્રાપ્ત કરીને ધર્મની શ્રુતિ દુર્લભ છે, ધર્મને સાંભળીને જીવ ક્ષમા અને અહિંસા ધર્મ અંગીકાર કરે છે.

આહર્ય સવણું લંધુ, સદ્ધા પરમ દુલ્લહા ।
સોર્યા નેયાઉયં મગ્ગં, બહવે પરિભસ્સઈ ॥૯૮॥

અર્થ :-કદાચિત ધર્મનું શ્રવણ થાય તો તેની ઉપર શ્રદ્ધા થવી અત્યંત દુર્લભ છે. ન્યાય માર્ગને સાંભળીને પણ ઘણા મનુષ્યો ભ્રષ્ટ થઈ જાય છે.

સુઈ ચ લંધુ સદ્ધં ચ, વીરિયં પુણુ દુલ્લહં ।
બહવે રોયમાણાવિ, નોયણું પડિવજ્જયે ॥૧૦૦॥

અર્થ :-ધર્મનું શ્રવણ અને ધર્મની શ્રદ્ધા પ્રાપ્ત થાય તો પણ સંયમમાં ઉઘમી થવું દુર્લભ છે. કેટલાક માણસો શ્રદ્ધાળુ હોય છે છતાં પણ તથા પ્રકારે આચરણ કરતા નથી, માણુસત્તમ્મિ આયાઓ, જે ધર્મ સોર્યાસદ્ધે । તવસ્સી વીરિયં લંધુ, સંવુડે નિંધુણે રયં ॥૧૦૧॥

અર્થ :-જો આત્મા મનુષ્ય જન્મ પ્રાપ્ત કરીને ધર્મ સાંભળે છે. ધર્મમાં શ્રદ્ધા કરે છે અને સંયમમાં બીય ફેરવે છે તે સંવૃત્ત તપસ્વી કર્મેના નિરોધ કરે છે.

સોહી ઉજ્જય ભૂયસ્સ, ધર્મો સુદ્ધસ્સ ચિદ્દઈ ।
નિન્વાણું પરમં જઈ, વયસિત્તિ વ્વ પાવયે ॥૧૦૨॥

અર્થ :—એવા સરળભાવી આત્માની શુદ્ધિ થાય છે, શુદ્ધ આત્મામાં ધર્મ ટકે છે ઘીથી સિંચેલ અગ્નિની માફક દેદિપ્યમાન થતો એ પરમપદ નિર્વાણને મેળવે છે.

**વિગિંચ કમ્મુણો હેઉં, જસં સંચિણુ ખંતિએ ।
પાઠવં સરીરં હિચ્ચા, ઉડ્ઠં પક્કમઈ દિસં ॥૧૩॥**

અર્થ :—કર્મો ઉત્પન્ન થાય તેના કારણને દૂર કરો. જ્ઞાનાદિ ક્ષમા ધર્મ કરીને સંયમરૂપી યશ એકઠો કરો. ઉપર પ્રમાણે કર્મના હેતુને ત્યાગનાર સંયમી પુરૂષ આ પાર્થિવ શરીરને છોડીને બિદ્ધ ગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.

**વિસાલિસેહિં, સીલેહિં, જકખા ઉત્તર ઉત્તરા ।
મહાસુક્કાવ દિપ્પંતા, મન્નંતા અપુણ્ણચ્ચવં ॥૧૪॥**

અર્થ :—ઉત્કૃષ્ટ આચારને પાળવાવાળો જીવ ઉત્તરોત્તર વિમાન વાસીદેવ થાય છે, સૂર્ય—ચન્દ્રની માફક પ્રકાશમાન થતો એ માને છે કે હું અહીંથી અવીશ નહીં. મરીને ફરી જન્મ લઈશ નહીં.

**અપ્પિયા દેવકામાણું, કામ સ્વવિઉવ્વિણો ।
ઉડ્ઠં કપ્પેસુ ચિટ્ઠંતિ, પુન્ના વાસસયા બહૂ ॥૧૫॥**

અર્થ :—દેવ સંબંધી કામોને પ્રાપ્ત થયેલ અને ઇચ્છાનુસાર રૂપ બનાવવાની શક્તિવાળો દેવ સેંકડો પૂર્વ વર્ષો સુધી વિમાનોમાં રહે છે.

તત્થ ઈચ્છ્યા જહા-ઠાણું, જકખા આઉકખએ ચુયા ।
ઉવેંતિ માણુસં જોણિં, સે દસંગેડમિજયઈ ॥૧૬॥

અર્થ :-આ દેવ પોતાનું આયુષ્ય ક્ષય થયા પછી
ત્યાંથી ચ્યવીને મનુષ્ય થોનિને પ્રાપ્ત કરે છે ત્યાં તેને દશ
અંગોની પ્રાપ્તિ થાય છે.

ખેતં વત્થું હિરણ્યં ચ, પસવો દાસ પોરુસં ।
ચત્તારિ કામ-ખંધણિ, તત્થ સે ઉવવજ્જઈ ॥૧૭॥

અર્થ :-જ્યાં તેને ચાર સ્કંધો, ક્ષેત્ર, ખેતર,
ખગીચા, મહેલ, સોનું, ચાંદી કે દાસદાસી તથા પશુ હોય
ત્યાં તેની ઉત્પત્તિ થાય છે.

મિત્તવં નાયવં હોઈ, ઉચ્ચાગોએ ચ વન્નવં ।
અપ્પાયંકે મહાપન્ને, અમિજયે જસોખલે ॥૧૮॥

અર્થ :-મનુષ્ય જન્મમાં તે મિત્ર, જ્ઞાતિ, ઉચ્ચગોત્ર,
સુંદર; નિરોગી, મહાબુદ્ધિશાળી, યશસ્વી અને બલવાન
થાય છે.

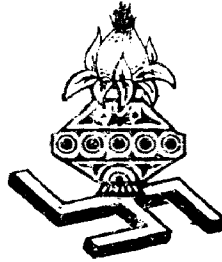
ભોચ્છ્યા માણુસસએ ભોએ, અપ્પરિરુવે અહાઉયં ।
પુવ્વિં વિસુદ્ધ-સદ્ધમ્મે;કેવલં બોહિ બુજ્જિઝયા ॥૧૯॥

અર્થ :-અયુષ્યના અનુસાર, મનુષ્યના ઉત્તમ ભોગો
ભોગવીને પૂર્વ ભવમાં શુદ્ધ ધર્મનું આચરણ કરવાથી શુદ્ધ
સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરે છે.

ચતુરંગં દુલ્લહં નમ્યા, સંજમં પડિવજ્જિન્યા ।
તવસા ધુચકમ્મંસો, સિદ્ધે હવઈ સાસયે ॥૨૦ાત્તિબેમિ

અર્થ :-ધર્મના આ ચાર અંગ દુર્લભ બાણીને
સંયમ ચારિત્ર ગ્રહણ કરીને તપવડે કર્મેને બાળીને જીવ
શાશ્વત સિદ્ધ થાય છે.

॥ ઇતિ ત્રીણું અધ્યયન ॥

ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રનું ચોથું અધ્યયન

અસંખ્યં જીવિય મા પમાયએ,

જરોવણીયસ્સ હુ નત્થિ તાણું ।

એવં વિચાણાહિ જણો પમત્તે,

કિંનુવિહિંસા અજયા ગહિંતિ ॥૧॥

ભાવાર્થ : તૂટેલું જીવન ફરી સંધાતું નથી, એટલા માટે પ્રમાદ ન કરો અને વિચારો કે વૃદ્ધાવસ્થામાં કોઈ રક્ષક નથી, એમ જાણી હિંસક અને અયત્નાવાળા જીવો કેના શરણમાં જશે ?

જે પાવકમ્મેહિં ધણુંમણૂસા,

સમાયયંતી અમર્ઠ ગહાય ।

પહાય તે પાસ પયદ્વિએ નરે,

વેરાણુ બદ્ધા નરયં ઉવેંતિ ॥૨॥

ભાવાર્થ : જે મનુષ્ય પાપ કર્મોથી ધન સંચય કરે છે, તે મોહમાં ફસેલા વેરથી બંધાયેલા ધનને અહીં છોડીને નરકમાં જાય છે.

તેણે જહા સંધિમુહે ગહીએ,

સકમ્મણા કિચ્ચર્ઠ પાવકારી ।

એવં પયા પેચ્ચ ઈહં ચ લોએ,

કડાણુ કમ્માણુ ન મોકખ અત્થિ ॥૩॥

ભાવાર્થ :- જેવી રીતે સિંધવ લગાડેલો પકડાયેલો ચોર પોતાના જ કર્મથી દુઃખ પામે છે, તેવી રીતે જીવ પોતાના પાપનું ફલ આલોક અને પરલોકમાં મેળવે છે. કરેલા કર્મને ભોગવ્યા વિના છુટકારો નથી.

સંસાર માવન્ન પરસ્સ અટ્ઠા,
 સાહારણું જં ચ કરેઈ કમ્મં ।
 કમ્મસ્સ તે તસ્સ ઉવેયકાલે,
 ન અંધવા અંધવવયં ઉવેંતિ ॥૪૮॥

ભાવાર્થ :- સંસારાપન્ન જીવ બીજાને અર્થે જે સાધારણ કર્મ કરે છે તે કર્મનું ફળ ભોગવવાને વખતે ભાઈઓ તેનો હિસ્સો લેતા નથી.

વિત્તેણ તાણં ન લભે પમત્તે,
 ઇમમ્મિ લોચે અદુવા પરત્થા ।
 દીવપ્પણ્ણેવ અણુન્ત મોહે,
 નેયાઉયં દુટ્ઠમ્હટ્ઠમેવ ॥૪૯॥

ભાવાર્થ :- પ્રમાદી પુરુષ આ લોકમાં અથવા પરલોકમાં ધનથી રક્ષણ મેળવી શકતો નથી. તેનો જીવન દીપ બૂઝાઈ જાય છે. તેને અનંત મોહવાળા પ્રાણી ન્યાયમાર્ગને દેખીને પણ નહિ દેખાવાવાળો જ કહે છે.

સેતોસુ યાવી પડિ-બુદ્ધ જીવી,
 ન વીસસે પંડિયે આસુપન્ને ।
 ધોરા મુહુતા અબલં સરીરં,
 ભારંડપકખીવ ચરે પમત્તો ॥૬૧॥

ભાવાર્થ :- મોહમાં સૂતેલા લોકોના વચમાં પ્રજ્ઞાવાન
 સંયમી પુરુષ પ્રમાદમાં વિશ્વાસ ન કરે, કાળ લયાનક છે
 અને શરીર નિર્બળ છે માટે ભારંડ પક્ષીની માફક અપ્રમત્ત
 થઈને વિહાર કરે.

ચરે પયાઈ પરિસંકમાણો,
 જંકિંચિ પાસંઈહિ મન્નમાણો ।
 સાભંતરે જીવિય ખૂહઈતા,
 પચ્છા પરિન્નાય મલાવ ધંસી ॥૬૨॥

ભાવાર્થ :- ચારિત્રમાં હંમેશાં દોષોની તરફ શંકિત
 રહે, લોકનો થોડો પરિચય પણ બંધન માની વિહાર કરે.
 જ્ઞાનાદિનો લાભ હોય ત્યાં સુધી, જીવનની અપેક્ષા કરે, પછી
 સજ્ઞાન પૂર્વક આત્માનો ત્યાગ કરે.

છંદ નિરોહેણ ઉવેઈ મોકખં,
 આસે જહા સિકિખયવમ્મધારી ।
 પુન્વાઈ વાસાઈ ચરેખમત્તો,
 તમ્હા મુણી ખિખ્પમુવેઈ મોકખં ॥૬૩॥

ભાવાર્થ :- જેવી રીતે સ્વારની શિક્ષામાં રહેનાર કવચધારી ઘોડો વિજયી થાય છે તેમ સ્વચ્છંદ છોડીને ગુરુ આજ્ઞામાં રહેનાર ધ્રુવચારી સાધુ પૂર્વ વર્ષો સુધી અપ્રમત્ત વિચરે આથી તેનો શીઘ્ર મોક્ષ થાય છે.

સપુન્નમેવં ન લભેજ્જપચ્છા,
એસોવમા સાસયવાધ્યાણું ।
વિસીયઈ સિદ્ધિલે આર્ટિયમ્મિ,
કાલોવણીએ સરીસ્સ લેએ ॥૮॥

ભાવાર્થ :-જેણે પહેલી અવસ્થામાં ધર્મ કર્યો નથી, એ પશ્ચાત્ અવસ્થામાં ધર્મ કરી શકશે નહીં, જેને આયુષ્યનો નિશ્ચય છે કે હું પાછલી અવસ્થામાં ધર્મ કરીશ એવા નિશ્ચયવાદીનું કથન કદાપિ ઠીક હોય, પરંતુ જેના જીવનનો ભરોસો નથી એ પ્રમાદી આયુષ્યની શિથિલતા વખતે પોતાના પ્રમાદનો શરીરનાં નાશ વખતે મૃત્યુ સમીપ આવે ત્યારે ખેદ કરે છે.

ખિપ્પં ન સકકેઈ વિવેગમઉં,
તમ્હા સમુદ્ઘાય પહાય કામે ।
સમિચ્ચ લોગં સમયા-મહેસી,
અપ્પાણું રક્ષી અરે પમત્તો ॥૧૦॥

ભાવાર્થ :-વિવેકની પ્રાપ્તિ શીઘ્ર થતી નથી એમ જાણીને આત્મલક્ષી સાધુ કામભોગોનો સર્વથા ત્યાગ કરે સમભાવપૂર્વક લોકના સ્વરૂપને જાણીને સાવધાનીથી અપ્રમત્ત થઈને વિચરે.

મુહું મુહું મોહ-ગુણે જ્યન્તં,
અણુગ-રુવા સમણં ચરંતં

ફાસા કુસન્તિ અસમંજસં ચ,
ન તેસિ ભિકખૂ મણુસા પઉસ્સે ॥૧૧॥

ભાવાર્થ :-નિરંતર મોહ કર્મોને જીતતો હોવા છતાં મુનિ સંયમમાં વિચરે અને અનેક રૂપના પ્રતિકૂળ વિષયને સ્પર્શ કરતો છતાં તેના ઉપર મનમાં પણ દ્વેષ ન કરે.

મન્દા ય ફાસા ખહુ લોહણિજ્જન્ત,
તહપ્પગારેસુ મણું ન કુજ્જન્ત ।

રકિખજ્જ કોહં વિણુએજ્જ મણું,
માયં ન સોવોજ્જ પહેજ્જ લોહં ॥૧૨॥

ભાવાર્થ :-લુપ્થ માણસ વિવેકને મંદ કરીને વિષયોમાં મનને ન લગાવે, ક્રોધને શાન્ત કરે માનને હઠાવે, માયા સેવે નહિં અને લોભનો ત્યાગ કરે.

ને સંખ્યા તુચ્છ પરમ્પવાઈ,
 તે પિજ્જ દોસાણુ ગયા પરજઝા ।
 એ એ અહમ્મેત્તિ દુગુંછમાણો,
 કંખે ગુણો જીવ સરીર ભેઉઓ
 ॥૧૩॥ તિળેભિ ॥

ભાવાર્થ :- ને તુચ્છ, નિસાર સંસ્કૃત કે પ્રવાદી
 અને અન્યથા વાદી છે, એ રાગ દ્વેષ યુક્ત હોવાથી, પરાધીન
 છે. અને અધર્મનો હેતુ છે. આથી ધૃષ્ટા કરતાં છતાં જ્યાં
 સુધી શરીરનો નાશ ન થાય ત્યાં સુધી ગુણોની ઇચ્છા કરે.

॥ ઇતિ ચોથું અધ્યયન ॥

ચૌત્રીસ અસંજઝાયા

આકાશની દસ અસંજઝાયા

૧ તારો આકાશે ખરે તો, ૨ ચારે દિશા રાતી થાય તો,
૩ અકાળે ગાળે તો, ૪ અકાળે વીજળી થાય તો, ૫ અકાળે
કાટકો થાય તો, ૬ બીજના ચંદ્રની, ૭ જક્ષના ચિન્હની, ૮
કરા પડે તો, ૯ ધૂમસ વરસે તો, ૧૦ રજુ વરસે તો

ઔદારિક શરીરની દસ અસંજઝાયા

૧ તત્કાળનાં તાજાં હાડકાં પડ્યાં હોય તો, ૨ માંસ પડ્યું
હોય તો; ૩ લોહી પડ્યું હોય તો, ૪ વિષ્ટા અને ઉલટી
પડ્યાં હોય તો, ૫ મુડદું બળતું હોય તો, ૬ ચંદ્રગ્રહણ
થાય તો. ૭ સૂર્યગ્રહણ થાય તો, ૮ મોટો રાજા મરે તો,
૯ સંગ્રામ થાય તો, ૧૦ પંચેન્દ્રિયનું કલેવર પડ્યું હોય તો.

વખત (કાળ) ની અસંજઝાયા

(૧) ચૈત્ર શુદ્ધ ૧૫ ની, (૨) ચૈત્ર વદી ૧ ની, (૩) અષાઢ
શુદ્ધ ૧૫ ની, (૪) અષાઢ વદી ૧ ની (૫) ભાદરવા શુદ્ધ
૧૫ ની, (૬) ભાદરવા વદી ૧ ની, (૭) કાર્તિક શુદ્ધ ૧૫
ની, (૮) કાર્તિક વદી ૧ ની, (૯) પ્રભાતની, (૧૦) મધ્યાહ્ન
(૧૧) સંધ્યાની, (૧૨) મધ્ય રાત્રિની. (૧૩) હુતાશની પ્રગટે
તે વખતની, (૧૪) ધુળેટીના દિવસની

આ પ્રમાણે ચોત્રીશ અસંખ્યાય હોય ત્યારે સૂત્ર
વંચાય નહિ, ભણાય નહિ, સ્વાધ્યાય થાય નહિ.

બત્રીસ સિદ્ધાંતોના નામ

અગીયાર અંગના નામ

- (૧) આચારાંગલ, (૨) સુયગડાંગલ, (૩) ઠાણાંગલ,
(૪) સમવાયાંગલ, (૫) ભગવતી વિવાહ-પન્નતિલ,
(૬) જ્ઞાતાધર્મકથાલ, (૭) ઉપાસકદશાંગલ,
(૮) અંતગક દશાંગલ (૯) અનુત્તરોવવાદલ,
૧૦) પ્રશ્ન વ્યાકરણલ, (૧૧) વિપાકલ.

બાર ઉપાંગના નામ

- (૧) ઉવવાદ, (૨) રાયપ્રસેણી, (૩) જીવાભિગમલ, (૪)
પન્નવણલ, (૫) જંબુદ્રીપ પન્નતિલ, (૬) ચન્દ્રપન્નતિલ
(૭) સૂર્ય પન્નતિલ, (૮) નિરયાવલિકાલ, (૯) કમ્પવડિસીયા.
(૧૦) પુષ્કિયાલ, (૧૧) પુષ્ક ચુદ્રીયાલ, (૧૨) વન્હિદશાલ

ચાર મૂલસૂત્રના નામ

- (૧) ઉત્તરાધ્યયનલ, (૨) દશવૈકલિકલ, (૩) નંદીલ
(૫) અનુયોગદ્વારલ

ચાર છેદ સુત્રોનાં નામ

- (૧) બૃહત્કલ્પલ, (૨) વ્યવહાર સૂત્ર, (૩) નિશિથસૂત્ર,
(૪) દશાશ્રુતસ્કંધલ.

બત્રીસમું આવશ્યક સુત્ર

મા બત્રીસ આગમો વિદ્યમાન છે.

૨૪ તીર્થંકરના નામ

૧ શ્રી ઋષભદેવ સ્વામી	૧૩ શ્રી વિમળનાથ સ્વામી.
૨ „ અજીતનાથ સ્વામી	૧૪ „ અનંતનાથ સ્વામી.
૩ „ સંલવનાથ સ્વામી	૧૫ „ ધર્મનાથ સ્વામી
૪ „ અભિનંદન સ્વામી	૧૬ „ શાંતિનાથ સ્વામી
૫ „ સુમતિનાથ સ્વામી	૧૭ „ કુંથુનાથ સ્વામી
૬ „ પદ્મપ્રભ સ્વામી	૧૮ „ અરનાથ સ્વામી
૭ „ સુપાર્શ્વનાથ સ્વામી	૧૯ „ મલ્લિનાથ સ્વામી
૮ „ ચન્દ્રપ્રભુ સ્વામી	૨૦ „ સુનિસુવ્રત સ્વામી
૯ „ સુવિધિનાથ સ્વામી	૨૧ „ નમિનાથ સ્વામી
૧૦ „ શીતલનાથ સ્વામી	૨૨ „ નેમનાથ સ્વામી
૧૧ „ શ્રેયાંસનાથ સ્વામી	૨૩ „ પાર્શ્વનાથ સ્વામી
૧૨ „ વાસુપુજ્ય સ્વામી	૨૪ „ મહાવીર સ્વામી

વીર વિહરમાન તીર્થંકરના નામ

૧. શ્રી સીમંધર સ્વામી	૧૧. શ્રી વજ્રધર સ્વામી
૨. „ યુગમંધર સ્વામી	૧૨. „ ચંદ્રાનન સ્વામી
૩. „ બાહુ સ્વામી	૧૩. „ ચંદ્રબાહુ સ્વામી
૪. „ સુબાહુ સ્વામી	૧૪. „ ભુજંગદેવ સ્વામી
૫. „ સુજાતનાથ સ્વામી	૧૫. „ ઈશ્વર સ્વામી
૬. „ સ્વયંપ્રભ સ્વામી	૧૬. „ નેમપ્રભ સ્વામી
૭. „ ઋષભાનન સ્વામી	૧૭. „ વીરસેન સ્વામી
૮. „ અનંતવીર્ય સ્વામી	૧૮. „ મહાભદ્ર સ્વામી
૯. „ સુરપ્રભ સ્વામી	૧૯. „ દેવજશ સ્વામી
૧૦. „ વિશાલપ્રભ સ્વામી	૨૦. „ અજિતસેન સ્વામી

અગીયાર ગણધરનાં નામ

૧. શ્રી ઈંદ્રભૂતિ ૨. શ્રી અગ્નિભૂતિ ૩. શ્રી વાયુભૂતિ
 ૪. શ્રી વ્યક્તજી ૫. શ્રી સુધર્માસ્વામી ૬. શ્રી મંડિતસ્વામી
 ૭. શ્રી મૌર્યપુત્ર ૮. શ્રી અંકપિતાજી ૯. શ્રી અચળબ્રાતા
 ૧૦ શ્રી મેતાર્ય ૧૧. શ્રી પ્રભાસ.

દશ શ્રાવકોનાં નામ

૧ આણંદ	૨ કામદેવ	૩ ચુલણીપિયા
૪ સુરાદેવ	૫ ચુલશતક	૬ કુંડ કૌલિક
૭ સકડાલપુત્ર	૮ મહાશતક	૯ નન્દિનીપિયા
૦ શાલીહિપિયા		

૧૬ સતીઓનાં નામ

૧ પ્રાક્ષી	૯ સીતાજી
૨ સુંદરી	૧૦ દમયંતી
૩ ચંદનબાળા	૧૧ શિવાદેવી
૪ રાજમતી	૧૨ કુંતાજી
૫ દ્રૌપદી	૧૩ સુભદ્રા
૬ કૌશલ્યા	૧૪ ચેલણા
૭ મૃગાવતી	૧૫ પ્રભાવતી
૮ સુલસા	૧૬ પદ્માવતી

શ્રી ગૌતમ પૃચ્છા

પ્ર.—શ્રી ગૌતમ સ્વામી પૃચ્છા કરે, કહોને સ્વામી શ્રી વર્ધ્ધમાનજી. કેણે કર્મે નિરધન નિરવંશી, કેણે કર્મે નિષ્કળ હોય; ॥ કહોને ॥ ૧ ॥

ઉ.—પર ધન ભાગે ને પર દમે, તેણે કર્મે નિરધન હોય; હો વત્સ ગોયમા, સાંભળો ॥૨॥ થાપણુ મોસોરે જે કરે, તેણે કર્મે નિરવંશ હોય વત્સ ॥૩॥ ઘાત ઘાલે ગર્ભા-વાસની, તેણે કર્મે નિષ્કળ હોય ॥ હો વત્સ ॥૪॥

પ્ર.—કેણે કર્મે વેશ્યા ને વિધવા, કેણે કર્મે નપુંસક હોય ॥ કહોને ॥ ૫ ॥

ઉ.—દુગંધા કરે જૈન ધર્મની તેણે કર્મે વેશ્યા જ હોય ॥ હો વત્સ ॥૬॥ શિયળ ખંડીને ભોગ ભોગવ્યા, તેણે કર્મે વિધવા હોય વત્સ ॥૭॥ વેશ્યાનો સંગ જ જે કરે, તેણે કર્મે નપુંસક હોય ॥ હો વત્સ ॥૮॥

પ્ર.—કેણે કર્મે ગર્ભથી ગળી જાય, કેણે કર્મે પીઠી ભર્યા જાય ॥ કહોને ॥ ૯ ॥

ઉ.—વાડી વેડાવે કુણા મોગરા, તેણે કર્મે ગર્ભથી ગળી જાય ॥ હો વત્સ ॥૧૦॥ કૂલ વીંધાવી કર્મો આંધીયાં, તેણે કર્મે પીઠી ભર્યા જાય ॥ હો વત્સ ॥૧૧॥

પ્ર.—કેણે કર્મે દુઠાને પાંગળા, કેણે કર્મે જાતિ અધ-હોય ॥ કહોને ॥ ૧૨ ॥

ઉ.—જે જીવ કરે રે ચૌરંગમાં, તેણે કર્મે પાંગળા
હોય ॥ હો વત્સં ॥૧૩॥ આંખો કાઢે રે પર જીવની, તેણે
કર્મે જાતિ અંધ હોય ॥ વત્સં ॥૧૪॥

પ્ર.—કેણે કર્મે શોક્ય જ ઉપજે, કેણે કર્મે કલંકચઢે
કહો નેં ॥૧૫॥

ઉ.—વેરો ને વંચો રે જે કરે. તેણે કર્મે શોક્ય જ
ઉપજત ॥ વત્સં ॥૧૬॥ કુડી શાખ ભરીને કર્મે આંધીયા,
તેણે કર્મે કલંક ચઢત ॥ હો વત્સં ॥૧૭॥

પ્ર.—કેણે કર્મે વિષધર ઉપજે, કેણે કર્મે જશહીણ
હોય ॥ કહોનેં ॥૧૮॥

ઉ.—રીસ ભર્યા ભરે રે અણબોલડે, તેણે કર્મે વિષધર
હોય ॥ હો વત્સં ॥૧૯॥ જે જીવ રાગે રે વ્યાપીઓ,
તેણે કર્મે જશહીણ હોય ॥ હો વત્સં ॥૨૦॥

પ્ર.—કેણે કર્મે જીવ નિગોદમાં, કેણે કર્મે તિયંચમાં
જાય ॥ કહોનેં ॥૨૧॥

ઉ....જે જીવ મોહમાં વ્યાપીઓ, તેણે કર્મે નિગોદમાં
જાય ॥ હો વત્સં ॥૨૨॥ જે જીવ માયામાં વ્યાપીઓ,
તેણે કર્મે તિયંચમાં જાય ॥ હો વત્સં ॥૨૩॥

પ્ર.—કેણે કર્મે જીવ એકેંદ્રિ, કેણે કર્મે પંચેંદ્રિય
હોય ॥ હો વત્સં ॥૨૪॥

ઉ.—પંચેંદ્રિય જેણે વશ ન કરી, તેણે કર્મે એકેંદ્રિ
હોય ॥ હો વત્સં ॥૨૫॥ પંચેંદ્રિય જેણે વશ કરી, તેણે
કર્મે પંચેંદ્રિય હોય ॥ હો વત્સં ॥૨૬॥

પ્ર.—કેણે કર્મે જીવડો બહુ ભમે, કેણે કર્મે થોડેરા
સંસાર કહોને ॥૨૭॥

ઉ.—જે જીવ મોહ-મત્સર કરે, તેણે કર્મે સંસાર
ફરંત ॥હો વત્સ ॥૨૮॥ જે જીવ વિનય ભક્તિ કરે, તેણે
કર્મે સંસાર તરંત ॥હો વત્સ ॥૨૯॥

પ્ર.—કેણે કર્મે જીવડો નીચ કુળે, કેણે કર્મે ઉંચકુળ
હોય ॥કહોને ॥૩૦॥

ઉ.—દાન દીધાં રે અસુગતા તેણે કર્મે નીચ કુળ
હોય ॥હો વત્સ ॥૩૧॥ દાન દીધાં રે સુપાત્રને, તેણે કર્મે
ઉંચ કુળ હોય ॥વત્સ ॥૩૨॥

પ્ર.—કેણે કર્મે જીવડો નરકમાં, કેણે કર્મે સ્વર્ગ
વિમાન ॥કહોને ॥૩૩॥

ઉ.—જે જીવ જીભ સ્પાદે રે વ્યાપીએ, તેણે કર્મે
નરક મોઝાર ॥હો વત્સ ॥૩૪॥ દાન, શિયળ, તપ, ભાવના,
તેણે કર્મે સ્વર્ગ વિમાન ॥હો વત્સ ॥૩૫॥

પ્ર.—ગૌતમે કેવળ માંગીયું, ઘો સ્વામી શ્રી વર્દમાન;
આપો રે સ્વામી શ્રી વર્દમાનજી ॥૩૬॥

ઉ.—એણે મોહ કેવળ ન પામીએ; મોહથી ન હોય
નિરવાણ ॥હો વત્સ ॥૩૭॥ ગૌતમ કેવળ પામીયા, મહાવીર
સ્વામી પહોંચ્યા નિવારણ ॥હો વત્સ ॥૩૮॥

ધર્મ-ધ્યાનનો કાઉસગ્ગ

સેકિંત-શું તે. ધર્મમેજ્ઞાણે-ધર્મધ્યાન,
 ધર્મમેજ્ઞાણે-ધર્મધ્યાન. ચઉવ્વિહિ-ચાર જાતના.
 ચઉપ્પટિયારે-ચાર ચાર પડભેદ છે. પન્નતો પડખ્યા.
 તંજહા-તે આ પ્રમાણે. આણુવિજયે-આજ્ઞાનો વિચાર
 કરવો. અવાયવિજયે-દુઃખનો વિચાર કરવો. વિવાગ-
 વિજયે-સુખ ને દુઃખ શાથી ભોગવે છે તેનો વિચાર કરવો.
 સંઠાણુવિજયે-લોકના આકારનો વિચાર કરવો.
 ધર્મસસણુંઆણુસ્સ-ધર્મ ધ્યાનના ચત્તારિલક્ષણા-
 ચાર લક્ષણ પન્નતા તંજહા-આ પ્રમાણે કહ્યા. આણુ-
 રૂઢિ-વીતરાગ આજ્ઞાની રૂચિ. નિસગ્ગરૂઢિ-વીતરાગ દેવે
 પડખું તેના ઉપર સ્વભાવથી રૂચિ. ઉવએસરૂઢિ-ઉપદેશની
 રૂચિ. સુત્રરૂઢિ-સૂત્ર સિદ્ધાંતની રૂચિ. ધર્મસસણુંઆણુસ્સ-
 ધર્મ ધ્યાનના. ચત્તારિ આલંબણા-ચારપ્રકારના આધાર.
 પન્નતા તંજહા-તે આ પ્રમાણે કહ્યા. વાયણુ-વાંચવું.
 પુચ્છણુ-પૂછવું. પરિયટ્ટણુ-શીખેલું સંભાળવું. ધર્મ-
 કહ્યા-ધર્મકથા કરવી. ધર્મસસણુંઆણુસ્સ-ધર્મ ધ્યાનના
 ચત્તારિ આણુપ્પેહા-ચાર પ્રકારનો વિચાર. પન્નતા
 તંજહા-તે આ પ્રમાણે કહ્યા. એગચ્ચાણુ પ્પેહા-એકલા,
 પણાનો વિચાર, જીવ એકલો આગ્યો ને એકલો જશે તેનો

કરવી. સંસાર અનિત્ય છે. કોઈ કોઈનું નથી એવો વિચાર, અસરણાણુ ખેડા—અસરણુપણાનો વિચાર. સંસારમાં કોઈ કોઈને ત્રાણ—શરણ નથી એવો વિચાર કરવો. સંસારાણુ-ખેડા—સંસાર વિષે કે વિચાર કેવો અસ્થિર છે. તે વિષે વિચાર કરવો તે.

એ ધર્મ ધ્યાનનો સૂત્રપાઠ કહ્યો હવે તેનો અર્થ કહે છે, ધર્મધ્યાનના પહેલા ચાર ભેદ—૧. અણાવિજયે ૨. અવાયવિજયે, ૩ વિવાગ વિજયે. ૪ સંઠાણુવિજયે

પહેલો ભેદ—આણુવિજયે કહેતાં વીતરાગ દેવની આજ્ઞાનો વિચાર ચિંતવવો તે. વીતરાગદેવની આજ્ઞા એવી છે કે સમકિત સહિત શ્રાવકનાં બાર વ્રત અને અગિયાર પડિમા તથા સાધુનાં પંચ મહાવ્રતને બાર ભિક્ષુની પડિમા, શુભધ્યાન શુભજોગ, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર તપ, છકાય જીવની રક્ષા એ વીતરાગની આજ્ઞા આરાધવી, તેમાં સમય માત્રનો પ્રમાદ ન કરવો. ચતુર્વિધ તીર્થનાં ગુણ કીર્તન કરવાં એ ધર્મ ધ્યાનનો પહેલો ભેદ કહ્યો.

બીજો ભેદ—અવાયવિજયે કહેતાં જીવ સંસારના દુઃખ શાથી ભોગવે છે. તેનો વિચાર ચિંતવવો તેનો વિચાર એ કે મિથ્યાત્વ, અવ્રત, પ્રમાદ, કષાય, અશુભ જોગ, અદાર પાપસ્થાનક, છકાય જીવની હિંસા એથી જીવ દુઃખ પામે છે, એવું દુઃખનું કારણ જાણી; એવો આશ્રવ માર્ગ છાડી સંવર માર્ગ આદરવો, જેથી જીવ દુઃખ ન પામે. એ ધર્મ ધ્યાનનો બીજો ભેદ કહ્યો.

ત્રીજો ભેદ -વિવાગવિજયે કહેતાં જીવ જો સુખ દુઃખ ભોગવે છે તે શા થકી ? તેનો વિચાર ચિંતવવો. તેનો વિચાર એ કે જીવે જેવે રસે કરી પૂર્વે જેવાં શુભાશુભ જ્ઞાનાવરણીય આદિ આઠ કર્મ ઉપાજ્યાં છે, તે શુભાશુભ કર્મના ઉદયથી જીવ તે પ્રમાણે સુખ દુઃખ અનુભવે છે. તે અનુભવતાં થકાં કેઈ ઉપર રાગ-દ્વેષ ન આણીએ, સમતા ભાવ આણી, મન, વચન, કાયાના શુભ ભોગ સહિત જૈન ધર્મને વિષે પ્રવર્તીએ; જેથી નિરાખાદ્ પરમ સુખને પામીએ. એ ધર્મ ધ્યાનનો ત્રીજો ભેદ કહ્યો.

ચોથો ભેદ-સંઠાણવિજયે કહેતાં ત્રણ લોકના આકારનું સ્વરૂપ સુપદ્ધીકતે આકારે છે. લોક જીવ અજીવે કરી સંપૂર્ણ ભર્યો છે. અસંખ્યાતા જોજનની કોડાકોડ ત્રિછો લોક છે. ત્યાં અસંખ્યાતા દ્વીપ સમુદ્ર છે, તથા અસંખ્યાતા વાણવ્યંતરના નગર છે, તથા અસંખ્યાતા જ્યોતિષીના વિમાન છે, તથા અસંખ્યાતી રાજધાની છે તેને મધ્યભાગે અઢી દ્વીપ છે, તેમાં જઘન્ય તીર્થંકર વીશ ને ઉત્કૃષ્ટા એકસો સીત્તોર હોય તથા જઘન્ય બે કોડને ઉત્કૃષ્ટા નવ કોડ કેવળી હોય, તથા જઘન્ય બે હજાર કોડ ઉત્કૃષ્ટા નવ હજાર કોડ સાધુ સાધ્વી હોય, તેમને તિફ્ફુત્તો, આયાહિણું, પયાહિણું વંદામિ, નમંસામિ, સક્કારેમિ, સ્તમ્માણેમિ, કલ્લાણું, મંગલ, દેવયં, ચેઇયં, પજ્જુવાસામિ તથા ત્રિછાલોક માંહે અસંખ્યાતા શ્રાવક શ્રાવિકા છે. તેમના શુણ્યામ કરવા, તે ત્રિછાલોક થકી અસંખ્યાતા શુણે અધિક ઉર્ધ્વલોક છે, ત્યાં બાર દેવલોક નવ ઐવેયક, પાંચ અનુત્તર વિમાન છે, તે સર્વેમળી ચોરાશી લાખ સત્તાણું હજાર

ત્રેવીશ વિમાન છે તથા તે ઉપર સિદ્ધશિલા છે, ત્યાં શ્રી સિદ્ધ ભગવંતજી નિરંજન નિરાકાર બિરાજે છે, તેને તિક્ષ્ણુ-ત્તોથી જાળ પજગુવાસામિ, સુધી કહેવું. તે ઉર્ધ્વલોક થકી કાંઈક વિશેષ અધિક અધોલોક છે, ત્યાં સાત નરકના ચોરાશી લાખ નરકાવાસા છે, સાત કોડ ખહોંતેર લાખ ભવનપતિનાં ભવન છે એવા ત્રણ લોકનાં, સર્વ સ્થાનક સમકિત કરણી વિના સર્વ જીવે અનંતી અનંતી વાર જન્મ મરણ કરી ફરસી મૂક્યાં છે. એમ જાણી સમકિત સહિત શ્રુત અને ચારિત્ર ધર્મની આર ધના કરવી. જેથી અજર અમર નિરાખાધ પરમ સુખને પામીએ. એ ધર્મધ્યાનનો ચોથો લેહ કહ્યો. ઇતિ ધર્મધ્યાનનો કાઉસગ્ગ સંપૂર્ણ.

卐

ભાવ પ્રતિક્રમણ શા માટે ?

આજના યુવાન વર્ગને પ્રતિક્રમણ કરવાને સમય નથી. રાતના સૂતા પહેલા અને સવારે ઉઠીને, આ ભાવપ્રતિક્રમણના ભાવો સ્મરણ કરતાં ફક્ત દશ જ મીનીટ લાગશે.

આ ભાવ પ્રતિક્રમણના ભાવો જે કંઈક થઈ જશે તો આત્માને લાલ થશે. આયુષ્ય ક્યારે પુરું થશે તેનો ભરાસો નથી. મૃત્યુ સમયે આ ભાવ પ્રતિક્રમણના ભાવો જે યાદ આવી જાય, આત્માના શુભ પરિણામ હોવાથી જીવ સુગતિ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. આ ભાવો આપણાં મહાન ઉપકારી સ્વ. પંડિત રતન બા. બ્ર. આચાર્ય શ્રી પુરુષોત્તમજી મહારાજશ્રીના ભાવ પ્રતિક્રમણના છે

卐

ભાવ પ્રતિક્રિયા

ભાવપ્રતિક્રિયા એટલે જવે કરેલા અનંતા

ભાવોના પાપનો પશ્ચાત્તાપ

“ હા પરસ્તાનો વિપુલ ઝરણું સર્ગથી ઉતર્યું એ
પાપી, તેમાં કુબકી દબને પૂણ્યશાળી અને છે. ”

કવિ કલાપી

- (૧) અહો પરમ કૃપાળુ ગુરુદેવો-વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી તથા અનંતા મિદ્ધ પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અણુ-આહારક (એટલે આહાર રહિત) છતાં મારા આત્માએ સચેત, અચેત, અને મિશ્ર આહાર કરી, ચીકણા ગાઢા કર્મ, આ ભવઆશ્રી પરભવઆશ્રી, અનંતા ભવઆશ્રી, ઉપાર્જન કર્યા છે, જે દિવસે આપના જેવું અણુ આહારક સ્વરૂપ પ્રગટ કરીશ તે દિવસ ધન્ય થશે.
- (૨) વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અનારંભી અપરિગૃહી (આરંભ રહિત) છતાં આત્માએ સરંભ, સમારંભ અને આરંભ કરી, કરાવી, અનુમોદના કરી, ચીકણા ગાઢા કર્મ, આ ભવઆશ્રી, પરભવ આશ્રી, અનંતાભવ આશ્રી, ઉપાર્જન કર્યા, દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર ધિક્કારી આપના જેવું અનારંભી સ્વરૂપ પ્રગટ કરવાની મને ભવોભવ શક્તિ આપો. જે દિવસે આપનાં જેવું અનારંભી સ્વરૂપ પ્રગટ કરીશ તે દિવસ ધન્ય થશે !
- (૩) વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અકષાયી (ક્રોધાદિ રહિત) છતાં મારા આત્માએ વિભાવમાં જઈને ક્રોધ કષાય, માન કષાય, માયા કષાય, અને લોભ કષાયનું સેવન કરી,

રાગદ્વેષ કરી, ચીકણા ગાઢા કર્મ આ લવઆશ્રી પરલવઆશ્રી, અનંતા લવઆશ્રી ઉપાજ્ઞન, કર્યા છે જે દિવસે આપના જેવા સ્વરૂપ ક્ષમાના ગુણો, નિશ્ચય ક્ષમાના ગુણો પ્રગટ થશે તે દિવસ ધન્ય થશે !

(૪) વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અહિંસક છતાં મારા આત્માએ ત્રસજીવો (એ ઈન્દ્રીય, ત્રિઈન્દ્રીય, ચૌરિન્દ્રીય, પંચેન્દ્રીય) અને સ્થાવર જીવો (પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ અને વનસ્પતિ) મારા શરીરના પોષણ માટે મારા આત્માએ એકેન્દ્રીયથી પંચેન્દ્રીયના લવોમાં જ્યાં જન્મ મરણના ફેરા કર્યાં, મારા શરીરના પોષણ માટે ત્યાં ત્યાં બધા જીવોનો કુટો કાઢી નાખ્યો છે, દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર ધિક્કાર. અનંતા લવમાં કોઈ પણ જીવદયા પાળી નથી. આપના જેવું અહિંસક સ્વરૂપ પ્રગટ થશે તે દિવસ ધન્ય થશે !

(૫) વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે અભાષક (મૌન છતાં મારા આત્માએ ઠક્કશકારી (કાંકરાના પ્રહાર સમાન) ઠોરકારી (પથ્થરના પ્રહાર સમાન) છેદકારી (તલવારના પ્રહાર સમાન) ભેદકારી (ભાલાના પ્રહાર સમાન) વેદકારી વિરોધકારી, નિશ્ચયકારી, સાવચકારી અને પરને પીડાકારી ભાષા બોલી, આલવઆશ્રી, પરલવઆશ્રી, અનંતાલવઆશ્રી ચીકણા ગાઢાકર્મ ઉપાજ્ઞન કર્યાં દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર ધિક્કાર, આપના જેવું અભાષક સ્વરૂપ પ્રગટ થશે તે દિવસ ધન્ય થશે, સત્ય અને વ્યવહારિક ભાષા બોલવાની મને શક્તિ આપો.

(૬) વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. (અચૌર્ય ચોરી રહિત) છતાં મારા આત્માએ જીવઅદત્ત, સ્વામી અદત્ત, તીર્થંકર અદત્ત અને ગુરૂઅદત્ત ચોરી કરી, કરાવી અનુમોદના કરી,

ચીકણા ગાદા કર્મ ઉપાર્જન કર્યાં. દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર
ચિક્કાર, આપના જેવું અચૈયર્ સ્વરૂપ પ્રગટ કરવાની શક્તિ
આપો.

વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અવેદી છતાં
મારા આત્માએ સ્ત્રી વેદમાં, પુરૂષ વેદમાં, નપુંસક વેદમાં દ્રષ્ટીથી,
પોષાકથી, ખોરાકથી અને ભાષાથી અબ્રહ્મનું સેવન મન, વચન,
કાયાના યોગોથી સાત પ્રકારે કરાવી, અનુમોદના કરી, ચીકણા
ગાદા કર્મ ઉપાર્જન કર્યાં, દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર ચિક્કાર
આપના જેવું અવેદી, નિર્વિકારી સ્વરૂપ પ્રગટ કરવાની મને
ભવોભવ શક્તિ આપો. મારા આત્માનું આપના જેવું અવેદી
સ્વરૂપ પ્રગટ થશે તે દિવસ ધન્ય થશે.

વીસ તીર્થંકર પ્રભુજી ! મારા આત્માનું સ્વરૂપ છે. અપરિગ્રહી,
છતાં મારા આત્માએ સચેત, અચેત અને મિશ્ર પરિગ્રહ. ભેગો
કરી, કરાવી, અનુમોદના કરી, ચીકણા ગાદા કર્મ ઉપાર્જન
કર્યાં. દુષ્ટ આત્માને કરોડોવાર ચિક્કાર. બાહ્ય પરિગ્રહ નવ
પ્રકારનો અને અભ્યંતર પરિગ્રહ ચૌદ પ્રકારનો છોડવાની મને
શક્તિ આપો.

અદાર પાપસ્થાનક, પચીસ પ્રકારનું મિથ્યાત્વ અને ૧૪ પ્રકારના
અમુચ્છિન્ન જીવો સંબંધી કોઈ પ્રકારનું પાપ લાગ્યું હોય તો
અરિહંત સિદ્ધ, કેવલી, ગુરૂદેવ અને આત્માની સાક્ષીએ
મિચ્છામિ દુઃકડમ.

૧) ૮૪ લાખ જીવાયોનિના જીવોને, હાલતા, ચાલતા, ઉડતા ખેસતાં
છેદ્યા-મેદ્યા હોય, પરિતાપના કિન્નામના ઉપગ્નથી હોય તે
મિચ્છામિ દુઃકડમ.

(૧૧) હું જગતના સર્વે જીવોને ખમાવું છું. જગતના સર્વે જીવો મારા ગુન્હામાફ કરો. અધા જીવો સાથે મારે મિત્રતા છે. કોઈની સાથે વેર નથી.

વિશ્વ વાત્સલ્ય ભાવના

(૧૨) જગતના સર્વે જીવો સુખી થાઓ, જગતના સર્વે જીવો નિરોગી બનો, જગતના સર્વે આત્માનું કલ્યાણ થાઓ. જગત સર્વે દુઃખમાંથી મુક્ત થાઓ. સર્વે જીવોને શાસન રસીક ક્યારે કરું એવી ભાવના મનમાં ઉદ્ભવો, ઉદ્ભવો, ઉદ્ભવો.

સ્વ. બા. બ્ર. પંડિતરત્ન આચાર્ય

શ્રી પુરુષોત્તમજી મહારાજ

સાહેબનું માંગલિક

મોટું માંગલિક

શ્રી શ્રી ચત્તારિ મંગલં, અરિહંતા મંગલં, સિદ્ધા, મંગલં, સાહુ મંગલં કેવળી પન્નતો ધમ્મો મંગલં. શ્રી શ્રી ચત્તારિ લોગુત્તમા, અરિહંતા લોગુત્તમા, સિદ્ધા લોગુત્તમા, સાહુ લોગુત્તમા, કેવળીપન્નતો ધમ્મો લોગુત્તમા, ચત્તારિ શરણુ પવજ્જમિ, અરિહંતા શરણુ પવજ્જમિ, સિધ્ધાશરણુ પવજ્જમિ સાહુ શરણુ પવજ્જમિ કેવળી પન્નતં ધમ્મં શરણુ પવજ્જમિ.

અહો પરમકૃપાળુ ગુરુદેવ ! આ ભવ, પરભવ ભવોભવ સદાને માટે આપશ્રીનું શરણુ અંગીકાર કરીએ છીએ. આપના શરણાથી આપની સ્તુતિ, ભક્તિ અને ગુણકીર્તન કરવાથી અમારો ઉપયોગ આપના ગુણોમાં પ્રવર્તન કરવાથી, આપના જેવા ઉન્નતજાતિ, નિર્મળ નિર્દોષ અને નિર્વિકારી બનશું તેમાં અમેને જરાય શંકા કે સંશય નથી. માટે અમારા મન, વચન અને કાયાના યોગને આપના ચરણકમળમાં સમર્પિત કરીએ છીએ. તે સમર્પણ કરવાથી અમારામાં રહેલી અનાદિ કાળની કુષ્ટુહિ, કુટેવ અને કુસંસ્કાર સર્વ ક્ષય થશે અને આપના જેવી સુખુદિ, સુટેવ અને સુસંસ્કારને પ્રગટ કરવા માટે તેમજ અનાદિ કાળના જન્મ, જરા મરણ, વેદના, મહાવેદના, અસદ્ વેદના, ભયંકર વેદના પ્રતિકુળ સયોગો, દાનાંતરાય, લાભાંતરાય, ભોગાંતરાય ઉપભોગાંતરાય વીર્યાંતરાય નામની ગાદી ચીકણી કર્મની પ્રકૃતિઓ આંધી ને તે સર્વ ક્ષય થશે.

મને ચોકકસ ખાતરી છે કે જેના શરણુ જઈએ તેના જેવા થઈએ, અરિહંત પ્રભુજીના શરણુ જઈએ તો અરિહંત પ્રભુ જેવા થઈએ. સિધ્ધપ્રભુના શરણુ જઈએ તો સિદ્ધ પ્રભુજી જેવા થઈએ. કેવળી ભગવાનના શરણુ જઈએ તો કેવળી ભગવાન જેવા થઈએ. સાધુ-સંતોના શરણુ જઈએ તો સાધુ સંતો જેવા જ થઈએ.

માટે આપના જેવી ઝળહળતી જ્યોત પ્રકટ કરવાને માટે પરમજ્ઞાન, પરમદર્શન, પરમચારિત્ર, પરમસુખ, પરમશાંતિ, પરમઆનંદને પ્રાપ્ત કરવાને માટે ચત્તારિ શરણું પવન્નમ્મિ, અરિહંતે શરણું પવન્નમ્મિ, સિધ્ધે શરણું પવન્નમ્મિ; સાદુ શરણું પવન્નમ્મિ, કેવળી પન્નતં ધમ્મં શરણું પવન્નમ્મિ.

એ ચાર માંગલિક, ચાર ઉત્તમ ને ચાર શરણુ કરે જે, ભવસાગરમાં તરે તે, સકળ કર્મનો આણે અંત, મોક્ષ તણું સુખ લહે અનંત,

ભાવ ધરીને જે ગુણ ગાય, તે જીવ તરીને મુકતે જાય, સંસારમાંહી
શરણા ચાર, અવર ન શરણું કાય, જે નરનારી આદરે, તેને અક્ષય
અપિચળ પદ હોય, અંગૂઠે અમૃત વસે લખિયતણા ભંડાર, ગુરુ ગૌતમને
સમરીએ તો સદાય માનવાંછિત ફળ દાતાર.

ભાવે ભાવનાં ભાવીએ. ભાવે દીજ એ દાન, ભાવે ધર્મ
આરધીએ, ભાવે કેળગાન ભાવે પદનિર્વાણ,

વીર વંદણા

વંદે મહાવીરં વંદે મહાવીરં
અકલં સકલં લલિત મહાબલં
નિત્ય નિર્મલં શ્રી જિનમ-વંદે મહાવીરં
વિશ્વા સ્વામિનં નિરૂપમનામીનં
ત્રીશલા નંદનં મુક્તિ નિવાસીનમ્
વિભાસીનં સ્વશુણ વિલાસિનં
સીવદં સુખદં શ્રી જીનમ્-વંદે મહાવીરં

શ્રાવકના ત્રણ મનોરથ

૧ લો મનોરથ

શ્રાવક-શ્રાવિકા દિન પ્રત્યે ત્રણ મનોરથ (ત્રણ લાવના) લાવે. એમાં ૧ લો મનોરથ ! (પહેલી લાવના) એમ લાવે કે હે નાથ ! હે દયાળુ ! હે અંતર્યામિ ! હું અનંત કાળથી અજ્ઞાનપણે મહાઆરંભ, મહા સમારંભ કરી મહા મોહમાં લુપ્ત થઈ, મહા પરિશ્રદ વધારી ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ, દ્વેષ રૂપી કષાયને આધીન થઈને આ અસાર એવા સાર વગરના સંસારમાં રખડી રહ્યો છું. જન્મ-જરા-મરણ આધિ-વ્યાધિ-ઉપાધિ દુઃખ પીડા લોગવી રહ્યો છું, તો પણ પ્રભુ ક્યાંયથી પાર પામ્યો નહીં. આમ અનંતકાળથી રખડતાં રખડતાં રજળતાં-રજળતાં કર્મના વિપાક-પરિપાક આપતાં-આપતાં, કેઈ શુભ કર્મના ઉદયે કરી, પુણ્યનાં યોગે કરી હે નાથ ! તમારી કૃપાએ કરી આ ઉત્તમ મનુષ્ય દેહ, આર્યક્ષેત્ર, ઉત્તમ, -કુળ સંપૂર્ણ ઇન્દ્રિયો અને સર્વોત્કૃષ્ટ એવો જૈન ધર્મ પામ્યો છું. હે નાથ, આવી છતી રિદ્ધિ, છતી જોગ-વાઈ હોવા છતાં મારા અનાદિ કાળના ઊલટા સ્વભાવનાં પરિણામે કરી, ગાફેલ રહી પ્રમાદ સેવી આજસ કરી, આ રત્ન ચિંતામણી સરીખો મનુષ્ય દેહ હારી ન જાઉં. મારો ફેરો નિષ્ફળ ન જાય, માટે હે નાથ ! હે દયાળુ ! હે કૃપાળુ ! મને એવી સદ્બુદ્ધિ-સન્મતિ આપો કે જેથી એમ સમજાય કે મહાઆરંભ, મહાસમારંભ દુઃખનું કારણ છે, મહામોહ,

મહા પરિશ્રદ્ધ અનંત કાળ સુધી સંસારસાગરમાં રખડાવનાર છે, રખડાવનાર છે, એવું જાણી મહા આરંભ મહામોહ, મહાપરિશ્રદ્ધ ત્યાગીને શ્રાવકનાં બાર વ્રત અંગીકાર કરું, અહો પ્રભુ, ! આવું અપૂર્વ શ્રાવકપણું હું આ દેહે, જન્મે પ્રાપ્ત કરું તે દિન, તે ઘડી મારી લેખાની ગણીશ. મારી લેખાની 'ગણીશ.'

બીજો મનોરથ

બીજી ભાવના શ્રાવક-શ્રાવિકા એમ ભાવે કે હે નાથ, ! હે દયાળુ ! હું આ ભવમાં શ્રાવકના બાર વ્રત અંગીકાર કરું. કાળ કેમે મારો આત્મા દંઢ જોરાવર થયે કે હું સાધુજીના પંચ મહાવ્રત ધારણ કરું, વિશુદ્ધ અપૂર્વ સાધુપણું જે પૂર્વે કદી નથી પ્રાપ્ત થયું એવું મહાદુર્લભ સાધુપણું આ ભવે, આ દેહે, પ્રાપ્ત કરું તે દિન, તે ઘડી હું મારી લેખાની ગણીશ, લેખાની ગણીશ.

ત્રીજો મનોરથ

ત્રીજી ભાવના શ્રાવક-શ્રાવિકા એમ ભાવે કે હે નાથ ! હે દયાળુ ! મારા કાળના અંતે, મરણના અવસરે, આલોઈ પડિકકમી, નિંદી નિઃશલ્ય થઈ જગતના જીવોને ખમાવી, સંસારની સર્વ પાપકારી ક્રિયાઓથી મુક્ત થઈ અક્ષર પાપ, ચાર આહાર અને શરીરનો ત્યાગ કરી, સંત્યારો કરી, શુદ્ધ ભાવે સમતા પરિણામે આ દેહ ઉપરથી માયા મમત્વ મૂર્છાભાવ ઉતારી મૃત્યુને અણવાંચતો થકો જીવતરની ઇચ્છા સહિતપણે, સમાધિ મરણે, પંડિતમરણે, સંત્યારા સહિત

ક્યારે મરીશ ? અહો પ્રભુ ! આવું સમાધિમરણ, પડિત મરણ, સકામમરણ આ દેહે, આ ભવે પ્રાપ્ત થાય તે દિન તે ઘડી હું મારી લેખાની ગણીશ, લેખાની ગણીશ. તે મૃત્યુ મારું લેખાનું ગણીશ, લેખાનું ગણીશ.

દરરોજ ધારવાના ૧૪ નિયમો

સચિત દ્રવ્ય વિગય વાણી. તંબોળ વથ્થ કુસુમેસુ. વાહન સયણ, વિલેવણ બંલ દિસી ન્હાણ ભત્તેસુ, (પૃથ્વી, અપ, તેઉ, વાયુ, વનસ્પતિ અને ત્રસ એ છકાયની રક્ષા તથા અસિ, મસિ ને કૃષિ એ રીતે રૂઝ બાબતના નિયમ કરવા) સચિત-માટી, પાણી, ફળ કાષ્ટ, પત્ર, ખીજ તથા જે કાંઈ લીલી વસ્તુ છેધાને બે ઘડી થઈ ન હોય તેનું વજન ધારવું, તે દ્રવ્ય સચિત અને અચિત્ત વસ્તુ વાપરવી હોય. તેની ગણતરી કરવી વિગઈ-ફૂધ, દહીં, તેલ, ઘી, ગોળ, ખાંડ, સાકર અને મિષ્ટાન એ આઠ વિગઈની ગણતરી કરવી. વાણી-જોડા, મોળાં વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું. તંબોળ-ખાન સોપારી ઇલાયચી, ચુરણ, લવીંગ આદિનું પ્રમાણ કરવું. વથ્થ-વસ્ત્રો રેશમી સુતરાઉ, શણ તથા ઉનના વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું. કુસુમેસુ-કુલ, છીંકણી, અત્તર વગેરે સુંઘવાની ચીજનું પ્રમાણ કરવું. વાહન-ચરતાં ફરતાં, તરતાં કે ઉડતાં વાહનો, જેવા કે ગાડી, આગબોટ, બલુન વગેરેનું પ્રમાણ કરવું-સયણ-બિછાનું, પાટ, પાટલા, ખુરશી, વગેરેનો નિયમ કરવો. વિલેપન-

સુખક ચાંદન વિગેરે વિલેપનનું પ્રમાણ કરવું. બાંલ ગ્રહચર્યા
નો નિયમ કરવો. દિસી-છ દિશાએ જવાના ગાઉનું પ્રમાણ
કરવું. ન્હાણુ-આખા શરીરે ન્હાવાની મર્યાદા કરવી, ભરોસુ-
જમવાની વસ્તુઓનું પ્રમાણ કરવું, પૃથ્વીકાય-માટી, મીઠું
ખડી, રમચી, ખારો વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું, અપકાય-ટાઢું
તથા ઉના પાણીનું પ્રમાણ કરવું, તેઉકાત-દીવા, ચુલા,
સગડીઓ વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું, વાઉકાય-પંખા, ધમણો,
હીંચકા વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું, અસિધાર-આણી અને
ધખાકો એટલે તલવાર, લાલો કે તોપ અને બાંદુક. છરી
વિગેરે શાસ્ત્રોનું પ્રમાણ કરવું, મસિ-શાહી, ખડીયા
કલમ, રંગવાનું પાણી વિગેરેની ગણતરી કરવી. કૃષિ-ખેતી,
ટાંકા, ભોયરાં, કુવા, તળાવ, વાવ વિગેરેનું પ્રમાણ કરવું.

તપશ્ચર્યાનું ફળ

કષાય ભાવ રહિત કરેલી તપશ્ચર્યા મહાફળને આપે છે. તે આ
પ્રમાણે —

- ૧ એક નોકારસી કરે તો ૧૦૦ વર્ષના અશુભ કર્મને
ખપાવે છે
- ૨ એક પોરસી કરે તો હજાર વર્ષના અશુભ કર્મને
ખપાવે છે.
- ૩ દોઢ પોરસી તપ કરવાથી દશ હજાર વર્ષના કર્મોનો ક્ષય
થાય છે.

- ૪ પુરીમઠ પોરસી તપ કરવાથી એક લાખ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય થાય છે
- ૫ એકાસણું કરવાથી દશલાખ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય થાય.
- ૬ એકલઠાણા (એક સ્થાને બેસીને ખાધા પછી ઠામ ચઢવિહાર કરે) કરવાથી એક કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય કરે.
- ૭ એકલદાત તપ કરવાથી દસ કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો નાશ થાય.
- ૮ અયંબિલ તપ કરવાથી ૧૦૦ કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો નાશ થાય છે
- ૯ એક ઉપવાસથી એક હજાર કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો નાશ થાય છે.
- ૧૦ છઠું (બેલું) કરવાથી દશ હજાર કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય કરે છે.
- ૧૧ અઠમ કરવાથી લાખ કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય થાય છે,
- ૧૨ એક સાથે ચાર ઉપવાસ (ચોલુ) કરે તો દશ લાખ કોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય થાય છે.
- ૧૩ એક સાથે પાંચ ઉપવાસ (પંચોલુ) કરે તો કોડકોડ વર્ષના અશુભ કર્મોનો ક્ષય થાય છે. આ રીતે આગળના બધા તપનું ફળ દશ ગણું જાણવું.

૨ ઉપવાસ સાથે કરવાથી

૫ ઉપવાસનો લાભ મળે છે.

૩	" "	૨૫	" "
૪	" "	૧૨૫	" "
૫	" "	૬૨૫	" "
૬	" "	૩૧૨૫	" "
૭	" "	૧૫૬૨૫	" "
૮	" "	૭૮૧૨૫	" "
૯	" "	૩૬૦૬૨૫	" "
૧૦	" "	૧૬૫૩૧૨૫	" "
૧૧	" "	૮૭૬૫૬૨૫	" "
૧૨	" "	૪૮૮૨૮૧૨૫	" "
૧૩	" "	૨૪૪૧૪૦૬૨૫	" "
૧૪	" "	૧૨૨૦૭૦૩૧૨૫	" "
૧૫	" "	૬૧૦૩૫૧૫૬૨૫	" "
૧૬	" "	૩૦૫૧૭૫૭૮૧૨૫	" "

આ રીતે ૧૭ આદિ ઉપવાસમાં પાંચ પાંચ ગણો વધારે લાભ થાય છે તે સમજવું.

ભવરોગ અને ભાવરોગ રૂપ કર્મનો જડમૂળથી નાશ કરવા માટે તપ એક અમોઘ સાધન છે,

૧૫ એક શુદ્ધ સામાયિકથી ૯૨ કરોડ, ૫૯ લાખ, ૨૫ હજાર, નવસો પચીસ પદ્યોપમ અધિક કર્મના દળિયા બળી જાય છે.

- ૧૬ એક પ્રહરની સામાયિક (૩૨ દોષ રહિત) કરવાથી ત્રણસો છેંતાલીશ કોડ, બાવીશ લાખ, બાવીસસો હજાર, બસો બાવીસ પદ્ય અને એક પદ્યના આઠ ભાગમાંથી આઠમ ભાગ જેટલું દેવનું આયુષ્ય બાંધે.
- ૧૭ એક મુહૂર્ત (૪૮ મીનીટ) મૌન સામાયિક કરવાથી બાણું કરોડ, ઓગણસાઠ લાખ, પચ્ચીસ હજાર નવસો પચ્ચીસ પદ્યોપમ તથા એક પદ્યના ચોથા ભાગનું દેવતાનું આયુષ્ય બાંધે.
- ૧૮ એક ઘડી સંવર કરે તો છેંતાલીસ કોડ ઓગણત્રીસ લાખ બાસઠ હજાર, નવસો સાડીબાસઠ પદ્ય દેવના આયુષ્યનો બંધ કરે.
- ૧૯ એક પરિપૂર્ણ (આઠ પ્રહરનો ૨૪ કલાકનો) પૌષધ કરે તો (અઢાર દોષ રહિત) શુદ્ધ પૌષધ કરવાથી સત્યા વીસ અબજ, સત્તર કોડ, સત્તોતેર લાખ, સત્તોતેર હજાર સાતસો સત્તોતેર પદ્યોપમ તથા એક પદ્યોપમના નવ ભાગમાંથી સાત ભાગ જેટલા દેવના આયુષ્યનો બંધ કરે.
- ૨૦ નવકાર મંત્રની એક માળા સ્થિર ચિત્તથી ગણવાથી ઓગણત્રીસ લાખ, ત્રેસઠ હજાર, બસો સડસઠ પદ્ય જેટલું દેવતાનું આયુષ્ય બાંધે.
- ૨૧ એક વખત શુદ્ધ ચિત્તથી અનુપૂર્વી ગણવાથી જઘન્ય ૬૬ સાગર ઉત્કૃષ્ટ ૫૦૦ સાગરના પાપ કર્મ ક્ષય કરે.
- ૨૨ એક ઉપવાસ તપ ઉપર એક પોરસી કરે તો બે ઉપવાસનું ફળ મળે.

- ૨૩ બેલાના (છઠ) તપ ઉપર પોરસી કરે તો દસઉપવાસનું ફળ મળે.
- ૨૪ તેલાના (અઠ્ઠમ) તપ ઉપર પોરસી કરે તો પચાસ ઉપવાસનું ફળ મળે.
- ૨૫ ચોલા તપ ઉપર પોરસી કરે તો અઢીસો ઉપવાસનું ફળ મળે.
- ૨૬ પંચોલાના તપ ઉપર પોરસી કરે તો પાંચસો ઉપવાસનું ફળ મળે. તે મુજબ દરેક તપની ઉપર પોરસી કરવાથી પાંચ ગણુ ફળ મળે છે.
- ૨૭ કરોડની સંખ્યાને કરોડથી ગુણતાં જે સંખ્યા આવે તેને કોડા કોડ કહે છે.
- ૨૮ ૭૦ લાખ ૫૬ હજાર વર્ષને એક કોડથી ગુણીએ ત્યારે (૭૦૫૬૦૦૦૦૦૦૦૦૦૦) આટલા વર્ષનું એક પૂર્વ થાય છે.
- ૨૯ પૂર્વ કેને કહેવાય ? ચોરાશી લાખ વરસનો એક પૂર્વાંગ અને ચોરાશી લાખ પૂર્વાંગનો એક પૂર્વ થાય (એક પૂર્વના સીત્તેર લાખ, છપ્પન હજાર કોડ વર્ષ થાય.)
- ૩૦ પદ્યોપમ કેને કહેવાય ? અસંખ્યાત પૂર્વનો એક પદ્યોપમ થાય.
- ૩૧ ૧૦ કોડકોડી (કરોડ $\times$ કરોડ) = પદ્યોપમનો એક સાગરોપમ
- ૩૨ ૧૦ કોડકોડી સાગરોપમ—એક ઉત્સર્પિણી અથવા અવસર્પિણી કાળ

- ૩૩ ૨૦ કોડાકોડી સાગરોપમ=કાળચક્ર
 ૩૪ અનંતા કાલ ચક્ર=અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્ત
 ૩૫ અનંતા પુદ્ગલ પરાવર્તન કાળ=ભૂતકાળ
 ૩૬ ભૂતકાલ કરતાં એક સમય અધિક અનંત પુદ્ગલ પરાવર્તન
 કાળ=ભવિષ્ય કાલ
 ૩૭ એક સમય=વર્તમાન કાળ
 ૩૮ ભૂત, ભવિષ્ય. વર્તમાન કાળ=અદ્વાકાળ
 ૩૯ જઘન્ય અંતમુદૂર્ત=૯ સમયનો કાળ
 ૪૦ ઉત્કૃષ્ટ = મુદૂર્તમાં માત્ર એક જ સમય બાકી રહે
 તેટલો કાળ.
 ૪૧ ઉત્સર્પિણી- ચઢતો કાળ, આયુષ્યબળ, સંઘયણ શુભ
 વર્ણાદિ અનેક ભવોની અનુક્રમે વૃદ્ધિ થાય.
 ૪૨ અવસર્પિણી=ઉતરતો કાળ, ઉપર પ્રમાણે બતાવેલા
 ભવોની અનુક્રમે હાનિ થાય.
 ૪૩ પદ્યોપમની સમજુતી =પદ્ય પદ્યોપમઃ પદ્ય=કુવો
 જેને કુવાની ઉપમા હોય તે પદ્યોપમ.

ઉદાહરણ :-એક યોજન (૪ ગાઉ) લાંબો, પહોળો
 અને ઊંડો કુવો હોય તેમાં યુગલિયા મનુષ્યના (મુંડાયેલા
 માથાના ૧ થી ૭ દિવસના) વાળના અતિ સૂક્ષ્મ કટકા કરી
 કુવામાં એવી રીતે ઠાંસી ઠાંસીને ભરવામાં આવે કે એ ભરેલા
 કુવા ઉપરથી=ચક્રવર્તીનું આખું સૈન્ય પસાર થઈ જાય તો
 પણ એક વાળ જેટલી જગ્યા દબાય નહિ એવા કુવામાંથી
 ૧૦૦ વર્ષે એક એક વાળ કાઢતા અને કુવો ખાલી થતા જે
 સમય લાગે તેને પદ્યોપમ કહેવાય છે.

જ્ઞાન પંચમીની આરાધના

જ્ઞાનાવરણીય કર્મનો ક્ષયોપશમ (વિકાસ) કરવા શાસ્ત્રમાં તપની અને જપની આરાધના-સાધના બતાવેલ છે. આ જ્ઞાન પંચમીની સાધના કરનાર સાધક દરેક માસની શુકલ પક્ષની પાંચમનો ઉપવાસ આયંજિલ કે એકાસણાંથી સાડાપાંચ વરસ તપ કરી “ૐ હ્રીં શ્રીં નમો નાણુસ્સ” પદના બે હજાર જપ કરવાથી જ્ઞાનાવરણીયકર્મનો ક્ષયોપશમ થઈ જ્ઞાનની વૃદ્ધિ થાય છે

જૈન ગ્રંથોમાં આ જ્ઞાનપંચમી ઘણા આત્માઓએ આરાધી છે. તેમાં માતૃષ. માઙ્ગ (માસતૃષ મુનિ) મહાન જ્ઞાની આચાર્ય હતા. તેના નાનાભાઈએ પણ દીક્ષા લીધી હતી. પણ મંદ બુદ્ધિના કારણે વિશેષ જ્ઞાનઅભ્યાસ નહીં હોવાથી સાધુ સમાજની સેવા કરે અને નિરાંતે ખાઈ પી સૂઈ રહે. પરંતુ માસતૃષ આચાર્યને, જ્ઞાન જ્ઞાસુ ચતુર્વિધ સંઘના સભ્યો વાંચન-પ્રશ્નોનું પૂછવા વગેરેનું ખૂબ જ કાર્ય થતાં આચાર્યને કંટાળો આવે અને વિચારે આ મારા લઘુ સાધુ બ્રાતાને કેવી નિરાંત છે ! હું પોતે જ્ઞાની થયો તેથી બધાય મને પજવે છે. આના કરતાં અજ્ઞાની રહેવું સાફ. જેથી પોતાના શિષ્ય તથા સંપ્રદાયને છોડી દઈ એકલા દેશાંતરમાં વિહાર કરી ગયા ને નિરાંતનો દમ ખેંચ્યો એક શહેરમાં ગોવાળ જાતિના લગ્ન પ્રસંગે મોટા વૃક્ષને માણેક સ્થંભ સ્થાપના કરી, તેને ધન્ય-પતાકા ને તોરણ વગેરેથી શણગારી ગોળ, ઘી વગેરેનાં અર્ધ્ય ચઢાવે છે ને નાચગાનનો આનંદ મનાવે

છે. લગ્ન પ્રસંગ પત્ની જતાં બધો શણગાર ઉતારી લઈ ગોવાળે વિખેરાઈ જાય છે. જેથી પેલું ઝાડ સાવ શોભાહીન બની જાય છે. તે જનસમુદાય રહિત સુનકાર લાગે છે. માસતુસ આચાર્ય આ પ્રસંગ જોઈ મનમાં વિચારવા લાગ્યા. અહો મારા શિષ્ય પરિવારથી શોભતો હું આજ આ ઝાડની જેમ અશોભનિક બની ગયો છું. માટે મારા પરિવાર પાસે જઈ ફરીથી વાચણ-પૂછણ-આદિ જ્ઞાન-ધ્યાન ને સ્વાધ્યાયમાં લીન રહેવું જોઈએ. આમ વિચારી પોતાના પરિવાર પાસે પુનઃ આવી ગયા. કાળાંતરે આયુષ્ય પૂરું થતાં ભરવાડના કુળમાં જન્મ લીધો. મોટી ઉંમર થતા સંસારનું સ્વરૂપ દુઃખીયારું મળી જૈન સાધુ પાસે દીક્ષા લીધી, પણ અભણ હોવાથી જ્ઞાન ચડે નહી. ત્યારે ગુરૂ મહારાજે જ્ઞાન પંચમીની આરાધના કરવા ફરમાવ્યું. ગુરુની આજ્ઞાનો સ્વીકાર કરી વિનયપૂર્વક ગુરૂદેવે આપેલા તપ ને જપ કરતાં જ્ઞાનાવરણીય કર્મનો ક્ષય થતાં કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરી મોક્ષમાં પધાર્યા. આવીરીતે શ્રદ્ધાપૂર્વક જે જ્ઞાનપંચમીની આરાધના કરે છે તેમને અવશ્ય જ્ઞાનની વૃદ્ધિ થાય છે.

નોંધ : જો દરેક માસની સુદ અને વદ એમ બન્ને પાંચમ આરાધે તો પોણા ત્રણ વરસે આ જ્ઞાનપંચમીની આરાધના પૂર્ણ થાય છે.

દિવાળી જાપની વિધિ

મહાવીર નિર્વાણ કલ્યાણક

દિવાળીના દિવસે સાંજે ૬-૧૫ થી

સવારના ૬.૦૦ સુધી નીચે સુજળ જાપ કરવાના છે

શ્રી મહાવીર સર્વજ્ઞાય નમઃ ૬-૧૫ થી ૮-૧૫

શ્રી મહાવીર પારંગતાય નમઃ ૮-૧૫ થી ૧૨-૧૫

શ્રી મહાવીર સ્વામી પહોંચ્યા નિર્વાણ | સવારના

શ્રી ગૌતમ સ્વામી પામ્યા કેવળ જ્ઞાન | ૪ થી ૬

ઉપરના પદ જાપ જપવાથી જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર
બોધિબીજની પ્રાપ્તિ થાય છે.

સુપાત્ર દાન વિભાગ

સુપાત્રની સમજણ

- (૧) જૈન સાધુ-સાધ્વીજી ઉત્તમ પ્રકારના સુપાત્ર કહેવાય.
- (૫) વ્રતધારી દીક્ષાથીએ બીજા પ્રકારના સુપાત્ર કહેવાય.
- (૩) સ્વધર્મી સમકિતી ત્રીજા પ્રકારના સુપાત્ર કહેવાય.
તેઓને જે કાંઈ દેવું તે સુપાત્ર દાન કહેવાય.
- (૪) સુપાત્ર જૈન સાધુ-સાધ્વીજીને આહાર, પાણી વિગેરે ૧૪ પ્રકારનું દાન દેવાય સુપાત્ર દાન આપતો થકો જીવ કર્મોની કોડો ખપાવે અને ઉત્કૃષ્ટ રસ આવે તો તીર્થ-કર નામ ગોત્રને ઊપાજો.

સુપાત્ર દાનની વસ્તુઓ

(ચૌદ પ્રકારના દાન)

- (૧) અસાણું-રાંધેલું અનાજ તેમજ દુધ, દહીં, થી વિગેરે,
- (૨) પાણું-પાણી, વીસ જાતના ધોવણ પાણી તથા ઉકાળેલું પાણી.
- (૩) આઈમિં-અચિત્ત મેવો તથા મિષ્ટાન વિગેરે
- (૪) સાઈમિં-મુખવાસ, જેમકે શેકેલા સુવાદાણા, વરિયાળી વિગેરે.
- (૫) વત્થ-સુતરાઉ વસ્ત્ર, ખાદી મલમલ વિગેરે.
- (૬) પડિગ્ગહ-પાત્રા લાકડાના (તે ન મળે તો તુંબી કે માટીનાં)
- (૭) કંબલ-કાંબળી, ઉનની સાલ,
- (૮) પાય પુચ્છણેણું-રત્નેહરણ, ગુચ્છો વિગેરે પાઢીયારૂં. પાછું લેવા, દેવાની શરત વિના (લીધાં પછી પાછું આપી, શકાય તે છ વસ્તુઓ)
- (૯) પીઠ-પાટ-પાટલા-સુવા-ખેસવા માટે
- (૧૦) ફલગ-પાટીયા, ખાન્નેઠ વિગેરે
- (૧૧) સેજ્જા-મકાન,(સ્ત્રી-પશુ-નપુંસક રહિત)
- (૧૨) સંથારએઝ-પથારી, પાથરવા માટે ઘાસ-તૃણ વિગેરે
- (૧૩) એસહ-ઔષધ, એક વસ્તુની બનેલી દવા (હિમેજ, સુંઠ, પીપરામૂલ વિગેરે પાવડર-ખાંડેલા)

(૧૪) લેસજળેણું-દવા, અનેક વસ્તુની બનેલી દવા (કાકી, ગોળી, વિગેરે) તેમજ પુસ્તક, પાના, નોટબુક, પેન્સિલ, રબ્બર, શાહી, સોય, કાતર દોરા-પટી, કાન-ખોતરણી, ચીપીયા વિગેરે.

સુપાત્ર દાનના લાભો

(૧) સુપાત્ર દાન દેવાથી જઘન્ય કર્મોની કોડો ખપે છે. (૨) ઉત્કૃષ્ટ રસ આવતા તીર્થંકર પદને ઉપાજે છે. (૩) સમ્યગ્ દર્શન-સમક્ષિત-સાચી શ્રદ્ધાને પામે. (૪) તેનાં અનંત ભવના ફેરા મટી જાય. (૫) ક્ષાયક સમક્ષિતવાળો તે જ ભવે મોક્ષ પામી શકે. (૬) અન્ય સમક્ષિતવાળા પંદર ભવમાં મોક્ષ પામી શકે (૭) દેવલોક સ્વર્ગનું આયુષ્ય પામે. (૮) નરક અને તિર્થંચની ગતિમાં જાય નહિ. (૯) દેવ અને મનુષ્યની સુગતિ પામે છે. (૧૦) મનુષ્ય ભવ, આર્ય ક્ષેત્ર અને ઉત્તમ કુલ પામે છે. (૧૧) ત્યાં શુભ દીર્ઘાયુ, પાંચે ઇન્દ્રિય પૂરી અને નિરોગી શરીર મળે. (૧૨) જિનેશ્વર ભગવાનનો જૈન ધર્મ મળે. (૧૩) પંચ મહાવ્રતધારી ગુરૂનો સંયોગ મળે (૧૪) જિન વાણી-આગમ શાસ્ત્ર સાંભળવા મળે. (૧૫) તેના પર શ્રદ્ધા પામી વ્રત આદરે. (૧૬) વિશુદ્ધ શ્રાવકપણુ કે સાધુ પણુ આરાધે (૧૭) અને સર્વ કર્મ ખપાવી મોક્ષસુખ પામે.

નોંધ-મોક્ષ પામવું એજ સાચી સિદ્ધિ છે, અને અહિંસા-દયા પાળવી એજ પરમ ધર્મ છે. તેના આરાધક સુપાત્ર જૈન સંતો જ છે.

તપની આલોચના

(પ્રથમ માંગલિક કહેવું)

પરિપૂર્ણ શુદ્ધ આત્મ સ્વરૂપ સિદ્ધ ભગવાન જેવું અણાહારક છે, તેને લક્ષમાં લઈને પૂર્ણ અણાહારક પદની પ્રાપ્તિ માટે ઇચ્છા નિરોધ તપનું સેવન કરતાં રાગદ્વેષનું સેવન થઈ ગયું હોય તો અરિહંત પ્રભુની સાક્ષીએ તસ્મ ભિચ્છામિ હુક્કડં. મોહરૂપી રાજની રાજધાની સમાન સંસારનો નાશ કરનાર તપ એટમભોંળ છે. તપ તે પરલોક સાથે આવનાર પરમમિત્ર છે, પરમ ધર્મ છે. દ્રવ્યકર્મ અને ભાવકર્મનો સંબંધ છોડીને અણાહારક પદ પ્રાપ્ત કરવા માટે સમ્યક્ તપની આરાધના વડે જ્ઞાનમાં સ્થિર થતાં, વિભાવ ભાવ અને રાગદ્વેષની ગાંઠ છેદાઈને નાશ પામે એવું તપનું ફળ પ્રગટ્યું ન હોય અને આત્મસ્વરૂપની વિરાધના થઈ હોય અરિહંત સિદ્ધની સાથે ભિચ્છામિ હુક્કડં.

અતિ ઈન્દ્રિય જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર તપસ્વરૂપમોક્ષમાર્ગમાં પ્રવર્તવા માટે તપનું સેવન છે. તે શાશ્વત આત્મધર્મનો સદ્ભુત વ્યવહાર છે. તે વ્યવહારના આચરણમાં મન, વચન, કાયાથી દોષ લાગ્યો હોય તો તસ્મ ભિચ્છામિ હુક્કડં, તપ ગુણના સેવન વડે શુદ્ધ અણાહારક પદ પ્રગટે છે. એટલે રાજ, ચક્રવર્તી અને ઇન્દ્રાદિ સ્વર્ગના સુખો, પુન્યની ઋદ્ધિ સમૃદ્ધિ એળધું ઉપાધિભાવ છે, મોહકર્મની વિકારી અવસ્થા છે. તે પરભાવની ઉપેક્ષા બુદ્ધિ થવાને બદલે અપેક્ષાવૃત્તિ થઈ ગઈ હોય તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવાંતની સાક્ષીએ તસ્મ ભિચ્છામિ હુક્કડં. આત્મસ્વરૂપે લક્ષ્યે

તપનું સેવન કરતાં કર્મની નિર્જરા સિવાય શુભાશુભ ભાવનો અનાદર કે વિકલ્પ તેમજ રાગનો અવકાશ ન થવો જોઈએ. છતાં આત્મવીર્યની નબળાઈથી રાગાદિસંકલ્પ વિકલ્પ કર્યા હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં. આહારની વૃત્તિ આવે ને ઇન્દ્રિયોનું દમન હોય છે, તેનું મૂળ કારણ ઇચ્છા નિરોધ-સમ્યક્ તપ છે. કામ કેાધાદિ દોષોનું ઓપરેશન કરનાર કુશળ સર્જન ધર્મ છે. અને એ જ હેતુએ દેહાદિનું પ્રવર્તવું હોય છે. એ હેતુ સાચવવા જતાં સચવાયો ન હોય અને પાપ લાગ્યું હોય તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવાંતની સાક્ષીએ મિચ્છામિ દુક્કડં....

જ્યાં સુધી અણાહારક પદ પ્રગટ્યું નથી ત્યાં સુધી અલ્પરાગ હોય છે. સાધુ-સાધ્વીઓને આહાર લેવાની વૃત્તિ છે, પણ તેમાં મૂચ્છાલોલુપતા કે વૃત્તિનું લોલુપપણું કે ધણીપણું કે સ્વામીપણું નથી હોતું, શરીરના રાગાર્થે નહિ, પણ સંયમના નિર્વાહ માટે આહાર છે. અણાહારક પદ પૂર્ણ ક્યારે થાય, તેવો લક્ષ હોય છે. તે સ્વરૂપ જાગૃતદશા, નબળાઈના કારણે આ જાગૃત દશા ન રહી હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં. આત્માનું મૂળસ્વરૂપ અણાહારક પદ પવિત્ર અને શુદ્ધ છે. માટે અણાહારક સ્વરૂપના ભાવમાં રહીને તપના સેવનદ્વારા, મોક્ષમાર્ગમાં અણાહારક દશા વધારૂં અને ઇચ્છા તથા રાગ દ્રેષનો નાશ થતો દેખું, મારા સ્વરૂપનો વિકાશ થતો પેખું, એ જ તપના સ્વરૂપનું ફળ છે. એ ફળ પ્રાપ્ત થતાં જે કાંઈ મન, વચન, કાયાથી, તીવ્ર કષાય ભાવથી વિરાધના થઈ હોય તો અ. સિ. ભ. ની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

આત્મસ્વરૂપના લક્ષે તપનું સેવન કરતાં બાવીસ પરિસહમાંથી કોઈ પણ પરિસહ ઉદય આવે તે વખતે શોક કે ખેદ ભાવ થયો હોય, તપ કરતાં અણુગમો થયો હોય, તપની વિરાધના થઈ હોય તો, અરિહંત.... સિદ્ધ ભગવાંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

મેં ગુરૂદેવની સમીપે વરસીતપ આદર્યો, તેનું સેવન કરતા મારે ઘણું સહન કરવું પડ્યું. મહા મુશીબતે પણ પૂર્ણ થયો, એવો સંકલ્પ ન આવવા દેવો જોઈએ. છતાં આવ્યો હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં. આત્માનો સ્વભાવ આહાર લેવાની બંધનવૃત્તિ રહિત છે. એવો વસ્તુ—સ્વભાવ નહીં સ્વીકારતાં, હું આહારવાળો છું તે પ્રકારે ૧૦ સંજ્ઞામાં રાગદ્વેષની એકતા થઈ હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

તપ કરતાં મારે અણુહારક દશા પ્રાપ્ત કરવાનો સહજ અવસર આવ્યો ત્યારે એકાંતરે આહારની ઇચ્છા છુટી. તેનું ક્ષણ સમતા અને આત્મસ્થિરતાની વૃત્તિનું હોય. છતાં મનમાં તાપ થયો હોય, શરીરની કૃશતાની ગ્લાની થઈ હોય, ખેદભાવ વ્યક્ત થયો હોય અને તપની વિરાધના થઈ હોય તો તસ્સ....સહજ આનંદ સાગર અણુહારક દશામાં રમતા અને ઝુલતા ઉચ્ચતપસ્વી મહાવીરદેવને સમ્યક્ તપના સેવનમાં ખેદનો અંશ પણ ન થયો હોય એવી વીરપ્રભુની સાધક દશાને ધન્ય છે. મને અધન્ય છે એવી નિરાશિમાન પણાની ભાવના ભાવવી જોઈએ, તે ભાવના ન ભાવતાં લોકોના માન, પ્રશંસા મોટાઈ કે શ્લાધાનું લક્ષ સેવાઈ ગયું હોય તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવાંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

તપસ્યા કરતાં દેહ દુખજો પડે, શરીરનું વજન ઘટી જાય, હાડકાની કડકડાટી બોલે, છતાં અંતરમાં આત્મા સમતારસથી ભરેલો છે. માટે આહાર એ જડ શરીરનો ખોરાક છે, આત્માનો નહિ—એવું લક્ષ હોવા છતાં અશ્વત્થાના ઉદ્યે નખળાઈને કારણે આકુળતા કે કષાયનો ભાવ થઈ ગયો હોય તો મિચ્છામિ દુકકડં.

અણાહારક ચૈતન્યની રમણતામાં તપના સેવનદ્વારા સમ્યક્ પુરૂષાર્થની જમાવટ ઘુંટાવી જોઈએ. એ સમ્યક્ ઘુંટન આહારની ધ્વિષ્ટને ન ટકવા દે, છતાં ધ્વિષ્ટ થઈ હોય તો, તપમાં ઉપયોગ ન રહ્યા હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુકકડં.

અનંતકાળ સુધી આહાર પાણી ન મળે તો પણ અણાહારક પદમાં જ્ઞાતા દ્રવ્યપણે ટકવાનું આત્મામાં અનંત અનંત—સામર્થ્ય રહેલું છે એવું ઊત્કૃષ્ટ લક્ષ રાખ્યું ન હોય અને માત્ર વ્યવહાર તપનું લક્ષ રાખ્યું હોય તો તે લક્ષ ફેરને લઈને જે કાંઈ શુભાશુભનો લાગણીવૃત્તિ સંબંધી પાપ દોષ સેવાઈ ગયા હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુકકડં. પારણાના દિવસે આહાર કરતા પહેલા પા ઘડી અણાહારક પદની ભાવના ભાવવી જોઈએ, તેના બદલે આહારનો સ્વાદ લેવા માટે આકુળતા થઈ ગઈ હોય, ઉતાવળ થઈ ગઈ હોય, આહાર વાપરતી વખતે હર્ષ-રતિ-અરતિ, ખેદ કર્યા હોય. સરસ જમણની હેંશ રાખી હોય અને પ્રતિકૂળ આહાર મલવાથી ખેદ થયો હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુકકડં.

તપના પારણે આહારની વૃત્તિ આવી ત્યાં કોઈ શ્રીમાન શેઠને ત્યાંથી સુંદર પુખ્ત આહાર મળ્યો, તે જોઈને આહાર પ્રસન્નતા સેવી હોય, આહાર પ્રત્યે રાગ કર્યો હોય, તેવી જ રીતે

પ્રતિકૂળ આહાર મળતા તે આહાર પ્રત્યે ખિન્નતા અનુભવી
હોય, આણાહારક પદ ભૂલાઈ ગયું હોય અને જે પાપદોષ
લાગ્યા હોય તેા તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

સ્વરૂપ લક્ષે તપનું સેવન કરતાં આત્માની સાથે ઉપયોગ
ભાવની ઐક્યતા થવી જોઈએ તે ન થઈ હોય, અને વળી
આત્મગુણ પ્રાપ્તિકારક ધ્યાન, ધારણા સ્મરણ આદિ પુરૂષાર્થ
કર્યો ન હોય, આત્મ વીર્યની કચાશને લીધે પ્રમાદના કારણે
જે કોઈ પાપદોષ લાગ્યા હોય તેા તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

વરસીતપ આદરતી વખતે ગુરૂદેવનો સંયોગ હતો
પરંતુ સંયોગવશાત્ વરસીતપની પૂર્ણાહૂતિ પ્રસંગે વિયોગ
થયો હોય, હાજર ન રહી શક્યા હોય અને તે સંબંધીનો
ખેદ કર્યો હોય તેા તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

આત્મ સ્વરૂપના લક્ષે તપનું સેવન કરતા શાતા-અશાતાનો
ઉદય થાય તે વખતે સમભાવ રાખે તેા તપના ક્ષણ રૂપે ભાવ
સંવરપણું પ્રાપ્ત થાય અને અનંતા કર્મોની નિર્જરા થાય અને
પોતાના સ્વરૂપમાં વર્તી શકાય એવું ઉત્કૃષ્ટ સ્વરૂપ સમ્યક્ તપ
ન વરતાવ્યું હોય, અને વર્તવાનો ઉચ્ચ પુરૂષાર્થ ન કર્યો
હોય અને તે સ્વરૂપની અસાવધાની સંબંધી જે કોઈ પાપ
દોષ લાગ્યા હોય તેા તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

તપનું સમ્યક્ લક્ષે સેવન કરતાં પાંચ આણુવ્રત, ત્રણ
ગુણુવ્રત અને ચાર શિક્ષા વ્રત, (સાધુના પાંચ મહાવ્રત, પાંચ
સમિતિ અને ત્રણ ગુપ્તિ) શ્રાવકના આ ૧૨ વ્રતોમાં અનેક
પ્રકારના ત્યાગ-પચ્ચખાણમાં તથા ત્રસ-સ્થાવર જીવોની વિના
ઉપયોગે વિરાધના થઈ ગઈ હોય અને કોઈ પણ પ્રકારે અતિ-
ક્રમ, વ્યતિક્રમ, અતિચાર, આણુચાર, થઈ ગયા હોય. મન, વચન

કાયાએ કરી કોઈ પણ પ્રકારના દોષ લાગ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

શુદ્ધ સ્વરૂપના લક્ષે કોઈપણ જાતની ઇચ્છા લાલસા વાસના રહિત એક ઉપવાસથી હજાર વર્ષના નર્કના નદાવા થાય છે. પરભવમાં મારાપણાની બુદ્ધિ તુટી જતાં કર્મ વર્ગણાની નિર્જરા થાય છે—તે ધ્યેય ન રહેતા બીજાની દેખાદેખીથી—કે વરસી તપ આદિ તપશ્ચર્યા કરતાં મારા નામના ગાણાં ગવાશે, (વરઘોડા) શોભાયાત્રા નીકળશે, સાંગીઓ ગવાશે. બહુમાન કરાશે, બધા મને સાતા પૂછવા આવશે, આવી માન પોષક વૃત્તિ બાળુ પણે-અબાળુપણે સ્વપ્નમાં કે જાગૃત અવસ્થામાં પોષાણી હોય તો અ. સિ. ભ.ની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

તપના મહિમા તરીકે ઘરના કુટુંબીઓએ આડંબર ન કર્યો. કંકોત્રી ન છપાવી, સાંગીઓ ન ગવરાવી, પ્રભાવનાઓ ન કરી તેથી તેમના પ્રત્યે ખેદ કે તિરસ્કાર મનમાં થયો હોય કે આ બધા લોભી છે. અમે બાર બાર માસની તપશ્ચર્યા કરી, પણ તેઓને કોઈ જાતની ગણતરી નથી, એવી પુદ્ગલ આશાએ, આકુળ-વ્યાકુળ પાણુ થઈ ગયું હોય, તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

ઉપવાસના પારણે આહારથી આ દેહ ટકી રહ્યો છે, એવા હર્ષથી એકાકાર થઈ, છોડી દીધેલા એક ટંકનું વળતર ઉત્તર પારણામાં અને એક ટંકનું વળતર પારણામાં વાળી આનંદ માન્યો હોય, તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

ઉપવાસમાં કોઈએ સેવા ન કરી હોય, શાતા ન પૂછી હોય, તેથી મનમાં ખેદ કે તણુતણાટ થઈ ગયો હોય. તપ

કરતાં. કોઈપણ પ્રકારની પ્રતિકૂળતા આવી હોય રોગ અગર વ્યાધિ થઈ હોય ત્યારે હાય હું મરી ગયો, એમ કર્મની સાથે તાદાત્મ્યભાવ સેવીને રોવા બેસી ગયો હોઉં, તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

સ્વ એટલે આત્મા, અધ્યાય એટલે ચિંતવન આત્માનુ, ચિંતવન, હું જ્ઞાન સ્વરૂપી છું, મારો ખોરાક જ્ઞાન જ છે જ્ઞાનથી જ હું પુખ્ત બનું છું, તેમ ચિંતાવણુ ન કરી હોય તો અરિહંત સિદ્ધ ભગવંતની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

બાહ્ય તપની સાથે અભ્યંતર સમ્યક્ સ્વાધ્યાય તપ ન હોય તો આત્મામાં જ્ઞાનદીપક પ્રગટતો નથી અને અંધારા એસરતા નથી, એવું લક્ષ ચુકી ગયો હોઉં, અને હરવા ફરવામાં; ખાવા-પિવામાં એશઆરામમાં વૃત્તિઓ દોડાવી હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

“તવેસુવા ઉત્તમ બંભચેરમ્” તપમાં ઉત્તમમાં ઉત્તમ પ્રહ્મચર્ય છે. તેનું પાલન કરતાં, આનંદને બદલે દુઃખ થયું હોય, યૌવનના ઉન્માદમાં વિકાર થયો હોય, અગર તેને તૃપ્ત કરવાનો તલસલાટ થયો હોય, તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

બાર માસની તપશ્ચર્યામાં આ લોક પરલોકની આશા ધન, કીર્તિ, આબરૂ, ધનથી સુખ મેળવવું વગેરે ઇચ્છાઓ કરી હોય, તથા ઇન્દ્રાદિની પદવી માટે નહીં, પરંતું એકાંત કર્મોની નિર્જરા માટે આ તપશ્ચર્યા કરેલ છે. તે સંવર-નિર્જરાનો મૌલિક સિદ્ધાંત જળવાણે ન હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

(બા. પ્રા સ્વ. પૂ. પૂ, લીલાવતી બાઈ મ. સ. એ ચૂડા મધ્યે આપેલ વ્યાખ્યાન માંથી)

વ્યાખ્યાન વખતે બોલવામાં આવતી શ્રી મહાવીર પ્રભુની સ્તુતિ

હવે ઇહાંકણે કોણુ જે જાણવા. શ્રી શ્રી શ્રમણુ ભગવંત શ્રી શ્રી
મહાવીર દેવ, દેવાધિદેવ, પરમતાડ, પરમવાડ, દયાનિધિ,
કરુણાસાગર, ભાનુભાસ્કર, જીવદયા પ્રતિપાલ, કર્મશત્રુના કાળ
મહામાહણુ, મહાગોવાળ, પરમનિર્યામક, પરમવૈદ્ય, પરમગાડી,
પરમસનાતન, અનાથના નાથ, અશરણુના શરણુ, અખંધવના અંધવ
ભાંગ્યાના ભેડ, સંત ઉધારણુ, શિવ સુખકારણુ, રાજરાજેશ્વર
પુરૂષ, હંસ પુરૂષ, સુપાત્ર પુરૂષ નિર્મલ પુરૂષ, નિઃકલંકિ પુરૂષ,
નિર્મોહિ પુરૂષ, ઇચ્છાનિરોધ તપસ્વી, ચોત્રીશ અતિશયે ઠની
બિરાજમાન, પાંત્રીશ પ્રકારની સત્ય વચન વાણી ગુણેકરી સહિત,
એક હજાર અષ્ટઉત્તમ લક્ષણના ધરણુહાર, શ્રી શ્રી સિધ્ધાર્થનંદન,
ત્રિહુજગવંદન, અઘમલમંજન ભવભયભંજન, અરિહલ ગંજન,
પાપ દુઃખનિકંદન, ક્ષમા દયાએ કરી શીતલ શીતળ ચંદન
હીનદયાળ, પરમદયાળ, પરમકૃપાળ, પરમપવિત્ર, પરમસજ્જન,
પરમ મિત્ર, પરમવાલેશ્વરી, પરમહિતવંચક, પરમ આધાર
સફરીજહાજસમાન, જગતત્રાતા, જગતમાતા, જગતબ્રાતા,
જગતજીવન, જગતમોહન, જગતસોહન, જગતપાવન,
જગતભાવન, જગતઈશ્વર, જગતવીર, જગતધીર, જગતગંભીર,
જગતઈષ્ટ, જગતપિતા, જગતશ્રેષ્ઠ, જગતમિત્ર, જગતવિભુ,
જગતમુકુટ, જગતપ્રકટ, જગતનંદન, જગતવંદન, ચૌદ
રાજલોકને વિષે, ચુડામણી મુકુટ સમાન, ભવ્ય જીવના, હૃદયના

નવ સરા હારસમાન, શિયલનાપુંજ, જગતશિરોમણિ,
 ત્રિભુવનતિલક સમવસરણના સાહેબ, સરસ્વતીના તુરંગ,
 ગણધરના ગુરુરાજ, છકાયના છત્ર, ગરીબના નિવાજણહાર,
 મોહના ઘરંટ, વાણીનાપદ્મસરોવર, સાધુના સેહરા, લોકના
 અગ્રેસર, અલોકના નિરીક્ષણહાર, ત્રાસિતના શરણાગત, મોક્ષના
 દાનેશ્વરી, ભવ્ય જીવના લોચન, સંતોષના મેરૂ; સુજ્ઞાના કમલ,
 સુખના સમુદ્ર, ગુણના હંસ, શબ્દના કેસરી, જમના જિતણહાર,
 કાળના ભક્ષણહાર, મનમથના અંકુશ, મનુજના કલ્પવૃક્ષ,
 સમદષ્ટિના માતાપિતા, ચતુર્વિધ સંઘના ગોવાલ, ધરતીના
 ઈંદ્રધ્વજ, આકાશસ્થંભ, મુક્તિના વરરાજા, કેવલના દેણહાર,
 ચોસઠ ઈંદ્રના વંદનિક, પૂજનિક, અર્ચનિક, સ્મરણનિક એવા
 દીનોદ્ધાર. દીનખંધુ, દીનઆધાર સળદેવનકા દેવ સર્વંમુનિના
 નાથ, સર્વયોગીના ઠાકુર પુરુષ, તરણતારણ, દુઃખનિવારણ, અધમ
 ઉધ્ધારણ, ભવ દુઃખ ભંજન, સમતાના સિંધુ, ધ્યાનાસાગર,
 ગુણના આગાર ચિંતામણિ રત્ન સમાન, પાર્શ્વમણિ સમાન,
 કામદુગ્ધાધેનુ સમાન, ચિત્રાવેલ સમાન, મોહનવેલ સમાન, અમૃ-
 તરસ કુંભસમાન, સુખના કરણહાર, દુઃખના હરણહાર, પાપ પડલ
 તિમિરના ટાલણહાર, ચંદ્રમાની પેરે શીતલ દશાના ધરણહાર,
 સૂર્યની પેરે ઉદ્યોતના કરણહાર, સમુદ્રની પેરે ગંભીર,
 મેરૂની પેરે અડોલ, વાયુની પેરે અપ્રતિબંધ વિહારી,
 ગગનની પેરે નિરાલંબી, મારવાડી વૃષભધોરી સમાન, પંચાનન
 કેશરીસિંહ સમાન એવા લોકોત્તર પુરુષ, અલયદાતા, ચક્ષુદાતા:
 માર્ગદાતા, એહવા ચરમજિજ્ઞેશ્વર જગદાણી, જિણુશાસન
 શણગાર, ભાવ ધરીને સમરતાં. પામિજે ભવપાર ૧

એવા તત્ત્વનાંદી, તત્ત્વવિશ્રામિ, અનંતગુણના ધણી અલક્ષગુણના ધણી, અનંતખળના ધણી, અનંતરૂપના ધણી, અનંત તેજના ધણી, અનંત અવ્યાખાધ; આત્મિકસુખના ધરણુદાર, સફલનામ ને સફલ ગોત્રના ધરણુદાર, માહણો, માહણો, શબ્દના પ્રકાશણુદાર. અહો લબ્યજીવો, જો કોઈ જીવને હણશે તો હણાવવું પડશે, છેદશે તો છેદાવું પડશે, ભેદશે તો ભેદાવવું પડશે કર્મ ખાંધશે તો ભોગવવા પડશે એવી નિર્વાંધ વાણીના પ્રકાશણુદાર, સમણ ભગવંત મહાવીરે ઉપન્નનાણદંસણધરે અહાજિન કેવલી. અનાશ્રીવ પુરુષ, તે પ્રભુજીના ગુણ કહ્યામાં ન આવે, મળ્યામાં ન આવે, વર્ણવ્યામાં ન આવે. એક-૧ અકળ સ્વરૂપી જિનેશ્વર દેવ તે પ્રભુએ સાડાખારવાર્ષને પંદર દિવસસુધી મહા મહેનતે કરી, કર્મને ગાળી, કર્મને પ્રખાળી, કર્મને દૂર છંડી કર્મના દેણું દઈ કરી કર્મથી નિઃકરજ થઈ, કેવળશ્રી વરી, આત્મદશા પ્રગટ કરી, જિનેશ્વરદેવ, વીતરાગદેવ, મોક્ષતરે પધાર્યા.

પણ જગતવાસી જંતુજીવના ઉપકાર નિમિત્તે, સાતા નિમિત્તે, કહ્યાણ કરવા વાસ્તે, લબ્ય જીવનાં દુઃખ મટાડવા વાસ્તે. ચારગતિ, ચોવીસ દંડક ચોરાશી લક્ષ જીવાયોનિને વિષે, એક કોડાકોડ સાડીસત્તાણું લાખ કોડ કુળને વિષે જીવ અટન પન્નિમણ કરે છે. સંયોગી ત્રિયોગી શારીરિક, માનસિક વેદનાઓ સહન કરે છે તે દુઃખ મટાડવા માટે ઉદ્યાર કરવા માટે, એકાંત હિતબુદ્ધિએ પરમેશ્વર-દેવે સિધ્ધાંતરૂપ વાણી લાલિ ભાવભેદ વૃતાંત વિસ્તારપણે વર્ણવ્યા.

શ્રી રત્નાકર પચ્ચીશી

(હરિગીત છંદ)

મંદિર છો મુક્તિ તણાં, માંગલ્ય કીડાના પ્રભુ !
ને ઈંદ્ર નર ને દેવતા, સેવા કરે તારી વિભુ !
સર્વજ્ઞ છો સ્વામી વળી શિરદાર અતિશય સર્વના
ધણું જીવ તું ધણું જીવ તું, ભંડાર જ્ઞાનકળા તણા. ૧

ત્રણ જગતના આધારને, અવતાર હે ! કરણ તણાં,
વળી વૈદ્ય ! હે દુર્વાર આ, સંસારનાં દુઃખો તણાં,
વીતરાગ વલ્લભ વિશ્વના, તુજ પાસ અરજી ઉચ્ચરું,
બાણો છતાં પણ કહી અને આ હૃદય હું ખાલી કરું. ૨

શું બાળકો માખાપ પાસે, બાળકીડા નવ કરે,
ને મુખમાંથી જેમ આવે, તેમ શું નવ ઉચ્ચરે !
તેમજ તમારી પાસ તારક, આજ ભોળા ભાવથી,
જેવું બન્યું તેવું કહું, તેમાં કશું ખોટું નથી. ૩

મેં દાન તો દીધું નહિ ને, શિયળ પણ પાળ્યું નહિ,
તપથી દમી કાયા નહિ, શુભ ભાવ પણ ભાળ્યો નહિ !
એ ચાર ભોદે ધર્મમાંથી, કાંઈપણ પ્રભુ મેં નવ કર્યું,
મારું બ્રમણ ભવસાગરે, નિષ્કળ ગયું નિષ્કળ ગયું. ૪

હું ક્રોધ અગ્નિથી બળ્યો, વળી લોભ સર્પડસ્યો મને
ગળ્યો માનરૂપી અઝગરે. હું કેમ કરી ધ્યાવું તને ?
મન માફ માયાબળમાં મોહન ! મહા મૂંઝાય છે,
ચડી ચાર ચોરો હાથમાં. ચેતન ઘણા અગદાય છે. ૫

મેં પરલવે કે આ લવે, પર હિત કાંઈ કહું નહિ,
તેથી કરી સંસારમાં, સુખ અદ્ય પણા પામ્યો નહિ,
જન્મો અમારા જિનજી, ભવ પૂર્ણ કરવાને થયા.
આવેલ બાજી હાથમાં, અજ્ઞાનથી હારી ગયા. ૬

અમૃત ઝરે તુજ મુખરૂપી, ચંદ્રથી તો પણ પ્રભુ !
ભીંભય નહિ મુજ મનન અરેરે ! શું કરું હું તો વિભુ ?
પત્થર થકી પણ કઠણ માફ મન, ખરે ક્યાંથી દ્રવે ?
મર્કટસમાન આ મન થકી, હું તો પ્રભુ હાર્યો હવે. ૭

ભમતાં મહાભવ સાગરે. પામ્યો પસાયે આપના,
જે જ્ઞાનદર્શન ચરણરૂપી, રત્નત્રય દુષ્કર ઘણાં,
તે પણ ગયા પ્રમાદના વશથી પ્રભુ ! કહું છું ખરું,
કોની કને કિરતાર ! આ પોકાર, જઈને હું કરું ? ૮

ઠગવા વિભુ ! આ વિશ્વને વૈરાગ્યના રંગો ધર્યા,
ને ધર્મના ઉપદેશ રંજન લોકને કરવા કર્યા,
વિદ્યા ભણ્યો હું વાદ માટે, કેટલી કથની કહું ?
સાધુ થઈ ને બહારથી દાંભિક અંદરથી રહું. ૯

મેં મુખને મેલું કયું, દોષો પરાયા ગાઇને,
 ને નેત્રને નિંદિત કર્યા, પરનારીમાં લપટાઈને
 વળી ચિત્તને દોષિત કયું, ચિંતવી નહાઈં પરતાણું,
 હે નાથ ! માઈં શું થશે, ચાલાક થઈં ચુક્યો ગણું. ૧૦

કરે કાળજીને કતલ પીડા, કામની બીહામણી,
 એ વિષયમાં બની અંધ હું, વિટંબના પામ્યો ઘણી,
 તે પણ પ્રકાશ્યું આજ લાવી, લાજ આપ તણી કને.
 બાણો સહુ તેથી કહું, કર માઈં મારા વાંકને. ૧૧

નવકાર મંત્ર વિનાશ કીધો, અન્ય મંત્રો બાણીને,
 કુશાસનાં વાક્યો વડે, હણી આગમોની વાણીને;
 કુદેવની સંગત થકી, કર્મો નહારા આચર્યાં,
 મતિ બ્રમથકી રત્નો ગુમાવી, કાચ કટકા મેં ગ્રહ્યા. ૧૨

આવેલ દષ્ટિ માર્ગમાં, મૂકી મહાવીર આપને,
 મેં મૂઢધીએ હૃદયમાં ધ્યાયા, મદનનાં ચાપને,
 નેત્રબાણો ને પયોધર, નાભી ને સુંદર કટી,
 શણગાર સુંદરીઓ તણા, છટકેલ થઈં જોયા અતિ. ૧૩

મૃગનયણી સમ નારીતણા, મુખચંદ્ર નિરખવાવતી.
 મુજ મન વિષે જે રંગ લાગ્યો, અદ્વય પણ ગૂઢો અતિ;
 તે શ્રુત રૂપ સમુદ્રમાં, ધોયા છતાં જાતો નથી,
 તેનું કહો કારણ તમે બચું કેમ હું આ પાપથી ? ૧૪

સુંદર નથી આ શરીર કે સમુદાય ગુણુતણો નથી;
 ઉત્તમ વિલાસ કળાતણો દેહીપ્યમાન પ્રભા નથી.
 પ્રભુતા નથી તો પણ પ્રભુ, અભિમાનથી અક્કડ કરૂં,
 ચોપાટ ચાર ગતિતણી, સંસારમાં ખેલ્યા કરૂં. ૧૫
 આયુષ્ય ઘટતું જાય તો પણ, પાપ બુદ્ધિ નવ ઘટે,
 આશા જીવનની જાય તો પણ, વિષયાભિલાષા નવ મટે,
 એવધ વિષે કરૂં યત્ન પણ હું, ધર્મને તો નવ ગણું.
 બની મોહમાં મસ્તાન હું, પાયા વિનાના ઘર ચાલું. ૧૬
 આત્મા નથી પરભવ નથી, વળી પુણ્ય પાપ કશું નથી,
 મિથ્યાત્વીની કટુવાણી મેં, ધરી કાન પીધી સ્વાદથી,
 રવિ સમ હતા જ્ઞાને કરી પ્રભુ આપશ્રી તો પણ અરે,
 દીવો લઈ કુવે પડ્યો, ધિક્કાર છે મુજને ખરે. ૧૭
 મેં ચિત્તથી નહી દેવની, કે સુપાત્રની પૂજા ચહી,
 ને શ્રાવકો કે સાધુઓનો, ધર્મ પણ પાળ્યો નહિ,
 પામ્યો પ્રભુ નરભવ છતાં, રણમાં રડયા જેવું થયું,
 ઘોળીતણા કુત્તા સમું, મમ જીવન સહું એળે ગયું. ૧૮
 હું કામધેનું કલ્પતરૂં, ચિંતામણીના ખ્યારમાં
 ખોટા છતાં જાળ્યો ઘણું; બની લુબ્ધઆ સંસારમાં
 જે પ્રગટ સુખ દેનાર, તારો ધર્મ તે સેવ્યો નહિ
 મુજ મુખે ભાવોને નિહાળી, નાથ કર કરુણા કંઈ. ૧૯
 મેં ભોગ સારા ચિંતવ્યા, ને રોગ સમ ચિંતવ્યા નહિ
 આગમન ઇચ્છ્યું ધનતાલું પણ મૃત્યુને પ્રીછ્યું નહિ
 નહિ ચિંતવ્યું મેં નકર કારાગ્રહ સમી છે નારીઓ
 મધુબિંદુની આશા મહી, ભય માત્ર હું ભૂલી ગયો. ૨૦

હું શુદ્ધ આચારો વડે સાધુ હૃદયમાં નવ રહ્યો
કરી કામ પર ઉપકારનાં, યશ પણ ઉપાજીન નવ કર્યો.
વળી તીર્થના ઉદ્ધાર આદિ, કોઈ કાર્યો નવ કર્યા.
ફોગટ અરે ! આ લક્ષ્યોરાશી, તણા ફેરા કર્યા. ૨૧

ગુરૂ વાણીમાં વૈરાગ્ય કેરો, રંગ લાગ્યો નહિ અને,
દુર્જન તણાં વાક્યો મહી, શાંતિ મળે ક્યાંથી મને ?
તરૂં કેમ હું સંસાર આ, આધ્યાત્મ તો છે નહિ જરી,
તૂટેલ તળીઆનો ઘડો, જળથી ભરાયે કેમ કરી ? ૨૨

મેં પરભવે નથી પુણ્ય કીધું, ને નથી કરતો હજી,
તો આવતા ભવમાં કહો, ક્યાંથી થશે હે નાથજી,
ભૂત. ભાવિને, સાંપ્રત, ત્રણે ભવ નાથ હું હારી ગયો,
સ્વામી ત્રિશંકુ જેમ હું, આકાશમાં લટકી રહ્યો. ૨૩

અથવા નકામું આપ પાસે, નાથ શું બકવું ઘણું,
હે દેવતાના પુજ્ય આ, ચરિત્ર મુજ પોતાતાણું,
જાણો સ્વરૂપ ત્રણ લોકનું, તો મારું શું માત્ર આ ?
જ્યાં કોડનો હિસાબ નહિ, ત્યાં પાઈની તો વાત ક્યાં ૨૪

તારાથી ન સમર્થ અન્ય, દીનનો ઉદ્ધારનારો પ્રભુ,
મારાથી નહિ અન્ય પાત્ર જગમાં, જોતાંજડે હે પ્રભુ,
મુક્તિ મંગલસ્થાન તોય મુજને ઇચ્છા ન લક્ષ્મી તણી,
આપો સમ્યગ્ રત્ન શ્યામ જીવને, તો તૃપ્તિ થાયે ઘણી ૨૫

શ્રી ચોવીસ જિનની આરતી

જય મુક્તિદાતા, પ્રભુ જય મુક્તિદાતા,

તુજને વંદન કરીએ (૨) ગુણ તારા ગાતાં

જયદેવ જયદેવ—એ ટેકો

આદિનાથ અજિત. સંભવ સુખકારી ॥પ્રભુ સં॥

કળ્પ હમારાં કાપો, હે ભવ ભય હારી જયં ॥૧॥

અભિનંદન સુમતિ, પદ્મ તું મુજ પ્યારો, પ્રભું ૫૦॥

સુપાર્શ્વચંદ્ર સુવિધિ, શીતળ ભવ તારો જયં ॥૨॥

શ્રેયાંસ વાસુ પૂજ્ય વિમળ, અનંત ગુણ ભરીયા, પ્રભું અં

કળ્પ ભવોનાં કાપી, શિવરમણી વરિયા. જયં ॥૩॥

ધર્મ ધુરંધર નાથ, આપ વસ્યા મુક્તિ ॥પ્રભું આપં

શાંતિનાથ સુણે! શ્રવણે, દાસ તણી યુક્તિ. જયં ॥૪॥

કુંથુનાથ કેડે, કાઢો કુવનમાંથી ॥ પ્રભુ કાઢો ॥

અર મલ્લિને પ્રણમું તારો કર સાથી. જયં ॥૫॥

મુનિસુવ્રત મહારાજ, અગણિત મુજ ખામી પ્રભું અં

વંદુ શિર હું નામી, તારો અંતરજામી, જયં ॥૬॥

નમિનાથ ભગવાન, ભાવ ધરી ભાળો, પ્રભુ, ભાવં

નિર્મળ નેમ નગીના, દુઃખ સર્વે ટાળો જયં ॥૭॥

પાર્શ્વ તું પરમકૃપાળ, જનપાલનહારો ॥પ્રભુ જં

વર્ધમાન જિન વંદુ, ભવજળથી તારો જયં ॥૮॥

ચોવીસ જિન ભક્તિ ભાવ ધરી કરશે ॥ પ્રભું ભાવં

જન્મ મરણ દુઃખ ટાળી મુક્તિને વરશે, જયં ॥૯॥

જૈન તુજને કહે નેમ નાથ તું છે મારો, પ્રભું નાથં ॥

નમી પ્રવર્તક મંડળ, શાસન સહુ ત્હારો ॥જયં ॥૧૦॥

પંચ જ્ઞાનની આરતી

જય પારસ દેવા, પ્રભુ જય પારસ દેવા,
 સુરનર કરે તુજ સેવા, (૨) ત્રણ ગુગના દેવા.. જયદેવ જયદેવ૦ ૧

પહેલું રે મતિ જ્ઞાન, અઠાવીસ લેદે....પ્રભુ (૨)
 અષ્ટકર્મને છેદે, (૨) પાપનાં દળ લેદે, જયદેવ જયદેવ૦ ૨

બીજું રે શ્રુતજ્ઞાન, ચૌદસ લેદે....પ્રભુ (૨)
 ચૌદ પુરવધર સુદ્ધા (૨) ભાંગે ભવશુધા, જયદેવ જયદેવ૦ ૩

ત્રીજું રે આરતી અવધિ જ્ઞાન કેરી....પ્રભુ (૨)
 મટાડે ભવની ફેરી, (૨) સેવા કરું તોરી, જયદેવ જયદેવ૦ ૪

ચોથી રે આરતી, મન પર્યાવ જાણો....પ્રભુ (૨)
 દોય લેદ એ નાણો, (જ્ઞાન) મુક્તિસુખ લેણો, જયદેવ જયદેવ૦ ૫

પાંચમી રે આરતી, કેવળ એક ભાંખ્યું....પ્રભુ (૨)
 અખંડ સુખ જેણે ચાખ્યું, (૨) અજરામર રાખ્યું, જયદેવ૦ ૬

આરતી રે પંચજ્ઞાન કેરી જે કોઈ ગાશે....પ્રભુ (૨)
 સમક્ષિ શુદ્ધ અભ્યાસે, (૨) સૌભાગ્ય ગુણ ગાશે, જયદેવ૦ ૭

પંચ પરમેષ્ઠિની આરતી

આનંદ મંગળ કરું આરતી, સંત ચરણની સેવા,
 શિવ સુખ કારણ, વિઘ્ન નિવારણ, પંચ પરમેષ્ઠિ દેવા, આનંદ ॥૧॥
 પહેલી આરતી અરિહંત દેવા, કર્મ ખપે તત્ખેવા,
 ચોસઠ ઈંદ્ર કરે તુમ સેવા, વાણી અમૃત મેવા, આનંદ ॥૨॥
 બીજી આરતી સિદ્ધ નિરંજન, ભંજન ભવ ભય કેરા !
 ચિદાનંદ સુખકંદ અખંડિત, મિટે ભવોભવ ફેરા. આનંદ ॥૩॥
 ત્રીજી આરતી શ્રી આચાર્ય, છત્રીશ ગુણ ગંભીરા;
 સંઘ શિરોમણી સોહે દિનમણી, દે હિતબોધ અનેરા. આનંદ; ॥૪॥
 ચોથી આરતી ઉપાધ્યાયજી, ભણે ભણાવે એવા !
 સુત્ર અર્થ કરે તત્ખેવા, સેવા, કરે તસ દેવા, આનંદ ॥૫॥
 પાંચમી આરતી સર્વ સાધુજી, ભારંડ પંખી જેવા;
 મહાવ્રત પાળે દુષણ ટાળે, અવિચલ શિવસુખ લેવા, આનંદ ॥૬॥
 ભાવ ધરીને ગાવે આરતી, પંચ પરમેષ્ઠિ દેવા;
 વિનયચંદ્રમુનિ ગુણ ગાવે, લેવા શિવ સુખ મેવા. આનંદ ॥૭॥

આત્મસિદ્ધિ શાસ્ત્ર

- જે સ્વરૂપ સમજ્યા વિના, પામ્યો દુઃખ અનંત,
સમજાવ્યું તે પદ નમું, શ્રી સદ્ગુરુ ભગવંત ૧
- વર્તમાન આ કાળમાં, મોક્ષમાર્ગ ખુલ્યો લોપ !
વિચારવા આત્માથીને, લાખ્યો અત્ર અગોખ્ય. ૨
- કેઈ ક્રિયાજડ થઈ રહ્યા, શુષ્ક જ્ઞાનમાં કેઈ,
માને મારગ મોક્ષનો, કરૂણા ઉપજે ભેઈ. ૩
- બાહ્ય ક્રિયામાં રાચતાં અંતર્લેહ ન કાંઈ;
જ્ઞાનમાર્ગ નિષેધતા, તેહ ક્રિયાજડ આંહિ. ૪
- બંધ-મોક્ષ છે કલ્પના, લાખે વાણી માંહી;
વતે મોહાવેશમાં શુષ્ક જ્ઞાની તે આંહી. ૫
- વૈરાગ્યાદિ સદૃશ તો, જો સહ આતમજ્ઞાન !
તેમજ આતમજ્ઞાનની, પ્રાપ્તિ તણું નિહાન. ૬
- ત્યાગ-વિરાગ ન ચિત્તમાં, થાય ન તેને જ્ઞાન;
અટકે ત્યાગ વિરાગમાં, તો ભૂલે નિજ ભાન. ૭
- જ્યાં જ્યાં જે જે યોગ્ય છે, તિહાં સમજવું તેહ;
ત્યાં ત્યાં તે તે આદરે, આત્માથી જન એહ. ૮
- સેવે સદ્ગુરુચરણને, ત્યાગી છઈ નિજ પક્ષ;
પામે તે પરમાર્થને નિજપદનો લેવા લક્ષ. ૯
- આતમજ્ઞાન, સમદર્શિતા વિચરે ઉચ્ચ પ્રયોગ
અપૂર્વવાણી પરમશુભ, સદ્ગુરુલક્ષણ યોગ. ૧૦

પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરુ સમ નહી, પરોક્ષ જિન ઉપકાર;
 એવો લક્ષ થયા વિના, ઉગે ન આત્મવિચાર. ૧૧
 સદ્ગુરુના ઉપદેશ વણુ, સમજાય ન જિનરૂપ;
 સમજ્યા વણુ ઉપકાર શો, સમજ્યે જિન સ્વરૂપ. ૧૨
 આત્માદિ અસ્તિત્વના, જોડ નિરૂપક શાસ્ત્ર;
 પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરુયોગ નહીં, ત્યાં આધાર સુપાત્ર. ૧૩
 અથવા સદ્ગુરુએ કહ્યું, જે અવગાહન કાજ;
 તે તે નિત્ય વિચારવા, કરી મતાંતર ત્યાગ. ૧૪
 રોકે જીવ સ્વચ્છંદ તો, પામે અવશ્ય મોક્ષ;
 પામ્યા એમ અનંત છે, ભાંખ્યુ જિનનિર્દોષ. ૧૫
 પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરુયોગથી, સ્વચ્છંદ તે રોકાય;
 અન્ય ઉપાય કર્યા થકી, પ્રાપ્તે બમણો થાય. ૧૬
 સ્વચ્છંદ, મત આગ્રહ તજી, વર્તે સદ્ગુરુલક્ષ,
 સમક્ષિત તેને ભાળિયું, કારણ ગણી પ્રત્યક્ષ. ૧૭
 માનાદિક શત્રુ મહા, નિજ છંદે ન મરાય,
 જાતાં સદ્ગુરુ શરણમાં, અદ્ય પ્રયાસે જાય. ૧૮
 જે સદ્ગુરુ ઉપદેશથી, પામ્યો કેવળજ્ઞાન,
 ગુરુ રહ્યા છદ્મસ્થ પણુ, વિનય કરે ભગવાન, ૧૯
 એવો માર્ગ વિનયતણો, ભાખ્યો શ્રી વીતરાગ.
 મૂળ હેતુ એ માર્ગનો, સમજે કોઈ સુભાગ્ય. ૨૦
 અસદ્ગુરુ એ વિનયનો, લાલ લહે જો કાંઈ,
 મહામોહનીય કર્મથી, જુડે ભવજળમાંડિ. ૨૧

હોય મુમુક્ષુ જીવ તે, સમજે એહ વિચાર,
 હોય મતાથી^૧ જીવ તે, અવળો લે નિર્ધાર. ૨૨
 હોય મતાથી^૧ તેહને, થાય ન આતમ લક્ષ,
 તેહ મતાથી^૧ના લક્ષણો, અહીં કહ્યાં નિરપેક્ષ. ૨૩

મતાથી^૧ના લક્ષણો

બ્રાહ્મ ત્યાગ પણ જ્ઞાન નહી, તે માને ગુરુ સત્ય,
 અથવા જિનકુળધર્મના, તે ગુરુમાંજ મમત્વ. ૨૪
 જે જે જિનદેહપ્રમાણ ને, સમવસરણાદિ સિદ્ધિ,
 વર્ણન સમજે જિનનું, રોકી રહે નિજ બુદ્ધિ. ૨૫
 પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરુયોગમાં, વતે^૧ દષ્ટિ વિમુખ,
 અસદ્ગુરુને દઢ કરે, નિજમાનાથે^૧ મુખ્ય. ૨૬
 દેવાદિ ગતિ ભંગમાં, જે સમજે શ્રુતજ્ઞાન,
 માને નિજમત વેષમાં, આગ્રહ મુક્તિદાન. ૨૭
 લભું^૧ સ્વરૂપ ન વૃત્તિનું^૧ ગ્રહું^૧ વ્રત અભિમાન,
 ગ્રહે નહીં પરમાર્થને^૧ લેવા લૌકિક માન. ૨૮
 અથવા નિશ્ચયનય, ગ્રહે. માત્ર શબ્દની માંય
 લોપે સદ્વ્યવહારને, સાધન રહિત થાય. ૨૯
 જ્ઞાનદશા પામ્યો નહીં, સાધનદશા ન કાંઈ
 પામે તેનો સંગ જે, તે ખુડે ભવમાંહિ. ૩૦
 એ પણ જીવ મતાર્થમાં, નિજ માનાદિ કાજ
 પામે નહીં પરમાર્થને, અન-અધિકારીમાંજ. ૩૧
 નહીં કષાય ઉપશાંતતા, નહીં અંતર વૈરાગ્ય,
 સરળપણું મધ્યસ્થતા, એ મતાથી^૧ દુર્ભાગ્ય. ૩૨

લક્ષણ કહ્યાં મતાથીનાં મતાર્થ જાવા કાજ
હવે કહું આત્માથીનાં, આત્મ-અર્થ સુખસાજ. ૩૩

આત્માથીનાં લક્ષણો

આત્મજ્ઞાન ત્યાં મુનિપણું, તે સાચા ગુરૂ હોય,
બાકી કુળગુરૂ કલ્પના, આત્માથી નહીં જોય. ૩૪

પ્રત્યક્ષ સદ્ગુરૂ પ્રાપ્તિનો, ગણે પરમ ઉપકાર
ત્રણે યોગ એકત્વથી, વતે આજ્ઞાધાર. ૩૫

એક હોય ત્રણ કાળમાં, પરમર્થનો પંથ,
પ્રેરે તે પરમાર્થને, તે વ્યવહાર સંમત. ૩૬

એમ વિચારી અંતરે, શોધે સદ્ગુરૂયોગ,
કામ એક આત્માર્થનું, બીજે નહીં મનરોગ. ૩૭

કષાયની ઉપશાંતતા, માત્ર મોક્ષ અભિલાષ,
ભવે ખેદ પ્રાણી દયા, ત્યાં આત્માર્થ નિવાસ, ૩૮

દશા ન એવી જ્યાં સુધી, જીવ લહે નહીં જોગ્ય,
મોક્ષમાર્ગ પામે નહીં. મટે ન અંતરરોગ. ૩૯

આવે જ્યાં એવી દશા, સદ્ગુરુબોધ સુહાય,
તે બોધે સુવિચારણા, ત્યાં પ્રગટે સુખદાય. ૪૦

જ્યાં પ્રગટે સુવિચારણા, ત્યાં પ્રગટે નિજજ્ઞાન
જે જ્ઞાને ક્ષય મોહ થઈ, પામે પદ નિર્વાણ. ૪૧

ઉપજે તે વિચારણા, મોક્ષમાર્ગ સમજાય,
ગુરૂશિષ્ય સંવાદથી, ભાણુ પદ પદ આહિ. ૪૨

૫૮ પદનામકથન

‘આત્મા છે તે નિત્ય છે’ છે કર્તા નિજ કર્મ,
 છે ભોક્તા’ વળી ‘મોક્ષ છે,’ મોક્ષ ઉપાય સુધર્મ’ ૪૩
 પદસ્થાનક સંક્ષેપમાં, પદદર્શન પણ તેહ,
 સમજાવવા પરમાર્થને કહ્યો જ્ઞાનીએ એહ. ૪૪

(શંકા-શિષ્ય ઉવાચ)

(શિષ્ય પ્રથમ સ્થાનકની શંકા કરે છે.)

નથી દૃષ્ટિમાં આવતો, નથી જણાતું ૩૫,
 બીજો પણ અનુભવ નહીં, તેથી ન જીવ સ્વરૂપ. ૪૫
 અથવા દેહ જ આત્મા, અથવા ઇન્દ્રિય પ્રાણ,
 મિથ્યા બુદ્ધો માનવો, નહીં શુદ્ધ એંધાણ. ૪૬
 વળી જો આત્મ, હોય તો, જણાય તે નહીં કેમ,
 જણાય જો તે હોય તો. ઘટપટ આદિ જેમ. ૪૭
 માટે છે નહીં આત્મા, મિથ્યા મોક્ષ ઉપાય;
 એ અંતર શંકાતણો સમજાવો સદુપાય. ૪૮

(સમાધાન, સદ્ગુરુ ઉવાચ)

(‘આત્મા’ છે, એમ સદ્ગુરુ સમાધાન કરે છે)

ભાસ્યો, દેહાધ્યાસથી, આત્મા દેહસમાન;
 પણ તે બંને ભિન્ન છે, પ્રગટ લક્ષણે ભાન. ૪૯
 ભાસ્યો દેહાધ્યાસથી, આત્મા દેહસમાન;
 પણ તે બંને ભિન્ન છે, જેમ અસિ ને મ્યાન. ૫૦
 જે દ્રષ્ટા છે દ્રષ્ટિનો જે જાણે છે ૩૫.
 અબાધ્ય અનુભવ જે રહે, તે છે જીવસ્વરૂપ ૫૧

છે ઇન્દ્રિય પ્રત્યેકને, નિજ નિજ વિષયનું જ્ઞાન,	
પાંચ ઇન્દ્રિયના વિષયનું, પણ આત્માને જ્ઞાન.	૫૨
દેહ ન જાણે તેહને, જાણે ન ઇન્દ્રિય પ્રાણ;	
આત્માની સત્તા, વડે, તેહ પ્રવર્તે જાણ.	૫૩
સર્વ અવસ્થાને વિષે, ન્યારે સદા જણાય;	
પ્રગટરૂપ નૈતન્યમય, એ એવાણે સદાય.	૫૪
ઘટપટ આદિ જાણ તું; તેથી તેને માન;	
જાણનાર ને માને નહીં, કહિયે કેવું જ્ઞાન ?	૫૫
પરમ બુદ્ધિ કૃષ દેહમાં સ્થૂળ દેહ મતિ અલ્પ;	
દેહ હોય જો આત્મા, ઘટે ન આમ વિકલ્પ.	૫૬
જડચેતન તો ભિન્ન છે, કેવળ પ્રગટ સ્વભાવ;	
એકપાણું પામે નહીં, ત્રણે કાળ દ્રવ્યભાવ.	૫૭
આત્માની શંકા કરે, આત્મા પોતે આપ;	
શંકાનો કરનાર તે, અચરજ એહ અમાપ.	૫૮

(શંકા-શિષ્ય ઉવાચ)

(‘આત્મા નિત્ય નથી.’ એમ શિષ્ય કહે છે.)

આત્માના અસ્તિત્વના, આપે કહ્યા પ્રકાર;	
સંભવ તેનો થાય છે, અંતર કરે વિચાર.	૫૯
બીજી શંકા થાય ત્યાં, આત્મા નહીં અવિનાશ;	
દેહયોગથી ઉપજે, દેહ વિયોગ નાશ.	૬૦
અથવા વસ્તુ ક્ષણિક છે, ક્ષણે ક્ષણે પલટાય.	
એ અનુભવથી પણ નહીં, આત્મા નિત્ય જણાય.	૬૧

(સમાધાન સદ્ગુરુ ઉવાચ)

(આત્મા નિત્ય છે, એમ સમાધાન કરે છે)

- દેહ માત્ર સંયોગ છે, વળી જડ રૂપી દૃશ્ય
ચેતનનાં ઉત્પત્તિ, લય કોના અનુભવ વશ્ય. ૬૨
- જેના અનુભવ વશ એ, ઉત્પન્ન-લયનું જ્ઞાન.
તે તેથી બ્રહ્મ વિના, થાય ન કેમ ભાન. ૬૩
- જે સંયોગો દેખિયે, તે તે અનુભવ દૃશ્ય,
ઉપજે નહીં સંયોગથી, આત્મા નિત્ય પ્રત્યક્ષ. ૬૪
- જડથી ચેતન ઉપજે, ચેતનથી જડ થાય.
એવો અનુભવ કોઈ ને, ક્યારે કદી નવ થાય. ૬૫
- કોઈ સંયોગથી નહીં, જેની ઉત્પત્તિ થાય,
નાશ ન તેને! કોઈમાં, તેથી 'નિત્ય' સદાય. ૬૬
- કોધાદિ તારતમ્યતા, સર્પાદિકની માંય,
પૂર્વ જન્મસંસ્કાર તે, જીવનિત્યતા ત્યાંય. ૬૭
- આત્મા દ્રવ્યે નિત્ય છે, પર્યાયે પલટાય;
આળાદિ વય ત્રણનું, જ્ઞાન એકને થાય. ૬૮
- અથવા જ્ઞાન ક્ષણિકનું, જે જાણી વદનાર,
વદનારો તે ક્ષણિક નહીં, કર અનુભવ નિર્ધાર. ૬૯
- ક્યારે કોઈ વસ્તુનો, કેવળ હોય ન નાશ
ચેતન પામે નાશ તો, કેમાં લજે તપાસ. ૭૦

(શંકા-શિષ્ય ઉવાચ)

(આત્મા કર્મનો, કર્તા નથી, એમ શિષ્ય કહે છે)

- કર્તા જીવ ન કર્મનો, કર્મ જ કર્તા કર્મ,
અથવા સહજ સ્વભાવ, કાં કર્મ જીવનો ધર્મ. ૭૧

આત્મા સદા અસંગ ને, કરે પ્રકૃતિ બંધ,
અથવા ઈશ્વર પ્રેરણા, તેથી જીવ અબંધ. ૭૨
માટે મોક્ષ ઉપાયનો, કોઈ ન હેતુ જણાય.
કર્મ તાણું કર્તાપણું, કાં નહીં કાં નહીં જાય ! ૭૩

(સમાધાન સદ્ગુરુ ઉવાચ)

(કર્મનું કર્તાપણું આત્માને જે પ્રકારે છે તે પ્રકારે
સદ્ગુરુ સમાધાન કરે છે
હોય ન ચેતન પ્રેરણા, કોણ ગ્રહે તે કર્મ
જડસ્વભાવ નહીં પ્રેરણા, જીવો વિચારી ધર્મ. ૭૪
જો ચેતન કરતું નથી, થતાં નથી તો કર્મ,
તેથી સહજ સ્વભાવ નહીં, તેમજ નહીં, જીવ ધર્મ. ૭૫
કેવળ હોત અસંગ જો, ભાસત તને ન કેમ ?
અસંગ છે પરમાર્થથી. પણ નિજ ભાને તેમ. ૭૬
કર્તા ઈશ્વર કો નહી, ઈશ્વર શુદ્ધ સ્વભાવ,
અથવા પ્રેરક ગણીએ, ઈશ્વર દોષ પ્રભાવ. ૭૭
ચેતન જો નિજ ભાનમાં, કર્તા કર્મ સ્વભાવ,
વતે નહીં નિજ ભાવમાં કર્તા કર્મ પ્રભાવ. ૭૮

(શંકા, શિષ્ય ઉવાચ)

(તે કર્મનું લોકતાપણું જીવને નહીં હોય,
એમ શિષ્ય કહે છે.)

જીવ કર્મ કર્તા કહો પણ લોકતા નહીં સોય,
શું સમજે જડ કર્મ કે, કળ પરિણામી હોય ? ૭૯

ફળદાતા ઇશ્વર ગણ્યે, લોકતાપણું સધાય,
એણ કહે ઇશ્વરતાણું, ઇશ્વરપણું જ જાય ૮૦
ઇશ્વરસિદ્ધ થયા વિના, જગત નિયમ નહીં કોય,
પછી શુભાશુભ કર્મનાં, લોગ્યસ્થાન નહીં હોય. ૮૧

(સમાધાન સદ્ગુરૂ ઉવાચ)

(જીવને પોતાના કરેલાં કર્મનું લોકતાપણું છે,
એમ સદ્ગુરૂ સમાધાન કરે છે.)

ભાવકર્મ નિજ કલ્પના, માટે ચેતનરૂપ,
જીવ વીર્યની સ્ફુરણા, ગ્રહણ કરે જડધૂપ. ૮૨
ઝેર, સુધા સમજે નહીં, જીવ ખાય ફળ થાય,
એમ શુભાશુભ કર્મનું, લોકતાપણું જણાય. ૮૩
એક રાંક ને એક નૃપ, એ આદિ જે લેદ,
કારણ વિના ન કાર્ય તે, એજ શુભાશુભ વેદ. ૮૪

ફળદાતા ઇશ્વરતાણી એમાં નથી જરૂર,
કર્મ સ્વભાવે પરિણમે થાય લોગથી દૂર. ૮૫
તે તે લોગ્ય વિશેષતા, સ્થાનક દ્રવ્ય સ્વભાવ,
ગહન વાત છે, શિષ્ય આ, કહી સંક્ષેપે સાવ. ૮૬

(શંકા, શિષ્ય ઉવાચ)

(જીવનો તે કર્મથી મોક્ષ નથી, એમ શિષ્ય કહે છે;)
કર્તા લોકતા જીવ હો, પણ તેનો નહીં મોક્ષ;
વીત્યો કાળ અનંત પણ, વર્તમાન છે દોષ. ૮૭

શુભ કરે કળ ભોગવે, દેવાદિ ગતિમાંય,
અશુભ કરે નરકાદિ કળ, કર્મરહિત ન કયાંય. ૮૮

(સન્માધાન સદગુરુ ઉવાચ)

(તે કર્મથી જીવનો મોક્ષ થઈ શકે છે.

એણે સમાધાન કરે છે.)

જેમ શુભાશુભ કર્મપદ્મ જાણ્યાં સકળ પ્રમાણ,
તેમ નિવૃત્તિ સકળતા, માટે મોક્ષ પ્રમાણ. ૮૯
વિત્યો કાળ અનંત તે, કર્મ શુભાશુભ લાવ,
તેહ શુભાશુભ છેદતાં, ઉપજે મોક્ષ સ્વભાવ. ૯૦
દેહાદિ સંયોગનો, આત્યંતિક વિયોગ,
સિદ્ધ મોક્ષ શાસ્ત્રવતપદે, નિજ અનંત સુખભોગ. ૯૧

(મોક્ષ-શિષ્ય ઉવાચ)

(મોક્ષનો ઉપાય નથી એમ શિષ્ય કહે છે :)

હોય કદાપિ મોક્ષપદ, નહોં અવિરોધ ઉપાય;
કર્મો કાળ અનંતનાં, સાથી છેવાં જાય ? ૯૨
અથવા મત દર્શન ઘણા, કહે ઉપાય અનેક,
તેમાં મત સાચો કયો ? બને ન એક વિવેક. ૯૩
કઈ જાતિમાં મોક્ષ છે, કયા વેષમાં મોક્ષ ?
એનો નિશ્ચય ના બને, ઘણા ભેદ એ દોષ. ૯૪
તેથી એમ જણાય છે, મળે ન મોક્ષ ઉપાય;
જીવાદિ જાણ્યા તણો, શો ઉપકાર જ થાય ? ૯૫

પાંચે ઉત્તરથી થયું, સમાધાન સર્વાંગ.
સમન્નું મોક્ષ ઉપાય તો, ઉદય ઉદય સદ્ભાવ્ય. ૯૬

(સમાધાન: સદ્ગુરુ ઉવાચ)

પાંચે ઉત્તરની થઈ, આત્મા વિષે, પ્રતીત
થાશે મોક્ષોપાયની; સહજ પ્રતીત એ રીત. ૯૭
કર્મભાવ અજ્ઞાન સમ, મોક્ષભાવ નિજવાસ,
અંધકાર અજ્ઞાન સમ નાશે જ્ઞાનપ્રકાશ. ૯૮
જે જે કારણ બંધના; તેહ બંધનો પંથ
તે કારણ છેદક દશા; મોક્ષપંથ ભવ અંત. ૯૯
રાગ દ્વેષ અજ્ઞાન એ, મુખ્ય કર્મની શ્રંથ;
થાય નિવૃત્તિ જેહથી; તે જ મોક્ષનો પંથ. ૧૦૦
આત્મા સત્ ચૈતન્યમય; સર્વાભાસરહિત;
જેથી કેવળ પામિયે, મોક્ષપંથ તે રીત. ૧૦૧
કર્મ અનંત પ્રકારના, તેમાં મુખ્યે આઠ,
તેમાં મુખ્ય મોહનીય: હણાય તે કહું પાઠ. ૧૦૨
કર્મ મોહનીય ભેદ બે, દર્શન ચારિત્ર નામ,
હણે બોધ વીતરાગતા, અચૂક ઉપાય આમ. ૧૦૩
કર્મબંધ ક્રોધાદિથી, હણે ક્ષમાદિક તેહ,
પ્રત્યક્ષ અનુભવ સર્વને, એમાં શો સંદેહ ? ૧૦૪
છોડી મત દર્શન તણો, આગ્રહ તેમ વિકલ્પ,
કહ્યો માર્ગ આ સાધશે, જન્મ તેહના અલ્પ. ૧૦૫

પટ પદના પદ પ્રશ્નતે, પૂછ્યા કરી વિચાર;
 તે પદની સર્વાંગતા, મોક્ષ માર્ગ નિરધાર. ૧૦૬
 જાતિ વેષનો ભેદ નહીં; કહ્યા માર્ગ જો હોય,
 સાધે તે મુક્તિ લહે, એમાં ભેદ ન કોય. ૧૦૭
 કષાયની હિપશાંતતા, માત્ર મોક્ષ અભિલાષ,
 ભવે જેદ અંતર દયા, તે કહિયે જિજ્ઞાસ. ૧૦૮
 તે જિજ્ઞાસુ જીવને, થાય સદ્ગુરૂ મોધ,
 તો પામે સમકિતને, વતે અંતર શોધ. ૧૦૯
 મતદર્શન આગ્રહ તણ, વતે સદ્ગુરૂલક્ષ,
 લહે શુદ્ધ સમકિત તે, જેમાં ભેદ ન પક્ષ. ૧૧૦
 વતે નિજસ્વભાવનો, અનુભવ લક્ષ પ્રતીત,
 વૃત્તિ વહે નિજભાવમાં, પરમાર્થે સમકિત. ૧૧૧
 વર્તમાન સમકિત થઈ, ટાળે મિથ્યાભાસ;
 ઉદય થાય ચારિત્રનો, વીતરાગપદવાસ. ૧૧૨
 કેવળ નિજસ્વભાવનું, અખંડ વતે જ્ઞાન
 કહિયે કેવળ જ્ઞાન તે, દેહ છતાં નિર્વાણ. ૧૧૩
 કોટી વર્ષનું સ્વપ્ન પણ, જાગૃત થતાં સમાય;
 તેમ વિભાવ, અનાદિનો, જ્ઞાન થતાં દૂર થાય. ૧૧૪
 છુટે દેહાધ્યાસ તો, નહીં કર્તા તું કર્મ,
 નહીં ભોક્તા તું ભોક્તો, એજ ધર્મનો મર્મ. ૧૧૫
 એજ ધર્મથી મોક્ષ છે, તું છો મોક્ષ સ્વરૂપ,
 અનંત દર્શન જ્ઞાન તું, અવ્યાયાધ સ્વરૂપ. ૧૧૬

શુદ્ધ બુદ્ધ, ચૈતન્ય ધન; સ્વયં જ્યેષ્ઠિ સુખધામ,
ખીજી કહીએ કેટલું ? કર વિચાર તો પામ. ૧૧૭
નિશ્ચય સર્વે જ્ઞાનીનો; આવી અત્ર સમાય
ધરી મૌનતા એમ કહી; સહજ સમાધિમાં. ૧૧૮

(શિષ્ય બોધ બીજ પ્રાપ્તિકથન)

સદ્ગુરના ઉપદેશથી, આબ્યું અપૂર્વ ભાન,
નિજપદ નિજમાહી લહ્યું, દૂર થયું અજ્ઞાન. ૧૧૯
ભાસ્યું નિજસ્વરૂપ તે શુદ્ધ ચેતનારૂપ,
અજર, અમર, અવિનાશીને, દેહાતીત સ્વરૂપ. ૧૨૦
કર્તા-લોકતા કર્મનો, વિલાગ વતે જ્યાંય;
વૃત્તિ વહિ નિજભાવમાં, થયો એ-કર્તા ત્યાં. ૧૨૧
અથવા નિજપરિણામ જે શુદ્ધ ચેતનારૂપ,
કર્તા-લોકતા તેહનો; નિર્વિકલ્પ સ્વરૂપ. ૧૨૨
મોક્ષ કહ્યો નિજશુદ્ધતા, તે પામે તે પંથ;
સમજાવ્યો સંક્ષેપમાં, સફળ માર્ગ નિગ્રંથ. ૧૨૩
અહો ! અહો ! શ્રી સદ્ગુર, કર્ણપ્રસિંધુ અપાર;
આ પામર પર પ્રભુ કર્યો, અહો ! અહો ઉપકાર. ૧૨૪
શું પ્રભુઅસંબુકને ધર ? આત્માથી સૌ હીન,
તે તો પ્રભુએ આપીએ; વતું અસંબાધીન. ૧૨૫
આ દેહાદિ આજથી; વતે પ્રભુ આધીન;
દાસ, દાસ હું દાસ છું. તેહ પ્રભુનો દીન. ૧૨૬

પટ સ્થાનક સમજવીને, ભિન્ન બતાવ્યો આપ,
મ્યાન થકી તરવારવત્, એ ઉપકાર અમાપ. ૧૨૭

ઉપસંહાર

દર્શન પટે સમાય છે, આ પટ સ્થાનક માંહિ.
વિચારતાં વિસ્તારથી, સંશય રહે ન કાંઈ. ૧૨૮
આત્મજ્ઞાંતિ સમરોગ નહીં, સદ્ગુરૂ વૈધ સુગુણ,
ગુરૂ આજ્ઞા સમ પથ્ય નહીં, ઔષધ વિચાર. ૧૨૯
જો ઇચ્છો પરમાર્થ તો, કરો સત્ય પુરુષાર્થ,
ભવસ્થિતિ આદિ નામ લઈ, છેદો નહીં આત્માર્થ. ૧૩૦
નિશ્ચય વાણી સાંભળી, સાધન તજવાં નોય.
નિશ્ચય રાખી લક્ષમાં, સાધન કરવા સોય. ૧૩૧
નય નિશ્ચય એકાંતથી, આમાં નથી કહેલ,
એકાંતે વ્યવહાર નહીં, બન્ને સાથ રહેલ. ૧૩૨
ગચ્છ મતની જે કલ્પના, તે નહી સદ્વ્યવહાર
ભાન નહીં નિજરૂપનું, તે નિશ્ચય નહીં સાર. ૧૩૩
આગળ જ્ઞાની થઈ ગયા, વર્તમાનમાં હોય,
થાશે કાળ ભવિષ્યમાં માર્ગભેદ નહીં કોઈ. ૧૩૪
સર્વજીવ છે સિદ્ધસમ, જે સમજે તે થાય,
સદ્ગુરૂઆજ્ઞા નિજદશા, નિનિત્ત કારણ માંય. ૧૩૫
ઉપાદાનનું નામ લઈ એ જે તજે નિમિત્ત,
પામે નહીં સિદ્ધત્વને, રહે જ્ઞાંતિમાં સ્થિત. ૧૩૬
મુખથી જ્ઞાન કથે અને, અંતર છૂટ્યો ન મોહ,
તે પામર પ્રાણુ કરે, માત્ર જ્ઞાનીનો દ્રોહ. ૧૩૭

દયા શાંતિ, સમતા ક્ષમા, સત્ય ત્યાગ ગૌરામ્ય;
 હોય મુમુક્ષવટ વિષે, એહ સદાય સુખગ્ય. ૧૩૮
 મોહભાવ ક્ષય હોય જ્યાં, અથવા હોય પ્રશાંત.
 તે કહીએ જ્ઞાનીદશા, બાકી કહીએ બ્રાંત. ૧૩૯
 સકળ જગત તે એંઠવત્, અથવા સ્વપ્ન સમાન,
 તે કહીએ જ્ઞાનીદશા, બાકી વાચા જ્ઞાન. ૧૪૦
 સ્થાનક પાંચ વિચારીને, છકે વતે* જેહ.
 પામે સ્થાનક પાંચમું, એમાં નહીં સંદેહ. ૧૪૧
 દેહ છતાં જેની દશા, વતે* દેહાતીત.
 તે જ્ઞાનીનાં ચરણમાં, વંદન હો અગણિત. ૧૪૨

‘અપૂર્વ અવસર’નું અમર કાવ્ય

અપૂર્વ અવસર એવો કયારે આવશે ?
 કયારે થકશું બાહ્યાંતર નિર્ઘંથ જો ?
 સર્વ સંબંધનું બંધન તીક્ષ્ણ છેદીને,
 વિચરશું કવ મહત્પુરુષે પંથ જો ? અપૂર્વ. ૧
 સર્વ ભાવથી ઔદાસિન્ય વૃત્તિ કરી.
 માત્ર દેહ તે સંયમ હેતુ હોય જો !
 અન્ય કારણે અન્ય કશું કદપે નહીં !
 દેહે પણ ક્રિયિત મૂર્છા નવ જોય જો. અપૂર્વ. ૨
 દર્શનમોહ વ્યતીત થઈ ઉપજ્યો બોધ જે.
 દેહભિન્ન કેવળ ચૈતન્યનું જ્ઞાન જો;
 તેથી પ્રક્ષીણ ચારિત્રમોહ વિલોકીયે,
 વતે* એવું શુદ્ધ સ્વરૂપનું ધ્યાન જો. અપૂર્વ ૩

આત્મસ્થિરતા ત્રણ સંક્ષિપ્ત યોગની,
મુખ્યપણે તો વતે^૧ દેહપર્યંત જો,
ઘોર પરિવહ કે ઉપસર્ગ^૨ ભયે કરી,
આવી શકે નહીં તે સ્થિરતાનો અંત જો. અપૂર્વ. ૪

સંયમના હેતુથી યોગ પ્રવર્તના,
સ્વરૂપલક્ષે જિનઆજ્ઞા આધીન જો,
તે પણ ક્ષણ ક્ષણ ઘટતી જતી સ્થિતિમાં.
અંતે થાયે નિજસ્વરૂપમાં લીન જો. અપૂર્વ. ૫

પંચ વિષયમાં રાગદ્વેષ વિરહિતતા,
પંચ પ્રમાદે ન મળે મનનો ક્ષોભ જો,
દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર ને કાળ ભાવ પ્રતિબંધ વણ,
વિચરવું ઉદયાધીન પણ વિતલોભ જો. અપૂર્વ. ૬

ક્રોધ પ્રત્યે તો વતે^૧ ક્રોધસ્વભાવતા,
માન પ્રત્યે તો હીનપણાનું માન જો,
માયા પ્રત્યે માયા સાક્ષી ભાવની,
લોભ પ્રત્યે નહીં લોભ સમાન જો. અપૂર્વ. ૭

બહુ ઉપસર્ગકર્તા પ્રત્યે પણ ક્રોધ નહીં,
વંદે ચક્રી તથાપિ ન મળે માન જો,
દેહ જાય પણ માયા થાય ન રોમમાં,
લોભ નહીં છો પ્રબળ સિદ્ધિ નિદાન જો. અપૂર્વ. ૮

નમ્રભાવ મુંડભાવ સહ અસ્માનતા,
અદંતધોવન આદિ પરમ પ્રસિદ્ધ જો,

કેશ, રોમ, નખ કે, અંગે શૃંગાર નહીં,
દ્રવ્યભાવ સંયમમય નિર્ઘ્રથ સિદ્ધ જો. અપૂર્વ. ૯

શત્રુ મિત્ર પ્રત્યે વતે સમદર્શિતા,
માન અમાને વતે તે જ સ્વભાવ જો,
જીવિત કે મરણ નહીં ન્યૂનાધિકતા,
ભવ મોક્ષે પણ શુદ્ધ વતે સમભાવ જો. અપૂર્વ. ૧૦

એકાકી વિચરતો વળી સ્મશાનમાં,
વળી પર્વતમાં વાઘ સિંહ સંયોગ જો,
અડોલ આસન ને મનમાં નહીં ક્ષોભતા,
પરમ મિત્રનો જાણે પામ્યા યોગ જો. અપૂર્વ. ૧૧

ઘોર તપશ્ચર્યામાં પણ મનને તાપ નહીં,
સરસ અન્ને નહીં મનને પ્રસન્ન ભાવ જો,
રજકણ કે રિદ્ધિ વૈમાનિક દેવની,
સર્વ માન્યા પુદ્ગલ એક સ્વભાવ જો. અપૂર્વ. ૧૨

એમ પરાજય કરીને ચારિત્રમોહનો,
આવું ત્યાં જ્યાં કરણ અપૂર્વ ભાવ જો,
શ્રેણી ક્ષપકતાણી કરીને આરૂઢતા,
અનન્ય ચિંતન અતિશય શુદ્ધ સ્વભાવ જો. અપૂર્વ. ૧૩

મોહ સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર તરી કરી,
સ્થિતિ ત્યાં જ્યાં ક્ષીણમોહ શુણ્યસ્થાન જો.
અંત સમય ત્યાં પૂર્ણ સ્વરૂપ વીતરાગ થઈ,
પ્રગટાવું નિજ કેવળજ્ઞાન નિધાન જો. અપૂર્વ. ૧૪

ચાર કર્મ ધનઘાતી તે વ્યવચ્છેદ જ્યાં,
ભવનાં બીજતણે આત્યંતિક નાશ જો,
સર્વ ભાવ જ્ઞાતા દૃષ્ટા સહ શુદ્ધતા,
કૃતકૃત્ય પ્રભુ વીર્ય અનંત પ્રકાશ જો. અપૂર્વ. ૧૫

વેદનીયાદિ ચાર કર્મ વતે જહાં,
બળી સીંદરીવત્ આકૃતિ માત્ર જો,
તે દેહાયુષ આધીન જેની સ્થિતિ છે,
આયુષ પૂર્ણ, મટિયે દૈહિક અબંધ જો. અપૂર્વ. ૧૬

મન-વચન-કાયા ને-કર્મની વર્ગણા,
છૂટે જહાં સકલ પુદ્ગલ સંબંધ જો,
એવું અયોગી ગુણસ્થાનક ત્યાં વર્તતું,
મહાભાગ્ય સુખદાયક પૂર્ણ અબંધ જો. અપૂર્વ. ૧૭

એક પરમાણુ માત્રની મળે ન સ્પર્શતા,
પૂર્ણ કલંકરહિત અડોલ સ્વરૂપ જો,
શુદ્ધ નિરંજન ચૈતન્યમૂર્તિ અનન્યમય,
અગુરુલઘુ. અમૂર્ત સહજપદરૂપ જો. અપૂર્વ. ૧૮

પૂર્વ પ્રયોગાદિ કારણના યોગથી,
ઉર્ધ્વગમન સિદ્ધાલય પ્રાપ્ત સુસ્થિત જો,
સાદિ અનંત અનંત સમાધિ સુખમાં,
અનંત દર્શન, જ્ઞાન અનંત સહિત જો, અપૂર્વ. ૧૯

જે પદ શ્રી સર્વજ્ઞે દીકું જ્ઞાનમાં,
કહી શક્યા નહીં પણ તે શ્રી ભગવાન જો.

તેહ સ્વરૂપને અન્ય વાણી તે શું કહે ?
 અનુભવ ગોચર માત્ર રહ્યું તે જ્ઞાન જો. અપૂર્વ ૨૦
 એહ પરમપદ પ્રાપ્તિનું ધ્યુનું ધ્યાન મેં,
 ગજા વગરને હાલ મનોરથરૂપ જો;
 તો પણ નિશ્ચય રાજ્યંદ્ર મનને રહ્યો,
 પ્રભુ આજ્ઞાએ થાશું તે જ સ્વરૂપ જો. અપૂર્વ. ૨૧
 —શ્રીમદ્ રાજ્યંદ્ર વવાણિયા સં. ૧૮૫૩

જડ ચેતન સ્વભાવ

(જડથી લિન્ન ચૈતન્યાત્મક સ્વભાવના પ્રગટ અનુભવરૂપ)
 જડ ભાવે જડ પરિણમે, ચેતન ચેતન ભાવ
 કોઈ કોઈ પલટે નહીં. છોડી આપ સ્વભાવ. ૧
 જડ તે જડ ત્રણ કાળમાં, ચેતન ચેતન તમ,
 પ્રગટ અનુભવરૂપ છે. સંશય તેમાં કેમ ? ૨
 જો જડ છે ત્રણ કાળમાં, ચેતન ચેતન હોય.
 બંધ મોક્ષ તો નહિ ઘટે, નિવૃત્તિ પ્રવૃત્તિ ન કેલ્ય ૩
 બંધ મોક્ષ સંયોગથી, જ્યાં લગી આત્મ અભાન
 પણ નહિ ત્યાગ સ્વભાવને, ભાષે જિન લગવાન. ૪
 વતે બંધ પ્રસંગમાં, તે નિજ પદ અજ્ઞાન.
 પણ જડતા નહિ આત્મને; એ સિદ્ધાંત પ્રમાણ. ૫

થહે અરૂપી રૂપીને, એ અચરજની વાત,
 જીવ બંધન બાણે નહીં, કેવો જિન સિદ્ધાંત. ૬
 પ્રથમ દેહ દષ્ટિ હતી, તેથી ભાસ્યો દેહ.
 હવે દષ્ટિ થઈ આત્મમાં ગયો દેહથી નેહ. ૭
 જહ ચેતન સંયોગ આ ખાણ અનાદિ અનંત,
 કોઈ ન કર્તા તેહનો ભાષે જિન ભગવંત. ૮
 મૂળ દ્રવ્ય ઉત્પન્ન નહીં નાશ પણ તેમ,
 અનુભવથી તે સિદ્ધ છે ભાષે જિનવર એમ. ૯
 હોય તેહનો નાશ નહિ, નહીં તેહ નહિ હોય,
 એક સમય તે સૌ સમય, ભેદ અવસ્થા જોય. ૧૦
 પરમ પુરુષ પ્રભુ સદ્ગુરૂ, પરમ જ્ઞાન સુખધામ,
 જેણે આપ્યું જ્ઞાન નિજ તેને સદા પ્રણામ. ૧૧

—શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

શ્રી સદ્ગુરુ ભક્તિ રહસ્ય દોહરો

હે પ્રભુ ! હે પ્રભુ ! શું કહું, દીનાનાથ દયાળ,
 હું તો દોષ અનંતનો, ભાજન છું કરૂણાળ. ૧
 શુદ્ધ ભાવ મુજમાં નથી, નથી સર્વ તુજ રૂપ;
 નથી લઘુતા કે દીનતા, શું કહું પરમ સ્વરૂપ. ૨
 નથી આજ્ઞા ગુરૂદેવની, અચળ કરી ઉશમાંહી,
 આપ તણો વિશ્વાસ દઢ, ને પરમાદર નાહી. ૩
 જોગ નથી સત્સંગનો, નથી સત્સેવા જોગ
 કેવળ અર્પણતા નથી, નથી આશ્રય અનુયોગ. ૪

હું પામર શું કરી શકું, એવો નથી વિવેક,
 ચરણ શરણ ધીરજ નથી, મરણ સુધીની છેક. ૫
 અચિંત્ય તુજ મહાત્મ્યનો, નથી પ્રકુલિત ભાવ,
 અંશ ન એકે સ્નેહનો, ન મળે પરમ પ્રભાવ. ૬
 અચળરૂપ આસક્તિ નહીં, નહીં વિરહનો તાપ.
 કથા અલભ્ય તુજ પ્રેમની, નહીં તેનો પરિતાપ- ૭
 ભક્તિમાર્ગ પ્રવેશ નહીં, ભજન દઢ ભાન;
 સમજ નહીં નિજધર્મની, નહીં શુદ્ધ દેશે સ્થાન. ૮
 કાળ દોષ કળીથી થયો, નહીં મર્યાદા ધર્મ;
 તોયે નહીં વ્યાકુળતા જુઓ પ્રભુ મુજ ધર્મ ૯
 સેવાને પ્રતિકુળ જે, તે બંધન નથી ત્યાગ;
 દેહેન્દ્રિય માને નહીં, કરે બાહ્ય પર રાગ ૧૦
 તુજ વિયોગ સ્ફુરતો નથી, વચન નયન યમ નાંહી
 નહીં ઉદ્દાસ અન્નભક્તિથી, તેમ ગૃહાદિક માંહી ૧૧
 અહં ભાવથી રહિત નહિ, સ્વધર્મસંયમ નાંહી,
 નથી નિવૃત્તિ નિર્મળપણે, અન્ય ધર્મની કાંઈ ૧૨
 એમ અનંત પ્રકારથી. સાધન રહિત હુંય,
 નહીં એક સદ્ગુણ પણ, મુખ બતાવું શુંય ૧૩
 કેવળ કરૂણામૂર્તિ છે, દીનબંધુ દીનનાનાથ
 પાપી પરમ અનાથ છું, ગ્રહો પ્રભુજી હાથ. ૧૪
 અનંતકાળથી આથક્યો. વિના ભાન ભગવાન;
 સેવ્યા નહીં ગુરૂસંતને, મૂક્યું નહીં અભિમાન ૧૫

સંત ચરણ આશ્રય વિના, સાધન કર્યા અનેક;
 પાર ન તેથી પામિયો, ઉગ્યો ન અંશ વિવેક ૧૬
 સહુ સાધન બંધન થયાં, રહ્યો ન કોઈ ઉપાય,
 સત્ સાધન સમજ્યો નહીં, ત્યાં બંધન શુ જાય ૧૭
 પ્રભુ પ્રભુ લય લાગી નહીં, પડ્યો ન સદ્ગુરુ પાય
 દીઠા નહીં નિજ દોષ તો, તરીએ કોણ ઉપાય ? ૧૮
 અધમાધમ અધિકો, પતિત સકળ જગતમાં હુંય;
 એ નિશ્ચય આવ્યા વિના, સાધન કરશે શુંય ? ૧૯
 પડી પડી તુજ પદ પંકજે, ફરી ફરી માંગું એજ
 સદ્ગુરુ સંત સ્વરૂપ તુજ, એ દઢતા કરી દેજ. ૨૦

અમૂલ્ય તત્ત્વ વિચાર

(હરિગીત છંદ)

બહુ પુણ્યકેરા પુંજથી, શુભ દેહ માનવનો મળ્યો,
 તોયે અરે ભવચક્રનો, આંટો નહિ એકે ટળ્યો,
 સુખ પ્રાપ્ત કરતાં સુખ ટળે છે, લેશ એ લક્ષે લહો,
 ક્ષણ ક્ષણ ભયંકર ભાવ મરણે, કાં અહો રાચી રહો ?
 લક્ષ્મી અને અધિકાર વધતાં, શું વધ્યું તે તો કહો,
 શું કુટુંબ કે પરિવારથી વધવા પાણું એ નય ગ્રહો.
 વધવાપણું સંસારનું નરદેહને હારી જવો,

એનો વિચાર નહિ અહોહો ! એક પણ તમને હવે
 નિર્દોષ સુખ, નિર્દોષ આનંદ, દ્યો ગમે ત્યાંથી મળે,
 એ દિવ્ય શક્તિમાન, જેથી જંજીરથી નીકળે,
 પર વસ્તુમાં નહિં મુઝવે, એની દયા મુજને રહી,
 એ ત્યાગવા સિદ્ધાંત કે પશ્ચાત દુઃખ તે સુખ નહિ.
 હું કોણ છું ? ક્યાંથી થયો ? શું સ્વરૂપ છે માફ ખરું ?
 એના સંબંધે વળગણા છે ? રાખું કે એ પરિહરું ?
 એના વિચાર વિવેક પૂર્વક, શાંત ભાવે જો કર્યાં,
 તો સર્વ આત્મિક જ્ઞાનનાં સિદ્ધાંત તરવો અનુભવ્યા,
 તે પ્રાપ્ત કરવા વચન કોનું, સત્ય કેવળ માનવું ?
 નિર્દોષ નરનું કથન માનો, તેહ જેણે અનુભવ્યું,
 રે 'આત્મ તારો !; આત્મ તારો'; શીઘ્ર એને ઓળખો
 સર્વાત્મમાં સમદૃષ્ટિ દો, મમ વચનને હૃદયે લખો.

પંચપરમેષ્ઠિ-વંદણા (ખામણાના સવૈયા)

॥ શ્રી અરિહંત ભગવંતને ॥

(સવૈયા)

નમું શ્રી અરિહંત કરમકો કીયો અંત,
હુંવા સો કેવળવંત, કરુણા ભંડારી હૈ,
અતિશય ચોત્તીસ ધાર, પેંતીસ વાણી ઉચ્ચાર
સમજાવે નરનાર, પર ઉપકારી હૈ
શરીર સુંદર આકાર; સૂરજસો ઝલકાર,
ગુણ હૈ અનંતસાર, દોષ પરીહારી હૈ.
કહેત હૈ ત્રિલોકરીખ, મન વચન કાય કરી,
લખી લખી વારંવાર, વંદણા હુમારી હૈ. ૧

શ્રી સિદ્ધ ભગવન્તને

સકળ કરમ ટાળ વશ કર લીયો કાળ,
મુગતી મેં રહ્યા માલ આતમાકો તારી હૈ.
દેખત સકલ ભાવ, હુવા, હૈ જગતરાવ,
સદા હિ ક્ષાયક ભાવ, ભયે અવિકારી હૈ,
અચળ અટલ રૂપ, આવે નહિ ભવ દૂપ,
અનુપ સરૂપ ઉપ, એસે સિદ્ધ ધારી હૈ.
કહત હૈ ત્રિલોકરીખ બતાવો એ વાસ પ્રભુ,
સદાહી ઉગતે સૂર, વંદણા હુમારી હૈ.

શ્રી કેવળી ભગવંતને

ઘાતિ કર્મક્ષય ક્રિયા મુક્તિ કામિ નાથ (તુમ)
હુવા આપ કેવળવંત, કરૂણા ભંડારી હૈ.
સમદષ્ટિ સમભાવ, આત્મવત્ સર્વ જીવ,
વિદેહી વિરાટરૂપે, આત્મભાવે સ્થિત હૈ.
જ્ઞાન-દર્શન-તપ-તેજ આવિર્ભાવ આપમેં,
દોષમુક્ત નાથ તુમ પર ઉપકારી હૈ.
ચિંતામણી રૂપ વિભુ મન-વચ-કાય કરી,
લળી લળી વારંવાર વંદણા હમારી હૈ

શ્રી આચાર્યજીને

ગુણ હૈ છત્તીશ પુર ધરત ધરમ ઉર
મારત કરમ કુર સુમતિ વિચારી હૈ
શુદ્ધ સો આચાર્યવંત સુંદર હૈ રૂપકંત.
ભણીયા સર્વ સિદ્ધાંત વાંચણી સુખ્યારી હૈ,
અધિક મધુર વેણુ કોઈ નહિ લોપે કેણુ,
સકલ જીવોંકા મેણુ કીર્તિ અપારી હૈ.
કહેત હૈ ત્રિલોકરીખ હિતકારી દેત શિખ,
ઐસે આચારજ તાકુ વંદણા હમારી હૈ.

શ્રી ઉપાધ્યાયજીને

પઠત આગીયારે અંગ કર્મસું કરે જંગ,
પાખંડીકો માનભંગ કરણુ હુશીયારી હૈ,
ચઉદે પુરવધાર જાણત આગમ સાર,

ભાવિયો કે સુખકાર બ્રમણા નિવારી હૈ.
પઠાવે ભાવિક જન સ્થિર કરી દેત મન,
તપ કરી તાવે તન મમતા નિવારી હૈ.
કહેત હૈ ત્રિલોકખરીખ જ્ઞાન ભાનુ પરતિખ,
એસે ઉપાધ્યાય તાકુ વંદણા હમારી હૈ.

શ્રી સાધુજને

આદરી સંજમ ભાર કરણી કરે અપાર,
સુમતિ ગુપતિધાર વિકથા નિવારી હૈ.
જ્યણા કરે છકાય, સાવધ ન બોલે વાય,
બુઝાય કષાય લાય, કિરિયા ભંડારી હૈ
જ્ઞાન ભણે આઠો જામ લેવે ભગવંત નામ,
ધરમકો કરે કામ મમતાકુ મારી હૈ,
કહેત હૈ ત્રિલોકખરીખ કર્મોકો ટાળે વિખ,
એસે મુનિરાજ તાકુ વંદણા હમારી હૈ.

શ્રી ગુરુદેવને વંદના

જૈસે કપડાકો થાન દરજી વેતન આણુ,
ખંડખંડ કરે જાણુ દેત તો સુધારી હૈ,
કાળકે જ્યું સૂત્રધાર હેમ કસે સુનાર,
માટીકે જે કુંભકાર પાત્ર કરે ત્યારી હૈ,
ધરતી કે કીરસાણુ લોહકે લુહાર જાણુ,
શીલવાટ શીલા આણુ ઘાટ ઘડે ભારી હૈ.
કહેત હૈ ત્રિલોકખરીખ સુધારે જ્યું ગુરુ શિષ્ય
ગુરુ ઉપકારી નિત્ય, લીજે બલિહારી હૈ.

ગુરૂ મિત્ર ગુરૂ માત ગુરૂ સગા ગુરૂ તાત
 ગુરૂ ભૂપ ગુરૂ બ્રાત ગુરૂ હિતકારી હૈ.
 ગુરૂ રવિ ચંદ્ર ગુરૂ દેવ ગુરૂ ઈન્દ્ર,
 ગુરૂ દેત હૈ આનંદ ગુરૂ પદ ભારી હૈ,
 ગુરૂ દેવ જ્ઞાન ધ્યાન ગુરૂ દેત દાન માન,
 ગુરૂ દેત મોક્ષસ્થાન સદા ઉપકારી હૈ,
 કહેત હૈ ત્રિલોકરીખ ભલી ભલી દીની શીખ
 પલપલ ગુરૂજીકો વંદણા હમારી હૈ.

શ્રી શ્રાવકજી

ગુણ હૈ એકવીસ ઉર, ધર્મધ્યાને સ્થિત પુર,
 જિન નામે ઝલકાર, શ્રાવક ગુણગાન હૈ.
 પર ધન પથ્થર લેખે પર સ્ત્રી હૈ માત સમ,
 બાર વ્રત ધારી શ્રાવક, પ્રણામ હમારા હૈ
 પડિમાકુ સેવનાર, નવ તત્ત્વ જાણકાર,
 દેવસે ભી ડગે નહિ, એસે ધર્મરક્ત હૈ.
 ચિંતામણી ભાવ ભાવે, દાન શિયલ તપમેં,
 મુજથી અધિક તેને વંદના હમારી હૈ.

પાપનું પ્રાયશ્ચિત

આર્યા

પરમાત્માને પ્રણમીને, પાપ બધાને પ્રતિક્રમું આજે
મન, વાણી, કાયાથી; દોષો નિંદી શુદ્ધ બનું આજે. ૧

ઉપજાતિ

પ્રમોદ જાગે ન ગુણીજનોમાં, ત્રૈત્રી ન જામે જગ જંતુઓમાં,
દિલ દ્રવે ના જન દુઃખી દેખી, તે કષ્ટનું મૂળ મને જણાયે. ૨
કુબુદ્ધિથી હું વ્રતને ઉલ્લંઘ્યો; પ્રમાદથી મેં અતિચાર કીધો,
અરે અનાચાર ઘણા કર્યા મેં નિંદી બધા દોષ પ્રતિક્રમું છું. ૩
પંચેન્દ્રિયો કે વિકલેન્દ્રિયોને શાથી અરે ચિત્ત હણી દુલબ્યા.
સંકલ્પ આજે સવળો કરીને, હિંસાથી મારા મનને નિવારું. ૪
જ્યાં સૂક્ષ્મ જંતુ અધિકા હણાયે, તે દોષનું કાર્ય બરું ગણાવે,
વિવેક તે સંયમ આજ શોધી તે દોષને હું ન કરું હવેથી ૫
અરે પડોશી(કુટુંબી)જન લાગણીને, હાકમ વાણીમનથી દુભાવી
તે સૂક્ષ્મ હિંસા પણ દોષ પુજ, દુષ્કર્મ તે આજ બધું પ્રજાળું. ૬
પ્રાણીજનો કો હણુશો ન તેથી, હણાય દેહો ન હણાય દોષો
શોધી હણો દોષતાણુંજ મૂળ, હિંસા થકી ચિત્ત તમે નિવારી. ૭
દેખાય આ વિશ્વતણું જ પ્રાણી, સૌ ઇચ્છતાં થવા ન વૈરા
આત્મા બધા છે સ્વસમાન રૂપ, શાને હણે મૂઠ ! વિવેકશૂન્ય. ૮
વ્યાપારમાં કે બહુ અન્ય સ્થાને લોભી બની મેં સુવિચાર શૂન્ય
કીધા દગા કૈંક મૃષા પ્રપંચ, તે તે હણું આજ અસત્ય દોષ, ૯

છે સત્ય એ સૌ પ્રતનું જ મૂળ, જ્યાં સત્ય ત્યાં જ્ઞાન સુશાંતિમૂળ
 તે સત્યમાં હું મન, દેહ, વાણી જોડીશ એ નિશ્ચય આજ મારો. ૧૦
 બાધુ' પીધું વસ્ત્ર સન્ન્યાં મળનાં, આનંદ લૂંટ્યો ધનથી ખીજનાં;
 કીધા બધા શોખ અરે નકામા, તે સ્તેયના દોષ હવે નિવારૂં. ૧૧
 સ્વાર્થી' બની મેં ધન અદ્ય આપી, લીધું વધુ કાર્ય અન્ય જ પાસે,
 રેરે ! અનર્થો બહુ સ્વાર્થ કાજે, છાજે ન તે દોષ હવે તજું છું. ૧૨
 કીધી કુદૃષ્ટિ પરદારા દેખી, સેવી પર સ્ત્રી વિષયાંધ ભાવે,
 કીધાં અરે સૃષ્ટિ વિરૂદ્ધ સંગો, દુષ્કર્મ તે મૂળ થકી પ્રભાળું. ૧૩
 ભાર્યા સખા ને સતપ્રેમ પાત્ર. સદ્ગત્નદાત્રી ન વિકાર માત્ર,
 માની સદા હું સહચારિણીથી રાખીશ સુસ્નેહ ખરો હવેથી. ૧૪
 વેચી સુતા વિત્ત લઈ બુઢાને, કીધાં હશે મેં અણુમેળ લગ્ન.
 સ્વાર્થે' ઠગ્યા કેંક સુદંપતિને, તે દોષની આજ કડું વિશુદ્ધિ. ૧૫
 રાખી સદા સંયમ ઇદ્રિયોનો, સૌ જીલના સ્વાદ હવે જીતીને,
 વિકાર ને લોગવિલાસ છોડી, સ્ત્રી માત્ર માનું જનની સમાન. ૧૬
 ધન, ધરામાં; સુત, કામિનીમાં, પદાર્થમાં રાગ મમત્વ પોષું,
 અધર્મમાં વ્યાકુળ ચિત્ત તેથી, સંસારમાં શાંતિ ન લેશ પામે ૧૭
 સંચેલ વસ્તુ ન શર્ણુ આપે; મૂકી સિધાવ્યા નર કેંક શણા;
 છે અદ્ય આયુકર કર્મ સારૂ; હે આત્મા તું આ નરદેહ પામી. ૧૮
 મળ્યું ઘણું તોય ન લોભ છૂટ્યો, વિદેશ આવી કરતાં કમાણી,
 વ્યાપારમાં પાપ અનેક કીધાં, દુષ્કર્મ તે સર્વ હવે વિદારૂં. ૧૯
 ખાખખીજમાં ન મળે સીમા કેંક. કિંવા અહીં ટેક કદી ન પાળું
 જરૂરિયાતો અધિકી વધારી. તે દોષને આજ થકી નિવારૂં. ૨૦

અનિષ્ઠ યોગે પ્રિયના વિયોગે, ચિંતા અને રોગ વિષે તથા જે
 પીડા અને શોક અનર્થ થાય, તેને હણું આત્મખળેથી આજે. ૨૧

વિશુદ્ધ સામાયિક પૌષધાદિ, અધ્યાત્મ ભાવે ન કર્યા કદાપિ,
 કીધા વ્રતો આશ અનેરી રાખી. તે પાપને આજ હણું વિચારી. ૨૨

જે દ્રવ્યવિદ્યા અધિકારશક્તિ, પામ્યો પ્રજાની ભીડ ભાંગવાને,
 સાધનોથી ન થયાં સુકર્મ, તે દુઃખ મારા મનમાં ન માય. ૨૩

કર્યા ઉપાયો સુખ શાન્તિ સારૂં, તથાપિ દુઃખો જગમાં જણાયાં,
 તે દુઃખનું મેં આજ શોધ્યું, જ્યાં દુઃખ ત્યાં હું સુખનેજ માનુ. ૨૪

આત્મા, જરા મૃત્યુ થકી વિલિન્ન, વિજ્ઞાન રૂપે સુખ સિંધુ લીન
 સાચું અરે આ સુખ છોડી મારૂં, દેહે ભમે શું મન તે નહારૂં. ૨૫

છોને સજો ભૂષણ-વસ્ત્ર ખાસ, સિંચો ભલે પુષ્પ તણી સુવાસ,
 દુર્વાસપૂર્ણ પ્રતિ રોજ થાય, ત્યાં મોહ શા રોગ ગૂઢ ગણાય. ૨૬

પળે પળે આયુષ્ય અદ્ય થાય, સંધાયું ના જીવત અદ્યું જાય.
 મૂકી છતાં બાહ્યસુખો સ્વમાર્ગે, વળે ન આત્મા મમ મૂઢા કેવો ? ૨૭

માતાપિતા, મિત્ર સુપુત્ર, પત્નિ ન એ બધાં મૃત્યુ થકી નિવારે,
 વિપત્તિ મૃત્યુ તણાજ કાળે. સદ્ધર્મ પુણ્યશરણું જ આપે. ૨૮

રાગાદિદોષ ધનઘાતિકકર્મમારી, અધ્યાત્મજ્યોતિવળી કેવળીજ્ઞાનધારી
 ચોત્રીસજે અતિશયોધરીનેવિલસે, ને વિશ્વનાજનહિતાથે સુખોધભાવે

છે સૂર્ય કાન્તિસમદેહ સુદીપ્યમાન, આકારવર્ણ શુભચિન્હસુરમ્યસ્થાન
 ભંડાર તે ગુણતાણા અરિહંત દેવ, તેનીકરું મન અને મુખથી સુસેવ ૩૦

(માલિની)

સકલ સુભગ વર્ણ દુઃખ સસાર તીર્ણ,
 અચલ સુખસ્વરૂપ સિદ્ધિસ્થાન પ્રપન્ન
 વિગત સકલ કર્મ જ્યાં નથી જન્મ ધર્મ.
 જિનપતિ ગુણ ગાઉં, તે જ સર્વજના હું. ૩૧

વસંતતિલકા

છત્રીસ સદ્ગુણ ધરી સમભાવ યુક્ત,
 જ્ઞાન ક્રિયાધર સુવાચક શાસ્ત્રપૂર્ણ,
 સદ્ગોષ્ઠ દાન કરતાં જગ જંતુઓને,
 આચાર્ય કીર્તિધરને મુજ વંદના હો. ૩૨-૩૩

વસંતતિલકા

પાખંડ ભંગ કરતાં અગિયાર અંગો.
 શીખી સુયુદ્ધ કરતા નિજ કર્મ સંગે,
 શંકા નિવારી જનને નિજ ધર્મ સ્થાપે.
 નિર્મોહી દાનત નમું પાઠક સાધુજીને. ૩૪-૩૫

જ્યાં નિત્ય પાંચ સમિતિ ત્રણ ગુપ્તિભાન,
 ને ત્યાગ સંયમ, ક્રિયા ધનનાં નિધાન.
 જ્યાં ક્ષાન્તિ કોપ સમવા જલના સમાન,
 તે ધ્યાન; પાપ વિકથા હણવા કૃપાણુ. ૩૬

સ્વાધ્યાયરક્ત દુરિતૌઘ વિદારનાર,

સંસાર પાર કરનાર સુધર્મધાર.

જે છે સુસંત ગુણવંત મહંત તેને,

કયા વયો મન થકી નમું વારંવાર. ૪૭

અનુબુધ

દેવ ગુરુ તથા ધર્મ, આરાધીને સુભાવથી,

કલ્યાણ ધ્યેયન સાધું, બીજી આશા કંઈ નહિ. ૩૮

શાદ્દૈલ વિકીડિત

છેલ્લા શ્વાસ સુધી નિરંતર રહો, આ સંયમી ભાવના.

આધ્યાત્મ સ્થિતિમાં વહો મુજ ઉરે, કલ્યાણની સાધના

આવે કાળ ભલે વિપદ શિર પડે, ના દુઃખ કે વાસના,

થાને પ્રાપ્ત સુધર્મ અંત સમયે, એકે બીજી આશ ના.

શ્રી જીવરાશીની સજ્જાય

હવે રાણી પદમાવતી, જીવરાશિ ખમાવે ॥
જાણપણ જગતે ભલું, એની વેળાએ આવે ॥
તે મુજ મિચ્છા મિ દુષ્કરં ॥૧॥

ભવ અનંતાએ કરી, અરિહંતની શાખ ॥
જે મે જીવ વિરાધિયા, ચોરાશી લાખ ॥ તે મુજ. ॥૨॥
સાત લાખ પૃથ્વી તણા, સાતે અપકાય,
સાત લાખ તેઉ કાયના, સાતે વળી વાય ॥ તે મુજ. ॥૩॥

દસ લાખ પ્રત્યેક વનસ્પતિ, ચઉદે સાધારણ ॥
ખેં, તેં, ચૌરેંદ્રિ જીવના, જે જે લાખ વિચાર ॥ તે મુજ. ॥૪॥

દેવતા તિર્યંચ નારકી ચાર ચાર લાખ પ્રકાશી;
ચઉદ લાખ મનુષ્યના, એમ લાખ ચોરાશી ॥ તે મુજ. ॥૫॥
છણ ભવે પરભવે સેવિયાં; જે પાપ અઢાર ॥
ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી પરિહરં, દુર્ગતિનાં દાતાર ॥ તે મુજ. ॥૬॥

હિંસા કીધી જીવની: બોલ્યા મૃષાવાદ ॥
દોષ અકત્તા દાનના, મૈથુન ઉન્માદ ॥ તે મુજ. ॥૭॥

પરિગ્રહ મેળવ્યો કારમો, કીધો ક્રોધ વિશેષ ॥
માન માયા લોભ મેં કર્યા, વળી રાગ ને દ્વેષ ॥ તે મુજ. ॥૮॥

કલહ કરી જીવ દુભવ્યા, દીધાં કુડાં કલંક,
નિંદા કીધી પારકી, રતિ અરતિ નિશંક ॥ તે મુજ. ॥૯॥

ચાડી કીધી પારકી, કીધો થાપણ મોસો ॥
 કુચુરુ કુદેવ કુધમનો લલો આણ્યો ભરસો ॥ તે મુજ. ॥૧૦॥
 ખાટકીને ભવ મેં કર્યા, જીવના વધ ઘાત ॥
 ચાડીમાર ભવે ચરકલાં, માર્યા દિન ને રાત ॥ તે મુજ. ॥૧૧॥
 કાજી મુલ્લાને ભવે, પઢી મંત્ર કઠોર ॥
 જીવ અનેક જન્મે કર્યાં, કીધાં પાપ અઘોર ॥ તે મુજ. ॥૧૨॥
 માછીને ભવે માછલાં, ગાલ્યાં જળવાસ ॥ ધીવર ભીલ કોળી
 ભવે, મૃગ પાડયા પાસ ॥ તે મુજ. ॥૧૩॥
 મેં કીયા, આકરા કર હંડા બંધીવાન મરાવિયા;
 કોરડા, છડી, હંડ ॥ તે મુજ. ॥૧૪॥
 પરમાધામીને ભવે મેં દીધાં નારકીને દુઃખ ॥
 છેદન ભેદન વેદના, તાડન અતિ તિજખ ॥ તે મુજ. ॥૧૫॥
 કુંભારને ભવે મેં ક્રિયા, કાચા નિભાડા પકાવ્યા ॥
 તેલી ભવે તલ પીલીયા, પાપે પિંડ ભરાવ્યા ॥ તે મુજ. ॥૧૬॥
 ખેડુ ભવે હજ ખેડીઆં, ફેડયાં પૃથ્વીના પેટ ॥
 સૂડ નિંદણ ક્રિયાં ઘણાં, દીધા બળદ ચપેટ ॥ તે મુજ. ॥૧૭॥
 માળી ભવે રોપ રોપિયા, નાનાવિધ વૃક્ષ ॥
 મૂળ, પત્ર—ફલ ફૂલનાં; લાગ્યાં પાપ અલક્ષ ॥ તે મુજ. ॥૧૮॥
 અધોવાહ્યાને ભવે, ભર્યા અધિકા ભાર ॥
 પોઠી ઊંટ કીડા પડ્યાં, દયા નાણી લગાર ॥ તે મુજ. ॥૧૯॥
 છીપાને ભવે છેતર્યા, કીધા રંગણ પાશ ॥
 અગ્નિ આરંભ કીધા ઘણા, ધાતુર્વાદ અબ્યાસ ॥ તે મુજ. ॥૨૦॥

સુરપણે રણ ઝુઝતાં, માર્યાં માણસ વૃંદ ॥
 મદિરા, માંસ, માખણ લક્ષ્યાં, ખાધાં મૂળને કંદ ॥ તે મુજ. ॥૨૧॥
 ખાણુ ખણાવી ધાતુની, અણુગળ પાણી ઉલ્લેચ્યાં ॥
 આરંભ કીધા અતિઘણા, પોતે પાપ જ સંચ્યા ॥ તે મુજ. ॥૨૨॥
 અંગાર કર્મ કર્યાં વળી, ઘરમેં ધ્વજ, દીધા ॥
 સમ ખાધા વીતરાગના. કુડા કોસ જ કીધા ॥ તે મુજ. ॥૨૩॥
 બીલ્લી લવે ઉંદર ગળ્યા. ગિરોળી હુત્યારી ॥
 મૂઠ ગમાર તણે લવે; મેં જુ લીખ મારી ॥ તે મુજ. ॥૨૪॥
 ભાડભુંજ તણે લવે. એકેન્દ્રિય જીવ ॥
 જતર ચણા ઘઉં શેક્યા. પાડતા રીવ ॥ તે મુજ. ॥૨૫॥
 ખાંડણુ; પીસણુ. ગારના આરંભ કીધા અનેક ॥
 રાંધણુ. ઈંધણુ અગ્નિનાં; પાપ લાગ્યાં વિશેષ ॥ તે મુજ. ॥૨૬॥
 રૂદન વિકથા ચાર કીધી વળી; સેવ્યા પંચ પ્રમાદઃ
 ઇષ્ટ વિયોગ પડાવિયા; વિષવાદ ॥ તે મુજ. ॥૨૭॥
 સાંપ વીંછી સિંહ ચીતરા; શકરા ને સમળી;
 હિંસક જીવ તણે લવે; હિંસા કીધી સખળી તે મુજ ॥૨૮॥
 સુવાવડી દુષણુ ઘણાં; વળી કાચા ગર્ભ ગળાવ્યા ॥
 જીવાણી ઢોળ્યાં ઘણાં; શિયળવ્રત ભંગાવ્યા ॥ તે મુજ. ॥૨૯॥
 ધોળીના લવ જે કર્યા, જળના જીવ સુવાળા ॥
 ધૂળે કરી જળ રોળીઆં, દાન દેતા નિવાર્યા ॥ તે મુજ. ॥૩૦॥
 લુહારના લવ જે કર્યા, ઘડયાં શસ્ત્ર અપાર ॥
 કોસ કોદાળા ને પાવડા, ધિખ ધિખતી તલવાર ॥ તે મુજ. ॥૩૧॥

ગુજ્જરના ભવ જે કર્યા, લીલા ભારા વઢાવ્યા ॥
 પાડીને બેલાં મેલીઆં, પડે ઉઠી છે જવાળા ॥ તે મુજ. ॥૩૨॥
 ઝોડના ભવ જે કર્યા, કુવા વાવ ખોદાવ્યાં ॥
 સરોવર ગળાવીઆ વળી ટાંકા બંધાવ્યા ॥ તે મુજ. ॥૩૩॥
 વાણીઆના ભવ જે કર્યા, કુડા લેખ લખાવ્યાં ઝોધું આપી
 અધીકું લીધું, કુડા માપ રખાવ્યાં ॥ તે મુજ. ॥૩૪॥
 હાથીના ભવ જે કર્યા, વેલુડી વેલુર્યા પંખી માળા ચુંથીયા,
 પાપે પેટ જે ભર્યા ॥ તે મુજ. ॥૩૫॥
 કેરી ને કોઠીબડાં, વળી લીંબુ જ મોર્યા,
 રાઈ ચઢાવી સેલણે, પોતે પાપ જ સિંચ્યાં ॥ તે મુજ. ॥૩૬॥
 અણુગળ આંધણ મેલીયાં, અણુ પુંજ્યે ચુલે,
 અણુસોયા કણુ ચોરી આ, તેનાં પાપ કેમ ભૂલે ॥ તે મુજ. ॥૩૭॥
 ભવ અનેક ભમતાં થકાં, કીધા કુટુંબ સંબંધ, ત્રિવિધે
 ત્રિવિધે કરી વોસિરું, તિણુ શું પ્રતિબંધ ॥ તે મુજ. ॥૩૮॥
 ભવ અનેક ભમતાં થકા, કીધો દેહ સંબંધ ॥
 ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી વોસિરું તિણુ શું પ્રતિબંધ ॥ તે મુજ. ॥૩૯॥
 ભવ અનેક ભમતાં થકા, કીધો પરિશ્રદ સંબંધ ॥
 ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી વોસિરું, તિણુ શું પ્રતિબંધ ॥ તે મુજ. ॥૪૦॥
 એણી પરે ઇહભવ, પરભવે, કીધાં પાપ અખત્ર ॥
 ત્રિવિધે ત્રિવિધે કરી પિરહરું, કરું જન્મ પવિત્ર ॥ તે મુજ. ॥૪૧॥
 હવે રાણી પદમાવતી; કીધા શરણુ ચાર ॥
 સાગારી અનશન કર્યો, બાણપણાનુસાર ॥ તે મુજ. ॥૪૨॥
 રાગ વૈરાડી જે સુણે, એ ત્રીજી ઢાળ ॥
 સમય સુદરે કહે પાપથી છુટે તે તત્કાળ ॥ તે મુજ. ॥૪૩॥
 ॥ ઇતિ સંપૂર્ણ. ॥

મૈત્રી ભાવનું પવિત્ર ઝરણું

મૈત્રી ભાવનું પવિત્ર ઝરણું, મુજ હૈયામાં વહ્યા કરે
 શુભ થાઓ આ સકળ વિશ્વનું એવી ભાવના નિત્ય રહે.
 ગુણથી ભરેલા ગુણીજન દેખી, હૈયું મારું નૃત્ય કરે;
 એ સંતોના ચરણ કમળમાં, મુજ જીવનનું અર્ધ્ય રહે.
 દીન કર ને ધર્મ વિહોણાં, દેખી દિલમાં દદ્દ રહે;
 કડ્ડણભીની આંખોમાંથી, અશ્રુનો શુભ સ્રોત વહે.
 માર્ગ ભૂલેલા જીવન પથિકને, માર્ગ ચીંધવા ઉભો રહું;
 કરે ઉપેક્ષા એ માર્ગની, તોયે સમતા ચિત્ત ધરું.
 વીર પ્રભુની ધર્મભાવના હૈયે સૌ માનવ લાવે,
 વેર ઝેરનાં પાપ તજીને, મંગળ ગીતો એ ગાવે.

સિદ્ધ પરમાત્માની સ્તુતિ

(હરિગિત છંદ)

તુમ્હે તરણ તારણ, દુઃખ નિવારણ, ભવિક જીવ આરાધન,
 શ્રી નાલિનંદન જગત વંદન, નમો સિદ્ધ નિરંજન ૧
 જગત ભૂષણ વિગત દુષણ, પ્રણવ પ્રાણ નિરૂપક !

ધ્યાન રૂપ અનુપ ઉપમ, ૨
 નમો. ગગનમંડળ મુક્તિ પદવી, સર્વ ઉર્ધ્વ નિવાસીન,
 જ્ઞાન જ્યોતિ અનંત રાજે નમો. ૩

- અજ્ઞાન નિદ્રા વિગત વેદન, દલિત મોહ નિરાયુષં !
નામ ગોત્ર નિરંતરાયં નમો. ૪
- વિકટ ક્રોધા માન યોદ્ધા; માયા લોભ વિસર્જનં રાગ-દ્વેષ
વિમર્દ અંકુર નમો. ૫
- વિમલ કેવલ જ્ઞાન લોચન; ધ્યાન શુકલ સમીરિતં !
યોગીના ચતિગમ્ય રૂપં નમો. ૬
- યોગ ને સમોસરણ મુદ્રા, પરિપલ્લ્યાકાસનં,
સર્વ હીસે તેજ રૂપં નમો. ૭
- જગત જીનકો દાસ દાસી, તાસ આસ નિરાસનં,
ચંદ્રરૂપે પરમાનંદરૂપ નમો. ૮
- સ્વસમય સમક્ષિત દષ્ટિ જિનકી, સોમ્યો યોગી અયોગિકં,
દેખતામાં લીન હોવે નમો. ૯
- તીર્થ સિદ્ધા અતીર્થ સિદ્ધા લેહ પંચ દસાધિક !
સર્વ કર્મ વિમુક્ત ચેતન નમો. ૧૦
- ચંદ્ર સૂર્ય દીપ મણિકી, જ્યોતિ તેન ઉલંઘિતં,
તે જ્યોતિથી અપરમ જ્યોતિ નમો. ૧૧
- એક માંહિ અનેક રાજે, અનેક માંહી એકીકં
એક અનેકકી નાહિ સંખ્યા, નમો. ૧૨
- અજર અમર અલક્ષ અનંત, નિરાકાર નિરંજનં;
પરિબ્રહ્મ જ્ઞાન અનંત દર્શન નમો. ૧૩

અતુલ સુખકી લહેરમે પ્રભુ લીન રહે નિરંતર,
ધર્મ ધ્યાનથી સિદ્ધ દર્શન નમો. ૧૪

ધ્યાન ધુપં મનઃ પુષ્પં પંચેન્દ્રિય હુતાશનં,
ક્ષમા જાપ સંતોષ પૂજા, પુજો દેવ નિરંજન, નમો. ૧૫
તુમ્હેં મુક્તિ દાતા કર્મધાતા ! દીન જાણી દયા કરો ? સિદ્ધારથ
નંદન જગત વંદન મહાવીર જીનેશ્વર....નમો. ૧૬

શ્રી અરિહંતની સ્તુતિ

નમું નમું રે દેવ અરિહંતા !

નમું નમું રે દેવ અરિહંતા !

પ્રભુ શિવ રમણી કે કંતારે નમું (૨) ॥૧॥

ધનધાતી કરમ સળ હંતા (૨)

સળ જનત કેવળવંતારે, નમું....

પ્રભુ શિવ રમણી કે કંતારે, નમું (૨) ॥૨॥

પ્રભુ અતિશય. ચોત્રીસ સોહંતા,

પ્રભુ ત્રીન ભવનમેં મહંતારે નમું....

પ્રભુ શિવ રમણી કે કંતારે, નમું (૨) ॥૩॥

એક જોજન વાણી વરસંતા, (૨)

આર તીરથની સ્થાપના કરતાં રે નમું....

પ્રભુ શિવ રમણી કે કંતારે, નમું (૨) ॥૪॥

ત્રિલોકક્રકષિ તનમનસે નમંતા (૨)

શિવ દીજો શ્રી ભગવંતારે નમું....

પ્રભુ શિવ રમણી કે કંતારે, નમું (૨)

શ્રી ચોવીસ જિનની સ્તુતિ

ઋષભ અજિત જિનનાથ, સંભવ અભિનંદના !	
સુમતિ પદ્મ સુપાર્શ્વ, ચંદ્ર પ્રભુ વંદના (૨)	૧
સુવિધિ શીતળ શ્રેયાંસ કે, વાસુપૂજ્ય ધ્યાઈએ !	
વિમળ અનંત ધર્મનાથ શાન્તિ ગુણ ગાઈએ (૨)	૨
કુંથુ અરં ચ મલિનાથ, મુનિસુવ્રત નિર્મલા	
નમિ અરિષ્ટ નેમિનાથ પાર્શ્વ મહાવીર ભલા (૨)	૩
એ ચોવીસીના નામકે, નિત્ય પ્રત્યે ધ્યાઈએ !	
જન્મમરણ દુઃખ દૂર, મુક્તિ પદ પાઈએ (૨)	૪
એ ચોવીસીનાં નામકે, નિત્ય પ્રત્યે ભજે	
હિંસા શુદ્ધ અદત્ત, મૈથુન પરિગ્રહ તજે (૨)	૫
વીસ તે વાંદુ વિહરમાન, ધૃત્યારે વંદુ ગણધરા !	
એ કર જોડી નમુ શિશ કે, સાચા જીનેશ્વરા. (૨)	૬
કવીશ્વર કહે કરજોડ, સુણોરે ભવિ પ્રાણીયાં !	
કર્મહરણ એ ઉપાય કે જગમાંહી જાણીયા (૨)	૭
સાચો શ્રી જિન ધર્મ, કુવ્યસનમાં જો વસ્યો !	
ચાલ્યો કુકર્મની ચાલ, ચોરાશીમાં ભટકીયો (૨)	૮
ભમ્યો અનંતો કાળ કે, ધર્મવિના કુઝતિમાં !	
પ્રભુજી કરજો મુજ પર મહેર, કે મેલજો મુક્તિમાં	૯

શ્રી જિનેશ્વર સ્તુતિ

ભગું ભાવથી હું પ્રભુ આદિનાથ,
કરે સર્વાને સર્વદા તે સનાથ !
અજીત પ્રભુ સર્વ તેં કર્મ જીતી;
મટાડી મહા દુઃખદા જન્મ ભીતિ: ૧

કૃપાળુ પ્રભુ સંભવનાથ સ્વામી,
મટાડો પ્રભુ માહરી સર્વ ખામી,
અભિનંદન સ્વામી સંતાપ હારી.
કરૂ વંદના આપને પ્રેમ ધારી ! ૨

કુડી કુમતિ સુમતિનાથ મારા,
દયાળુ દીનાનાથ દેજે નિવારી,
પડી પદ્મ જીનેન્દ્ર પાચે તમારી
કરુ અર્જ હું આપને ઉર ધારી ! ૩

સદાનંદી સુપાર્થ આનંદ આપો,
મહારાજ મારૂ મહા કષ્ટ કાપો,
ગતિ ચાર ટાળી પ્રભુ ચંદ્રનાથ,
કરો શાંતિ, શાંતિ, કહું જોડી હાથ ! ૪

વિધિને હરાવ્યા સુવિધિ પ્રભુ તેં,
નહિ આપ વિના પ્રભુ કોઈ જીતે.
હરો સંકટો શીતળનાથ સ્વામી,
કરો સુખને દુઃખ દારિદ્ર વામી ! ૫

નમે ઈંદ્ર ને ચંદ્ર નાગેન્દ્ર સૂરો,
મારી આશ શ્રેયાંસજી સર્વ પૂરો,
હરો વાસના માહરી વાસુપૂજ્ય,
ખરો દેવ તું છે, પ્રભુ જગત પૂજ્ય ! ૬

પ્રભુ વિમળનાથ છે વીતરાગી,
તુમ જાપથી જાય દારિદ્ર ભાગી,
ક્ષમા ધર્મને તેં ધર્યો અનંતનાથ,
હરો દુઃખ મારા કહું જોડી હાથ ! ૭

સદા શાંતિ શાંતિજિનેન્દ્ર છે ધર્મનાથ,
કરો શાંતિ શાંતિ દુઃખને નિવારો,
કૃપા કુથુમાં કુંથુજીવને બચાવી,
દયા રાખજો દાસની અર્જ ધારી ! ૮

અરિ નાસજો શ્રી અરનાથ મારા,
જપું જાપ તો ભાવથી હું તમારા,
પ્રભુ મલ્લિ જિનેન્દ્ર કલ્યાણકારી.
હીપે દેહ પચીસ ધનુષ્ય ધારી ! ૯

દયાળુ મુનિ સુવ્રતનાથ સાચા,
ખરે જગતના ઠાઠ છે, સર્વ કાચા,
નમાવું નમિ નાથને શિર માફ,
પ્રભુ નામ કલ્યાણકારી તમાફ, ૧૦

વળ્યા તોરણેથી પ્રભુ નેમનાથ,
 હણી કામિની કલ્પના જગનાથ,
 ખરો આશરો પાશ્વે જીનેન્દ્ર તારો,
 દુઃખી દાસને દુઃખથી રે ઉઘારો ! ૧૧
 નમું ત્રિશલાનંદ આનંદકારી,
 ક્ષમાથી ભરી હે પ્રભુ, મૂતિ તારી,
 કરૂં વિનંતી હે પ્રભુ, હાથ જોડી,
 નમું હું નમુ આપને માન મોડી ! ૧૨
 સ્તુતિ જિનની ભાવથી જેહ ગાશે,
 મુનિ કહે તે તે મુક્તિમાં જાશે,

(દોહરો)

એ ચોવીસે જિનતણાં, લેતા નિત્ય નામ
 રોગ, શોક સંકટ ટળે, સિદ્ધ હોવે સહુ કામ ૧૩.

卐

વીર જિનના ચૌદ સ્વપ્નનું સ્તવન

રાયરે સિદ્ધારથ ઘેર પટરાણી નામે ત્રિશલા સુલક્ષણી એ,
 રાજભુવન માંહે પલંગે પોઢતાં ચઉદ સ્વપ્ન રાણીએ લક્ષ્યાં
 એ. ॥૧॥ પહેલેરે સ્વપ્ને ગયવર દીઠો, ખીજે વૃષભ
 સોહામણો એ; ત્રીજે સિંહ સુલક્ષણો દીઠો, ચોથે લક્ષ્મીજી દેવતા
 એ. ॥૨॥ પાંચમે પાંચ વરણી કુલ્લની માળા, છઠ્ઠે ચંદ્ર અમીય
 ઝર્યો એ, સાતમે સૂરજ આઠમે ધ્વજ, નવમે કળશ અમીય લર્યો
 એ. ॥૩॥ પદ્મ સરોવર દશમે દીકું, ખીરસમુદ્ર અગિયારમેએ,
 દેવ વિમાન તે બારમે દીકું, રણુઝણુ ઘાંટા વાજતાં એ. ॥૪॥
 રત્નનો રાશિ તે તેરમે દીઠો, અગ્નિશીખા દીડી ચઉદમે એ, ચૌદ
 સ્વપ્ન લહી રાણીજી જાગ્યાં, રાય સમોવડ પહોંચીયાં
 એ. ॥૫॥ સુણો રે સ્વામી મેં તો સોણલાં લાધ્યાં, પાછલી
 રાત રણિયામણી એ; રાય રે સિદ્ધારથ પંડિત તેડયા, કહોરે પંડિત
 કુળ એહનાં એ. ॥૬॥ અમ કુળ મંડણુ તુમ કુળ દીવો,
 જયવંતા તીર્થંકર જન્મશે એ; જે નર ગાવે તે સુખ પાવે,
 આનંદ રણ વધામણાં એ. ॥૭॥

આલોચના

પ્રથમ નમુ અરિહંતને બીજો સિદ્ધ લગવંત,
ત્રીજા ગુરુ ગુણવંતને, મેં કીધા પાય અનંત.

તે મુજ મિચ્છામિ હુકકડં

આલોહિં પાપ તમામને, અનંત સિદ્ધોની શાખ,
કૃત્ય અઘોર મેં કીધાં, ઉઘાડી નહીં આંખ....તે મુજ. ૨

ત્રસ સ્થાવરને મે હણ્યા, કરવાને મુજ સુખ,
જીવ કાયાથી જુદા કીધાં, દીધા અનંત હુઃખ....તે મુજ. ૩

પૃથ્વીના પેટ મેં ફેડ્યાં, તોડીતરવર ડાળ;
અગ્નિ આરંભ કીધા ઘણાં, છોડાવ્યા ધાવન્તા બાળ...તે મુજ. ૪

પગ પાંખી પકડી તોડીયા, છેદ્યા કંઠકિના શિષ,
કંઠકિને મસળી મારીયા, કંઠકિ પર કરી રીસ....તે મુજ. ૫

જીહ્વું જોડ્યો જશ ખાટવા, મલક્યો મન માંય,
હસી હસી કર્મ બાંધીયાં, પસ્તાવો બહુ થાય....તે મુજ. ૬

માન મૂકી વટને કારણે, વળી ભરવા મુજ પેટ.
આડું અવળું ઘણું વેતયું, ભાન ભૂલી ગયો છેક....તે મુજ. ૭

ચોરી તણી ચીજો સંઘરી, કીધો ઘાત વિશ્વાસ,
વિષયતણો શુદ્ધિ થયો, (કંઠકિના) કાઢ્યા સત્યાનાશ...તે મુજ. ૮

આ ભવ પર ભવ લોગવ્યા, કામલોગ અપાર,
અંધ બન્યો અતિ વિષયમાં, નાંચ્યો કાંઈ વિચાર....તે મુજ. ૯

લપટાણો રમણીના સંગમાં, લુટાણોભર બજાર,
 રતિ એક ધર્મ રહ્યો નહિ, પ્રભુ કરો નિસ્તાર....તે મુજ. ૧૦
 માલમત્તા ધન મેળવ્યું, જીવે અનંતીવાર,
 મારું મારું મૂઠ કરી રહ્યો, હુઃખ છે, અપરંપર....તે મુજ. ૧૧
 કર્મ કઠોર બાંધી કરી, લેળું કયું ધનધાન્ય,
 પ્રાણ જતાં પણ ન પચખીયા, આવી નહિ શુદ્ધ સાન....તે મુજ. ૧૨
 કૌઠ માન કીધાં ઘણાં, રાખ્યો ખાર અપાર,
 કપટકળા કાયમ કેળવી, લટક્યો લવ મોઝાર....તે મુજ. ૧૩
 માન અને મગરુખીમાં. મજબુત મેળવ્યાં મેં પાપ,
 અહંકાર ધર્યો મેં અંગમાં જખ્યા નહિ પ્રભુ (તુમ)જાપ....તે મુજ
 મોટાકાના મધુપાનથી, પૂરો થયો જડ વંક,
 જાણ્યો નહિ જૈન ધર્મ મેં, વળ્યો પાપને પંથ....તે મુજ. ૧૫
 રચ્યો પચ્યો રહ્યો રાગદ્વેષમાં, વાણી અધિક ઉલ્લાસ,
 સત્યવસ્તુ સમજ્યો નહિ, મૃગ પડ્યો, જેમ પાશ....તે મુજ. ૧૬
 વ્રત પચ્યકખાણુ લઈ ભાંગીયા, આપી ગુરુજીને ગાળ,
 જ્ઞાનદાતાને દગો દીધો, કુઠાં ચઢાવ્યા આળ....તે મુજ. ૧૭
 લાભે ને લોભે મેં જીવડા ઉગાર્યા નહિ એક,
 રૌદ્ર ધ્યાન હ્રદયે ધરી માર્યા જીવ અનેક તે....મુજ. ૧૮
 લોળા જીવો ભરમાવીને; અશુદ્ધ કર્યો આચાર,
 ધર્મ તણો દેખી થયો, કર્યો ઢોંગ અપાર....તે મુજ. ૧૯
 એ આદિ અવિનય અતિ કીધા કહેતાં નાવે પાર;
 ચરમ જિનેશ્વરની સાક્ષીએ, આલોઉં છું નિરધાર....તે મુજ. ૨૦

દિવાળીનું સ્તવન

પુરવ દિશે હુઈ પાવાપુરી, ધનધાન્ય ઋદ્ધિ સમૃદ્ધિ શું ભરી;
હસ્તિપાળ નામે તિહાં ભૂપાળી વીર મુંગતે બીરાજ્યા દિન
દીવાળી ॥૧॥

ગૌતમે ગુરુની સેવા કીધી મનમાની, એક રાતમે હુવા કેવળજ્ઞાની,
જ કે ચૌદ રાજ્ય રહ્યાં ભાળી ॥ વીર૦ ॥૨॥

અઢારે રાય હુવા ભગતા, દોંય દોય પોષા કીધાં ભગતા !

જ કે વીર સામું રહ્યા ભાળી ॥ વીર૦ ॥૩॥

પ્રભુએ દોય દિનનો સંથારો કીધો, સોળ પહોર લગે ઉપદેશ દીધો,

પ્રભુ મુક્તિ ગયા કર્મને ગાળી ॥ વીર૦ ॥૪॥

પ્રભુએ ત્રીશ વર્ષે સંયમ લીધો, નિજ આતમકારજ સિદ્ધ કીધો;

વરસ બેતાળીશ દીક્ષા પાળી ॥ વીર૦ ॥૫॥

પ્રભુના સાતસેં ચેલા ચૌદસેં ચેલી, જેને મુક્તિ મહેલમાં દીયાં મેલી

જેણે કર્મનાં બીજ દીયાં બાળી ॥ વીર૦ ॥૬॥

પ્રભુને એક રાણી ને હુઈ એક બેટી,

જેઓ મુક્તિ ગયાં દુઃખ દીયા મેટી, જમાઈ હુઓ જેનો જમાલી

॥ વીર ॥૭॥

પ્રભુને એક બહેન ને એક જ ભાઈ,

જેઓ સ્વર્ગે ગયાં સમક્તિ પાઈ; શ્રાવકના વ્રત શુદ્ધ પાળી ॥વી૦ ૮

ઋષભદત્ત ને દેવાનંદા માતા, નયણે નીરખતાં હુઈ શાતા !

દોનું મુક્તિ ગયાં કર્મને ગાળી ॥ વીર૦ ॥૯॥

[સદ્વાય રાજા ને ત્રિશક્તિ રાણી, જેણે સંત્યારે કીધો સમતાઆણી
 અન્યુત દેવલોકે ટાંકો દીધો આળી ॥ વીર૦ ॥૧૦॥
 જેણી રાતે વીર મુક્તિ પામી, કેવળ પામ્યા ગૌતમ સ્વામી,
 જ્યારે જાણે જપો નવકારવાળી ॥ વીર૦ ॥૧૧॥
 સુધર્મા સ્વામી હુઆ પાટના ધણી, જ્યારી કીર્તિ મહિમા જોર ધણી,
 દયા મારગ દીધો અજવાળી ॥ વીર૦ ॥૧૨॥
 જ્યારી પાટે હુવા જંબુ વૈરાગી, રાતે પરણ્યા પ્રભાતે આઠે ત્યાગી
 સોળ વર્ષ મેં કાટી કર્મ જાળી ॥ વીર૦ ॥૧૩॥
 આઠે ભામિની વૈરાગે ભીની, પ્રભાતે પ્રિયુ સાથે દીક્ષા લીની,
 અવિહઠ પ્રીત સઘળી પાળી ॥ વીર૦ ॥૧૪॥
 પ્રભવો હુઆ રાજાનો બેટો, જેનો જંબુ કુંવર સું હુવો રે ભેટો;
 પાંચસેં શું વૈરાગ્ય પામ્યો તત્કાળી ॥ વીર. ॥૧૫॥
 વીસ જિન સમેત શિખર સિધ્યા, અષ્ટાપદ ગીરનાર હોય સિધ્યા,
 વાસુપુજ્ય સિધ્યા અંપા ચાલી ॥ વીર૦ ॥૧૬॥
 મહાવીરે ચોમાસો કીધો પાવાપુરી, આસો વદી અમાવાસે,
 મુક્તિ પરી; ભણતાં સુણતાં મંગળ માળી ॥ વીર૦ ॥૧૭॥
 દિન દિવાળીનો પાથો ટણો, તે રાત્રીભોજન નહિ ખાણો,
 જ્યારે જાણે જપો શિયળ પાળી ॥ વીર૦ ॥૧૮॥
 શુક્ર-ચેલાની જોડી સૂરજ શશી ઋષિ રાયચંદ કહે મારા મનમાં વશી
 મેં જુગતીશું જોડ જોડી ટંકશાળી ॥ વીર૦ ॥૧૯॥
 પૂજ્ય જેમલજી રહ્યા પાસો, શહેર નાગોરમેં કીધો ચોમાસો,
 સાંવત અઢાર વર્ષ પીસ્તાળી ॥ વીર૦ ॥ ૨૦ ॥

પ્રભુના નામે નિત્ય દિવાળીની સજ્જાયા

(સારું સારું રે સૂરત શહેર, મુંબઈ અલખેલી એ દેશી)
મારે દીવાળી થઈ આજ; પ્રભુ મુખ જોવાને, મારાં સર્થાં
સેવકનાં કાજ, દુઃખડાં જોવાને ! પ્રભુ મુખ જોવાને—એ ટેક.

રાજપ્રહી ગુણશીલ ઉઘાને, સમોસર્થા મહાવીર રે;
સમોસરણની શોભા દેખી, હરખે હૈડું હીર. પ્રભુ ૧

રત્નસિંહાસને પ્રભુજી બેઠા, તેજ તણો નહિ પાર રે,
અશોકવૃક્ષ શોભે અતિ સુંદર, રચના અપરંપાર. પ્રભુ ૨

સોવન છત્ર શોભે શિર પર, ચામર જોડ ચોવીશ રે,
ચોત્રીશ અતિશય કરીને રૂડા, શોભે શ્રી જગદીશ. પ્રભુ ૩

ચંદ્ર સૂર્યથી અધિકું દીપે, પ્રભુ મુખડાનું તેજ રે,
ચૌસઠ ઈંદ્ર સેવે પ્રભુને, હૈડે ધરીને હૈજ. પ્રભુ ૪

ઇંદ્રાણી સર્વે મળી આવે, મોતીડે ચોક પુરાય રે
લગી લગી એવારણું લેતી મનમાં હરખ ન માય પ્રભુ ૫

ચાલો સખીઓ વંદન જઈએ, સમોસર્થા મહાવીર રે.
નરનારી સહુ વંદન આવે, પહેરી પીતાંબર ચીર. પ્રભુ ૬

એવી વધામણી શ્રેણિક રાજ, સાંભળી તેણી વાર રે
સાડાબાર લાખ સોનેયા તે, આખ્યા હરખે અપાર રે. પ્રભુ ૭

હાથી ઘોડા રથ શશુગાર્યા; વાજે ઘોર નિશાન રે,
તેત્રીસ કેડ સેના શશુગારી, વાજે ઘોર નિશાન ને પ્રભુ ૮

શોળે શાશુગાર સજી સુંદરીઓ ચેલણા, ધારિણી નાર રે,
 એક શત રાજકુમાર અલબેલા, કેણિક મેઘકુમાર. પ્રભુ૦ ૯
 અભયકુમારને શેઠ સુદર્શન, કયવન્નો શેઠ સોભાગ રે,
 ધન્નો ને શાલિભદ્ર આદિ ! વાંદે પ્રભુ મહા ભાગ્ય. પ્રભુ૦ ૧૦
 ગણધરને વિદ્યાધર સાધુ, બેઠી પ્રખ્યાત બાર રે,
 હેન ધરીને પ્રભુની વાણી, સાંભળે અમૃતધાર. પ્રભુ૦ ૧૧
 પ્રભુના ઉપદેશે રાણી ને, બુઝયા મેઘકુમાર રે.
 સંયમ લઈ વિજય વિમાને, પામ્યા સુખ અપાર. પ્રભુ૦ ૧૨
 અખંડ શાસન વતે પ્રભુનું, સદાય મંગળ માળ રે,
 પ્રભુના નામે નિત્ય દિવાળી, દીપે ઝાકઝમાળ. પ્રભુ૦ ૧૩
 સંવત ઓગણીસેની સાલે, ધનતેરસ સુખદાયરે,
 વઢવાણ શહેર ઓમાસું રહીને, પ્રેમ મુનિ ગુણ ગાય. પ્રભુ૦ ૧૪

સંસારસાગર વિષે ૧લોક

જનવાણી માતા તમ પાચે લાગુ, કહેવા શલોકો આજ્ઞા માગુ,
 જીવવા અથે તુ ખેસજે આઈ, વાણી તણી તો કરજે સવાઈ....૧
 આઘો પાછો કોઈ અક્ષર થાય, માફ કરજો કોઈ દોષ જણાય,
 અરૂપ બુદ્ધિથી કહું છું આજ, ગુરૂતણી તો ગ્રહું છું આજ....૨
 ગુરૂ મારા છે ગુણના નિધાન, સૂત્ર સિદ્ધાંત તણા વળી જાણુ,
 જેના મુખમાં છે અમર વાણી, ગુરૂ પાસે હું પામર પ્રાણી ..૩
 સંસારસાગરનો કહું શ્લોકો ધ્યાનરાખીને સાંભળજો લોકો,
 સાંભળતાં તો કર્મ જપાય, એહ થકી તો પ્રભુ જપાય....૪
 પ્રથમ કથની કહું કર્મ જ કેરી, જીવના તે ખરા જાણુજો વેરી,
 કરમ કરીને નરકમાં જાય, પરમાધામીના માર ત્યાં ખાય....૫
 મારે મુગદળ ને પાડે ત્યાં ચીસ, કોના ઉપર કરે ત્યાં રીસ
 તાંબુ તરવું ને સીસું ઉકાળી, રેડે પેટમાં નાખે જ ખાળી....૬
 જોજન પાંચસો ઊંચો ઉછાળે, ઉછાળી પાડે ભૂમિને તળે,
 પાડે પોકાર છોડાવો કોય, એવો દયાળુ ત્યાં કોણ હોય ?....૭
 મારી મારીને કાઢે છે લોટ, ભૂખતરસની ત્યાં નહિ ખોટ
 ત્રીછા લોકથી અનંતો તાપ, તાપની સાથે ટાઢ અમાપ....૮
 ખોલ દશ તો અનંતા હોય, સૂત્ર મધ્યેથી વાંચીને જોય,
 વાંચી વિચાર કરે મનમાંય, તે નર ફરી નરકે ન જાય....૯
 પરજો પિંડ પસ્તાવો કરે, જમ આગળ કર જોડી કરગરે,
 અહીંથી છૂટું હવે એકવાર, ફરી પાપ કરું ન લગાર....૧૦

એવો વિચાર દુઃખ મધ્યે થાય સુખ મળે ત્યાં ભૂલી જ જાય
 એવી વેદના અનંતીવાર, ભોગવી આવ્યો જીવ અપાર....૧૧
 હે જીવ તું છે ! માર ખાનારો, તારો આવ્યો નહિ પાર લગારો
 ચાર ગતિ ને દંડક ચોવીશ, ક્યોં તે મધ્યે વીશવાવીશ. ૧૨
 સ્થિર રહેવાનો કર ઉપાય, ચારે તરફથી લાગે છે લાય
 સદગુરૂ વિના કરે કોણ સહાય, અવસર અમૂલ્ય એળે સૌ જાય, ૧૩
 શોધી કાઢો સદગુરૂ સાચા, જ્ઞાનધ્યાનમાં નહિ કાંઈ કાચા,
 ગુરૂ ગોતીને મેળવવું જ્ઞાન. જેથી થાય ભવ તરવાનું ભાન. ૧૪
 જ્ઞાન મેળવીને કરો વિચાર, ક્યાંથી આવ્યો કહાં જનાર.
 મારું દુઃખ કોણ હરનાર ? કોણ ને કેવી રીતે તરનાર. ૧૫
 ગયો અનંતીવાર નિગોદ, તિહાં તારું તો કાઢ્યું નખોદ,
 રતાલું પીંડાલું લસણ ને કંદ, ઉપજ્યો અનંતીવાર મતિમંદ. ૧૬
 ડુંગળી મૂળા ને ગાજર માંહી, ઉપજ્યું દુઃખ તો અંદર રહી
 પીડા પડ્યો તે જાય ન કહી, કુટાણો ભેદાણો છેદાણો સહી ૧૭
 દમડનો દોઢ શેર વેચાણો, વળી ઉપર મફત મંગાણો.
 આ રે સમે તું બેઠો થઈ શાણો થારો પસ્તાવો જાશે જો ટાણો. ૧૮
 કરમ ઘસાણું ત્યાંથી તું નીકળ્યો, પ્રત્યેકમાં આવીને તું ભળ્યો,
 કાળ ઘણો તું ત્યાં રખડીયો, ત્યાંથી નીકળી બેઈંદ્રિય થયો. ૧૯
 વસાણુમાંહી ત્રેઈંદ્રિય થયો, ત્યાંથી નીકળી ચૌરેદ્રિય થયો
 દુઃખ અમાપ ત્યાં પણ સહ્યા, સૂત્ર મધ્યે તો ખુલાસા કહ્યા. ૨૦
 એવા દુઃખ તો ખમતો અપાર, થયો પંચેદ્રિય પુન્યે તું ધાર
 પંચેન્દ્રિય મધ્યે ઘણા છે ભેદ, સંજી અસંજી નપુંસક વેદ. ૨૧

જમતાં લમતાં તું આ લવ મોઝાર, થયો મનુષ્ય સંજી અવતાર
 હવે રખે તું અવસર હાર, આંચો અવસર નહિ આવે નિરધાર. ૨૨
 આર્યક્ષેત્રમાં ઊપજ્યો તું આવી, નાતજાતમાં ગયો તું ફાવી
 કરમ વશે તો લીધો બોલાવી, તો પણ તુજમાં અક્કલ ન આવી. ૨૩
 કોધે ધમધમી કર્યા તેં કેર, ઘણાની સાથે કીધાં તેં વેર
 પ્રાણી ઉપર તો ન આણી મહેર, રોમે રોમે તો લયું જ ઝેર. ૨૪
 અહંકાર તો અંગમાં ધરી, માન માયામાં ગયો તું મરી
 પાપની બુદ્ધિ મૂકી ન પડી કપટ કુબુદ્ધિ હજી ન હરી ૨૫
 કપટકળામાં મન તેં કેળવ્યું, ઠડાપણુ ધર્મમાં ન જ મેળવ્યું
 અવળાના સવળાના ઉંધા, કંઈક જીવોના શ્વાસ જ રૂંધ્યા ૨૬
 લાગ્યો લોભને કયું ધૂળધાણી, બળક ફેરવે જેમ ઘાંચીની ઘાણી.
 રહેશે પડયું જો આંખ મિંચાણી સાંભળી નહિ વીરની વાણી. ૨૭
 મતિ તારી તો મમતે મંધાણી, રાડો તારી તો અનંતી રંડાણી
 ધર્મધ્યાનની વાત ન જાણી, વાત સદ્ગુરૂની તેં ન પ્રમાણી. ૨૮
 લંપટ લલચાયે લલના-લાલચમાં મોહમાયાના મારગ વચમાં
 નારી દેખીને નાયવા લાગ્યો, કામ વિશેષ અંગમાં જાગ્યો. ૨૯
 ન જોયું કુળ ને ન ગણી મરજાદ, માઆપ સાથે નિત્ય કરે વાદ
 મનમોજીને ગમગીની લાગી, ખરેખર લલનામાં પ્રીત જાગી ૩૦
 મનમાં શુભ થયા ન વિચારો, લવજાંતિમાં ભૂદ્યો બિચારો,
 ઘરમાં ખટપટ ચાલે છે રોજ, હવે ભાઈની સાંભળજો મોજ. ૩૧

હીંગ લાવે ત્યાં હલદર નહિ, મીઠું મસાલો લાવેને નહિ,
હીંગ હળદરને મસાલો લાવ્યો, તેલ ઘીનો તો હુકમ ચલાવ્યો. ૩૨

સાકર સોપારી સામટી લેજો, ધુપેલ તેલ જોઈને લેજો.

ચૌટે પધારો શાક જ લેવા, ધાણા લેજો વધાર દેવા. ૩૩

મંડોલી મગને લાવો ચાવલિયા, ઘરમાં દિવેલ નથી નાવલિયા,
બળતણ વિના તે શાને જ રાંધું, નહિ રાંધું આજ વાસી મેં ખાધું ૩૪

રીસાઈ બેઠી વાસીને તાળું, તારી પાસે તો નરમ મમતાળું.

ધમંની વાત હૃદયે ન લીધી, કુભારજી નારે હઠ જ કીધી. ૩૫

લાવો સાડલો ભાત રૂપાળી, સફેદ, ભાંચ ને ટીપકી કાળી

ખહેરી આવી છે તમારી સાળી, લાગીવાર ત્યાં બેઠી મેં વાળી, ૩૬

સાડલો લાવી હાજર કીધો, કમખો ને ચણિયો માગી જ લીધો,
કમખાની સાથે ચણિયો લીધો, લાવી બિચારે હાથમાં લીધો. ૩૭

એવી છણકેલી છણક કરે છે, ભાઈ વિચાર ત્યારે કરે છે,

ભાંગ લાગ્યા ને પડ્યો હું નાર, એમાંથી કાંઈ નીકળ્યો ન સાર ૩૮

ઘડી એકની ન મળે નિરાંત, પગ વાળી ન બેઠો દિનરાત,

પેટ પોષણનું પુરું છે દુઃખ, પલવારનું જ્યાં ન મળે સુખ. ૩૯

કરમજોગે કહી તું ધન કમાયો, તારા મન માંહે જાણે હું જામ્યો.

કેના આપની મારે છે એશિયાળ મારે માથે તો છે નહિ કાળ. ૪૦

જીવતણી તો હિંસા કરીને. મનમાં મલકાણો માન ધરીને,

થાય હિંસા ને કરે કિલ્લોલ, હાંસી મશ્કરી, ઠઠૂઠા ને છોળ. ૪૧

આણે મમતા ને માને છે મોજ, પાપનાં પોટલા બાંધે છે રોજ
 નથી ખબર જે વળે છે ઘાણુ, આવશે ઉદય એ સહુ જાણુ. ૪૨
 પૃથ્વીનાં પેટ ખોદીને ફોડયા, નદી સરોવરનાં નાકા તોડયાં
 આરંભ કીધો અગ્નિ સવાયો, તે દિનથી તું દોષે ભરાયો. ૪૩
 વાજ્યો ઘાણુ મેં પૃથ્વી પાણીનો, વાજ્યો સાથે વળી ત્રસ પ્રાણીનો
 અગ્નિ આરંભ પાપ છે કેવું, સૂત્ર મધ્યેથી વાંચીને લેવું. ૪૪
 અગ્નિ થકી તો છકાય, હણાય તેમાં તો પાપ મોટું ગણાય,
 એમ સમજીને કરો રખવાળ, જીવ માત્રની કરો સંભાળ. ૪૫
 પવન ખાવાને કરે સહુ સેજ, છાંટે પાણીને માણુ છે મોજ,
 પવન ખાવાને પંખા પણ જુવે પછી બેઠો મોં વાળીને રૂવે. ૪૬
 વૃક્ષનાં વૃંદ વાઢ્યા છે ઘણા, છેઘાં લેઘાં ન રાખી મણા.
 કાપી મોળી ને કુટો જ કીધો ઝેરનો ખ્યાલો હાથે લઈ પીધો. ૪૭
 જૂઠું વહીને થયો તું રાજી, ધર્મશુરના સમ ખાધા પાજી,
 શ્વાન બાપડાં તું થકી સારાં, તેથી કામ તો તારાં નકારાં. ૪૮
 ચોરીતણા તો માલ તું રાખી, જાણુજો પેટમાં ગઈ છે માખી
 ચારદિવસનો જાણુજો ચટકો જેવો ગતનમાં વીજળીનો લટકો. ૪૯
 વળી પતંગના રંગનો પટકો કુણા કંકણને વાગે જેમ ઝટકો,
 ધન ધરા ધામ નથી રે તારા, ખાત્રી કરે છે તું મારાને મારા ૫૦
 કુટુંબ કળીલો ધન સુખ દારા અંત સમે સમજીને સહુ ન્યારાં,
 માત તાત ને સહે દર બહેન, પડે નહિ જેને તું વિના ચેન. ૫૧

પોતાનો સ્વાર્થ જો નવ સરસે તરત તું ઉપર ભેદ જ ધરશે,
 જે ઘર લક્ષ્મી લીલાઓ કરતી, પદ્મખંડમાં જેની અણુ જ ફરતી. ૫૨
 હાજર રહેતા માણસ કોડી, એવા મહીપતિ પણ ચાલ્યા છોડી.
 માટે મનમાં વિચાર ભાઈ, કોનું કુટુંબ ને કોનું છે કાંઈ! ૫૩
 સંસારની છે ખોટી સગાઈ, કોના બાપ ને કોના છે ભાઈ!
 હાડે માંસ ને લોહી ભરેલું, ચર્મથી ઘાટ ઘડેલું. ૫૪
 મળ મૂત્રને મેલતું ઘર, મોહ ધરે શું શરીર ઉપર,
 માટીના પિંડ તરુવરતું પાન, સ્થિર રહે નહિ કુંજકાન. ૫૫
 એવી કાયામાં ભૂલ્યો તું ભાન, હાથે કરીને શીઘ્ર થાય હેરાન,
 અવસર કદી જો એળે જાય, પછી તને તો પસ્તાવો થાય ૫૬
 જીલ દુઃકીર્તિ જીવ ગભરાશે, તેલ ખૂટ્યું જેમ ખત્તી ખુઝાશે,
 વિવિધ પણે તુજ ગીત ગવાશે, તારે ફજેતો પાછળ થાશે. ૫૭
 પોર કરવાનું એણું તું કરજે. ધરમની વાત હૃદયમાં ધરજે.
 કાલ કરવાનું કરજે તું આજ, ધરમધ્યાનમાં ધરજે ન લાજ. ૫૮
 ધ્યાન દઈને ધર્મ જ કરવું. પ્રભુ પ્રીતેથી પાપ પરહરવું,
 સંસારરૂપી સાગરથી તરવું. જીવઘાતનું કામ ન કરવું. ૫૯
 સુણી શ્લોકો મનમાં જે ધરશે, રાગદ્વેષને જે કોઈ પરહરશે,
 પાતિક તેનાં સઘળાંએ ટળશે, જ્ઞાની કહે એ શિવ સુખ વરશે. ૬૦

અંત સમયની ભાવના

પ્રભુ આટલું મને આપજો, આયુષ્યની છેલ્લી ઘડી,
 ના રહે મને કોઈ બંધન, માયાતાણું છેલ્લી ઘડી.
 મરણ પથારી પાસ સ્વજનો ને સંબંધી હો ભલે,
 જોયા કરે આ દેહને પણ ચિત્ત મારું નવ ચલે.
 મારી નજર મીઠી ફરે માગે ક્ષમા સહુ જીવની,
 પ્રભુ આપજો મારી મને, નહાની મોટી મુજ ભૂલની;
 સહેવાય ના મારા થકી એવી પીડા કદી ઉપડે,
 તો છોડીને હાજર થજો તું તેજસ્વી રૂપી મુખડે,
 છેલ્લી કસોટી આકરી પ્રભુ મુંઝવે સહુને ઘણી,
 કૃપા કરીને તારજો મને ભક્તજન તારો ગણી.
 તેં ભક્તિદાન આપી કહ્યું સહેજે હવે નિર્ભય બની,
 વચન આપ્યું છે તેં મને તો પાળજો પ્રભુ હેતથી.
 દિવસ ત્રણ બાકી રહે ભગવાન ! ત્યારે આપજો,
 દેહત્યાગના સમયનું ને. દિનનું તું જ્ઞાન મને,
 જેથી મંગલ હેતુએ હું લીન થઈને કરી શકું,
 ચિંતન રૂઢું ને ધ્યાન ઊંડું દિવ્ય જ્યોતિ સ્વરૂપનું.
 શરીર બહુ નિર્બળ બને ને શ્વાસ છેલ્લા સંચરે.
 વેળા એવી તું આપજો ના હોઈ અગવડ કોઈ ને.
 પ્રભુ આટલું મને આપજો તું આયુની છેલ્લી પળે;
 શાંતિ સમતા સ્થિરતા મને આવીદે સહેજે મળે.

પંચ પરમેષ્ટિની મહા મંગલ

- સકલ મંગલ મહીં મંગલ, મહા મંગલ ગણું જેને
પ્રભુ તે પંચ પરમેષ્ટી, નમું છું પ્રેમથી તેને....(૧)
- અરિહંતો જિનેશ્વર જે, જીતીને રાગદ્વેષોને;
વર્યા છે જ્ઞાન કેવળને નમું છું પ્રેમથી તેને....(૨)
- બીજા છે સિદ્ધ પરમાત્મા, કરીને ભરમ પાપોને;
બિરાજે મુક્તિ પદમાં જે, નમું છું પ્રેમથી તેને ... (૩)
- ધરી ચારિત્ર આચાર્યો, ધરાવે ભવ્ય જીવોને;
વિદારે કર્મના મળને. નમું છું પ્રેમથી તેને...(૪)
- ભણાવે જે ઉપાધ્યાયો, સકળ સિદ્ધાંત સમજીને;
રમે છે જ્ઞાનના દાને, નમું છું પ્રેમથી તેને....(૫)
- સકલ લોકે મુનિરાજો, જગતનાં મોહ મારીને;
ગુંથાયા આત્મ શુદ્ધિમાં, નમું છું પ્રેમથી તેને....(૬)
- અમારી આત્મ શુદ્ધિનો, વહાલો મંત્ર બોલીને
લેવા હવે અમર પદને, નમું છું પ્રેમથી તેને .. (૭)

નવકાર મંત્રનો મહિમા

નવકાર-મંત્રનો મહિમા

(દોહરો)

વિઘ્ન હરણુ નવકાર છે. લવજલ તારણુહાર;
તર્યા, તરે. તરશે વળી, પાંચે પદ લજનાર.

સમરો મંત્ર લલો નવકાર, એ છે ચૌદ પૂર્વનો સાર.
એના મહિમાનો નહિ પાર,

એનો અર્થ અનંત અપાર....(૧)

સુખમાં સમરો, દુઃખમાં સમરો, સમરો દિવસને રાત;
જીવતાં સમરો, મરતાં સમરો,

સમરો સૌ સંઘાત સમરો....(૨)

યોગી સમરે, ભોગી સમરે, સમરે રાજા રંક,
દેવો સમરે, દાનવ સમરે, સમરે સૌ નિઃશંક સમરો....(૩)

અડસઠ અક્ષર એના જાણુ, અડસઠ તીરથ સાર;
આઠ સંપદાથી પરમાણુ,

અઠ્ઠ સિદ્ધિ દાતાર....સમરો....(૪)

નવપદ એનાં નવ નિધિ આપે, લવલવનાં દુઃખ કાપે,
‘ચંદ્ર’ વચનથી હૃદયે સ્થાપે,

પરમાત્મ પદ આપે....સમરો... (૫)

ચંદ્રકાંત જૈન ડભોઇકર-કર્તા

નવકાર મંત્રીનો મહિમા

નવકાર મંત્રનો મહિમા મોટો, સુણજો થઈ એક તાર રે
હૃદયે રાખી રટણ કરો તો, સફળ બને અવતાર રે
નમો અરિહંતાણું નમો નમો,

નમો નમો સિદ્ધાણું નમો નમો—
શ્રદ્ધાને ભક્તિને હૈયે જલતો રાખો દીવડો

(મોહ-માન) માયા ત્યાગીને રંગે રંગો જીવડો
સંકટ સમયે સહાયક થઈને ઉતારે ભવ પાર રે,

હૃદયે રાખી રટણ કરો તો—
અજર અમર પદ આપે એવો એકજ મંત્ર અનોખો છે
ઘડજો સંયમને સંસ્કારે માનવ મનખો મોંઘા છે
ચૌદ પૂરવના સાર રૂપ એ ઉતારે ભવ પાર રે

હૃદયે રાખી રટણ કરો તો—

નમસ્કાર પદ

જય કરનારા જીનવરા દુઃખ હરનારા દેવ,

પાઠ પઢું પહેલો પ્રભુ નમનતણો નિત મેવ (૧)

પ્રથમ નમુ અરિહંતને બીજા સિદ્ધ ભગવંત,

ત્રીજા શ્રી આચાર્યને નમુ તજી દઈ તંત (૨)

ઉપાધ્યાય ઉપકારીયા જ્ઞાનતણા દાતાર,

નમન કરું નીરમલ થવા ભવજળ તારણુદાર (૩)

સાધુ સુંદર લોકમાં સાધવીઓ શણુગાર,

સઘળાને સ્નેહે હજો વંદન વારંવાર (૪)

નમસ્કાર પદ પાંચ છે પાપતણા હરનાર

સર્વ જગતનાં કામમાં મંગળના કરનાર (૫)

મારો નવકાર બેલી છે

જગત રૂઠીન શું કરશે મારો નવકાર બેલી છે

મારો નવકાર બેલી છે

હજારો મંત્ર શું કરશે મારો નવકાર બેલી છે

મારો નવકાર બેલી છે

સુદર્શન શેઠની ઉપર ચડાવ્યું આળ રાણીએ

ચડાવ્યા શુળીએ ત્યારે ચડયા નવકારના ધ્યાને

થયું શુળીનું સિંહાસન—મારો નવકાર (૧)

શ્રીમતી શ્રાવીકા સતીને દીધું અતી દુઃખ સાસરીએ

ઘડામાં સર્પ પુરીને કહ્યું કુલ માળ લાવોને

ગણી નવકાર લાવે કુલ માળ—મારો નવકાર (૨)

અમરને હોમવા કાળે મંગાવ્યો બાળ શ્રેણીકે

લાવ્યા અગ્નિ કુંડની પાસે ગયો નવકારના શરણે

થયો અમત્કાર નમે તત્કાળ—મારો નવકાર (૩)

પ્રભુએ કાળે ચીરાવી બચાવ્યા નાગ નાગણને

પરમેષ્ઠિ મંત્ર સુણાવી કર્યો ઉદ્ધાર યુગલનો

બન્યા ધરણેન્દ્ર પદમાવતી—મારો નવકાર (૪)

પંચ પરમેષ્ટીની છે સાર

પંચ પરમેષ્ટી છે સાર,
 બીજું બધું અસાર છે....ટેક
 અરિહંત દેવો-સર્વ બાણે છે,
 રાગ-દ્વેષના જીતનાર બીજું....
 સિદ્ધ પરમાત્મા મોક્ષમાં બિરાજે,
 તેમનું સુખ છે અપાર બીજું....
 આચાર્ય દેવો નેતા સમાન છે,
 પાળે પળાવે આચાર, બીજું....
 ઉપાધ્યાયજી બાણે બાણાવે,
 જ્ઞાન બગીચે રમનાર બીજું....
 સાધુઓ સત્તાવીસ ગુણોથી શોભતા,
 સદ્ગુણોના ભંડાર બીજું....
 સંસારના સુખો સર્વ ક્ષણિક છે,
 ધર્મમાં શાંતિ અપાર બીજું....
 નમસ્કાર હો એવા પ્રભુને,
 તેમના વિના નહીં ઉદ્ધાર બીજું....

છેલ્લી ઘડી

રાગ—વાઘેશ્રી

આટલું તો આપજે ભગવન્ મને છેલ્લી ઘડી,
 ના રહે માયા તણા બંધન મને છેલ્લી ઘડી....ટેકે
 આ જીવગી મોંઘી મળી પણ, જીવનમાં જાગ્યો નહિ
 અંત સમયે મને રહે, સાચી સમજ છેલ્લી ઘડી—આટલું
 જ્યારે મરણ શૈયા પરે, મીંચાય છેલ્લી આંખડી
 તું આપજે ત્યારે પ્રભુમય, મન મને છેલ્લી ઘડી—આટલું.
 હાથ પગ નિર્બળ બનેને, શ્વાસ છેલ્લો સંચરે
 ઓ દયાળુ ! આપજે દર્શન, મને છેલ્લી ઘડી—આટલું
 હું જીવનભર સળગી રહ્યો, સંસારના સંતાપમાં
 તું આપજે શાંતિ ભરી નિંદ્રા, મને છેલ્લી ઘડી—આટલું
 અગણીત અધર્મો મેં કર્યા, તન મન વચન યોગે કરી
 હે ક્ષમા સાગર ! ક્ષમા મને, આપજે છેલ્લી ઘડી—આટલું
 અંત સમયે આવી સુજને, ના દમે પટ દુશ્મનો
 જાગૃત પણે મનમાં રહે, તારૂં સ્મરણ છેલ્લી ઘડી—આટલું

કરુણાનો કોઈ પાર નથી

ઓ કરુણાના કરનારા તારી કરુણાનો કોઈ પાર નથી

મારા સંકટના હરનારા તારી કરુણાનો કોઈ પાર નથી

મારા પાપ ભર્યા છે એવા

ભૂલ્યો હું કરવી સેવા

મારી ભૂલોના ભુલનારા તારી કરુણાનો કોઈ પાર નથી (૧)

હે પરમ કૃપાળુ વહાલા

મેં પિધા વિધના ખ્યાલા

મારા જીવન રક્ષણ હારા....તારી કરુણાનો કોઈ....

હું અંતરમાં થઈ રાજી

ખેલ્યો હું અવળી બાજી

અવળી સવળી કરનારા...તારી કરુણાનો કોઈ....

ભલે છોડ કછોડ થાયે

તું માવતર કેમ કહેવાયે

મીઠી છાયાના દેનારા તારી કરુણાનો કોઈ....

મને મળતો નથી કીનારો

મારે ક્યાંથી આવે આરો

મારા સાચા ખેવન હારા તારી કરુણાનો કોઈ....

છે જેનું જીવન ઉઘાસી

તારા ચરણે લે અવિનાશી

મારા પ્રભુનાં દિલે રમનારા તારી કરુણાનો કોઈ....

કરમનો કોયડો અલખેલો

કરમનો કોયડો અલખેલો

એ....જી એને પામવો નથી સહેલો....કરમનો કોયડો
એક માતાને પુત્ર જે એમાં એક ચતુર એક થેલો
એકને માગે પાણી ન મળતું
ખીજને દુધનો રેલો....કરમનો કોયડો (૧)

મહાન તપસ્વી વીરપ્રભુને પણ ઉપસર્ગ નડેલો
ગોવાળે કાનમાં ખીલા ખોડ્યા ત્યારે
નીજનો દોષ ગણેલો....કરમનો કોયડો (૨)

ચંદનખાળા રાજકુમારી ધરમ એને વરેલો
કંચન કાયા એની ચોટે વેચાણી ત્યારે
આતમ એનો રડેલો....કરમનો કોયડો (૩)

અરણીક મૂનિજીએ દીક્ષા લીધી ને બન્યા ગુરુનો ચેલો
કામીનીના નયન બાણે
વૈરાગી સંતને વિંધેલો....કરમનો કોયડો (૪)

મને નહી શરમ આવે હોય ભલે તું ભણેલો
ગુરુતું કયું ગુરુ ભોગવે
ચેલાતું ભોગવે ચેલો....કરમનો કોયડો (૫)

માનવ તનની મુડી મલી છે ભર ધરમનો ચેલો
રમણ જાગી જોને જીવનમાં તું
હજીયે શિદને અકેલો....કરમનો કોયડો (૬)

જુઠી મમતા શા માટે ?

ચાર દિવસનાં ચાંદરડા પર
જુઠી મમતા શા માટે ?
જે ના આવે સંગાથે
એની માયા શા માટે ?-(૧)

આ વૈભવ સાથે ના આવે
ખ્યારા સ્નેહી પણ ના આવે
તું ખૂબ મથે જેને જાળવવા
એ જોળન સાથે ના આવે
અહીંનું છે અહીંયા રહેવાનું એની દોસ્તી શા માટે ?
ચાર દિવસનાં ચાંદરડા-(૨)

મેં બાંધેલી મહેલાતોને
દોલતનું ત્યારે શું થાશે
જાવું પડશે જો અણધાર્યું
પરિવારનું ત્યારે શું થાશે
સૌનું ભાવિ સૌની સાથે એની ચિન્તા શા માટે ?

ચાર દિવસનાં ચાંદરડા-(૩)

સુવાળી દોરીનાં બંધન
આજે સૌ પ્રેમ થકી બાંધે
પણ તુટે તંતુ આયુષ્યનો
ત્યારે કોઈ એને ના સાંધે
ભીડ પડે ત્યારે તડ તડ તુટે એવા બંધન શા માટે ?

ચાર દિવસનાં ચાંદરડા-(૪)

—: શ્રી વૈરાગ્ય ઉપદેશક દોહા :—

- દયા તે સુખની વેલડી, દયા તે સુખની ખાણ,
અનંતા જીવ મૂકતે ગયા, દયા તણા ફળ જાણ (૧)
- હિંસા તે દુઃખની વેલડી, હિંસા તે દુઃખની ખાણ,
અનંતા જીવ નરકે ગયા, હિંસા તણા ફળ જાણ (૨)
- ચેતોરે ભવ પ્રાણીયા, આ સંસાર અસાર,
સ્થિરતા કોઈ દીસે નહીં, ધન જોખન પરિવાર (૩)
- ધર્મ કરે તમે પ્રાણીયા, ધર્મ થકી સુખ હોય,
ધર્મ કરતા જીવને, દુઃખિયા ન દીઠા કોય (૪)
- ધર્મ વાડીયે ન નિપજે, ધર્મ હાટે ન વેચાય,
ધર્મ વિવેકે નિપજે, જો કરીએ તો થાય (૫)
- જીવ દયા પાળી સહી, પાળી છે છકાય,
વસ્તા ઘરનો પ્રાહુણો, મીઠાં લોજન ખાય (૬)
- જીવ દયા પાળી નહીં, પાળી નહીં છકાય,
સુના ઘરનો પ્રાહુણો; જેમ આવ્યો તેમ જાય (૭)
- રત્ન પડ્યું છે બજારમાં રહ્યો, ગરદ લપટાય,
મૂરખ જાણે કાંકરો, ચતુર લીધો ઉઠાય (૮)
- ચૌટા કરે બજારમાં, લાંબા પાન ખજુર,
ચડે તો આખે પ્રેમરસ; પડે તો ચકના ચુર (૯)
- એ શિખામણ સાચી, કહી સવેને હિતકર,
કાંઈક દયા કરૂણા રાખજો, તમે સાંભળ્યાનો પરિમાણ (૧૦)

- ખરો મારગ વિતરાગનો સુક્ષ્મ જેના ભેદ,
શ્રદ્ધા હોય તે સરદળે, મનમાં રાખી ઉમેદ (૧૧)
- ડગાવીયા ડગશો નહી, નિશ્ચલ રાખજો મન,
હિંસાથી રહેજો વેગળા, કહેવાશો ધન ધન (૧૨)
- ઢિલ ન કિજે ધર્મની, તપજ્જ્વ લીજો કુંટ,
જૈસી શીશી કાચકી, જ્વય પલકમાં કુંટ (૧૩)
- દુઃખમ આરો પાંચમો; નિશ્ચલ રાખજો મન;
થોડામાં નફો ઘણો જેમ કુંડા માંહે રતન (૧૪)
- સાધુ ચંદન ખાવના, શિતલ જાકો અંગ,
લહેર ઉતારે ભુજંગકી, દે દે જ્ઞાન કો રંગ (૧૫)
- સાધુ બડો પરમારથી, મોટો જીતકો મન;
ભર ભર મુઠી દેત હે, ધર્મ રૂપીયો ધન (૧૬)
- હજી કરમી જીવને, રૂચે એ ઉપદેશ,
ખરો મારગ વિતરાગનો, જેમાં કુડ નહીં લવલેશ (૧૭)

—: ચેત ચેત નર ચેત :—

પરલોકે સુખ પામવા, કર સારો સંકેત,
 હજી બાજી છે હાથમાં ચેત ચેત નર ચેત....૧
 જોર કરીને જીતવું, ખરેખર રણખેત,
 દુશ્મન છે તુજ દેહમાં, ચેત ચેત નર ચેત....૨
 ગાફીલ રહીશ ગમાર તું; ફોગટ થઈશ કજેત
 હવે જરૂર હુશીયાર થઈ; ચેત ચેત નર ચેત....૩
 તન ધન તે તારા નથી, નથી પ્રીયા પરજેત,
 પાછળ સૌ રહેશે પડ્યાં, ચેત ચેત નર ચેત....૪
 પ્રાણ જશે જ્યાં પિંડથી, પિંડ ગણાશે પ્રેત,
 માટીમાં માટી થશે, ચેત ચેત નર ચેત....૫
 રહ્યાં ન રાણાં રાજ્યા, સુરનર મૂનિસમેત,
 તું તો તરણા તુલ્ય છે, ચેત ચેત નર ચેત....૬
 રજકણ તારા રખડશે, જેમ રખડતી રેત,
 પછી નરતન પામીશ ક્યાં, ચેત ચેત નર ચેત....૭
 કાળા કેશ મટી ગયા, સરવે બનીયા રવેત,
 જોબન જોર જતું રહ્યું, ચેત ચેત નર ચેત....૮
 માટે મનમાં સમજીને વિચારીને કરવેત,
 ક્યાંથી આવ્યો ક્યાં જવું, ચેત ચેત નર ચેત....૯
 એ શુભ શિખામણ સમજીને, કર પ્રભુ સાથે હેત,
 અંતે અવિચળ એજ છે, ચેત ચેત નર ચેત....૧૦
 —સંત શિષ્ય

શ્રી નવકારનો છંદ

- સુખ કારણ સવીયણ; સમરો નિત નવકાર !
જિનશાસન આગમ, ચૌદ પૂરવનો સાર.... ૧
- એ મંત્રનો મહિમા, કહેતાં ન લહુ પાર,
સુરતરૂ જિમ ચિંતિત, વંછિત કળ દાતાર.... ૨
- સુર માનવ મનવ, સેવા કરે કરજોડ !
ભૂમિમંડળ વિચરે, તારે સવિયણ ઠોડ.... ૩
- સુરછંદે વિલસો અતિશય જાશ અનંત,
પદ પહેલે નમીયે, અરિગંજન અરિહંત... ૪
- જે પંદરે લેદે, સિદ્ધ થયા ભગવંત,
પંચમી ગતિ પહોચ્યા અષ્ટ કરમ કરી અંત.... ૫
- કળ, અકળ સરુપી, પંચાનંતક દેહ,
જિનવર પાય પ્રણમું, બીજે પદ વાળી એહ... ૬
- ગચ્છ ભાર ધુરંધર, સુંદર શશિહર શોભ;
કર સારણ વારણ, ગુણ છત્રીસે થોભ.... ૭
- શ્રુત જાણ શિરોમણિ, સાગર જિમ ગંભીર;
પદ ત્રીજે નમીયે, આચારજ ગુણ ધીર.... ૮
- શ્રુતધર આગમ-સૂત ભણાવે સાર !
તપ વિધિ સંયોગે ભાષે અર્થ વિચાર.... ૯

- મુનિવર ગુણ યુક્તા, કહીએ તે ઉવજ્જાય;
પદ ચોથે નમીએ, અહર્નિશ તેહના પાય... ૧૦
- પંચાશ્રવ ટાળે, પાળે પંચાચાર;
તપસી ગુણધારી, વારે વિષય વિકાર.... ૧૧
- ત્રસ સ્થાવર પિયર, લોકમાંહી જે સાધ;
ત્રિવિધે તે પ્રભુમું, પરમારથ જિણે લાધ... ૧૨
- અરિ કરિ હરિ સાયણી, ડાયણિ ભૂત વૈતાળ;
સવિ પાપ પ્રણાસે, વાધે મંગળ માળ... ૧૩
- ઇશુ સમર્યા સંકટ દૂર ટળે તત્કાળ;
ઇમ જપે જિન પ્રભુ; સુરિ-શિષ્ય રસાળ.... ૧૪

બાર વ્રતના છપ્પા

(૧)

જીવ દયા નિત્ય પાળીએ, વ્રત પહેલું કહીએ;
સુદૃઢ બાદર જીવને, અભયદાન જ દઈએ;
સાધારણ પ્રત્યેકમાં, બહુ પાપ જ નાણો,
અનંતકાયને જોળખી દયા મન આણો.
છકાયની રક્ષા કરો, સર્વ કુટુંબ નાણો આપણું
પ્રકાશસિંહ વાણી વહે, તે બરું તુજ ડાહ્યાપણું.

(૨)

મૃષાવાદ નહિં બોલીએ, વ્રત બીજું કહીએ,
ભરવી કુડી શાખ, તેથી અળગા રહીએ,
પંચમાં પુછે વાત, ત્યાં નવિ બોલીએ બોટું;
આ ભવ પામે માન, પરભવ સુખ જ મોટું.
એકલું નાણી પ્રાણીયા, મૃષાવાદ નવિ ભાખિએ.
પ્રકાશસિંહ વાણી વહે, જીભા જતન કરી રાખીએ.

(૩)

અદત્તાદાન નવી લીજીએ, ચોરી નવિ કીજે,
વસ્તુ પરાઈ હાથ જડે તે, પાછી દીજે;
કૂડા તોલાં ત્રાજવા વળી માપજ મોટું,
મીઠું બોલે મુખ થકી, પણ ચાલે બોટું.
એકવી માયા કેળવી, મલકાણો મનમાં ઘણું,
પ્રકાશસિંહ વાણી વહે, (કે) રાજ નથી ભાઈ પોપા તણું.

(૪)

પરનારીનો સંગ, નિવારો (તમે) ઉત્તમ પ્રાણી,
 શિયળ પાળો નિર્મળ, આતમ-હિત જાણી,
 પરનારીના સંગ થકી, તમે નિર્ધન થાશે,
 આ ભવ દંડે રાજ્ય, પરભવ નરકે જાશે.
 એહવું જાણી પ્રાણીયા, શિયળ વ્રત પાળો સોહામણો,
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે, (કે) મહીમા વ્રત ચોથા તણો.

(૫)

સોનું રૂપું, ધન, માલ તું તો પામ્યો કોડી,
 કુડ, કપટ, છળ ભેદ કરી, તેં માયા બેડી;
 આશા-તૃણા નવિ મટે, મન વાજે ભેરી,
 તૃપ્તિ ન પામ્યો આત્મા, મન હોંશ ઘણેરી.
 અંત સમય મૂકી કરી, એકલણ જવું સહી;
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે, (કે) મનની મમતા મનમાં રહી.

(૬)

ઉંચી, નીચી, જળ-સ્થળ વાટની; તું મર્યાદા કરજે,
 છકા વ્રતની વાત, ત્હારે હૈંડે ધરજે,
 અધિકી રાવઈ એહની, તું ટાળે પ્રાણી,
 તો સુખ પામીશ શાશ્વતાં, ઈમ બોલ્યા નાણી.
 એહવું જાણી પ્રાણીયા, રાવઈ (ટાળ) દેશ પરદેશની;
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે (તો) ભૂંગળ ભાંગે કપટની.

(૭)

સાત વ્યસન નવિ સેવિયે, નવિ પીજે તાડી,
 છબ્વીસ ખોલની ધારણા, તું ધરજે દહાડી;
 પાપ તણે વ્યાપાર પ્રાણી તું પરિહરજે,
 ધન, ધાન્ય કુવિય જાતની, તું મર્યાદા કરજે.
 સંજ્યા દુપદ ચૌપદ તણી, દ્રઢ રાખે તારો આત્મા
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે, એ વ્રત પાળો સાતમા.

(૮)

વશ રાખજે તહારી જીભડી, અનર્થા દંડે,
 કાજ ન સીઝે આપણું, તું શીદને મંડે,
 જેથી લાગે પાપ, તેથી અળગો રહેજે.
 ધર્મ-ધ્યાનની વાતમાં તું વળગ્યો રહેજે.
 પોતાથી પળતું નથી, ને પારકું તું ક્યાં લહે ?
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે, (કે) તહારાં કર્યાં, તું સહે.

(૯)

નિત્ય સામાયિક કીજીયે, સુણ ઉત્તમ પ્રાણી,
 લાભ ઘણો છે એહમાં, ઇમ ખોલ્યા નાણી;
 મેરૂ કંચનથી અધિક, કોઈ દાન જ આપે,
 તોલ ન આવે તેહની, ઇમ જીનવર લાખે.
 એહવું જાણી પ્રાણીયા, નિત્ય સામાયિક કીજીએ,
 પ્રકાશસિંહ વાણી વદે, (તો) મુક્તિ તણાં સુખ લીજીએ.

(૧૦)

વહેલો ઉડી આત્મા, તું ધ્યાન જ ધરજે,
 દશમા વ્રતની વાત, તું હૈયે ધરજે,
 ઘણા દ્રવ્ય નવિ ધારીયે, જૃદ્ધિ નવિ થઈએ,
 સાધુ-સાધવીને વાંદવા, દિન પ્રત્યે જઈએ.
 એવું જાણી પ્રાણીયા, ઘણાં દ્રવ્ય નવિ ધારીયે;
 પ્રકાશસિંહ વાણી વહે, (કે) ધન્દ્રીયનો રસ ગાળીએ.

(૧૧)

પૌષધ કીજે ભાવશું, આતમ વશ રાખી,
 જીમ કીધા દશ શ્રાવકે, સૂત્રને સાખી,
 જતના કીજે જીવની, સુક્ષ્મ ને બાદર,
 ધ્યાન ધરો નવકારનું, એવું વ્રત આદર.
 ક્રોધ, માન, માયા તજી, સમતાનો રસ પીજીએ;
 પ્રકાશસિંહ વાણી વહે. એહવા પૌષધ કીજીએ.

(૧૨)

હવે કહું વ્રત બારમું, સુણ ઉત્તમ પ્રાણી,
 જમવા વેળા આતમા, ચિંતવણુ આણી:
 નો આવે મુનિરાજ, પંચ મહાવ્રત ધારી,
 દોષ રહિત હઉં દાન, હૈડે હર્ષ વધારી,
 દ્વાદશ વ્રત શ્રાવક તણાં, શુદ્ધ સમક્રિતી ને પાળશે;
 પ્રકાશસિંહ વાણી વહે (તે) મુક્તિપુરીમાં મહાલશે.

સંવત અઢાર પંચોતરાની, શુકલ પક્ષે, માસ અષાઢો શોભતો, આઠમને દિવસે, સજ્જાય કીધી શોભતી ગામ ગોંડલ ગામે સેવક વિનવે ભાવશું, મન હર્ષ ઉદ્ભાસે.

એહ બાર વ્રત શ્રાવક તણાં, શુદ્ધ સમક્ષિતથી પાળશે;

ઉત્કૃષ્ટા પંદર ભવે, (તે) મુક્તિ પુરીમાં મ્હાલશે.

એહવું જાણીને દરેક શ્રાવક શ્રાવીકાએ બાર વ્રત-આદરી લેવા જાઈએ અને અતિચાર દોષ લગડયા વગર શુદ્ધ સમક્રીત સહીત પાળશે. તો પંદરમે ભવે અવશ્ય મુક્તિ પામશે. માટે દરેક ભાઈજહેનોએ આ બાર વ્રત સમજીને આદરી લેવા જાઈએ તો આપણો આત્મા-આનંદ શ્રાવકની જેમ એકાવતારી બનશે.

શ્રી શાન્તિનાથનો છંદ

શારદ માય નમુ શિર નામી, હું ગુણ ગાઉં ત્રિભુવન કે સ્વામી,
 શાંતિ શાંતિ જપે સખ કેઈ, તે ઘેર શાંતિ સદા સુખ હોઈ. ॥૧॥
 શાંતિ જપી જે કીજે કામ, સોહી કામ હોવે અભિરામ,
 શાંતિ જપી પરદેશ સીધાવે, તે કુશળે કમળા લેઈ આવે ॥૨॥
 ગર્ભ થકી પ્રભુ મારી નિવારી, શાંતિજી નામ દીયો હિતકારી ॥
 જે નર શાંતિ તણા ગુણ ગાવે, ઋદ્ધિ અચિંતી તે નર પાવે ॥૩॥
 જે નરકું પ્રભુ શાંતિ સહાઈ. તે નરકું-કયા આવતી ભાઈ ॥
 જો કછુ વંછે સોહી પુર, હુઃખ દારિદ્ર મિથ્યા મતિ ચુરે ॥૪॥
 અલખ નિરંજન જ્યોત પ્રકાશી; ઘટ ઘટ અંતરકે પ્રભુ વાસી ॥
 સ્વામી સ્વરૂપ કહ્યું નવી જાય, કહેતાં મુજ મન અચરજ થાય ॥૫॥
 ડાર દિયે સખહી હથિયારા જીત્યા મોહ તણાદળ સારા ॥
 નારી તજી શિવશું રંગરાયો રાજ તજ્યો પણ સાહિબ સાચો ॥૬॥
 મહા બળવંત કહીજે દેવા, કાયર કુંથુ એક ન હણેવા ॥
 રિદ્ધિ સખળ પ્રભુ પાસ લહીજે, ભીક્ષા આહારી નામ કહીજે ॥૭॥
 નિંદક પુજકકું સમ ભાયક, પણ સેવકકું હે સુખદાયક ॥
 તજી પરિગ્રહ હુવા જગનાયક, નામ અતિથિ સર્વે સિદ્ધિ લાયક ॥૮॥
 શત્રુ મિત્ર સમચિત્ત ગણીજે, નામ દેવ અરિહંત ભણીજે ॥
 સકળ જીવ લહિતવંત કહીજે, સેવક બાણી મહાપદ દીજે ॥૯॥
 હોત ગંભીરા દુષણ એક ન માંહે શરીરા,
 જિમ અંતરજામી, પણ ન રહે પ્રભુ એકણ ઠામી ॥૧૦॥

લોક કહે જિનજી સખ દેખે, પણ સુપનાંતર કબહુ નપેખે,
 રીસ વિના ખાવીશ પરીસા, સેના જીતી તે જગદીશા ॥૧૧॥
 માન વિના જગ આણુ મનાઈ, માયા વિના શિવશું લય લાઈ!
 લોભ વિના ગુણુ રાશિ ગ્રહિજે, ભિક્ષુ ભાવે ત્રિગડો સેવિજે ॥૧૨॥
 નિઝંથપણુ શિર છત્ર ધરાવે, નામ યતિ પણ ચમર ઢળાવે ॥
 અભયદાન દાતા સુખ કારણુ, આગળ ચક્ર ચાલે અરિદારણુ ॥૧૩॥
 શ્રી જિનરાજ દયાળ ભણીજે, કર્મ સર્વેકો મૂળ ખણીજે ॥
 ચક્રવિહ સંઘ તીરથ સ્થાપે, લચ્છી ઘણી દેખે નવિ આપે ॥૧૪॥
 વિનયવંત ભગવંત કહાવે, નાહિ કીસીકું શિશ નમાવે;
 અકંચનકો બીરૂદ ધરાવે, પણ સોવન પદપંકજ પાવે ॥૧૫॥
 રાગ નહિ પણ સેવક તારે દ્રેષ નહિ નિગુણા સંગ વારે ॥
 તજી આરંભ નિજ આતમ ધ્યાવે, શિવ રમણીકો સાથ ચલાવે ॥૧૬॥
 તેરો મહિમા અદ્ભૂત કહીજે, તેરા ગુણુકો પાર ન લીજે ॥
 તું પ્રભુ સમરથ સાહેબ મેરા, હું મન મોહક સેવન તેરા ॥૧૭॥
 તું રે ત્રિલોકતણા પ્રતિપાળ, હું રે અનાથ તું રે દયાળ ॥
 તું શરણાગત રાખત ધીરા, તું પ્રભુ તારક છે બડવીરા ॥૧૮॥
 તુંહિ સમો ખડ ભાગજ પાયો, તો મેરો કાજ ચડયો રે સવાયો ॥
 કરજોડી પ્રભુ વિનવું તમશું તમથું, કરો કૃપા જિનવરજી અમશું ॥૧૯॥
 જનમ મરણના ભય નિવારો. ભવસાગરથી પાર ઉતારો ॥
 શ્રી હૃત્પિણાપુર મંડન સોહે, ત્યાં શ્રી શાંતિસદા મન મોહે ॥૨૦॥
 પદ્મસાગર ગુરુરાય પસાયા. શ્રી ગુણસાગર કહે મન ભાયા !
 જે નરનારી એક ચિતે ગાવે તે મનચાંછિત નિશ્ચય પાવે ॥૨૧॥

શ્રી શાંતિનાથ સ્વામીનો છ દ

શાંતિનાથનો કીજે જાપ, કોડ ભવોનાં કાપે પાપ ॥
 શાંતિનાથજી મહેતા દેવ, સુરનર સારે જોહની સેવ ॥૧॥
 દુઃખ દારિદ્ર જલે દૂર; સુખસંપત્તિ હોવે ભરપૂર ॥
 ઠગ કાંસીગર જલે ભાગ બળતી હોવે શીતળ આગ ॥૨॥
 રાજલોકમાં કીર્તી ધણી શાંતિ જિનેશ્વર માથે ધણી ॥
 જો ધ્યાવે પ્રભુજીનું ધ્યાન, રાજા દેવે અધિકું માન ॥૩॥
 ગડ ગુંમડ પીડા મિટ જાય, દેખી દુશ્મન લાગે પાય ॥
 સઘજો ભાંગ્યો મનનો ભર્મ, પામ્યા સમક્ષિ કામ્યા કર્મ ॥૪॥
 સુણો પ્રભુ મોરી અરદાસ હું સેવક તમે પુરો આશ ॥
 મુજ-ચિંતિત કારજ કરો, ચિંતા આરતી વિશ્નવ હરો ॥૫॥
 મોટા મારા આળજંબળ, પ્રભુ મુજને તું નયણ નિહાળ ॥
 આપની કીર્તી ઠામોઠામ, આપ સુધારો પ્રભુ મહારા કામ ॥૬॥
 જો નિત્ય પ્રભુજીને રટે, મોતી બંધા કુલા કટે ॥
 ચેપ લાવણ દોનું જળ જાય વિણ ઔષધ કટ જલે છાય ॥૭॥
 શાંતિનાથના નામથી થાય, આંખે ટુટ પડળ કટ જાય ॥
 કમજો પીજો જર જર ઝરે, શાંતિ જિનેશ્વર શાતા કરે ॥૮॥
 ગરમી વ્યાધિ મિટાવે રોગ, સયણ મિત્રનો મળે સંયોગ ॥
 એહવો દેવ ન દીસે એર, નહિ ચાલે દુશ્મનકો જોર ॥૯॥
 હુંટારા સખ જલે નાશ, દુર્જન ફીટી હોવે દાસ ॥
 શાંતિનાથની કીર્તિ ધણી, કૃપા કરો તમે ત્રિભુવન ધણી ॥૧૦॥
 અરજ કરું છું જોડી હાથ, આપશું નહિ કોઈ છાની વાત ॥
 દેખી રહ્યા છો પોતે આપ, કાટો પ્રભુજી મહારા પાપ ॥૧૧॥

મુજ મન ચિંતિત કરીએ કાજ, રાખો પ્રભુજી મહારી લાજ ॥
 તુમ સમ જગમાંહિ નહિ કોય. તુમ ભજવાથી શાતા હોય ॥૧૨॥
 તુમ પાસ ચલે નહિ મરકી રોગ, તાવ તેજરો નાંખે તોડ ॥
 મારી મિટાઈકીધી પ્રભુ શાંત તુજ ગુણનો નહિ આવે અંત ॥૧૩॥
 તુમને સમરે સાધુ સતી, તુમરે સમરે જોગી યતિ ॥
 કાટો સંકટ રાખો માન અવિચળ પદનું આપો સ્થાન ॥૧૪॥
 સંવત અઢાર ચોરાણું જાણુ, દેશ માળવો અધિક વખાણુ ॥
 શહેર જાવરા ચૈતર માસ, હું પ્રભુ તુમ ચરણો કો દાસ ॥૧૫॥
 ઋષિ રઘુનાથજી કીધો છંદ, કાંટો પ્રભુજી મહારા કંદ ॥
 હું જોઉં પ્રભુજીની વાટ મુજ આરતિ ચિન્તા સવિ કાટ ॥૧૬॥

શ્રી શાંતીનાથનો છંદ

સુણો શાંતિ જિણુંદ સોભાગી, હું તો થયો છું તુમ ગુણ રાગી ॥
 તુમે નિરાગી ભગવંત, જોતાં કિમ પડશે તંત ॥૧॥
 હું તો ક્રોધ કષાયે ભરિયો, તું તો સમતા રસનો દરિયો ॥
 હું તો અજ્ઞાને આવરિયો, તું તો કેવળ કમળા વરિયો ॥૨॥
 હું તો વિષય સુખનો આસી ॥ તેં તો વિષય કીધા નિરાસી ॥
 હું તો કરમના ભારે ભરીયો. તુમે સર્વથા દૂર કરીયો ॥૩॥
 હું તો મોહ તણે વશ પડિયો, તું તો સખળ મોહને નડિયો ॥
 હું તો ભવ સમુદ્રમાં ખૂંચ્યો, તું તો શિવ મંદિરમાં પહોંચ્યો ॥૪॥
 મહારે જન્મ મરણનો ફેરો. તેં તો તોડ્યો તેનો દોરો ॥
 મહારો પાસો ન મેલો રાગ, પ્રભુ તમે થયા વિતરાગ ॥૫॥
 મુને માયાએ મેલી કાંસી તમે નિરબંધ થયા અવિનાશી ॥
 હું તો સમક્ષિથી રે અધુરો તું તો સકળ પદારથે પુરો ॥૬॥

મહારે તો તુંહિજ એક, તહારે મુજ સરિખા અનેક ॥
હું તો મનથી ન મેલું માન, તુમે માન રહિત લગવાન ॥૭૥॥
મહારૂં કીધું તે શું થાય, તમે રંકલણી કરો સહાય ॥
તુમ એક કરો મહેરબાની, મહારો મુજરો લેજો માની ॥૮૥॥
એક વાર જો નજરે નિરખો, તો હું થાઉં તુમ ગુણ સરિખો ॥
જે સેવક તુમ ગુણ ગાશે, તે તુમ સરિખો ગુણી થાશે ॥૯૥॥
ભવોભવ તમારી સેવા. હું તો માણું છું દેવાધિ દેવા ॥
સહામુખુવોને સેવક. જાણી, એમ ઉદયરત્ન બોલ્યા વાણી ॥૧૦૥॥

શ્રી ચિંતામણી પાર્શ્વનાથનો છંદ

(દોહરા)

કલ્પવેલ ચિંતામણી, કામધેનું ગુણ બાણ ॥
અલખ અગોચર અગમ ગતિ, ચિદાનંદ લગવાન ૧.
પરમ જ્યોતિ પરમાત્મા, નિરાકાર કીરતાર,
નિર્ભયરૂપ જ્યોતિ સ્વરૂપ, પૂર્ણ બ્રહ્મ અપાર ૨.
અવિનાશી સાહીબ ધણી, ચિંતામણી શ્રી પાર્શ્વ ॥
અરજ કરું કરજોડ કે, પુરો વંછિત આશ ૩
મન ચિંતિત આશા ફળે, સકળ સિદ્ધવે કામ !
ચિંતામણી જાપ જપ, ચિંતા હરે એ નામ ૪
તુમ સમ મેરે કેા નહિ, ચિંતામણી લગવાન,
ચેતનકી એહ વિનતી, દીજે અનુભવ જ્ઞાન ૫.

(ચોપાઈ)

પ્રાણુત દેવલોકથી આયે, જન્મ વારાણસી પાયે ॥
અશ્વસેન કુળ મંડણ સ્વામી ત્રિહુ જગકે પ્રભુ અંતરે જામી ॥૬૥॥

વામાદેવી માતા કે જાયે, લંછન નાગ ફણી મણી પાચે ॥
 શુભ કાયા નવ હાથ વખાણું, નીલ વરણ તનું નિર્મળ જાણું ॥૭૫
 માનવ યક્ષ સેવે પ્રભુ પાય, પદ્માવતી, દેવીસુખદાય ॥
 ઈંદ્ર ચંદ્ર પાર્શ્વ ગુણ ગાવે, કલ્પવૃક્ષ ચિંતામણી પાવે ॥૮૦
 નિત સમરો ચિંતામણી સ્વામી, આશા પુરે અંતર જામી ॥
 ધન ધન પાર્શ્વ પુરીષા દાણી, તુમ સમ જગમેં કે નહિ નાણી ॥૮૫
 તુમારો નામ સદાસુખકારી, સુખ ઉપજે દુઃખ જાય વિસારી ॥
 ચેતનકો મન તુમારે પાસ, મનવંછિત પૂરો પ્રભુ આશ ॥૧૦૫

(દોહા)

ૐ ભગવંત ચિતામણી પાર્શ્વ પ્રભુ જિનરાય ॥
 નમો નમો તુમ નામસેં, રોગ શોગ મીટ જાય ॥૧૧૥
 વાત પીત ફરે ટળે, કંઈ નહિ આવે પાસ,
 ચિંતામણી કે નામસેં, મીટે શ્વાસ ઓર ખાસ ॥૧૨૥
 પ્રથમ દુસરો, ત્રીસરો તાવ ચોથીઓ જાય,
 શૂળ બહોતેર ફર રહે, દાદર ખાજ ન થાય ॥૧૩૥
 વિસ્ફોટ ગુહ્યમડા, કોઠ અઢારે ફર ॥
 નેત્ર રોગ સળ પરિહરે, કંઠમાળ ચક્રચુર ॥૧૪૥
 ચિંતામણી કે જાપસે, રોગ શોગ મીટ જાય,
 ચેતન પાર્શ્વ નામકો, સમરો મન ચિત્ત લાય ॥૧૫૥

(ચોપાઈ)

મન શુદ્ધે સમરો ભગવાન, લય લંજન ચિંતામણી ધ્યાન,
 ભૂતપ્રેત લય જાવે ફર, જાપ જપે સુખ સંપત્તિ પૂર ॥૧૬૥
 ડાકણ શાકણ વ્યંતર દેવ, લય નહિ લાગે પારસ સેવ ॥
 જળચર થલચર ઉપર જીવ, ઇનકો લય નહિ સમરો પીવ ॥૧૭૥

વાઘ સિંહકો ભય નહિ હોય, સર્પ ગોહ આવે નહિ કોય ॥
 વાટ ઘાટમેં રક્ષા કરે, ચિંતામણી ચિંતા સખ હરે ॥૧૮॥
 રોણાટામણુ જુદુ કરે, તુમારો નામ લેતાં સખ હરે ॥
 ઠગ કાંસીગર તસ્કર હોય, દેખી દુશ્મન દુષ્ટ જ કોય ॥૧૯॥
 ભય સખ ભાગે તુમારે નામ, મનવંછિત પૂરો સખ કામ ॥
 ભયનિવારણુ પૂરે આશ, ચેતન જપ ચિંતામણી પાર્શ્વ ॥૨૦॥
 (દોહરા)

ચિંતામણિ કે નામસે, સકળ સિદ્ધવે કામ,
 હય ગય રથરાજરિદ્ધ રમણી મળે, સુખ સંપત્તિ બહુ દામ ॥૨૧॥
 હય ગય રથ લક્ષ્મી કો નહિ પાર,
 પુત્ર કલત્ર મંગળ સદા પાવે શિવ દરબાર. ॥૨૨॥
 ચેતન ચિંતા હરણકો, જાપ જપો ત્રીન કાળ !
 કર આંખિલ ષટ માસકો, ઉપજે મંગળ માળ ॥૨૩॥
 પાર્શ્વનામ પ્રભાવથી, વાઘે બળ બહુજ્ઞાન,
 મન વાંછિત સુખ ઉપજે, નીત સમરો લગવાન ॥૨૪॥
 સંવત અઢાર ઉપરે, સાકત્રિશકો પરિણામ.
 પોષ શુકલ દિન પંચમી, વાર શનિશ્વર જાણ ॥૨૫॥
 પઢે ગુણુ જો ભાવશું, સુણે સદા ચિત્ત લાય,
 ચેતન સંપત્તિ બહુ મળે, સમરો મન વચ કાય ॥૨૬॥

શ્રી પાર્શ્વનાથ સ્વામીનો છંદ

આપણા ઘર બેઠાં લીલ કરો, નિજ પુત્ર કલત્રશું પ્રેમ ધરો,
 તમે દેશ દેશાતર કાંઈ દોડો, નિત્ય પાર્શ્વ જપો શ્રી જિન રૂડો, ॥૨૭॥
 મનવંછિત સઘળાં કાજ સરે, શીર ઉપર છત્ર ચામર ધરે ।
 કલમલ આગળ ચાલે ઘોડો, નિત્ય ॥૨૮॥

ભૂત પ્રેત પિશાચ વળી, સાયણિ ને ડાયણિ જાય ટળી,
છળછિદ્ર ન કોઈ લાગે જુડો, નિત્ય ॥૩॥

એકાંતર તાવ સિયોદાહ, ઔવધ વિણ જાય ક્ષણ માંહે,
નહિ દુઃખે માથું પગ ગુડો, નિત્ય ॥૪॥

કંઠમાળ ગુડ ગુંબડ સઘળા, તમ ઉદર રોગ ટળે સઘળા,
પીડા ન કરે દિન ગળ ફોડો, નિત્ય. ॥૫॥

જાગતો તીર્થંકર પાર્શ્વ કહુ, એમ જાણો સઘળો જગત સહુ
તતક્ષણ અશુભ કર્મ તોડો, નિત્ય. ॥૬॥

વારાણસી પુરી નગરી, તિહાં ઉદયો જિનવર ઉદય કરી,
સમય સુંદર કહે કર જોડો, નિત્ય. ॥૭॥

શ્રી પાર્શ્વનાથનો છંદ

વંછિત આશ પૂર્ણ પ્રભુ પ્રણમં

વામાનંદ નમો ભય હરણ !

વિમળ ભગવતે આશ્રિત પૂર્ણ !

પાર્શ્વનાથ નમો સુખકરણ !—પાર્શ્વં ૧

જય હીં ભવોદ્ધિ તરણ,

દેવ ધરણેન્દ્ર સુરોવિત ચરણ,

પદ્માવતી સહિતાય સુધરણ—પાર્શ્વં ૨

આદિક, માદિક કુદ્રં વિહરણ !

ઘટી કુદ્રાનપિ નિરાકરણ !

દુષ્ટાન્ સ્તંભયસ્તંભય જગ શરણ—પાર્શ્વં ૩

જગવલ્લભ રતિપતિ રુપ રચણ,

સ્વાહા સુધારસ સુંદર વયળું,
સેવક સુખદાયક વર નયળું.—પાર્શ્વ ૪

દુર્જન તિમિર નિવાહરણું,
સકલ તાપહરણું શશિ સુખકરણું !
ધર્મસિંહ પ્રભુ જગ આભારણું—પાર્શ્વ ૫

શ્રી મહાવીર સ્વામીનો છંદ

શ્રી સિદ્ધારથ કુળ શણગાર, ત્રિશલાદેવી સુત જગ આધાર !
શોભે સુંદર સોવન વાન, શરણુ તમારું શ્રી વર્ધમાન ॥૧॥
તુમ નામે લહિયે સંપદા, તુમ નામે મનવંછિત મુદા,
તુમ નામે લહિયે સન્માન, શરણુ ॥૨॥
દુર્જન દુષ્ટ વૈરી વિકરાળ, તુમ નામે નાસે તત્કાળ,
તુમ નામે દિન દિન કલ્યાણ, શરણુ ॥૩॥
તુમ નામે નાવે આપદા, ભૂતપ્રેત વ્યંતર નહિ કદા !
રોગ રોગ ચિંતા નવી જાણ, શરણુ ॥૪॥
અહાદિક પીડા નવી કરે, નામ તમારું જે અનુસરે,
ધર્મસિંહ મુનિ ભાવ પ્રધાન, શરણુ ॥૫॥ ઈતિ ॥

શ્રી મહાવીર છંદ

ચોવીસમા મહાવીર શૂરવીર મહાધીર !
વાણી મીઠી ખાંડ ખીર, સિદ્ધાર્થ નંદ હે ! (૧)
નાગિણીસી નારી જાણી, ઘટમાં વૈરાગ આણી !
યોગ લિયો જગભાણ, ટાળ્યા મોહ ફંદ હે, (૨)
ચૌદ હજાર સંત, તાર દીયા ભગવંત, કર્મકો કીયો અંત, પામ્યા
સુખકંદ હે, કહે કવિ ચંદ્રભાણ, સુણો હો વિવેકવાન,
મહાવીર કા કીયા ધ્યાન ઉપજે, આનંદ હે આનંદ હે. (૩)

શ્રી ગૌતમ સ્વામીનો છંદ

વીરજિનેશ્વર કેશે શિષ્ય, ગૌતમ નામ જપો નિશદિન,
 જો કીજો ગૌતમનું ધ્યાન, તો ઘર વિલસે નવે નિધાન ॥૧॥
 ગૌતમ નામે ગિરિવર ચડે, મનવંછિત હેલા સંપડે,
 ગૌતમ નામે નાવે રોગ, ગૌતમ નામે સર્વ સંજોગ ॥૨॥
 જે વૈરી વિરૂઢા વંકડા, તસ નામે નાવે ઢુંકડા,
 ભૂતપ્રેત નવિ મંડે પ્રાણુ, તે ગૌતમના કરું વખાણુ ॥૩॥
 ગૌતમ નામે નિર્મળ કાય ગૌતમ નામે વાધે આય !
 ગૌતમ જિનશાસન શણુગાર, ગૌતમ નામે જ્યજ્યકાર ॥૪॥
 સાલી દાળ સુરહા ધૃત, ગોળ, મનવંછિત કાપડ તંબોળ,
 ઘર-સુઘરણી નિર્મળ ચિત્ત, ગૌતમ નામે પુત્ર વિનિત ॥૫॥
 ગૌતમ ઉગ્યો અવિચળ ભાણુ, ગૌતમ નામ જપો જગ જાણુ.
 મહોટા મંદિર મેરૂ સમાન, ગૌતમ નામે સદળ વિહાણુ ॥૬॥
 ઘર મયંગલ ઘોડાની જોડ, વારૂ પહોંચે વંછિત કોડ,
 મહિયલ માને મહોટા રાય, જો ત્રુઠે ગૌતમના પાય ॥૭॥
 ગૌતમ પ્રણમ્યાં પાતક ટળે ! ઉત્તમ નરની સંગત મળે,
 ગૌતમ નામે નિર્મળ જ્ઞાન, ગૌતમ નામે વાધે વાન ॥૮॥
 પુન્યવંત અવધારો સહુ, ગુરૂ ગૌતમના ગુણ છે ખહુ !
 કહે લાવણ્ય સમય કરજોડ, ગૌતમ તુઠે સંપત્તિ કોડ ॥૯॥

તાવનો છંદ

નમો આનંદપુર નગર રાજ્યપાલ રાજન;
 માતા અજ્યા જનમીયો, જવર તું કૃપાનિધાન ॥૧॥

સાત રૂપ શક્તિ હુઓ, કરવા ખેલ જગત,
નામ ધરાવે જુજુવા, પ્રસર્યો તું ઇતિ ઉત્ત ॥૨॥

એકાંતરો બેયાંતરો ત્રધ્યો ચોથો તાવ, શીત ઉષ્ણ
વિષમ જવરો, એ સાતે તુજ નામ ॥૩॥

એ સાતે તુજ નામ સુરંગા, જપતાં પુરે કોડી ઉમંગા,
તેં નામ્યા જે બલિમ જંગા, જગમાં વ્યાપી તુજ જશગંગા ॥૪॥

તુજ આગે ભૂપતિ સખ રંગા, ત્રિભુવનમાં વાળે તુજ ડંગા,
માને નહિ તું કેહની શંગા, તુઠ્યો આપે સોવન ટંગા ॥૫॥

સાધક સિદ્ધ તણા મદ મોડે; અસુર સુર તુજ આગળ દોડે;
હક ધિકુના કંધર તોડે; નમી ચાલે તેહને તું છોડે ॥૬॥

આવંતો થરથર કંપાવે, હાદ્યાને જિમતિમ બહુકાવે પહિલો
તું કેડમાંથી આવે સાત શિખર પશુ શીત ન આવે ॥૭॥

હીં હીં, હુંકાર કરાવે, પાંસળિયા હાડાં કકડાવે,
ઉનાળે પણ અમલ જગાવે, તાપે પરિહરણમાં મૂતરાવે ॥૮॥

આસો કાર્તિકમા તુજ ભેરો હઠ્યો ન માને ધાગો દોરો,
દેશ વિદેશ પડાવે સોરો, સખળ છે તું તાતો તોરો ॥૯॥

તુ હાથીના હાડાં ભંજે, પાપીને તોડે કરપંજે,
ભાવે ભકત વત્સલ ભે રંજે, તો સેવકને કોય ન ગંજે ॥૧૦॥

ફોડક તોડક ડમરૂં ડાંક, સુરપતિ સરિખા માને હાક,
ધમકે ઘુસડ ઘાંસડ ધાક ચઢતો ચાલે ચંચળ ચાક ॥૧૧॥

પિશુન પછાડણુ નહિ કો તોથી, તુજ જશ બોલ્યા બાય ન કોથી,
શી અણુખીલ કરો એ થોધી, મહેર કરી અળગા રહો મોથી ॥૧૨॥

ભક્ત થકી એવડી કાં ખેડો, અવલ અમીના છાંટા રેડો,
લાખા ભક્તનો એ નિવેડો, મહારાજ મૂકો મુજ કેડો ॥૧૩॥
લાજવશો મા અજયા રાણી, ગુરૂ આણુ માને ગુણખાણી,
ઘરે સિંધાવે કરૂણા આણી, કહું છું નાકે લીટી તાણી. ॥૧૪॥
મંત્રસહિત એ છંદ જે પઢશે તેને તાવ કદી નવ ચઢશે,
કાંતિ કળા દેહી નિરોગં ! લહેશે લક્ષ્મી લીલા ભોગં ॥૧૫॥

શ્રી સોળ સતીના છંદ

આદિનાથ આદિ જિનવર વંદી, સંસાર મનોરથ કીજિયે,
પ્રભાતે ઊઠી મંગલિક કામે, સોળ સતીનાં નામ લીજીયે ૧
ખાળકુમારી, જગહિતકારી, બ્રાહ્મી ભરતની બેનડીયે,
ઘટઘટ બ્યાપક અક્ષર રૂપે, સોળ સતીમાં જે વડીયે. ૨
બાહુબળ ભગિની સતી શિરોમણી, સુંદરી નામેઋષભ-સુતાયે,
અંકસ્વરૂપી ત્રિભુવન માંહે જેહ અનુપમ ગુણ. જુતાયે. ૩
ચંદનબાળા બાળપણેથી, શીયળવંતી. શુદ્ધશ્રાવિકાયે,
અડહના બાકુળા વીર પ્રતિલાભ્યા. કેવળ લહી વ્રત ભાવિકાયે. ૪
ઉત્તરેન ધ્રુવા ધારિણી નંદની, રાજેમતિ નેમ વલ્લભાયે,
યૌવન વેશે કામને જીત્યો, સંજમ લેઈ દેવ દુલ્લભાયે. ૫
પંચ ભરતારી પાંડવ નારી. દ્રુપદ તનયા વખાણીયે,
એકસો આઠે ચીર પુરાણાં શિયળ મહીમા તસ જાણીયે. ૬
દશરથ નૃપની નાની નિરૂપમ, કૌશલ્યા કુળ ચંદ્રિકાયે,
શિયળ સલૂણી, રામ જનેતા, પુણ્ય તણી પ્રણાળીકાયે. ૭

કૌસાંખિક ઠામે સંતાનિક નામે, રાજ્ય કરે રંગરાજ્યો એ,
 તસધર ધરણી મૃગાવતી સતી, સુર ભવને જશ ગાજ્યો એ, ૮
 સુલશા સાચી શિયળે ન કાચી. રાચી નહિ વિષયારસે એ,
 મુખડું જોતા પાપ પલાએ, નામ લેતાં મનઉલ્લસે એ, ૯
 રામ રઘુવંશી તેહની કામિની, જનકસુતા સીતા સતીએ, જગ
 સહુ જાણે ધીજ કરંતા અનળ શીતળ થયો શિયળથી એ. ૧૦
 સુરનર વંદિત શિયળ અખંડિત શિવા શિવ પદ ગામનીએ.
 જોહને નામે નિર્મળ થઈએ, બલિહારી તસ નામની એ. ૧૧
 કાચે તાંતણે ચાળણીબાંધી, કૂંપ થકી જળ કાઢીયું એ,
 કલંક ઉતારવા સતીય સુભદ્રા અંપા બાર ઉઘાડીયું એ. ૧૨
 હસ્તીનાપુરે પાંડુ રાયની કુંતા નામે કામનીએ, પાંડવ માતા
 દસે દસારની, બહેન પતિવ્રતા પદમીનીએ. ૧૩
 શીળવતી નામે શીળવ્રત ધારિણી, ત્રિવિધે તેહને વદીયે એ,
 નામ જપંતા પાતક જાએ, દરીસણે દૂરિત નિકંદીયે એ. ૧૪
 નિષિધાનગરી નળ નરિંદની. દમયંતી તસ ગેહીનીએ, સંકટ
 પડતો શીયળ જ રાખ્યું, ત્રિભુવન કીર્તિ જોહની એ ૧૫
 અનંગ અજીતા જગજન પૂજીતા. પુષ્પચુલા ને પ્રભાવતીએ,
 વિશ્વવિખ્યાતા કામને દમતાં, સોળમી સતી પદ્માવતીએ ૧૬
 વીરે ભાખી શાસ્ત્રે સાખી, ઉદયરતન ભાળે મુદાએ,
 બહાણું વાતા જે નર ભણશે, તે લેશે સુખ સંપદા એ. ૧૭

શ્રી પાંસઠીયા યંત્રનો છંદ

૨૨	૩	૬	૧૫	૧૬
૧૪	૨૦	૨૧	૨	૮
૧	૭	૧૩	૧૬	૨૫
૧૮	૨૪	૫	૬	૧૨
૧૦	૧૧	૧૭	૨૩	૪

શ્રી નેમીશ્વર સંભવ શ્યામ, સુવિધિ ધર્મશાંતિ અભિરામ ॥
 અનંત સુવત નમીનાથ સુબાણુ, શ્રી જીનવર મુજ કરો કલ્યાણુ ॥૧॥
 અજીતનાથ ચન્દ્રપ્રભુ ધીર, આદીશ્વર સુપાર્શ્વ ગંભીર ॥
 વિમળનાથ વિમળ જગ બાણુ, શ્રી જીનવર ૦ ॥૨॥
 મહલીનાથ જીન મંગળરૂપ, પચવીશ ધનુષ સુંદર સ્વરૂપ ॥
 શ્રી અરનાથ નમુ વર્દમાન, શ્રી જીનવર ૦ ॥૩॥
 મતિ પદ્મ પ્રભુ અવતંસ, વાસુસુબ્ય શીતળ શ્રેયાંસ, કુંથુ
 પાર્શ્વ અભિનંદન ભાણુ, શ્રી જીનવર ૦ ॥૪॥

હણીપેરે જીનવરજી સંભારીયે, દુઃખ દારિદ્ર વિઘ્ન નિવારીયે ॥

પચ્ચીસે પાંસઠ પરમાણુ, શ્રી જીનવરં ॥૫૫॥

એમ લાણુતાં દુઃખ નાવે કદા, જો નિજ પાસે રાખો સદા,

ધરીએ પંચતણું મન ધ્યાન, શ્રી જીનવરં ॥૬૫॥

શ્રીજીનવર નામે વંછિત મળે, મનવંછિત સહુ આશા ફળે ॥

ધર્મસિંહ મુનિ નામ નિધાન, શ્રી જીનવરં ॥૭૫॥

બાર લાવના આત્મગોષ્ઠી

(૧) આ મારૂ શરીર વૈભવ લક્ષ્મી તેમજ મારો કુટુંબ પરિવાર એ સર્વ વિનાશી છે. હું પોતે અવિનાશી છું. વિનાશીના મોહમાં શા માટે મુઝાઈ રહું છું ?

(૨) મરણ સમયે મારો વૈભવ, લક્ષ્મી કે કુટુંબ પરિવાર મને બચાવશે નહિ, તેમ જ સથવારો પણ કરશે નહિ. અશરણ એવા મને માત્ર ધર્મનું શરણ છે.

(૩) (મેં) મારા આત્માએ સંસાર સમુદ્રમાં ભમતાં ઘણાં ભવ કર્યા છે. હવે હું તે બેડીથી ક્યારે મુક્ત થઈશ ?

(૪) આ મારો આત્મા એકલો આત્મા છે. એકલો જશે અને કરેલાં સારાં ખોટા ફળ એકલો જ ભોગવશે

(૫) હું કોઈનો નથી કોઈ મારું નથી.

(૬) શરીર અપવિત્ર છે; મળમૂત્રની ખાણ છે, રોગ જરાનું નિવાસ ધામ છે. હું તેથી ન્યારો છું.

(૭) મિશ્ર્યાત્વ, અવ્રત, પ્રમાદ, અશુભ યોગ અને કપાય એ પાંચ પાપને દાબલ થવાનાં ગરનાળાં અથવા આશ્રવ છે.

(૮) સમક્ષિત, વ્રત, અપ્રમાદ, શુભયોગ અને અકષાય એ પાંચ, આવતાં કર્મને રોકનારા બારણાં અગર સંવર છે.

(૯) અણુસણ, ઉણોદરી, વૃત્તિસંક્ષેપ, રસપરિત્યાગ, કાયકલેશ, ઇન્દ્રિય પરિસંહીનતા, પ્રાયશ્ચિત, વિનય વૈશા-વન્ય, શાસ્ત્રપઠન, ધ્યાન અને કાઉસર્ય એ બાર, પૂર્વે દાખલ થઈ ગયેલાં પાપોને બાળનાર અગ્નિ સમાન નિર્જરા છે.

(૧૦) હું હાલ અમુક ઘરમાં છું, એટલે કૂવામાંના દેડકા માફક અહંપદમાં રહ્યો છું, પરંતુ ચૌદ રાજલોક આગળ હું અને માફ હાલતું રહેઠાણ કોણ માત્ર છે ! ઉભા મનુષ્યના આકારે આવી રહેલા ચૌદ રાજલોક માં નીચે ભવનપતિ અને સાત નરક છે. તિર્થ્થ અસંખ્ય દ્વીપ સમુદ્રો આવી રહ્યા છે જોયે બાર દેવલોક નવગ્રંથક, પાંચ અનુત્તર વિમાન અને ઉપર અનંત સુખમય પવિત્ર સિદ્ધગતિની પડોશી સિદ્ધશીલા છે.

(૧૧) ભવજ્રમણ કરતાં કરતાં સમ્યક્ જ્ઞાનની પ્રસાદી મળવી એ ઘણી દુર્લભ છે.

(૧૨) ધર્મના ઉપદેશક તથા શુદ્ધ શાસ્ત્રના બોધક એવા શુર પાસે શ્રવણ મળવું અતિદુર્લભ છે.

સંથારો [અનશન] કરવાનો વિધિ

જ્યારે જે ભાઈ તથા બહેનને સંથારો અનશન કરવાની ભાવના થાય ત્યારે ગામમાં સાધુ અગર સાધ્વી બિરાજતાં હોય તો તેમની પાસે સંથારાના પચ્ચક્ષુખાણુ (પ્રત્યાખ્યાન) કરે. અને જો તેઓ ન હોય તો વડેરા શ્રાવક તથા શ્રાવિકા પાસે પચ્ચક્ષુખાણુ કરે. તેનો આ વિધિ-પ્રથમ પૂર્વ તથા ઉત્તર દિશા તરફ મુખ રાખીને બેસે અને જો અશક્તિને લીધે બેસી શકાય નહીં, તો ખાટલામાં અગર પથારીમાં સૂતા રહીને પચ્ચક્ષુખાણુ કરે. પ્રથમ નવકાર મંત્રનો પાઠ ભણે, પછી તિષ્ઠુત્તો, ઇરિયાવહિનો તથા તસ્સઉત્તરીનો પાઠ ભણીને મનમાં ઇરિયાવહિનો કાઉસ્સગ્ગ કરે અને પાંચ નવકાર મંત્ર કાઉસ્સગ્ગમાં ભણે, પછી નમો અરિહંતાણું કહી કાઉસ્સગ્ગ પાળે, પછી લોગસ્સનો પાઠ ભણે, પછી ત્રણ નમોત્યુણું ભણે, પછી મંગલિક તથા છંદ વિગેરે સંભળાવે. ત્યાર પછી બાર વ્રત અંગીકાર કરેલાં હોય અથવા બીજા કોઈ પણ જાતના પચ્ચક્ષુખાણુ કરેલાં હોય અથવા વ્રત પચ્ચક્ષુખાણુ કરેલાં ન હોય, પણ બારે વ્રતની આલોચના કરે તેમજ જ્ઞાન દર્શન-ચારિત્ર તપ સંબંધી પણ આલોચના કરે એટલે કોઈ પણ જાતનું પાપ લાગેલું હોય તેનું મિચ્છામિ દુક્કડં લે. પછી અદાર પાપસ્થાનક સંભળાવે અને તેની આલોચના કરી મિચ્છામિ દુક્કડં કરે પછી ત્રણ કરણને ત્રણ જોગે પાપના પચ્ચક્ષુખાણુ કરાવે (મન, વચન ને કાયા એ ત્રણ યોગે કરી પાપ કરે નહિ. બીજા પાસે

પાપ કરાવે નહિ અને પાપ કરતો હોય તેને મને કરી
 ભલું બાણે નહિ) એ રીતે જવજીવ સુધીના પચ્ચક્ષુખાણુ
 જેનો ભાવ હોય તેને કરાવે અને જો જવજીવ સુધીનો
 ભાવ ન હોય તો થોડી મુદત સુધીના પચ્ચક્ષુખાણુ કરાવે,
 પછી અસણુ (અન્ન), પાણું (પાણી) ખાઈમં (મેવા મીઠાઈ),
 સાઈમં (મુખવાસ) એ ચાર આહારના જવ જીવ સુધીનો
 પચ્ચક્ષુખાણુ કરવાં હોય તો જવજીવ સુધીના કરાવે અને
 થોડી મુદત સુધીના કરવાના હોય તો તે પ્રમાણે કરાવે. જો
 પાણીનો આગાર રાખવો હોય તો ત્રણ આહારના પચ્ચક્ષુખાણુ
 ઇચ્છા મુજબ કરાવે. વળી વસ્ત્ર વગેરે પોતાના ભંડઉપગરણુ
 પોતાને જોઈએ તેની છૂટ રખાવે તેમજ ધન, ધાન્ય વગેરે
 (આપવા) કોઈને હોય તેટલી છૂટ રાખીને પચ્ચક્ષુખાણુ
 કરાવે. વળી રોગ વગેરે કારણે ગભરામણુ થાય તો તેની
 શાંતિ કરવા પવન વગેરે નાખવું પડે તેની છૂટ રાખીને
 સંથારો કરાવે તથા જગ્યાની સંકડાશ હોય તો ત્યાં
 રહેતા ખીજા ભાઈ-બહેનો લાઈટ પંખો વાપરતા હોય
 તો તેનો આગાર રાખે એ પ્રમાણે સંથારાની વિધિ છે.

પૌષધ પાળવાની વિધિ

નવકારથી તસ્સઉત્તરી સુધીના પાઠ બોલી ઇરિયાવહીના પાઠનો કાઉસગ્ગ કરવો. બાદ લોગસ્સનો પાઠ કહેવો. પછી નીચે પ્રમાણે બોલવું. દ્રવ્ય થકી સાવજજન્મેગ સેવવાનાં પર્યક્ષખાણુ કર્યા હતાં તે. પૂરા થતાં પાળું છું, ક્ષેત્ર થકી આખા લોક પ્રમાણે, કાળ થકી સવાર સુધી, ભાવથકી છ કોટીએ પોષો કર્યો હતો તે પૂરો થતાં પાળું છું. એવા અગિયારમાં પૌષધ વ્રતના પંચ અગિયારા જાણિયળ્લા; ન સમાયરિંવા, તંજહા તે આત્મેઉં. અપડિલેહિયં દુપડિલેહિયં સેજ્જ સંથારએ, અપમજ્જયં, દુપમજ્જયં સેજ્જ સંથારએ, અપડિલેહિયં, દુપડિલેહિયં—ઉચ્ચાર પાસવણુ ભૂમિકા, અપમજ્જયં દુપમજ્જયં ઉચ્ચાર પાસવણુ ભૂમિકા પોસહસ્સસમ્મં અણાણુપાલણિયા તસ્સમિચ્છામિ દુકકંડં. પોષા સંખંધી અહાર દોષ માંહેલા કોઇપણ દોષ સેવ્યા હોય તો તસ્સ મિચ્છામિ દુકકંડં. ત્યારબાદ સામાયિક પાળવાની વિધિના ફકરા બોલી ત્રણ નંદાચુણુ કહેવા

સામાયિક અગર પોષામાં આડે પેશાળ જવું હોય તો નીચેની વિધિ કરવી; પ્રથમ પરડવા જતાં બારણા તરફ પગ મૂકતી વખતે “આવસ્સહિ” ૩ વાર કહેવું. પરડવાની જગ્યા બરાબર તપાસી પરડવ્યા પહેલા હે શકેન્દ્ર મહારાજ ! ‘તમારી આજ્ઞા ૧. એમ કહેવું. પછી “વોસિરામિ, વોસિરામિ”

૨. એ શબ્દ ત્રણવાર કહેતા પરઠવવું. પરઠવીને વળતી વખતે બારણામાં પ્રવેશ કરતી વખતે.

૩. ‘નિસિ’ એમ ત્રણવાર બોલવું પછી આસન ઉપર બેસી ધરીયાવહી કહેવી.

નવકારથી તસ્સઉત્તરિના પાઠ સુધી બોલી ધરિયાવહીના પાઠનો કાઉસ્સગ કરવો. કાઉસ્સગ પાળીને લોગસ્સનો પાઠ કહેવો.

આયંબિલ નવ દિવસની વિધિ નીચે મુજબ કરવી

૧ આયંબિલ પ્રથમ દિવસે ૐ હ્રીં નમો અરિહંતાણું એમ બોલી એક મણકો મુકવો એવી રીતે એક માળા ગણવી. એવી વીસ માળા ગણવી અને બાર લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને શ્રી અરહિંતજીના બાર ગુણ હોવાથી શ્રી અહદ્ધેયો નમઃમત્યએણું વંદામિ એ પ્રમાણે પદ બોલી બાર વખત વંદણા કરવી.

૨ આયંબિલ બીજે દિવસે ૐ હ્રીં નમો સિદ્ધાણું એ એકપદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી અને આઠ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને શ્રીસિદ્ધજીના આઠ ગુણ હોવાથી શ્રીસિદ્ધેયો નમઃમત્યએણું વંદામિ એ પ્રમાણે પદ બોલી આઠ વખત વંદણા કરવી.

૩ આયંબિલના ત્રીજા દિવસે ૐ હ્રીં નમો આચરિયાણું એ એક પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી, અને છત્રીસ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો, અને શ્રી આચાર્યજીના છત્રીસ ગુણ હોવાથી શ્રી આચાર્યેયો નમઃમત્યએણું વંદામિ એ પ્રમાણે પદ બોલી છત્રીસ વખત વંદણા કરવી.

૪ આયંબિલના ચોથા દિવસે ॐ હ્રીં નમો ઉવગ્ગયાણું એ એક પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી. અને પચ્ચીસ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો. અને શ્રી ઉપાધ્યાયજીના પચ્ચીસ ગુણ હોવાથી શ્રી ઉપાધ્યાયજીનો નમઃ મત્થએણું વંદામિ, એ પ્રમાણે પદ બોલી ૨૫ વખત વંદણા કરવી.

૫ આયંબિલના પાંચમા દિવસે ॐ હ્રીં નમો લોએ સવ્વ સાહુણું એ પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી અને સત્તાવીસ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને શ્રી સાધુજીના સત્તાવીસ ગુણ હોવાથી શ્રી સર્વ સાધુજીનો નમઃ મત્થએણું વંદામિ, એ પ્રમાણે પદ બોલી સત્તાવીસ વંદણા કરવી.

૬ આયંબિલના છઠ્ઠા દિવસે ॐ હ્રીં શ્રી નમો દંસણસ્સ એ પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી, અને અડસઠ લોગસ્સનો અથવા એાછામાં એાછા પાંચ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને સમ્યક્ત્વ પદના સડસઠ ગુણ હોવાથી શ્રી દર્શનાય નમઃ મત્થએણું વંદામિ, એ પદ બોલી સડસઠ વખત વંદણા કરવી.

૭ આયંબિલના સાતમા દિવસે ॐ હ્રીં નમો નાણસ્સ પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી અને એકાવન લોગસ્સનો અથવા એાછામાં એાછા પાંચ લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો, જ્ઞાનપદના એકાવન ગુણ હોવાથી શ્રી જ્ઞાનાય

નમઃ મત્યએણું વંદામિ, એ પ્રમાણે પદ જોલી એકાવન વખત વંદણા કરવી.

૮. આયંબિલના આઠમા દિવસે ॐ શ્રી હ્રીં નમો ચરિત્તસ્સ એ પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી અને સિત્તોર લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને, શ્રી ચારિત્ર પદના સિત્તોર ગુણ હોવાથી શ્રી ચારિત્રાય નમઃ મત્યએણું વંદામિ, એ પ્રમાણે પદ જોલી સિત્તોર વખત વંદણા કરવી.

૯. આયંબિલના નવમા એટલે છેલ્લા દિવસે ॐ હ્રીં શ્રી નમો તવસ્સ એ પદની ઉપર પ્રમાણે એક માળા એવી વીસ માળા ગણવી, અને પચાસ લોગસ્સનો અથવા ઓછામાં ઓછા બાર લોગસ્સનો કાઉસગ્ગ કરવો અને શ્રી તપ પદના પચાસ ગુણ હોવાથી શ્રી તવસાય નમઃ મત્યએણું વંદામિ, એ પ્રમાણે પદ જોલી પચાસ વખત વંદણા કરીવી.

શ્રી આયંબિલ વિધિ સંપૂર્ણ

ॐ

ખીજી રીતે નવ પદ આયંબિલ એક ધાનનું કરવાનું તેની વિધિ લખી છે અને નવ દિવસની ક્રિયા વિધિ ઉપર બતાવ્યા પ્રમાણે કરવી.

૧. પ્રથમ દિવસે શ્વેત ધાનનું આયંબિલ કરે અરિહંતનો વર્ણ સફેદ છે, કારણ અરિહંતને કેવળ જ્ઞાન, શુકલ ધ્યાન, શુકલ લેશ્યા છે તેથી.

૨. ખીજા દિવસે રાતા ધાનનું આયંબિલ કરે; સિદ્ધનો વર્ણ લાલ છે. કારણ કે, સિદ્ધ થવાના છેલ્લા સમયે કર્મને

પ્રજાળે (ખાળે) છે. અહીં અગ્નિની ઉપમા લેવાથી એ અગ્નિનો રંગ પણ લાલ છે તેથી.

૩. ત્રીજા દિવસે પીળા ધાનનું આયંબિલ કરે, ચણાની દાળ વિગેરેનું આચાર્યનો વર્ણ પીળો છે. કારણ કે આચાર્યને પશ્વલેશ્યા છે, તેથી.

૪. ચોથા દિવસે લીલા ધાનનું આયંબિલ કરે. મગની દાળ પ્રમુખનું ઉપાધ્યાયનો વર્ણ લીલો છે, અને સિદ્ધાંત લખ્યા છે, અતિયાર પણ આછા લાગે છે, કારણ કે નીલલેશ્યા છે, તેથી.

૫. પાંચમા દિવસે કાળા ધાનનું આયંબિલ કરે. સાધુનો વર્ણ કાળો છે, અને સાધુજીને અતિયાર ઘણા લાગવા સંભવ છે. કારણ કૃષ્ણાદિ લેશ્યા, તેથી.

૬. છઠ્ઠા દિવસે શ્વેત ધાનનું આયંબિલ કરે. ચોખા વિગેરેનું. દર્શનનો વર્ણ સફેદ છે, કારણ કે આત્માના નિર્મળ ગુણો છે, તેથી.

૭. સાતમા દિવસે શ્વેત ધાનનું આયંબિલ કરે. જ્ઞાનનો વર્ણ સફેદ છે. કારણ આત્માના નિર્મળ ગુણો છે, તેથી.

૮. આઠમા દિવસે શ્વેત ધાનનું આયંબિલ કરે. ચારિત્રનો વર્ણ સફેદ છે, કારણ આત્માના નિર્મળ ગુણો છે, તેથી.

૯. નવમા દિવસે શ્વેત ધાનનું આયંબિલ કરે. તપનો વર્ણ સફેદ છે, કારણ આત્માના ગુણો નિર્મળ છે, તેથી.

શ્રી એક ધાન આયંબિલ સંપૂર્ણ

આલોચના

ચાર ગતિ, ચોવીસ દંડક, ચોરાશી લાખ જીવજીની એક કોડ સાડી સત્તાણું લાખ કુલકોટીના જીવને મારાજીવે તમારા જીવે, આજના દિવસ સંખંધી ચારંભે, સમારંભે. મન વચન કાયાએ કરી દુલબ્યા હોય, દ્રવ્યપ્રાણ ભાવપ્રાણ દુલબ્યા હોય, પરિતાપના કિલામના ઉપજાવી હોય, કોધે, માને, માયાએ, લોભે, રાગે દ્વેષે, હાસ્યે, ભયે, ખળાએ, ધ્રીડાએ, આપ-થાપનાએ, પર ઉથાપનાએ, દુષ્ટ લેશ્યાએ, દુષ્ટ પરિણામે, દુષ્ટધ્યાને, આર્ત ધ્યાને રૌદ્ર ધ્યાને કરીને, ઇર્ષ્યાએ, મમતે, હઠપણે, ધ્રીડાઇપણે, અવજ્ઞા કરી હોય, દુઃખમાં જોડયા હોય, સુખથી ચુકાવ્યા હોય, પ્રાણ, પર્યાય, સંજ્ઞા, ઇન્દ્રિય આદિ લખિધ ઋદ્ધિથી જાણ્યું કર્યા હોય, તો તે સર્વ અઢાર લાખ ચોવીસ હજાર એકસો વીસ પ્રકારે દોષ લાગ્યો હોય તો તે અરિહંત અનંતા સિદ્ધ કેવળી લગવાનની સામે તસ્સ મિચ્છા મિ દુક્કડં.

સંવત્સરીની આલોચણા

પ્રાણી તેં પાપ કર્યાં ઘણાં, નહિ કીધો ધર્મ લગારો રે,
આ ભવની ચિંતા કરી, પરભવને બિસાર્યો રે—પ્રાણી તેં.

“દુહા”

સિદ્ધ શ્રી પરમાત્મા, અરિગંજન અરિહંત.
ઈષ્ટ દેવ વંદુ સદા, ભવ ભંજન ભગવંત,
અરિહંત સિદ્ધ સમરું સદા, આચારજી દેવગ્રામ
સાધુ સકલ કે ચરણમાં, વંદું શીવ નમાય.
શાસન નાયક સમરીયે, ભગવંત વીર જીણુંદ,
આલીય વિઘ્ન ફરે ટળે, આપે પરમાનંદ
અંશુકે અમૃત વસે, લળિધ તણા ભંડાર,
ગુરૂ ગૌતમને સમરીયે મન વંછીત ફળ દાતાર,
કરૂણા નિધિ કૃપા કરી, કઠીન કર્મ મુજ છેદ,
મિથ્યા જ્ઞાન ને મોહનો, કરજો ગ્રંથી ભેદ,
આ અપાર સંસારમાં, શરણુ અન્ય નહિ કોઈ
સમ્યક દર્શન જો મળે, તો તરવાનું હોય.
પતિત ઉદ્ધારણુ નાથજી, વિતરાગ સુખકાર.
ભૂલચુક સહુ મહારી, ખમજો વારંવાર
કોડ નવાણું ધન તજ્યો, ત્યાગી આડે નાર.
ઉપકારી નિત વંદીયે, શ્રી જંખુ અણગાર.
સંતોની સેવા કરી, રીઝે છે પ્રભુ આપ,
જેના બાળ રમાડીએ, તેના રીઝે માળાપ,
ભવસાગર સંસારમાં, દ્વીપ સમા જનરાજ
ઉદમ કરીને પહોંચુ તીરે, બેસી ધર્મ જહાજ
આળસ વિષય કષાય વશ, આરંભ પરિગ્રહ કાજ
યોની ચોરાસિ લાખ ભમ્યો, અળ તારો મહારાજ

જ્ઞાનાતિચાર

આલોઉં અતિચારને ધાર્યાં વ્રત ગુરૂ સાખેજી
જીવ ખમાઉં સકલને યોનિ ચોરાસી લાખેજી
પ્રાણી તેં પાપ કર્યાં ઘણાં....પ્રાણી
જ્ઞાનદર્શન ચારિત્ર ને, તપ વીર્ય પાંચ આચારજી
આ લવ પરલવ સર્વ ના, આલોઉં અતિચારજી....પ્રાણી
સૂત્ર ભણ્યો નહિ ભાવથી, કાળના દોષ ન ટાળ્યાજી
સ્વાધ્યાયી બનીને કદી, વીર વચન નહિ પાળ્યાજી....પ્રાણી
જ્ઞાનીની નીંદા કરી, જ્ઞાન ન ભણુવા દીધાં રે
ભણુતાંને અંતરાય દઈ, જ્ઞાનાવરણ ખાંધી લીધા રે....પ્રાણી

દર્શનાતિચાર

જૈન મતમાં શંકા કરી, પરમતનો અભિલાષી રે
સાચાની નીંદા કરી, ચમત્કારમાં રાચી રે
તીરૂપતી સંતોષીમા અંબા દુર્ગા ભજતો રે....પ્રાણી
સાંઘં વિનાયકમાં રમી, સાચા જીનને તજતો રે....પ્રાણી
દેવગુરૂને ધર્મનો મર્મ કદી નવ બાણ્યો રે
બુદ્ધિ સ્થિર કરી નહિ, ખોટા મતને તાણ્યો રે....પ્રાણી
આ પ્રકારે જ્ઞાન અને દર્શનાતિચારના વિષે કોઈ પણ
દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને લલ્લા બાણ્યો
હોય તો અનંત સિદ્ધ, અરિહંત કેવળી ભગવાનની સાખે
સંવત્સરી સંખંધી તસ્સ મિચ્છામિ દકકડં.

ચારિત્ર અભિનય

૧. અહિંસા વ્રત

પશુ કે નોકરના ઉપર કામના બોજ મેં દીધા રે
 મારીને અથવા શબ્દથી, ઘાયલ ખૂળ મેં કીધા રે....પ્રાણી
 બંધનમાં રાખ્યા બાંધીને, માનવ પશુ કે પક્ષી રે
 મ્યુઝિયમમાં જોઈ જીવને, જીવ દયા નહીં લક્ષી રે...પ્રાણી
 ભાત પાણી ન ખાવા દીધા, કામ તો ખૂળ કરાવ્યા રે
 માંદા પરવશ જીવને, દવા ઇલાજ ન કરાવ્યા રે....પ્રાણી
 માંકડ જી કે લીખને, ગમે ત્યાં નાખી માર્યાં રે
 માખી મચ્છર કંથવા, ઘણાં જીવેને સંહાર્યાં રે....પ્રાણી
 ઉંઢરને સંકલ્પથી પાંજરામાં ભેગાં કીધાં રે
 કેટલા જીવ હણ્યા હશે, એવી સુધ ના લીધી રે....પ્રાણી
 ગળ્યું ખાઈ કૃમિ પેટમાં, પાડીને પાછી તેને મારી રે
 મન શરીર પરિવારમાં ગઈ જીંદગી સારી રે....પ્રાણી

આ પ્રકારે અહિંસા વ્રતમાં મન વચન કાયા થકી કોઈ
 પણ દોષ જાણતાં અજાણતાં સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય
 સેવતાને બદા જાણ્યા હોય તો અનંતા સિદ્ધ અરિહંત, કેવળી
 ભગવાનની સાથે સંવત્સરી સંબંધી તરસ મિચ્છામિ દુક્કડં.

૨. સત્ય વ્રત

શંખા કરી દઈ કલંકને, કલેશ તેં ખુળ જગાવ્યા રે
 કન્યા ગોભૂમિ કારણે. જૂઠના પાપ લગાવ્યા રે....પ્રાણી

થાપણ પારકી રાખીને, હંધે રસ્તે ચઢીયો રે
 ખોટા કાગળ તેં લખ્યા, પાપથી જીવને મઢીયો રે....પ્રાણી
 કોરટમાં ગુહું જોડીને, ખોટી શાખ પુરાવી રે
 પાણી છાણીને પીધાં, લોહી પીધાં અનછાણી રે...પ્રાણી
 ખીજા વ્રત માંહે મને; લાગ્યા ઘણા અતિચારો રે
 વોસિરાવું ઘડીએ ઘડી, દોષ ઘણો છે મારો રે....પ્રાણી

આ પ્રકારે સત્ય વ્રતને વિષે જાણુતાં અજાણુતાં મન,
 વચન, કાયા થકી જે દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય સેવતાને
 ભલા જાણ્યા હોય તો અનંતા સિદ્ધ, અરિહંત, કેવળી ભગવાનની
 સામે સંવત્સરી સંબંધી તરસ મિચ્છામિ દુક્કડં.

૩. અચૌર્ય વ્રત

ચોરીની વસ્તુ લીધી, ચોરાને સહાયતા દીધી રે
 રાજ વિરુદ્ધ માખ્યાં તોળિયા, વસ્તુમાં લેજસેજ છીધી રે-પ્રાણી
 આસા વિના વસ્તુ પારકી લઈને, થયો ઘણો રાજ રે
 મિત્ર જની ધન છેતર્યો, જન્યો વિશ્વાસનો ઘાતિ રે-પ્રાણી
 ખાતર પાડી ગાંસડી છોડી, તાણું જોલીને માલ લીધો રે
 સહી કરાવી કપટાઈથી, માલિક જન્યો પોતે સીધો રે-પ્રાણી
 માર પડી કંદોઈને, ઘેવર ઘરવાળાએ ખાધાં રે
 કર્મ છૂટે નહિ કોઈનાં, હસી હસીને બાંધ્યાં રે-પ્રાણી

ઈત્યાદિ ત્રીજા વ્રતને વિષે જાણુતાં અજાણુતાં મન, વચન
 કાયા થકી જે દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને
 ભલા કરી જાણ્યા હોય તો અનંતા સિદ્ધ, અરિહંત કેવળી
 ભગવાનની સામે સંવત્સરી સંબંધી તરસ મિચ્છામિ દુક્કડં.

૪. અભિચર્ય વ્રત

ઘર છોડી પરસ્ત્રી રમ્યો, જગમાં અપજ્ઞ લીધો રે
 ધન ગુમાવ્યું ગાંઠનું, ધીક ધીક સહુએ કીધો રે—પ્રાણી
 જાતિ કે પરજાતની, નાની મોટી ઉંમરની રે
 નારી સાથે કીડા કરી, રડતી રાખી ઘરની રે—પ્રાણી
 વિધવા અનાથ ગરીબને, પૈસા દઈ પ્રેમમાં પાડી રે
 વિષયમાં અંધ બની કદી. વિવેક આંખ ના ઉઘાડી રે—પ્રાણી
 સ્થાપણુ જોડયાં રાચી રાચીને; સંસાર અનંત વધાર્યો રે
 બાંધી પોટલાં પાપનાં ભાર લઈ પર ભવ સીધાવ્યો રે—પ્રાણી
 કીડા અંગ ને અનંગની, કરીને સ્વાસ્થ્ય ગુમાવ્યું રે
 ખાલી ઉખો થઈ ગયો, હાથે કશુ નહિ આવ્યું રે—પ્રાણી

આ પ્રકારે ચોથા વ્રતને વિશે જાણતાં અજાણતાં મન
 મન, વચન કાયા થકી જે દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય;
 સેવતાને ભલા કરી જાણ્યા હોય તો અનન્તા સિદ્ધ, અરિહન્ત,
 કેવળી ભગવાનની સામે સંવત્સરી સંબંધી તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં

૫. પરિચ્છદ વ્રત

ખેતવત્થુ ધન ધાન્યને, સોના ચાંદી હીરા રે
 મનુષ્ય કે પશુઓ તણાં, પરિચ્છદ તજ્જો વીરા રે—પ્રાણી
 પરિચ્છદ પર મમતા કરી, રોજ રોજ વધાર્યો રે
 ચિંતા કરતાં મરી જશે, આરો ન મનનો આવ્યો રે—પ્રાણી
 કૃત અકૃત્ય ન જોયું તેં, ન્યાય અન્યાય ન જાણ્યો રે
 હીંસા ચોરી ગુઠથી, તૃષ્ણામાં મનને તાણ્યો રે—પ્રાણી

ગયું અંધારું, રવિ દેખાતાં, કુમતિ ગઈ ગુરુ જ્ઞાને રે
 સુમતિ ગઈ અતિ લોભમાં, વિનય ગયો અભિમાને રે—પ્રાણી
 ધન મારું હું ધનનો, ધનમાં ધર્મ ગુમાવ્યો રે
 ધન દેતાં કંપે હાથ ને મનમાં ભરમ સમાવ્યો રે—પ્રાણી
 બે નંબર રટલીંગના, પૈસાથી મોજ ઉડાવી રે
 રમતો રમતાં પાપની, ફોજ ઉભી દ્વારે આવી રે—પ્રાણી
 કળા બોતેર જ્ઞાનની, શીખીને ધન મેળવાયે રે
 ધર્મ કળા વિના જીવનના ચક્કર એળે જાય રે—પ્રાણી
 પાંચમાં વ્રતના દોષ આ, લગાવી સેવ્યા અતિચાર રે
 આલોડ સર્વે પાપને હોળે મારો ભવ પાર રે—પ્રાણી

આ પ્રકારે પાંચમાં પરિશ્રુત વ્રતને વિષે જાણુવાં અજાણુતાં
 મન, વચન, કાયા થકી જે દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય,
 સેવતાને ભલા કરી જાણ્યા હોય તો અન્નતા સિદ્ધ અરિહન્ત,
 કેવળી ભગવાનની સાક્ષીએ સંવત્સરી સંબંધી તસ્સ મિચ્છામિ
 દુકકડં.

૬. દિશા પરિણામ વ્રત

દેશદેશાવરમાં ભમ્યો રાખી ન કોઈ મર્યાદા રે
 ઊર્ધ્વ અધો તિર્યક દિશા, જ્યાં ન રાખી કોઈ બાધા રે—પ્રાણી
 લોભ વશે વ્રત તોડિયા, વિદેશી વસ્તુ મંગાવી રે
 ધર્મ ને ધન બેઉએ ગયાં, જીંદગી ફોગટ ફગાવી રે—પ્રાણી
 વિદેશે સંબંધ અનાયોનો, મદિરા માંસ ખાનારા રે
 એવા પૈસા જે મળે, પાપમાં ખર્ચ થાનારા રે—પ્રાણી

આ પ્રકારે છઠ્ઠા વ્રતને વિષે સંવત્સરી સંબંધી જ્ઞેઅતિચાર
સેવ્યા હોય. સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને રૂઠા કરી જાણ્યા હોય તો
અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે તસ્સ મિચ્છામિ. દુકકડં

૭ ઉપલોગ પરિણામ વ્રત

લોગ અને ઉપલોગની, વસ્તુની નથી મર્યાદા રે
લક્ષ્યાલક્ષ્યને ના ગણ્યા ભાવે ન લોજન સાદાં રે—પ્રાણી
સાબુ પેસ્ટ કે શેમ્પૂ—એ જીવોની હિંસાથી બનતા રે
શાણુગારના સહુ લેપ એ, પ્રાણી તને ઘણા ગમતા રે—પ્રાણી
દ્રવ્ય ને વિગયોની વાત તેં, નથી કોઈ દી જાણી રે
સ્વાદ લેવામાં ઘણો રાચિયો, કરી તેં પાપ કમાણી રે—પ્રાણી
કાંદા, બટાટા, રીંગણા લસણ, ગાજર, મુળા ખાતો રે
ચોમાસાનું પણ ભોન ના આઠમ પાખી ના ગણતો રે—પ્રાણી
મદીરા માંસનો ડર નહિ, હોટલમાં જઈ ખાતો રે
અહીંયા મોજ મનાવી તેં, ત્યાં તે મળશે લાતો રે—પ્રાણી
શાક સુધાર્યા ઘણી જાતનાં, તળિયા તેલ વધારીને
ખૂબ મસાલા નાખી નાખીને, દાળનો ટેસ વધાર્યો રે—પ્રાણી
સાથે અથાણા ઘણી જાતનાં, મરચાં કોથમીર લીંબુ રે
ઉપરથી મીઠું નાખીને, ખૂબ વધાર્યો સ્વાદ સિંધુ રે—પ્રાણી
મુખવાસ લવીંગ એલાયચી, આવ્યા પાન તેં લીલા રે
તમાકુ ખાતા નહિ અગ્રકિયો, ગાત્ર કરી દીધાં દીલા—પ્રાણી

પંદર કર્માદાન

ભઠીયોં સગાવી ને ચૂના ઈંટ પકાવ્યા રે
લાકડાના કર્યા કોલસા, હોંસેથી જંગલો કાપ્યા રે—પ્રાણી
ગાડી રથ ભાડે દીધા; વાડિયો બંધાવી રે
ખીલ્ડીંગો બાંધી રે ભાડેથી ખૂબ ચલાવી રે—પ્રાણી
પહાડ પથર ફેડિયા, મોટી સુરંગો ચાંપી રે
હીરા પન્નાના મોહમાં, જીવ દયા ન જાણી રે—પ્રાણી
દાંત, લાખં, ચામડાં અને ઘી, તેલના વેપાર રે
મધ, મધ, માખણ વેચી, કર્મો બાંધ્યા અપાર રે—પ્રાણી
ઘાણીમાં તેલ પીલાવ્યા, મીલો બંધાવી હુષારો રે
મહા આરંભી ધંધા કર્યા, પાપનો મેલ વરસાવ્યો રે—પ્રાણી
જુના કુવા ને, તળાવો, સ્વાર્થને માટે પૂરાવ્યા રે
સ્ત્રીમીંગ પુલ, ટળ, બાથ બાંધી બાંધી અપાવ્યા રે—પ્રાણી
વિદેશી વસ્તુના વેપારમાં, હિંસાની ચિંતા ન રાખી રે
કકળતા જીવોની દયાને મેં, લોભમાં કરી નાખી બાંધી રે

આ પ્રકારે સાતમા વ્રતને વિષે સંવત્સરી સંબંધી જે
અતિચાર સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને રૂકડું કરી
જાણ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે
તસ્મિન્નિધિમિ દુઃકકંડં.

૮ અનર્થાદંડ વિરમણ તત

અનર્થાદંડનો અર્થ છે, અવિવેકની ક્રિયા રે
 નાહક ખોટાં કર્મ બાંધતા, ભરી જીવો અટકીયા રે-પ્રાણી
 આર્ત, રૌદ્ર, કુધ્યાનને, સાર વગરના ધ્યાયા રે
 સુધ્યાન ધર્મ ને શુક્લ ને, મનમાં કદી નવ લાગ્યા રે-પ્રાણી
 ઘી, દહિં, તેલના વાસણે, આળસમાં રાખ્યા ઉઘાડાં રે
 પાણી ઢાંક્યા વિના રાખીને, જીવેના કાઢ્યાં કાટલાં રે
 ચાકુ છરી પોતે સંઘરિયા, ખીજને ખુશી થઈ આખ્યાં રે
 હણાશે જીવો કેટલા, એવા હિસાબ ન રાખ્યા રે-પ્રાણી
 કામ ઉત્તેજક ચોપડા, બાંચી ખીજને વંચાવ્યાં રે
 કામ વર્ધક ગીતો થકી; ખીજને મેં લલચાવ્યા રે-પ્રાણી
 હિંસાની વસ્તુ પોતે સંઘરી; ખીજને સંગ્રહ કરાવી રે
 સમુદ્ધિમ ત્રસ જીવની દયા ન મનમાં આવી રે-પ્રાણી
 મગ, મૂત્ર, કદ, પિત્તને, વિવેકથી ન પરહાવ્યાં રે
 ભોજન એકાં મુક્યાં થાળીમાં, શ્રીમંતાદિના ગર્વ આગ્યા રે-પ્રાણી
 જીના ઘરને તોડીને, નવા ઘર મેં બાંધાવ્યા રે
 રાત્રે વસ્તુ પલાળીને, સ્વાદિષ્ટ ભોજન રંધાવ્યા-પ્રાણી
 કીડા પડેલાં ધાનને, તડકામાં મેં નાખ્યા રે
 માંકડ ભરેલા વસ્ત્ર પણ, ગરમ જમીન પર રાખ્યાં રે-પ્રાણી
 મટકા પડેલ કઠોળને, જોયા વગર મેં ઉકાળ્યા રે
 સાફ સફાઈ સારી ન કરી; ઘરમાં જીવો ઘણા બાળ્યાં રે પ્રાણી

આ પ્રકારે આઠમા વ્રતને વિષે સંવત્સરી સંબંધી જે અતિચાર
સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને રૂડું કરી જાણ્યા હોય તો
અરિહંત, સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે તસ્સ મિચ્છામિ હુક્કડં.

૯ સામાયિક વ્રત

સામાયિક મહત્વને સમજી શ્રદ્ધા ન રાખી રે
આણારંભી પુન્યની, કમાણી વ્યર્થમાં નાખી રે...પ્રાણી
વ્રણ કરણ જે યોગની, સામાયિક હિતકારી રે
દોષ ખત્રીસ ટાળ્યા વગર, થાય ના ગુણકારી રે-પ્રાણી
સ્થિર આસને નહિ બેસીયો, મૌન ન એમાં ધારી રે
સ્થિર નજર ના રાખી મેં જીભ, ચલાવી ખારી રે-પ્રાણી
ઉઘાડા મુખથી બોલીયો, સંત સતીની કરી નીંદા રે
પવિત્ર સ્થાનકે બેસીને, કામો કર્યા મેં ગંદા રે-પ્રાણી

આ પ્રકારે નવમા વ્રતને વિષે સંવત્સરી સંબંધી જે અતિચાર
સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને રૂડું કરી જાણ્યા હોય તો
અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે તસ્સ મિચ્છામિ હુક્કડં

૧૦ દશાવગાસિક

સંવરમાં શ્રદ્ધા નહિ, દશમું વ્રત નહિ કરતો રે
ઉપવાસ કરી ભુજ્યો, રહી વ્રત આચરતાં ડરતો રે-પ્રાણી
પાંચ આશ્રવના ત્યાગમાં, રાત્રી એક ન રહેતો રે
પોતે કરે ન કરાવતો કરતાને સાઈ ન કહેતો રે-પ્રાણી

આ પ્રકારે દશમા વ્રતને વિષે સંવત્સરી સંબંધી જે
અતિચાર સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય સેવતાને રૂડું કરી
જાણ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે તસ્સ
મિચ્છામિ હુક્કડં.

૧૧ પૌષધ વ્રત

પૌષધી આત્માની કદી, પૌષધ લઈ નહિ કીધી રે
કર્મ બિમારી વધે તોયે, પૂંઠ ન સંસાર ને દીધો રે—પ્રાણી
પૌષધ લઈ પડીલેહણુ, કપડાનું મેં નહિ કરીયો રે
કર્યો તો વિવેક ન રાખીયો; પ્રમાદમાં જીવ પડીયો રે—પ્રાણી
આંખથી આંખ મેળવીને, પાપ સ્થાનકમાં બાધ્યાં રે
શણુગારી કાયા અહીં આવીયો શણુગાર પૌષધમાં રાખ્યા રે
ધર્મની કરી અવહેલના; કર્મના ભાર ચડાવ્યા રે
ધર્મને નહિ સમજી શક્યો, ખોટા રૂપ રચાવ્યા રે—પ્રાણી

આ પ્રકારે અગિયારમા પૌષધ વ્રતને વિષે મન, વચન,
કાયા થકી જાણુતાં અજાણુતાં કોઈપણ દોષ સેવ્યા હોય,
સેવરાવ્યા હોય સેવતાને ભલા જાણ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ
કેવળી ભગવાનની સામેસંવત્સરી સંધી તરસ મિચ્છામી દુકકડં

૧૨ અતિથિ સંવિભાગ

મહાસતી સંતને જોઈને, અહોભાષ ન આવ્યા રે
સૂઝતા ગૌચરી પાણી મેં, વિવેકથી ન વહોરાવ્યા રે—પ્રાણી
અતિથિનો સંવિભાગ જે, નહિ રાખે શ્રાવક શ્રાવિકા રે
તે ઘર નહિ જૈની તણો, એવાં ઘર લાગે કીકા રે—પ્રાણી
સચિતથી, વસ્તુ ઢાંકીને, વસ્તુ અણુ સૂઝતી કીધી રે
ખરાબ ભાવો મન લાવીને, કર્મોની પોઢ બાંધી દીધી રે

આ પ્રકારે બારમા અતિથિ સંવિભાગ વ્રતને વિષે મન,
વચન, કાયા થકી જાણુતાં અજાણુતાં કોઈ પણ દોષ સેવ્યા
હોય, સેવરાવ્યા હોય, સેવતાને ભલા જાણ્યા હોય તો

અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની સાથે સંવત્સરી સંબંધી તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં

૧૩ તપ આચાર

ઉણોઢરી અનશન અને ઇચ્છાઓ સંક્ષેપ ન કરતો રે
રસ, પરિત્યાગ કલેશ કાયનો, સંલિનતાને ન વરતો રે—
રસ પરિત્યાગ ગમ્યો નહિ, પ્રાયશ્ચિતની ન કરી ચિંતા રે
વિનય, વૈયાવચ્ચ ને સ્વાધ્યાય, નહિ તને ગમતાં રે—
કાર્યોત્સર્ગ કરી કર્મના, ભુક્કા કદી ન બોલાવ્યા રે
બળતા રાખ્યા દીવા પાપના, વિવેકથી ન ચોલવ્યા રે—પ્રાણી
આ પ્રકારે તપ આચાર વિષે મન, વચન, કાયા થકી
જાણતાં અજાણતાં કોઈ પણ દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય,
સેવતાને ભલા જાણ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની
સાથે સંવત્સરી સંબંધી તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

વીર્યાચાર

શક્તિ છતાં સંકલ્પનો બળ ના કો'દિ વધાર્યો રે
દાન શિયળ તપ ભાવમા શૂરો કદી ન કહેવાયો રે—પ્રાણી
ધન છતાં દીધો નહિ, શક્તિ છતાં તપ છોડ્યો રે
સાચા ધર્મને છોડીને, પુદ્ગલમાં મન જોડ્યો રે—પ્રાણી
આ પ્રકારે વીર્યાચારના વિષે મન, વચન, કાયા થકી
જાણતાં અજાણતાં કોઈપણ દોષ સેવ્યા હોય, સેવરાવ્યા હોય,
સેવતાને ભલા જાણ્યા હોય તો અરિહંત સિદ્ધ કેવળી ભગવાનની
સાથે સંવત્સરી સંબંધી તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં.

વંદના

(૧) ચોવીસ તીર્થંકરોને, વીશ વિહરમાનોને અગિયાર ગણુધરોને, સોળ સતીઓને, પાંચ પદોને, કેવળીઓ ગૌતમ સ્વામિજીને, જે સર્વે મોક્ષે પધાર્યા છે તે બધાને મારા અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર કરું છું. તિજખુત્તો...

(૨) હે સ્વામિનાથ ! આપ ઉત્તમ છો, માંગલિક છો, ભાગ્યવાન છો, આપનું આ ભવે, ભવોભવે સદાકાળ શાશ્વતુ શરણું મને પ્રાપ્ત થજ્જે. મુજ પાપીના પાપ નિવારજ્જે આપનાં ચરણો પર મારું મસ્તક મુકીને અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર, નમસ્કાર કરું છું-તિજખુત્તો....

(૩) હું બાણુતો નથી, હું સમજતો નથી, મારા પાંચમા આરાના જન્મ મરણ સુધારજ્જે. છઠ્ઠા આરાના જન્મ મરણ નિવારજ્જે. ઓછામાં ઓછા બે ઘડીનો સંથારો સંલેખના તપ આવવા દેજ્જે. આપના ચરણો પર મારું મસ્તક મુકીને અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર નમસ્કાર કરું છું-તિજખુત્તો...

(૪) ત્રણ કરણ, ત્રણ યોગથી શુદ્ધ જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર તપની આરાધના કરનાર ગુરૂ ગોરાણીજી મહારાજ સાધુસાધ્વીજી મ. આદિ સર્વે સંતસતી વૃંદના ચરણોમાં મારું મસ્તક મુકીને અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર, નમસ્કાર કરું છું તિજખુત્તો....

(૫) અઢી દ્વિપ, પંદર ક્ષેત્રમાં મારાથી મોટા વડિલ ભાગ્યવાન, ગુણવાન બધાં જીવોને મારા અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર, નમસ્કાર કરું છું-તિજખુત્તો....

(૬) આપના જ્ઞાનદર્શન, ચારિત્ર અને તપની સુખશાંતિ પૂછી આપની દિવસ સંબંધી અવિનય અશાંતના અભક્તિ કરી હોય તો મન, વચન, કાયા થકી ક્ષમાચાચના કરૂં છું. આપના ચરણો ઉપર મારૂં મસ્તક મેલીને અંતઃકરણપૂર્વક ત્રિકાળ વંદના નમસ્કાર, નમસ્કાર કરૂં છું. તિજ્જુત્તો

અંતિમ સમયે કરવાની વિધિ

મરણ સમય નજીક લાગે ત્યારે
શ્રાવકોને સંચારો કરવાની વિધિ.

પ્રથમ ક્ષેત્ર વિશુદ્ધિ માટે (૧) નવકાર મંત્રનો પાઠ. (૨) તિજ્જુત્તોનો પાઠ. (૩) ઇરિયા વહિયાનો પાઠ (૪) તસ્સ ઉત્તરીનો પાઠ બોલી, ઇરિયા વહિયાનો પાઠ. અને નવકાર મંત્રનો કાઉસગ્ગ કરવો. પછી (૫) લોગસ્સનો પાઠ બોલી, પહેલું નમોત્યુણું સિદ્ધ પ્રભુને બીજું અરિહંત પ્રભુને અને ત્રીજું પોતાના ધર્મગુરૂ, ધર્માચાર્ય મહારાજને કરવું. પછી આલોચણા કરવી.

અનંત કાળથી આજદિન પર્યાંત જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર તપમાં સર્વથા પ્રકારે અથવા અમુક અંશે વિરાધના કરી હોય, કરાવી હોય, કરતાંને ભલું બાણ્યું હોય, મૂળ ગુણ ઉત્તર ગુણ વિષે કોઈ દોષ લાગ્યો હોય, વ્રત પચ્ચખાણમાં, સમકિતમાં અતિચાર જેવા દોષ લાગ્યા હોય, આકુટી અણાકુટી પણે, બાણ્યતાં અગર બેશુદ્ધપણે વ્રતની મર્યામદ

ભંગ કર્યો હોય, હિંસા કરી હોય, ગુફું ખોલાયું હોય, ચોરી કરી હોય, કુશીલ સેવ્યું હોય, પરિગ્રહ ઉપર મમતા રાખી હોય, ક્રોધ કર્યો હોય; અભિમાન કર્યું હોય, કપટ કર્યું હોય, લોભમાં ફસાયા હોય, ગમતા પદાર્થો ઉપર રાગ કર્યો હોય, અણુગમતી ચીજો પર દ્વેષ કર્યો હોય, પોતાના આત્મામાં તથા સંસારમાં કલેશ કર્યો હોય; બીજા પર ખોટા કલંક-આક્ષેપ કીધા હોય, ચાડી કરી હોય, બીજાની નિંદા કરી હોય, ભૌતિક પદાર્થોમાં આનંદ માન્યો હોય, સંયમમાં કંટાળો આવ્યો હોય, માયા કપટ કરી બુદ્ધિ ખોલ્યા હોય, કુદૈવ કુગુરૂ અને અને કુધર્મના શલ્યો રાખ્યા હોય, આમ અદારે પાપસ્થાનકો સેવ્યાં હોય, સેવરાવ્યાં હોય અને સેવતાંને સારું જાણ્યું હોય. પ્રશંસા કરી હોય. આમ દુષ્ટ ભાવે જે કાંઈ પાપ થયું હોય તો અનંતા સિદ્ધ કેવળી ભગવંતો તથા ગુરૂની સાક્ષીએ તસ્સ મિચ્છામિ દુઃકરં.

શ્રી ઋષભદેવથી માંડી શ્રી મહાવીર પ્રભુ સુધીના ચોવીસ તીર્થંકરોને મારા નમસ્કાર હોજો, તેઓએ પ્રરૂપેલ નિગ્રંથ પ્રવચન-રૂપ સિદ્ધાંત જ સત્ય છે. તેના જેવો બીજો કોઈ ધર્મ નથી, સંપૂર્ણ જ્ઞાની એટલે કેવળ જ્ઞાનીએ ભાંજેલ છે, ન્યાયવાળો છે. સંપૂર્ણ શુદ્ધ છે, શલ્યોને કાપનારો છે, સિદ્ધિનો માર્ગ છે, કર્મથી છૂટવાનો માર્ગ છે, શાંતિનો માર્ગ છે, આવી મોક્ષની સંધિ બીજે ક્યાંય મળે તેમ નથી અને સર્વ દુઃખોનો અંત કરનાર છે. આવા

માર્ગે અનેક જીવો તરી ગયા છે, હું પણ તેના ઉપર શ્રદ્ધા રાખું છું, પ્રતીત લાવું છું, અંતઃકરણથી આહું છું અને યોગ્ય રીતે પાલન કરતો, કરાવતો થકો, કેવળી-ભાષિત ધર્મ વિષે સાવધાન થયો છું. અને વિરાધનાથી વિરમ્યો છું, તો આજ દિન સુધી, જે કાંઈ દુષ્ટ ચિંતન ક્યું હોય, ખોટો ઉપદેશ આપ્યો હોય અને કાયાથી પણ દુષ્ટ રીતે વર્તાયું હોય તો અનંત સિદ્ધ કેવળીની તથા ગુંડની સાક્ષીએ મિચ્છામિ દુક્કડં.

આમ ચોવીસે જિનેશ્વરોને નમસ્કાર કરી, અઢી દ્રીપમાં વિચરતા પંચ મહાવ્રતધારી મુનિઓ જેઓ રન્ને-હરણુ-પાત્રા-મુહપત્તિને ધારણ કરનારા, અઢાર હજાર શીલ ઉપ રથને ધારણ કરનારા એટલે ગ્રહચારી એવા વીતરાગ પ્રભુની આજ્ઞાનું પાલન કરનારા એવા સકળ સાધુઓને મારા નમસ્કાર હોજો.

તથા અઢીદ્રીપમાં તેમજ અઢીદ્રીપ બહાર અસંખ્યાતા શ્રાવક શ્રાવિકાઓ જે નવ તત્ત્વના જાણનાર, પોષધ-પ્રતિક્રમણના કરનાર, દયાવંત, નિરભિમાની, પરધન પથ્થર સમાન જાણે, પરસ્ત્રીને મા જેન સમાન ગણે, એવા શ્રાવકજીને ખમાવું છું. સમક્ષિત દષ્ટિ જીવને ખમાવું છું. ઉપકારી બાઈ ભાઈને ખમાવું છું. ચોરાશી લાખ જીવાયોનીના જીવને ખમાવું છું. આ સર્વ જીવોને હણ્યા હોય હણાવ્યા હોય, હણતાને ભલું જાણ્યું હોય તેમજ કેદનું ખરાબ ચિંતવ્યું હોય તે સર્વ અપરાધની ક્ષમા માયું છું.

હવે મારા ધર્મશૂર, ધર્માચાર્ય, મહા ઉપકારી, જ્ઞાન-લોચનના દાતાર, મૂજને ન્યાય અને નિર્મળ માર્ગે ચડાવનાર જેમણે મારી પશુતા ટાળી આ મારો માનવ જન્મ સફળ કર્યો, અહો ! એવો કેઈ આર પદાર્થ નથી કે જે આપીને તેમના પર ઉપકાર કરે, પરંતુ હે શુરદેવ ! તમે પરમ તારૂંપણે પરમ વારૂંપણે, પરમ કરૂંણા ભાવે, પરમ હેતુથી, પરમ ગોવાળપણે મારી રક્ષા કરી મને ન્યાય કર્યો, એવા તરણ-તારણ શુરની વિનય અભિવૃત્તિ કેળવી તેમની ચરણ-રજ મસ્તકે ચઢાવી પોતાનો વાંક દોષ ખમાવી, શુર હાજર હોય તો તેમની પાસે પચ્ચખાણુ કરવા, અને હાજર ન હોય તો ઇશાન ખૂણામાં ભગવાન મહાવીર સ્વામીને વંદન કરી બોલવું—

સઘ્વં પાણીધવાયં પચ્ચખામિ, સઘ્વં મુખાવાયં પચ્ચખામિ—સઘ્વં અદિન્નાદાણું પચ્ચખામિ, સઘ્વં મેદુણું પચ્ચખામિ, સઘ્વં પરિગ્ગહં પચ્ચખામિ, સઘ્વં દોહં પચ્ચખામિ, બલ મિચ્છા દંસણુ સલ્લં અકરણિજ્જં જોગં પચ્ચખામિ, બલજીવાચ્ચે, તિવિહં તિવિહેણું, નકરેમિ, નકાર-વેમિ, કરંતંનાણુબલણામિ, મણુસા વયસા કાયસા, એમ અદારે પાપ સ્થાનક પચ્ચખું છું, સઘ્વં અસણું પાણું ખાઇમં સાઇમં ચઉવિહં પિ આહારં પચ્ચખું છું; મારી સંસારી વસ્તુઓ—ઘર, દુકાન, ખાગ, ખાંગલા, હોજ વગેરે તથા ગાય, ભેંસ, બળદ, ઘોડા વગેરે તથા વાસણુ—કુસણુ પેટી—પટારા, તિબ્બેરી, કબાટ વગેરે તથા સોના ચાંદી ઝવેરાતના દાગીના વગેરે અને રોકડ મિલકત પણ મરણના અંત

સુધી ત્રિવિધે ત્રિવિધે વોસરાવું છું. હિંસા થાય તેવા સાધનેા વગેરે બાહ્ય અને આભ્યંતર તે ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ એ સર્વ પરિશ્રદ વોસરાવું છું, આ સંસારી કુટુંબ, મિત્ર, માતા-પિતા, ભાઈ-બેન, પતિ-પત્નિ, સ્વજન સંબંધી સાથેના મેળાપ સંબંધમાં રાગ દ્વેષ થયો હોય તો ખમાવીને મરણના અંત સુધી વોસરાવું છું.

વળી આ માફ શરીર, ઇષ્ટ, કાન્ત, પ્રિય, રત્નના કરંડીયા સમાન મેં માન્યું છે, તે પણ મરણના અંત સુધી વોસરાવું છું. એવા અપચિન્ન મારણાંતિક સંલેખણા ઝુસણા તથા આરાધના મારી સફળ હોજો. આમ બોલી ધારી મંગલિક આવડતું હોય તો બોલી જવું અગર અરિહંતનું, સિદ્ધનું, સાધુનું અને દયા ધર્મનું શરણું અંગીકાર કરું છું એમ કહેવું. આ રીતે સર્વ સંસારને પુઠ દેતો ચાર મંગલિક, ચાર ઉત્તમ અને ચાર શરણા સ્વીકારી શરીરની મમતા રહિત ભક્ત પચ્ચબાણાદિ સંથારા સહિત પડિત મરણ મુજને હોજો એવી ભાવના ભાવવી અને સમતા ટકે તે માટે સાફ વાંચન મનન કરી અથવા ઉપદેશ સાંભળી શુભ ધ્યાનમાં સમય વીતાવવો.

સંથારામાં કોઈ આગાર રાખવો હોય તો તિવિહારના પચ્ચબાણ કરવા. જેથી પાણી વાપરી શકાય. અમુક સમયનેા પણ કરવો હોય અગર ઉપસર્ગ પ્રસંગે અથવા અકસ્માતના કારણે ટુંકમાં આગાર રાખીને પણ સંથારો કરી શકાય. તેમાં ફક્ત નવકાર મંત્ર બોલી નીચે મુજબ દોહરો બોલવો.

સાગારી સંથારો

આહાર શરીર ને ઉપધિ; પચ્યખું પાપ અદાર;
મરણ આવે તો વોસિરું, જીવું તો આગાર.

સાગારી સંથારો પાળવાની વિધિ.

નવકાર મંત્રથી તસ્સ ઉત્તરી સુધીના પાઠો બોલી,
ઈરિયાવહિયાનો કાઉસ્સગ્ગ કરી, લોગસ્સ બોલી પછી
સામાયિક પાળવાની વિધિના પાઠમાં સામાયિકની જગાએ
સંથારો દરેક જગાએ બોલવો. અતિચાર સંથારાના બોલવાના.
તે ઇહલોગા સંસપ્પઓગે, પરલોગા સંસપ્પઓગે, જીવિયા
સંસપ્પઓગે, મરણા સંસપ્પઓગે, કામ લોગા સંસપ્પઓગે.
તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં બોલી, ત્રણ નમોત્યુણું કહેવા દરરોજ
રાત્રે કરતા હોઈએ અગર અકસ્માતના કારણે કરેલ સંથારો
પાળવો હોય તો ટુંકમાં નવકાર મંત્ર પાંચ વખત બોલી,
સંથારા પચ્યખાણુ ન ફાસિયં, ન પાલિયં, ન તિરિયં, ન
કિત્તિયં, ન સોહિયં ન આરાહિયં, આણુએ આણુપાવિત્તા
ન ભવઈ તસ્સ મિચ્છામિ દુક્કડં બોલવું.

સમાધિ મરણુની ૩૦ ભાવનાઓ

૧ અહો ! અનંત પરમાણુ પુદ્ગલોના સમૂહનું
ખનેલું આ શરીર જોતજોતામાં પ્રલય થાય છે, અહો !
પુદ્ગલોની કેવી વિચિત્રતા !

૨ “અધુવે અસાસયમ્મિ”=આ પુદ્ગલપિંડ અનિત્ય અને નાશવંત છે તેનો મેં ખ્યાલ જ ન કર્યો !

૩ જેમ કોઈ મેળો વિખરાઈ જાય છે તેમ કુટુંબ રૂપી મેળો વિખરાય તેમાં ફીકર શાની !

૪ જગતનો કર્તા કોઈ નથી, સર્વ સંયોગ અને વિયોગ કર્મ અનુસાર સ્વભાવે જ થયા કરે છે.

૫ હું ચૈતન્ય એટલે જ્ઞાનનો પુંજ, અખંડ અવિનાશી છું. શરીર નાશવંત છે. તેનો હું જ કર્તા અને ભોક્તા પણ છું. મારા આત્મ-સ્વભાવનો નાશ નથી. નાશવંત શરીરની ચિંતા શા માટે ?

૬ અહો ! આટલા દિવસ હું શરીરને માફ માનતો હતો. પરંતુ મારી ઈચ્છા વિના જ મારા કંટર શત્રુ રોગ, વૃદ્ધાવસ્થા પામી મૃત્યુને પણ ભેટવા તૈયાર થયું. આવા સ્વામી-દ્રોહીને માફ કેમ માની શકાય ?

૭ રે ! ભોળા જીવ ! આ શરીરને માતા, પિતા, પુત્ર, બેન, ભાઈ, કાકા, કાકી, ભત્રીજા, મામા, મામી, ભાણેજ, સ્ત્રી, પતિ અને અન્ય સ્વજનો હવું છે, પણ આત્મા જતો રહેશે પછી તેને કોઈ રાખશે ખરું ? માટે કુટુંબ અને સંબંધીઓની મમતા છોડ અને તારા નિજ સંચિદાનંદ સ્વભાવમાં રમણુ કર.

૮ રે આત્મન્ ! આ શરીર સંપદા ઈંદ્રજીત સમાન છે. બાળપણમાં કોમળ, યુવાનીમાં મસ્ત બની બીજને આકર્ષક બને છે. અને ઘડપણમાં અથવા રોગ આવે ત્યારે કેવું બિહામણું અને દુગંધા કરવા જેવું બની જાય છે કે પોતાને

પણ ગમતું નથી અને સ્વજનો પણ સેવા કરતાં કંટાળી જાય છે છતાં સ્વજનો અને આ શરીરનો મોહ છૂટતો નથી !!

૯. જે જીવ છે તે મરતો નથી, મરે છે તે શરીર છે મૃત્યું આત્માનો નાશ કરી શકતું નથી શરીર રૂપી પુદ્ગલ તો ક્ષણે ક્ષણે ક્ષીણ થઈ જ રહ્યું છે. પરંતુ આત્મા તો જેવો છે તેવો જ છે અને રહેવાનો, ઘણી મૃત્યુનો ભય શા માટે ?

૧૦ જીવ અગ્નિથી બળતો નથી, પાણીથી સિંદ્રતો નથી, વાયુથી ઉડતો નથી તેમજ કોઈ પણ વસ્તુથી ઝડપી કરી શકાતો નથી. તેથી હું તો ચૈતન્યવાંત અમૃત હોવા છતાં પણ અધિક સત્તાવાંત છું, પછી કોનો ભય ?

૧૧. જેમ શ્રીમંતના પુત્રના બન્ને બાબુના ગજવામાં મેવા ભરેલા હોય છે. ગમે તે બાબુ હાથ નાંખે ત્યાંથી મેવો જ મળવાનો છે તેમ સમકિતી આત્માના પણ બંને હાથમાં મેવા છે. તે વિચારે કે જીવીશ તો સંયમ પાળીશ અને મરીશ તો સ્વર્ગ કે મોક્ષનાં સુખ ભોગવીશ.

૧૨. જેમ કોઈ ગૃહસ્થ શ્રીમંત બને છે ત્યારે પોતાના નાના અને અગવડવાળા ઘરનો ત્યાગ કરી મોટી હવેલીમાં હર્ષપૂર્વક નિવાસ કરે છે. તેમ મારો આત્મા તપ સંયમ રૂપ ધનથી શ્રીમંત બન્યો છે. તેથી મારું રૂઢિસ્વાળું શરીર છોડીને મનવાંછિત રૂપો કરી શકાય એવા દિવ્ય દેવતાના શરીરરૂપી હવેલીમાં પહોંચાડનાર મૃત્યુ જ છે. તો પછી મૃત્યુને સહાયક માની આ ઔદારિક શરીરનો હર્ષપૂર્વક ત્યાગ કરવો જોઈએ.

૧૩ જેમ વાણીયા કપટ વેડી વેપાર માટે માલ લેગો કરે છે. અને તેને તે એવી રીતે સાચવે છે કે બગડે નહી પરંતુ જ્યારે તેજનો રંગ આવે ત્યારે માલનું મમત્વ છોડી દે છે, અને વેચીને લાલ મેળવે છે. તેમ અનેક કષ્ટો સહન કરી તપ, સંયમ અને ધર્મરૂપ માલનો સંગ્રહ કર્યો છે અને આત્માને દોષોથી બચાવ્યો છે. તે માલને બદલે મોક્ષરૂપ લાલ પ્રાપ્ત કરવા માટે મૃત્યુરૂપ તેજનો ભાવ આવ્યો છે પછી તેનો લાલ મેળવતાં દુઃખ કેમ હોઈ શકે ? તો હવે શરીરનું મમત્વ છોડીશું તો જ પૂરો લાલ મળશે.

૧૪ દિવસભર કરેલી મજુરીનું ફળ શેઠ આપે છે. તેમ જીવંતી પર્યાંત કરેલી કરણીનું ફળ મૃત્યુ રૂપ શેઠથી જ મળશે, માટે તેનો આદર કરવો જોઈએ,

૧૫ જેમ કોઈ રાજાને પરચકી રાજાએ પકડી કેદમાં પૂર્યો હોય અને તેનો કોઈ મિત્ર-રાજા સેના સહિત આવીને તે રાજાને છોડાવે તેમ ચૈતન્યરૂપ રાજાને કર્મરૂપ પરચકીએ સંસારરૂપ કારાગૃહમાં એટલે આયુષ્ય રૂપી જેલમાં પૂર્યો છે, ત્યારે મૃત્યુ રૂપ મિત્ર રોગ રૂપ સેનાથી સજ્જ થઈ મને દુઃખથી મુક્ત કરવા માટે આવ્યો છે. તેથી તેને ઉપકારક માની સમભાવપૂર્વક સમાધિથી તેનો આદર કરે.

૧૬ ભૂતકાળમાં સ્વર્ગ-મોક્ષનાં મુખો જેમણે પ્રાપ્ત કર્યા છે તે સમાધિ મરણના જ પ્રતાપે, માટે હે સુખાથી આત્મા ! તારે પણ સમાધિ મરણ પૂર્વક મરવું ઉચિત છે.

૧૭ કલ્પવૃક્ષની છાયામાં બેસીને મનુષ્ય સારી કે ખૂરી જેવી ઇચ્છા કરે તેવાં ફળ મેળવે છે તેવી જ રીતે

મૃત્યુ પણ કલ્પ વૃક્ષ સમાન જ છે, તેની છાયામાં બેસી એટલે મૃત્યુ સમયે વિષય ક્ષાય મોહ મમતા જેવી ખરાબ ઇચ્છા કરીશું તો દુર્ગતિના ફળ મળશે. અને સમક્ષિત-પૂર્વક ત્યાગ વૈરાગ્ય વ્રત નિયમ સત્ય શીલ દયા ક્ષમા આદિ ગુણોની ઇચ્છા પૂર્વક આરાધન સહિત સમાધિ ભાવ ધારણ કરીશું તો સ્વર્ગ મોક્ષનાં સુખો મળશે, માટે મૃત્યુ રૂપ કલ્પવૃક્ષ નીચે બેસી શુદ્ધ અને શુભ ભાવ વડેજ આત્મા પરમાનંદી અને પરમ સુખી બની શકશે.

૧૮ અશુચિથી ભરેલા અને મળ મૂત્ર જેવી અપવિત્ર વસ્તુ ઝરતા આ ઔદારિક શરીરના કંદાથી છોડાવનાર અને અશરીરી અથવા દિવ્ય શરીરી બનાવનાર મૃત્યુ જ છે, માટે તેનું સ્વાગત કરવું ભેદબે.

૧૯ જેવી રીતે મહાત્મા અનેક દૃષ્ટાંતો-દલીલો કરી શરીરનું સ્વરૂપ સમજાવી તેના ઉપરથી મમતા ઘટાડે છે, તેવી રીતે ઉત્પન્ન થયેલ રોગ પણ મને પ્રત્યક્ષ ઉપદેશ આપે છે કે હે જીવ ! આ શરીર તારું નથી. માટે તેની મમતા ન રાખ.

૨૦ જે શરીરને પ્રાણથી પણ પ્યાડું કરી પોષ્યું અને તેની કોમળતામાં લુબ્ધ બની રહ્યો હતો તે જ શરીર કેવો દગો દે છે ? કેટલાય ઉપચારો કરતાં રોગ મટતો નથી. માટે હવે જે કાંઈ સમય છે તેમાં આત્માને પોષ.

૨૧ રે જીવ ! જો તું ગભરાતો હોય, તો તે રોગો તારા પોતાના કરેલાં કર્મોનું પરિણામ છે. તે મટાડવા માટે અતિ આતુર થવાની જરૂર નથી. કારણ કે જ્યાં-સુધી કર્મનો ઉદય હશે ત્યાં સુધી ગમે તેટલા ઉપચારોથી

મટશે નહિ પરંતુ જીનેંદ્ર જેવા પરમવૈદ્યની કર્મ ઘટાડવાની દવાનું સાચા દિલથી સેવન કર, જેથી કદાચ રોગ મટી જાય તો પણ ઠીક અને કદાચ મૃત્યુ થાય તો પણ સમાધિ-પૂર્વકનું સકામ મરણ થશે.

૨૨ જો વેદનીયનું જોર વધે તો એમ માનવું જોઈએ કે તે વધુ કર્મની નિર્જરા કરશે, કેમ કે જેટલો તાપ સુવર્ણ વધુ ખમશે તેટલું જલ્દી અને વિશુદ્ધ સોનું બનશે. તેથી તીવ્ર વેદના સમયે સમભાવ ધારણ કરીશું તો કદાચ કર્મો પણ જલ્દી નાશ પામી જશે અને નવાં કર્મો બંધાશે નહિ. તેથી આત્મા વિશુદ્ધ થશે.

૨૩ ગજસુકુમારે અંગારાની મહાવેદના સમભાવે સહન કરી, બંદકજીની ચામડી ઉતારી, મેતાર્ય મુનિએ વાધરની વેદના સહન કરી શીઘ્ર આત્મ-કલ્યાણ કર્યું, તો મારી વેદના આવી તો નથીને (!) એમ વિચારવું.

૨૪ હે આત્મન્ ! તેં નરકમાં ૧૦ પ્રકારની મહા-વેદના સહન કરી છે. પરમાધામીના માર બાધા છે. તિર્યચ-માં ભૂખ, વરસના અનંતા દુઃખો સહન કર્યા છે. દેવતામાં પણ ગુનાઓ કરી ઈંદ્રના વજ્રપ્રહારાદિ કષ્ટો સહન કરી અનાદિ કાળથી જે મહાદુઃખો વેઠ્યાં છે તેની સરખામણીમાં આ દુઃખ કેટલું અલ્પ છે. આમ આવા અનંત દુઃખો વેઠ્યા છતાં જેટલાં કર્મની નિર્જરા જીવ કરી શક્યો નથી, તેથી અનંતગુણી નિર્જરા અહીં જો આ પ્રબલ વેદનાને સમભાવે સહન કરીશ તો થઈ જશે અને પરમ સુખી બની જઈશ.

૨૫ સંસારમાં જો કોઈ કરજદાર લેણુદારને નમ્રતાથી કહાય ચોઈ રકમ આપે તો ખાતું ચુકતે કરી દે છે અને જો ઉદ્ધતાઈ કરે તો વ્યાજ, વકીલની ફી તેમજ કોર્ટના ખર્ચ સાથે હુકમનામું થાય છે, તેમ વેદનીય કર્મને ઉદ્દીરણ કરીને ખપાવાય અગર ઉદ્ય આપે ત્યારે નમ્રતાપૂર્વક સમભાવ રાખતાં જલ્દી છૂટકારો થાય છે.

૨૬ કરેલાં કર્મ લોગવ્યા સિવાય છૂટકારો નથી. આ સિદ્ધાંત-વચન અનુભવ સિદ્ધ છે. અને આત્મા જ પર્મ ખપાવવા સમર્થ છે તો પછી કર્મનો બદલો દેવાને સમયે મોઢું શા માટે છુપાવે છે? સઘળા દેવાનો હિંમત-પૂર્વક ચુકાદો કરી ફારગત થઈ જવું એ કેવું હિતકારક ગણાય?

૨૭ જેવી રીતે વિચિક્ષણ વશિક મહામૂલ્યવાન વસ્તુ થોડા દામમાં મળતી હોય તો તે કેટલા ઊમંગપૂર્વક લઈ લે! તેવી જ રીતે સ્વર્ગ મોક્ષના મહામૂલ્યવાન સુખોની પ્રાપ્તિ ફક્ત અલ્પ સમયના સમભાવ પૂર્વકના સમાધિ-મરણથી જ થઈ શકતી હોય, તો તેની આનાકાની કરી, શા માટે સમભાવ તજવો જોઈએ?

૨૮ જેમ સૈનિક શસ્ત્રવિદ્યાનો અભ્યાસ કરી, તે અંગેના સાધનોના ઉપયોગની સિદ્ધિ કરી સજ્જ રહે છે અને યુદ્ધના સમયે શત્રુનો પરાજય કરે છે તેમ હે આત્મન્! તેં આટલા દિવસ જ્ઞાનાભ્યાસ અને તપ અંયમાદિની પ્રેકટીસ કરી છે તે સિદ્ધ કરવાનો અવસર પ્રાપ્ત થયો છે, માટે કર્મ શત્રુઓનો પરાજય કરી સુખી થા.

૨૯ જેનો વિશેષ પરિચય હોય તેની બહુ કિંમત હોતી નથી. તેમ આ ઔદારિક શરીરનો પરિચય તને

કયમનો છે તો તેની કિંમત નહીં માનતાં આત્માની. કિંમત સમજી શરીરનું મમત્વ ઉમંગપૂર્વક છોડવું જોઈએ.

૩૦ જીનનાં વસ્ત્ર બદલી નવાં પહેરવામાં જેમ આનંદ હોય છે તેમ આ જીનું અને અશુચિથી ભરેલું શરીર છે, તે શરીરનો મૃત્યુથી ત્યાગ કરીને નવું દિવ્ય દેવ-શરીર રૂપી વસ્ત્ર પહેરનાર આત્માને આનંદ જ હોય.

સમાધિ મૃત્યુ સ્થિતિના ચાર ધ્યાન

(૧) પદ્મસ્થ ધ્યાન-નવકારમંત્ર, લોગસ્સ, નમોત્યુષું, શાસ્ત્રોનો સ્વાધ્યાય, આલોચનાના પા?, સ્તવન, છંદ તથા મહાપુરૂષોના ચરિત્રના પઠન, શ્રવણમાં મનને સ્થિર કરે, તન્મય થઈ જાય તે.

(૨) પિંડસ્થ ધ્યાન-જન્મથી મરણ સુધીની શરીરની વિચિત્રતા અર્થાત્ પુદ્ગલોની ફેરફારી, રોગાદિ અસમાધિ સમયના વૈરાગ્યમય વિચારોના તેમજ શરીરની અશુચિના તથા આત્મા અને શરીરની ભિન્નતાના વિચારોમાં મનને સ્થિર કરે તે. અથવા લોકના સ્થાનોનું ચિંતન કરે તે.

(૩) રૂપસ્થ ધ્યાન-અરિહંત પરમાત્માના ગુણોની સાથે પોતાના આત્માના ગુણોની સરખામણી કરીને પોતાની તેમના ગુણોથી એકતા અને જુદાપણાનો વિચાર કરી તેમના જેવા બનવાના સાધનોનો વિચાર કરી તેમનાં ગુણોમાં તદ્લીન બનવું તે.

(૪) રૂપાતીત ધ્યાન-સિદ્ધના ગુણોની આત્મા સાથે એકતા કરે, સિદ્ધ પરમાત્મા સત્ ચિત્ અને આનંદમય છે. તે જ પ્રમાણે હું પણ શક્તિ રૂપે તો તેવો જ છું.

અનંતજ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, તપ, વીર્ય, અરૂપીપણું, અખંડતા, અજરામરપણું, અવિનાશીપણું સિદ્ધ પ્રભુમાં પ્રગટ રૂપે છે. મારામાં તે ગુણો શક્તિ રૂપે તો છે જ, તેને પ્રગટ કરવાનો પ્રયત્ન કરતાં હું પણ આધિ વ્યાધિ અને ઉપાધિના દુઃખોથી મુક્ત થઈ અજરામર બની જઈશ.

પદસ્થ ધ્યાનમાં કમરની નીચેના અંગ તરફ પ્રથમ લક્ષ રાખી, પછી પિંડસ્થ ધ્યાનમાં કમરની ઉપરના અંગ તરફ લક્ષ ચડાવે, પછી રૂપસ્થ ધ્યાન તે ગ્રીવા અથવા ડોકની ઉપરના અંગ તરફ લક્ષ ચડાવે, પછી રૂપાતીત ધ્યાનમાં સર્વ શરીર-વ્યાપક આત્મામાં લક્ષને સ્થિર કરે, એમ મન અને શરીરનું નિર્ઘન કરી, પછી આત્મ દ્રવ્ય અને તેની પર્યાયમાં ધ્યાનથી ચિંતન કરે. આ શુકલ ધ્યાનનો “પૃથક્ત્વ વિતર્ક” નામનો પ્રથમ પાયો બાણવો. પછી દ્રવ્ય અને પર્યાયમાં સંચરવાનું છોડી આત્મ દ્રવ્યમાં જ સ્થિર થઈ જાય તે શુકલ ધ્યાનનો “એકત્વ વિતર્ક” નામનો બીજો પાયો બાણવો. આ ધ્યાન વડે શ્રેણી સંપન્ન બની આત્મગુણમાં ગરકાવ થઈ જતાં, ચાર ઘનઘાતી કર્મનો નાશ કરી, કેવળજ્ઞાન, કેવળદર્શન પ્રગટ કરે. તે શુકલ ધ્યાનનો “સુક્ષ્મ ક્રિયા પ્રતિપાતિ નામનો ત્રીજો પાયો છે. તે પ્રાપ્ત કરી આયુષ્યના અંત સુધી પ્રવર્તતાં સ્વભાવથી જ શુકલ ધ્યાનનો ચોથો પાયો “સમુચ્છિન્ન ક્રિયા નિવૃત્તિ” આવતાં જ, વેદનીય, આયુષ્ય, નામ અને ગોત્ર આયુષ્યની સાથે ખપાવીને એકી સાથે સર્વાંશે કર્મનો ક્ષય કરી સિદ્ધ ભગવાન બની પરમ સુખી બની જાય છે.

જૈન સ્તુતિ (કાવ્યે)

ભક્તિ કરતા છૂટે મારા પ્રાણુ પ્રભુ એવું માંશુ છું
 રહે જનમ જનમ તારો સાથ પ્રભુ એવું માંશુ છું
 તારું મુખડુ પ્રભુજી હું જોયા કરું
 દિનરાત લજન તારું બોલ્યા કરું
 રહે અંત સમય તારું ધ્યાન...પ્રભુ...

મારી આશા નિરાશા કરશે નહિ
 મારા અવશુણુ દિલમાં ધરશે નહિ
 રહે શ્વાસે શ્વાસે તારું નામ...પ્રભુ...
 મારા પાપને તાપ સમાવી દેજે
 તારા સાધકને દાસ બનાવી દેજે
 દેજે આવીને દર્શનના દાન...પ્રભુ...

ભક્તિ કરતાં છૂટે મારા પ્રાણુ પ્રભુ એવું માંશુ છું
 તપ કરતાં છૂટે મારા પ્રાણુ પ્રભુ એવું માંશુ છું
 અંત સમયે સંથારો કરતાં છૂટે મારા પ્રાણુ પ્રભુ એવું માંશુ છું
 હું કરું છું પ્રાર્થના મને પ્રેમ તારો આપજે
 કાંઈ ખોટું કામ કરતી હોઉ ત્યારે વારજે
 જીવન છે સંઘામ કોઈની જીત કોઈની હાર છે
 જાણુ છું સંસાર એતો સુખ ને દુઃખના સાર છે
 હારથી હારી ન જાઉં એવી હિંમત આપજે...હું...
 ધન મળે કે ન મળે બસ ધર્મને હું જાળવું
 તારો પંથ ચૂકાય નહીં બસ એટલું સંભાળવું

તે છતાં ભૂલો પડુ તો સાચે રસ્તે વાર જે...હું...
 સ્વર્ગની ચિંતા નથી હું રાત-દિન ભક્તિ કરું
 તારૂં નામ ભૂલાય નહીં બસ ભાવના એવી ભાવું
 હગમગુ નહીં હું કદાપી એવી શ્રદ્ધા આપજે...હું...

એક પંખી આવીને ઉડી ગયું

એક પંખી આવીને ઉડી ગયું, એક વાત સરસ સમજાવી ગયું
 આ દુનિયા એક પંખીનો મેળો, કાયમ ક્યાં રહેવાનું છે
 ખાલી હાથે આવ્યા એવા, ખાલી હાથે જવાનું છે
 જેને તેં તારૂં માન્યું હતું, આંહીનું આંહી રહેવાનું છે.
 એક પ્રભાતે જન્મ થયો ને, સાંજ પડે ત્યારે ઉડી ગયું
 એકલવાયુ આતમ પંખી, સાથે કંઈ ન લઈ ગયું
 સગા સખધીની માયા મુકી સહુથી અળગા થવાનું છે
 જગતની આંખો જોતી રહીને, તે પાંખ વગર ઉડી ગયું
 જાતા જાતા પંખી જીવનમાં, સાચો મર્મ સમજાવી ગયું
 ધર્મ-પૂન્યની લક્ષ્મી ગાંઠે, સત્કર્મોનો સથવારો રે
 ભવસાગર તરવાને માટે, નથી કોઈ આરો રે એક પંખી

જીવ્યાના યુક્તિ

વરસોના વરસો તારા વીતી ગયઃને કાયા તારી કરમાણી

ઓ ભાઈ મારા જીવ્યાની યુક્તિ ન જાણી

પંચ વિષય તારા મનને વળગ્યા, મોજ મઝા ખૂબ માણી

યુવાની તારી લાગી એસરવા, તોય આશાની આગ ન એલાણી

મોહની પથારી પાથરી સુતો, તારી અજ્ઞાને આંખડી ઘેરાણી
કાળના પૂર તારે આંગણે આવ્યા. તોય હજુ સુતોશું સોડતાણી
મોઘો મનુષ્યલવ એળે ગુમાવ્યો, કીધી કંઈ ન કરમાણી
લોગોને લોગવીને રોગોને નોતર્યા, ઉતર્યા મોતીડાના પાણી
ઓ ભાઈ મારા જીવ્યાની યુક્તિ ન જાણી

સમય હજી છે હાથમાં ખાકી, સમરી લે મહાવીર સ્વામી
વીર-પ્રભુને ભાવે લજે તો, મટે ચોરાસીની ઘાણી
વરસોના વરસો તારા વીતી ગયા ને, કાયા તારી કરમાણી
ઓ ભાઈ મારા જીવ્યાની યુક્તિ ન જાણી

ગાઓ મહાવીર ગુણગાન, અહીંયા દો દિન કા મહેમાન
કોઈએ કરવું નહીં અભિમાન, અહીંયા દો દિન કા મહેમાન
સઘળા સંપીને સહુ રહેજો, ચાડી ચુગલી છોડી દેજો
સરખા રહેજો સૌની સાથ, અહીંયા દો દીન કા મહેમાન
મારૂં-તારૂં કરી સૌ ચાલ્યા, મોહ-માયા-વિશેષ કરી મહાલ્યા
ભકતો કેમ ભૂલ્યા છો ભાન, અહીંયા દો દિન કા મહેમાન
ભાવે મહાવીરને આરાધો, મહાવીર સાથે પ્રીતિ બાંધો
આટલું રાખજો સૌએ ધ્યાન, અહીંયા દો દીન કા મહેમાન

તારી કરૂણાનો કોઈ પાર નથી

હે કરૂણાના કરનારા, તારી કરૂણાનો કોઈ પાર નથી
હે સંકટના હરનારા, તારી કરૂણાનો કોઈ પાર નથી
મેં પાપો કર્યા છે એવા, હું ભૂલ્યો તારી સેવા
મારી ભૂલોના ભૂલનારા, તારી કરૂણાનો કોઈ પાર નથી
હું અંતરમાં થઈ રાજી, ખેલ્યો છું અવળી બાજી
અવળીને સવળી કરનારા, તારી કરૂણાનો કોઈ પાર નથી
હે પરમ કૃપાળુ વહાલા, મેં પીધા વિષના પ્યાલા

મારા સાચા રક્ષણહારા, તારી કરૂણાનો કેઈ પાર નથી
કદી છોડે કછોડે થાયે, તું તો માવિત્ર કહેવાયે
શીળી છાયાના દેનારા, તારી કરૂણાનો કેઈ પાર નથી
મને જડતો નથી કિનારો, મારો ક્યાંથી આવે આરો
ઓ મારા સાચા ખેવનહારા, તારી કરૂણાનો કેઈ પાર નથી
છે માફે જીવન ઉદાસી, તું શરણે લે અવિનાશી
મારા હીલમાં સદા રમનારા, તારી કરૂણાનો કેઈ પાર નથી

જય કરનારા જિનવરા

જય કરનારા જિનવરા, દુઃખ હરનારા દેવ
પાઠ પઢુ પહેલો પ્રભુ, નમન તણા નિતમેવ
પ્રથમ નમુ અરિહંતને, બીજા સિદ્ધ ભગવંત
ત્રીજા શ્રી આચાર્યને, નમુ તજી દઈ તંત
ઉપાધ્યાય ઉપકારીયા, જ્ઞાન તણા દાતાર
નમન કરું નિર્મળ થવા, ભવજળ તારણહાર
સાધુ સુંદર લોકમાં, સાધ્વીઓ શણગાર
સઘળાને સ્નેહે હજો, વંદન વારંવાર
નમસ્કાર પદ પાંચ છે, પાપ તણા હરનાર
સર્વ જગતના કામમાં, મંગલ ના કરનાર
પ્રભુ મંગલના કરનાર

મા-આપને ભૂલશે નહિ

ભૂલો ભલે બીજુ બધું, મા-આપને ભૂલશે નહિ,
અગણિત છે ઉપકાર એના, એહ વિસરશે નહિ. ભૂલો ૧
પથ્થર પૂજ્યા પૃથ્વી તણા, ત્યારે દીકું તમ મુખડું,
એ પુનિત જનનાં કાળજી, પથ્થર બની છું દરો નહિ ભૂલો ૨

કાઠી મુખેથી કોળીયા, મ્હોમાં દઈ મોટા કર્યા,
 અમૃત તણા દેનાર સામે, ઝેર ઉગળશે નહિ. ભૂલો ૩
 લાખોલડાવ્યાં લાડ તમને, કોડ સૌ પૂરા કર્યા,
 એ કોડના પુરનારના, કોડ પુરવા ભૂલશે નહિ. ભૂલો ૪
 લાખો કમાતા હો ભલે, મા-બાપ જેમાં ના ઠર્યા,
 એ લાખ નહિ પણ રાખ છે એ માનવું ભૂલશે નહિ ભૂલો ૫
 સંતાનથી સેવા ચડો, સંતાન છે સેવા કરો,
 “જેવું કરો તેવું ભરો” એ ભાવના ભૂલશે નહિ. ભૂલો ૬
 ભીને સૂઈ પોતે અને સૂકે સુવાડયા આપને,
 એ અમીમય આંખને ભૂલીને ભીજવશે નહિ. ભૂલો ૭
 પુષ્પો બિછાવ્યા પ્રેમથી, જેણે તમારા રાહ પર,
 એ રાહબરના રાહ પર, કંટક કઢી બનશે નહિ ભૂલો ૮
 ધન ખરચતાં મળશે બધું, માતા-પિતા મળશે નહિ,
 જગજીવન એના ચરણની, ચાહના ભૂલશે નહિ. ભૂલો ૯

અંતિમ સમયની આરાધના

માંદગીમાં મનની માવજત

(૧) હે આત્મન ! આજે તને જે માંદગી પ્રાપ્ત થઈ છે, તેમાં દોષ તો તે જ બાંધેલા પૂર્વ કર્મોને છે. સાંસારિક ભાવોમાં અંધ થઈને, તારી જાતને વિસરી જઈને તે પાપ વિચારો કરી નાખ્યા અને પાપ કર્મ બંધાઈ ગયું. ઘણા સમય સુધી આ કર્મ તારા આત્મામાં એમ ને એમ શાંત પડી રહ્યું, આ વખતે પણ જો શાન ઠેકાણે રાખીને તે ધર્મ સાધના કરી હોત તો તે કર્મ કદાચ ઉખડી જાત અને બહાર ફેંકાઈ જાત પણ તું ગાર્ફલ રહ્યો અને કર્મ પડી રહ્યું. હવે આજે તે ઉદયમાં આવી ચૂક્યું છે; એ કર્મ

તને રોવડાવે તે, પીડે છે, કનડે છે, પણ હવે તારે રોવું ન જોઈએ, દેવાધિદેવના શરણે જઈ દુઃખ માત્રનું ભાન વિસરી જવું જોઈએ. આ રસ્તે જઈશ તો રૂઠેલું કર્મ તારા મનને વિચ્છિન્ન નહીં કરી શકે ગભરાવી નહીં શકે અને હાથ વાંચ કરાવી નહીં સકે, અને એમ થવાથી નવાં અશુભ કર્મોના બંધ પણ કરાવી નહિ શકે એ વાત બરાબર ધ્યાનમાં રાખ.

(૨) તારા જ પૂર્વકૃત શુભાશુભ કર્મે તને સુખદુઃખ આપીને ભોગવાઈ જવા માટે સારા-ખોટા ક્ષેત્ર, કાળ બગેરે આપ્યા છે હવે તે જે મદ્યુ તે સોનાનું એમ સમજીને અકળાઈ જવાની વાતથી માંડવાળા કર. દેવાધિદેવનું નામ લેવા તને મજ્યું. દેવાધિ-દેવને ટશર ટશર જોવા માટે આંખો મળી અને પાપના પ્રાયશ્ચિત્તને કરી લેવા હૈયું મજ્યું પછી અકળામણ શાન્તિ ! સ્વીકારી લે એ અસાતાને, બોલાવી લે બીજી પણ બધી વેદનાઓને, પછી દેવાધિદેવના શરણાં લઈને અશુભકર્મો શાંતિથી વેદી તો લેવાય.

(૩) કર્મ ઉદયમાં આન્ધુ એટલે ખરતુ જ જવાનું છે. હવે તો એ જ વાતની કાળજી લેવાની છે કે ખરતું કર્મ નવું બંધાવીને ન જાય, નવા કુસંસ્કારો જન્મવાની ન જાય, જૂની વાસનાઓને બદ્ધમૂલ કરી ન જાય. આ વિકટ પરિસ્થિતિ ન સર્જાય તે માટે ચાર શરણોમાં ઓતપ્રોત બની જા. અશુભ કર્મો વેદાઈ જશે, વિનાશ પામશે. સાથે સાથે અશુભ વાસનાઓ પણ મોળી પડશે. દેવાધિદેવનું શરણું અખૂટ પુણ્યરાશિની ભેટ આપશે. આ વિપુલ લાભ તરફ તું લક્ષ્ય રાખ. વિપુલ લાભ માટે અદ્ય કબૂત વેદી લેવા મનને હુકમ કર.

(૪) હે આત્મન્ ! જરા મારી વાત સાંભળી લે. જો તું હમણું સમતા નહિ રાખે તો એવું લયંકર કર્મ બંધાશે કે જેનો ઉદય

યતાં તને ધોળે દિવસે તારા જોવાનો વખત આવશે. સહેજ પછી ગફલતમાં રહીશ તો નવું કર્મ બંધાઈ જશે. આજે મળેલી શરણાગતિનો ભાવ ખોવાઈ જશે. પછી તારી દશા અત્યંત દયામણી બની રહેશે. તુ એમ કહી ન માનીશ કે ધનથી ડોકટરથી, પત્નીથી કે પુત્રોથી તને આ દુઃખમાં શાંતિ મળી જશે. કદાપિ નહિ,

અનાથી મુનિના જીવન ઉપર જરા નજર નાખ. કેવી ખૂમરાણુ મચાવી હતી ! કેવી કાઠલૂદી ભરી વિનવણીઓ કરી હતી ! કેવા મર્માળા ઠપકા આપ્યા હતા ! છતાંય કેઈ એના દુઃખને લેશમાત્ર પણ ટાળી શક્યું ન હતું. જ્યારે હૃદયમાં શરણાગતિનો ભાવ જાગ્યો કે તરત જ એ વેદના ઓસરવા લાગી અને સાથે જ એ ભાવ પરાકાષ્ટાને પામી ગયો. એનાથી એ મુનિ બન્યા, જીવન ધન્ય બનાવી ગયા.

આવેલી આપત્તિમાંય શરણાગતિના ભાવની સંપત્તિ તારી ઠરી લે. તું એના પર સ્વામિત્વ મેળવી લે કે સ્વામિત્વ સમગ્ર વેદનાને ભડકે બાળી ભડકું કરી નાખે. વેદનાની આગ વચ્ચે પણ તને પરમ શાંતિ આપવાનું દિવ્ય કરી બતાવે.

સાવધાન થા, જરા કઠોર બન રોઈશ નહિ, રોવાથી દુઃખ જવાનું નથી બદકે વધવાનું છે. આવા સમયે તો વિચારી લે અધ્યવસાયોના તોફાનથી નીપજતા કર્મો અને વેદનાને, તુચ્છ સુખો ખાતર ભાન ભૂલીને તેં શું કયું ! હવે સંકલ્પ કરી લે કે ફરી કદાપિ આવાં પાપ નહિ કરું. સદૈવ મારા નાથને સમર્પિત રહેવા ચત્નશીલ બનીશ.

(૫) હવે તું દેવાધિદેવને શરણે આવ્યો છે. ગમે તેવી આપત્તિમાંય તારે હવે દીનતા રાખવાની રહેતી નથી, ધીરજ

રાખ દૈર્ય તો સજ્જનોનું આભૂષણ છે. ગમે તેવો વાયુ વીંઝાય ત્યારે હજુ વૃક્ષો કંપી જાય પણ પર્વતોની ધીરજમાં કંપ કેવો ? તને તો દેવાધિદેવના ચરણ ચૂમવા મળ્યા છે. તેનો નામ જપ પ્રાપ્ત થયો છે. હવે કયી વાતની અધીરાઈ કરવાની !

વેદના તો હવે તારા માટે ઉપકાર રૂપ બની છે કેમકે એણે જ તને દેવાધિદેવનું દર્શન કરાવ્યું છે માટે હવે ધીરજ ધરીને ગાણું ગાયા કર અનંત ગુણીના. પછી વેદના ગદ્ય જ સમજજે.

(૬) સમગ્ર જગતમાં કર્મને મહાત કરનાર એક માત્ર ધર્મ છે. કર્મની સાથે સ્થાય લીડી શકે એવું એના સિવાય બીજું કંઈ તત્ત્વ નથી. કંઈ ગમે તેટલું બળવાન હોય પણ ધર્મ એથી વધુ બળવાન છે. કુળવાન છે. એક પળમાં જ અનંત કર્મની રાશિને ધર્મ બાળીને રાખ કરી નાખવા સમર્થ છે. ઘાસની જળરદસ્ત ગંજ સામે અગ્નિનો એક જ કણ બસ નથી થઈ પડતો ?

હમણાં તારી પાસે બાહ્ય તપની શક્તિ નથી. વિશિષ્ટ ક્રિયા કરવાનું બળ પણ નથી. પરંતુ તારી પાસે એકાગ્ર ચિત્તનું ધ્યાન બળ તો જરૂર છે. ગમે તેટલી માંદગીમાંય તું એક ચિત્ત રાગો અને તેના ઉપાયોનો વિચાર તો કરી જ શકે છે. આ ચિત્તનું બળ દેવાધિદેવના ધ્યાનમાં જોડી દે. ભલે બીજું કંઈના બને, પણ, જે શુભ ધ્યાન રૂપ શ્રેષ્ઠ ધર્મની આરાધનામાં તું લાગી પડે (હૃદયુતોની) ગહા કરવા લાગે અને સુકૃતોના અનુમોદનમાં એકતાન બની જાય તો મને લાગે છે કે તારી માંદગી પણ આશીર્વાદરૂપ બની જાય. મનને જરાક મજબૂત કર, આવેલી ધર્મ સાધનાની તકને સાધી લે તારું કામ થઈ જશે.

(૭) તારા સઘળાચ મનોવાંછિતને દેનારો આ શરણાગતિનો ભાવ જો અડોલ રહી જાય, છેલ્લા શ્વાસમાંય એ ભાવ ધુંટાતો રહે તો આ વિશ્વમાં તારા જેવો ભાગ્યવાન આત્મા કોણ હશે ! સંતોને પણ તારા ભાગ્યની ધૃર્ધ્યા થશે. હવે વેદના ઊભી રહે, ખેસી જાય કે મરી જાય તેની ચિંતા ન કર, શરણના ગાનમાં ક્યાંય પણ ભંગાણ ના પડે. એના તાનમાં મનનો તાર ન તૂટે, એના શરણની મસ્તી જરા પણ ના નંદવાય એની જ તકેદારી રાખ. સ્વજનો સાથે ખીજી વાત ના કરીશ, માત્ર બતાવજો દેવાધિદેવના શરણનો ધર્મ. સહુને કહેજો શરણું સ્વીકારજો તારક દેવાધિદેવનું.

વિષય વાસનામાં ભાન ભૂલા બનીને જીવનની કોઈ પણ પળમાં આ શરણું ખોશો નહિં. ઉલટું એમ થવું જોઈએ કે- મને તો આટલી વેદનામાંય કોણ જાણે કેવી અનોખી મસ્તીનો અનુભવ થાય છે. આખા જીવનમાં જે ન મલ્યું તે મરતાં મરતાં પણ મળી ગયું. ઉપાશ્રયમાં ન મલ્યું ને છેવટે માંદગીના બિછાને પણ જડી આવ્યું, હવે તો એ ભાવ જ માફ જીવન છે. એના જીવનમાં કાયાના મોતની હું પરવા કરનાર નથી.

(૮) આ પીડા તો કર્મશત્રુના કચ્ચરઘાણ બોલાવનાર ધર્મરાજની અક્ષૌહિણી સેના છે. એનો તો ઇન્કાર હોય જ નહિં. પીડા સામે ચાલી આવી તો હવે વધાવી જ લેવાની.

આત્મન ! સત્ત્વશાળી બન, હવે શરીર ઉપર મુર્ચ્છિત ન થા. સ્વજનોમાં મુંઝાઈ ન જા, તારે ગમે ત્યારે એકાએક બધુએ મૂકીને ચાલ્યા જવાનું છે એ વાતને પળભર પણ વિસરી ન જા. કાયા પડે તે પહેલાં અનંતાનંત કર્મોને ભોંયભેગા કરી દે. અને કાળા કુસંસ્કારોની જડ ઉખેડી નાખ આ એક દિવસ પડી જનારી કાયાને જોવામાં કશી મજા નથી.

કેઈ બહાદુરી નથી. હવે તો બહાદુરી છે અંતરાત્માને જોવામાં, બુદ્ધિમત્તા છે એના જ શુદ્ધિકરણમાં, ભલે કાલે તું સાજો થઈ જાય, સ્વસ્થ બની જાય, પણ તોય તે નવા જીવનનું નવું જ પ્રભાત હશે. દેવાધિદેવના દર્શન વિનાનું પૂર્વજીવન હતું, જ્યારે આ જીવનમાં તો એ દર્શન વિનાની એક પણ પણ નહિં. હોય. માંદગીએ તને એ દર્શન આપ્યું. માંદગી મહોત્સવરૂપ બની એણે તારા જીવનને ય અશોક અવસ્થામાં વહેતું કરી દીધું. એટલે હવે ઉદાસ બિછાનામાં સદાને માટે પોલી જવાનું થાય તોય તારે શોક કરવાનો નથી. અને બિછાનામાંથી ઉભો થઈ જાય તોય કેઈ આપત્તિ નથી.

તું સૂઈ જાય કે ઉભો થાય પણ તારા ચિત્તમાં દેવાધિદેવનો વાસ થઈ જાય તો સુવું કે ઉભા થવું. આ બન્નેય તારા કલ્યાણની જ વાતો બની જાય છે.

ક્યારે જીવનલીલા સંકેલાઈ જશે ! કેઈ જાણતું નથી. ક્યારે શું બનશે ! કેઈને ખબર નથી. સહુને માત્ર એટલી જ ખબર છે કે “એકાએક કશુંક બની જશે” કેઈ અણચિંતવી ઉથલપાથલ મચી જશે. એકાએક કેઈ ધડાકો થશે અને પણ એ પણમાં આખુંય સર્જન વેરાઈ જશે, રહેશે ઉપર આભ અને નીચે ધરતી, રાખની ઢગલીઓ અને ઇંટ મટોડા સિવાય કશુંય નહિ,

(૯) સુખની શોધમાં સહુ નીકળ્યા છે; દોડ્યા છે, કેઈ ઘરમાં બેઠું નથી. બેસવાની કોઈને કુરસદ નથી. અરે ! મરવાની પણ કુરસત નથી. છતાં આખી બાજી અવળી પડી રહી છે. બધાય દાવ નિષ્ફળ જઈ રહ્યા છે. સઘળી શક્તિનો વિનાશ થઈ રહ્યા છે.

શરણાગતિનો ભાવ ‘અહ’ની લાગણીને મીણની જેમ ઓગાળી નાખશે ‘મમ’ની લાગણીને વાળીઝૂડીને સાફ કરી નાખશે. ગમે તેમ હોય પણ શરણાગતિનો ભાવ માનવ સંસારની અજળ બાબત છે. અનોખી વસ્તુ છે. એક ભવની પ્રીતિ અનેક ભવો સુધી રેવડાવે છે, રખડાવે છે અને રઝળાવે છે. એ પ્રીતિ શા કામની !

અલબત્ત, જાપ જપવા માત્રથી કે સ્તવનાઓ કરવા માત્રથી શરણાગતિના ભાવ જાગી જતા નથી. એના માટે સૌ પ્રથમ તો બેકામ રીતે ગમે ત્યાં ઉછળતા ચિત્તરૂપી વાનરને શાંત પાડી દેવું જરૂરી છે શરણ્ય તો શરણાગતિનો ભાવ જ જુએ છે એ શરણાગતિનો ભૂતકાળ ન ઉકલે એને તો એ ભૂલી જ જાય છે.

(૧૦) શરણ્યને શરણે જવાનો માર્ગ આ પ્રમાણે છે.

દીનબન્ધુ ! મારા સર્વ પાપ મિથ્યા બનજો. મારા જીવનમાં અરિહંત ભગવંતો પ્રતિ; સિદ્ધ ભગવંતો પ્રતિ, સાધુ ભગવંતો પ્રતિ, સાધ્વી ભગવંતો પ્રતિ, બીજી માનનીય અને પૂજનીય ધર્મના સ્થાનો અને પાત્રોને વિષે જન્મ જન્માંતરોના માતા પિતાને વિષે, બંધુ, મિત્ર અને ઉપકારીઓ વિષે, સમ્યગ્ દર્શનાદિ રત્નત્રયના આરાધકો વિષે, કે બીજા કેઈપણ વિષે અજ્ઞાનથી કે અવિધિથી ન આચરવા જેવું આચર્યું હોય, ન ઇચ્છવા જેવું ઇચ્છ્યું હોય, એવું જે કેઈ સૂક્ષ્મ કે સ્થૂલ પાપાનુબંધી પાપ મનથી, વચનથી કે કાયાથી કયું હોય, કરાવ્યું હોય, કે અનુમોદ્ય હોય, રાગથી, દ્વેષથી કે મોહથી, આ જન્મમાં કે જન્માંતરમાં કયું હોય એ સઘળું નિન્દા પાત્ર છે માટે હું નિંદું છું એ હુકુત માટે એની ગર્હાકરું

છું. એ હેય છે માટે એને છોડી દઉં છું. કલ્યાણ મિત્ર સમા ગુરૂ ભગવંતોના વચનથી આ વાત મને ખરાબર સમજાઈ છે. આ વાત મને શ્રદ્ધાપૂર્વક હવે ઠસી ગઈ છે, મને એમાં કશોય સંદેહ નથી માટે એ અનંત ઉપકારી વીતરાગ ભગવંતોની સામે મારા દુષ્કૃત્યોની ઝાડાં કરું છું.

આજ સુધી જેને દુષ્કૃત્ય માનતો ન હતો તેને હૃદયથી દુષ્કૃત્ય માનું છું. જેને હેય માનતો ન હતો તેને હૃદયથી હેય માનું છું. ફરી ફરીને કહેવાનું મન થાય છે કે મારાં સઘળાં પાપો, મિથ્યા થાઓ. મિથ્યા થાઓ.

મારા જીવનનો આ સુવર્ણ દિન છે, મારા આધ્યાત્મિક જીવનની આ યાદગાર પળો છે, મારા ભવચક્રની આ ધન્યતમ સાધના મને વારંવાર પ્રાપ્ત થાઓ. આ સાધના મારા જીવનને પવિત્ર કરી કૃતાર્થ કરે. અને ધન્ય બનાવે.

ભવસાગરમાં ડૂબતા મારા જીવનને ઉગારી લેનાર એ દેવાધિદેવ અને એ ગુરૂદેવો સાથે મને વારંવાર મેળાપ થાઓ. એમના મેળાપની પ્રાર્થના પણ વારંવાર થયા કરો. એમના તરફ મને ભારે બહુમાન ઉત્પન્ન થાઓ. મારે હવે કશું જોઈતું નથી માફ મૃત્યુ આજે આવે કે વર્ષો પછી આવે મારે તો મારા મોતની છેલ્લી પળો સુધી આપની શરણાગતિનો ભાવ જોઈએ દુષ્કૃત્યની ગહાં જોઈએ અને સુકૃત અનુમોદન જોઈએ.

(૧૧) આ અનંત સંસારમાં જે કોઈ ધન્યાત્માએ જે કંઈ સુકૃત કર્યું હોય તે બધાની હું અનુમોદના જ કરતો રહીશ. મેં અભાગીયાએ તો મારા જીવનમાં એકલા દુષ્કૃત્યો જ

આચર્યા છે, દુષ્કૃત્યો કરીને એની શાખાશી લીધી છે. આવા પાપ કરવામાં કશું બાકી રાખ્યું નથી. ખેર ! તેમ છતાં જેણે જેણે અનંત વિશુદ્ધાત્માઓનું પગલે પગલું દાખ્યું છે એ બધાએ જે જે સુકૃત કર્યા છે એ બધાય સુકૃતોની આજે હું ભાવભરી અનુમોદના કરું છું.

અનંતાનંત અતીત, અનાગત અરિહંતોના ભવ્યતમ અનુષ્ઠાનોની હું અનુમોદના કરું છું.

અનંતાનંત ભૂત, ભાવિ સિદ્ધ ભગવંતોના સિદ્ધત્વભાવની ખૂબ ખૂબ અનુમોદના કરું છું.

અનંતાનંત આચાર્ય ભગવંતોના પવિત્ર પંચાચારની અનુમોદના કરીને કૃતાર્થ બનું છું.

અનંતાનંત ઉપાધ્યાય ભગવંતોની, શિષ્યાદિને સુત્ર જ્ઞાન પ્રદાન કરવાની ક્રિયાની ભારોભાર અનુમોદના કરું છું.

અનંતાનંત સાધુ ક્રિયાની અંતરથી અનુમોદના કરું છું.

સર્વ કલ્યાણકામી શ્રાવકો, શ્રાવિકાઓ, દેવો અને દેવીઓના શાસન પ્રભાવના તથા વૈયાવચ્ચાદિ વ્યાપારોની અનુમોદના કરું છું.

સર્વ કાળના, સર્વ આત્માઓના સર્વે કુશળ વ્યાપારોની હું અનુમોદના કરું છું.

આ અનુમોદનાં સૂત્રાનુસારી બનો

શુદ્ધ આશયવાળી બનો

નિરતિચાર બનો.

પરમશુદ્ધ શ્રી અરિહંત દેવાદિના સામર્થ્યથી આ રીતે મને વારંવાર મહાન અનુમોદના પ્રાપ્ત થયા કરે.

હું સુકૃતને ધન્ય છું, સુકૃતને ધન્ય છું, સુકૃતને ધન્ય છું.

આ જ મારા જીવનનું ઉત્તમ આસેવન છે, હે જગતના શુરુ ! મારું બાકીનું જીવન પણ આ રીતે તમારી કૃપાથી દુષ્કૃતોની ગર્હામાં, સુકૃતોને સેવવામાં જ પ્રસાર થઈ જાયો એમ સતત ઝંખું છું.

(૧૨) હવે મને વિશ્વની અશરણતા સમજાઈ છે, મારા સુખના સાધન તરીકે જેને જેને મેં માન્યા હતા તે બધાયને મેં શરણ્ય માન્યા પણ અનુભવની થપ્પડોએ મને એ વાત સમજાવી દીધી કે એમાનું એકેય મારું શરણ નથી, પુન્યના યોગે કદાચ આ જીવનમાં કંચન, કામિની વિગેરે મને સુખ આપી દે પછી શું ?

કરોડો જેટલું ધન લેશું કરી લઉં કિન્તુ એક પૈસો પણ મારી સાથે લવાંતરમાં આવનાર ન હોય તો તે કરોડોની કિંમત શી ? મકાનની સાડા ત્રણ હાથની જગ્યા પણ લવાંતરમાં સાથે ન આવે તો તે મકાનોને મારા શરણભૂત શી રીતે માનવા ?

આજે કોઈ દિવસ પેટમાં શુળ ઉપડે, આંખમાં આગ ઉડે, કે બીજી કોઈ કારમી વેદના ઉત્પન્ન થાય અને મારા સ્વજનો તેને લઈ પણ ન શકે તો તેઓને મારે શી રીતે શરણભૂત માનવા ?

ધન્ય હો એ અનાથી મુનિને કે જેઓ આત્મજ્ઞાન પામી
 ધીમે જ દિવસે સંયમના માર્ગે ચાલી ગયા. ધન્ય હો એવા
 અનંતા આત્માઓને કે જેમણે ચાર શરણ સ્વીકારી લઈને
 જનમ જનમના ફેરા ટાળી નાખ્યા.

અન્તર્યામી દેવ ! મને આજે આપનું શરણ પ્રાપ્ત થયું
 છે એ મારા માટે તો અસીમ આનંદની બાબત છે.

જેની વાસનાઓના મૃત્યુ થયા છે તેને મૃત્યુનો કશોય
 ડર નથી કાયાના મૃત્યુ પહેલાં જે શરણ્યનો શરણાગત બનીને
 વાસનાઓની મોત લાવી દે છે એને વળી મૃત્યુના ભય શા ?
 અરે વાસનાના મૃત્યુ સિવાય મૃત્યુ જ ક્યાં છે ! જન્માંતર
 પ્રાપ્ત કરવો, કાયાપલટ કરવી એ તો કાટેલા કપડાને
 મૂકીને નવું કપડું પહેરવાની એક ક્રિયા માત્ર છે. કાલિક
 મૃત્યુના તે ડર હોતા હશે ? નિર્ભયને તે વળી મોત હોતા
 હશે ? વાસનાઓનું શમન કરી દેનારને ભય શો !

૧૩ મારી વાસનાના બાપરો ભરવામાં મેં અનેક
 જીવોને હુલવ્યા છે, પીડ્યા છે, તેમને ત્રાસ આપ્યો છે, અરે
 નાના કીડા જેવા જંતુઓને કે પૃથ્વી પાણી આદિના જંતુઓને.
 તો ખતમ ક્યાં છે. આ બધાય અપરાધોને હું ખમાવું છું,
 હું એમનો ગુન્હેગાર છું આ તકે તેમની બધાયની માફી માંગુ
 છું. ક્યાંય પણ મારી ભૂલ ન હોય તો પણ હું તેમને ક્ષમા
 આપવા બિનવું છું. મારે હવે સર્વ જીવો સાથે મૈત્રી છે.

નાથ ! આપની શરણાગતિ સ્વીકારવાથી બધુય કામ
 સીધું ઉતરી જાય છે. હવે આ વિશ્વમાં માફ કોઈ નથી. હું

એકલો છું. હું કોઈનો નથી. મને આપની આપના માર્ગની જરૂર છે. આપના ધર્મને અને ધર્મ સાધનાને મુર્ત બનાવી સાધક અવસ્થા પાર કરી ગયેલા, સિદ્ધ ભગવંતોની જરૂર છે. આ જ મારી જરૂરિયાત આ જ માફ શરણુ છે, મારા મનમાં અરિહંતોનું જ રટણુ અને વાણીમાં એમનું જ કીર્તન છે, મારા જીવનના શેષ કાળમાં એવી ઉત્તમ આરાધના કરી લઉં કે મારી હારની બાજુ જીતમાં ફેરવાઈ જાય.

હે વીતરાગ ! તારા તત્ત્વજ્ઞાન અને તારા આલંબને મારામાં નવીન શક્તિનો સંચાર થયો છે. એના બળથી એક ભવ નહિ પણ અનેક ભવોભવના ભેગા થયેલા પાપકર્મોનો, પાપ વાસનાઓનો નાશ કરીશ.

કરુણાસાગર હે ભગવંતો : આપના ચરણોનું ભાવ શરણુ સ્વીકારું છું.

અનંત ઉપકારી સિદ્ધ ભગવંતો ! આપને શરણે આવી માફ જીવન ધન્ય બનાવું છું.

કઠોર સાધના પંથના યાત્રી ! હે સાધુ ભગવંતો ! આપના આદર્શ જીવનનું શરણુ સ્વીકારું છું.

નાથ ! આપની ભક્તિ મને ભવોભવ મહ્યા કરો. કુસંસ્કારોની પરંપરાને તોડી નાખી અને શુભ પરંપરાને આગળ અનુમોદના કરું છું જેથી ધર્મસાધક ઉત્તમ સામગ્રી ફરી ફરી મળે.

હુક્રૂત્યોનો ગહર્હા, સુક્રૂતોની અનોમોદના અને ચાર શરણું અશુભ પરંપરાનો સંપૂર્ણ રીતે નાશ કરી નાખે છે અને શુભ

પરંપરાઓની સંકળ સાથે નવા શુભ આંકડાઓ ગોઠવાતા જાય છે.

પરમાત્મન ! આ સુકૃતોનું અનુમોદન મને સમ્યકપ્રકારે પારંપાર થયો કરો અને વિશુદ્ધભાવધર્મની પ્રાપ્તિ પુનઃ પુનઃ થાઓ, અને આ અનુમોદનાનું નિમિત્ત બનતા અરિહંત આદિ સર્વ નમસ્કારણીય પરમાત્માઓને પુનઃ પુનઃ નમસ્કાર થાઓ.

સર્વજ્ઞ ભગવંતોનું આ હિતકારી શાસન સમગ્ર વિશ્વમાં વ્યાપ્ત થાઓ; સર્વત્ર જ્યવંતુ વર્તો, સર્વને સમ્યક્ત્વરત્નની પ્રાપ્તિ થાઓ, સર્વ પ્રાણી બોધિબીજને પ્રાપ્ત કરી સુખી થાય સુખી થાવ, સુખી થાવ.

સર્વ જીવોના કલ્યાણની ભાવના મારા આત્માને પવિત્ર કરો, વિશુદ્ધ કરો. મારા ચિત્તની નિર્મળતા મને દેશવિરતિ તથા સર્વ વિરતિનો માર્ગ અપાવો, મને શ્રમણધર્મ પ્રાપ્ત થાવ. નિર્ઘન્ય શુરુ ભગવંતોની પ્રાપ્તિ થાવ.

એ ધન્ય દિવસ જલદી આવો કે જે દિવસે હું સંસાર ત્યાગ કરી કર્મ શત્રુ સામે ભીષણ સંગ્રામ ખેલી મુક્તિ પામું આજ મારી એ ભગવંતોની સમક્ષ અભિલષા છે.

ક્ષમાપના

ધન્ય છું કે જે મેં અનાદિ આ સંસાર સમુદ્રમાં અચિન્ત્ય ચિન્તામણિ સમાન શ્રી જિનેન્દ્રનો ધર્મ મેળવ્યો છે. (૧)
ચાર ગતિ સ્વરૂપ સંસાર ચક્રની અંદર મેં મોહથી જે કોઈપણ જીવને દુલભ્યો હોય તેને હું ત્રિવિધે (મન, વચન, કાયાથી) ખમાવું છું. (૨)

નરકમાં સાતેય નરક પૃથ્વીમાં હું નારકી તરીકે ઉત્પન્ન થયો છું. ત્યાં જે કોઈ જીવને મેં દુલબ્યા હોય તેને પણ ખમાવું છું. (૩)
(નરકમાં) પરસ્પરને મારતા, ચૂર્ણ વિચૂર્ણ કરવા વગેરે જે કોઈ દુઃખો કર્મને વશ પડેલા મેં કર્યા તે સર્વને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૪)

હું નિર્દય પરમાધામી તરીકે પણ ઉત્પન્ન થયો. ત્યારે મેં મૂઠે નરકના જીવોને દુઃખ ઉત્પન્ન કર્યા તેને પણ આજે ખમાવું છું. (૫)

અતિ દુઃખની વાત છે કે, મૂઠ જોવા મેં તે વખતે બીજાને શું દુઃખ થાય છે તે ન જાણ્યું અને કીડાથી કરવત દ્વારા છેદન-ભેદન આદિ દુઃખ પેદા કર્યા. (૬)

તે વખતે મૂઠતાને પામેલા મેં જે કંઈ દુઃખ નારકીઓના જીવને પેદા કર્યું તેને આજે ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૭)

તિર્થંચ યોનિમાં પણ પૃથ્વીકાય આદિમાં ખારીમાટી આદિ ભેદોમાં એકબીજાના શસ્ત્ર બની જે જીવોને વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૮)

જલચર જીવોની મધ્યમાં રહેલા મેં માછલા આદિ અનેક રૂપને ધરનારા બનીને આહાર માટે જે જીવોનો વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૯)

જલચર જીવોની મધ્યમાં રહેલા મેં અનેક પ્રકારના જીવોની અનેકવાર જોતાંની સાથે માર્યા તેમને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૧૦)

સર્પો, અજગરો વગેરેમાં રહેલા તથા વાંદરા બિલાડા, કુતરા વગેરે બનેલા મેં જે જીવોને દુલબ્યા તેમને પણ ખમાવું છું. (૧૧)

વાઘ, સિંહ, સાંઠ આદિ જાતિઓમાં કંઈક જીવનો ઘાત આદિ કરીને તે જીવોનો વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૧૨)

હોલા, ગીધ, કુકડા, હંસ, બગલા આદિ પંખીની જાતોમાં જન્મેલા મેં લૂંટને વશ પડી જે કૃષિ આદિને ખાધા તેમને પણ ખમાવું છું. (૧૩)

મનુષ્યપણામાં પણ જીલને વશ પડેલા મેં મૂઠ જીવે શિકાર આદિ દ્વારા જે જીવોનો વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૧૪)

રસના લોહુપ બનીને મેં મધ, માંસ, મધ, માખણ આદિમાં રહેલા જીવોનો વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૧૫)

સ્પર્શેન્દ્રિયમાં ગૃહ બનીને પરસ્ત્રીગમન કરતાં મેં જે જીવોને દુલબ્યા છે તેમને ય ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૧૬)

ચક્ષુ ઇન્દ્રિય, ઘ્રાણેન્દ્રિય અને શ્રોતેન્દ્રિયને વશ પડેલા મેં જે જીવોને દુઃખમા સ્થાપન કર્યાં તેમને પણ ત્રિવિધે પણ ખમાવું છું. (૧૭)

તામસી લાવને પામેલા મેં મારો માનભંગ થવાથી જે જીવો પર આક્રમણ કરીને પણ આજ્ઞાપાલન કરાવ્યું તેમને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૧૮)

માલિકપણું પામીને જે જીવોને બાંધ્યા કે મરાવ્યા, પછી તે અપરાધી હોય કે નિરપરાધી હોય તેમને પણ ત્રિવિધે ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૧૯)

કુપ્ટ એવા મેં ક્રોધથી યા લોભથી જે કોઈ મનુષ્ય પર આળ ચડાવ્યાં હોય તેમને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૨૦)

દુર્ગા કે અદેખાઈ ને વશ થયેલા મેં જે ચાડી ખાધી હોય કે પારકાની આપત્તિમાં આનંદ માણ્યો હોય તેને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૨૧)

અનેક મ્લેચ્છાદિ જાતિઓમાં હું રૌદ્રભાવવાળો-હુદ્ર સ્વભાવ વાળો બન્યો કે જ્યાં મેં ધર્મ શબ્દ પણ કાનથી સાંભળ્યો નહીં ત્યાં માત્ર પરલોકની પિપાસાવાળા મેં સદા જીવોનો ઘાત જ કર્યો અને હું અનેક જીવોનો દુઃખનો હેતુ બન્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૨૨)

આર્યદેશમાં પણ ખાટકી, માછીમાર, ચીડીમાર, કુંબ આદિ જાતિઓમાં જનમ્યા પછી મેં જે જીવોને માર્યા તેમને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૨૩)

મિથ્યાત્વથી મોહિત થયેલા મેં ધર્મ બુદ્ધિથી જે કંઈ જીવોને માર્યા અને અધિકરણ દ્વારા મરાવ્યા તેમને પણ ખમાવું છું. (૨૪)

દાવાનળ સળગાવતા, વેલડીઓ છેદવી, સરોવરો ઝરાઓ અને તળાવો શોષાવવા વગેરે દ્વારા જે જીવોનો મેં વધ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૨૫)

સુખથી ઉન્નત બનેલા મેં કર્મભૂમિઓમાં અંતરદ્રીપ આદિ-ઓમાં જે જીવોનો વિનાશ કર્યો તેમને પણ ખમાવું છું. (૨૬)

દેવપણું મધ્યું ત્યારે કીડા બુદ્ધિથી યા લોભના કારણે જે જે જીવોને મેં હુલવ્યા તેમને ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૨૭)

ભવનપતિઓની મધ્યમાં અસુર નિકાયમાં વર્તતા મેં નિર્દય રીતે હત્યા કરી કેટલાયને દુઃખી કર્યા તેમને પણ ખમાવું છું. (૨૮)

વ્યંતરપણામાં વર્તતા મેં કીડા પ્રિય હોવાના કારણે જીવેને
જે દુઃખ પેદા કર્યું તેને પણ ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૨૬)
જ્યોતિષી દેવપણામાં ગયેલા મેં વિષયરૂપી વિષથી મોહિત
બની. મૂઠ બની જે કેઈ પ્રાણીને દુઃખી કર્યા હોય તેને પણ
ત્રિવિધે ખમાવું છું. (૩૦)

પારકાની સમૃદ્ધિની અદેખાઈથી લોભમાં ફૂંચીને મોહને વશ
પડીને, આજ્ઞાઓ મનાવીને જેમને મેં દુઃખ પેદા કર્યું હોય
તેમને આજે ખમાવું છું. (૩૧)

આ રીતે ચારે ગતિમાં રહેલા જે કેઈ પ્રાણીઓને મેં માર્યા
હોય યા તો દુઃખમાં સ્થાપન કર્યા હોય તે સર્વેને હું
ખમાવું છું. (૩૨)

સર્વ જીવો મને માફ કરી દેજો. હું પણ મેં જે જે અપરાધ
કર્યા તે સર્વની ક્ષમા માંગુ છું આજે વૈરભાવ ત્યજીને હું
મધ્યસ્થ બન્યો છું. (૩૩)

આ સઘળા જીવલોકમાં કોઈ મારો શત્રુ નથી. દર્શનસ્વભાવ-
વાળો હું એકલો છું અને મમતા વગરનો છું. (૩૪)

જિન ભગવંતો, સિદ્ધો, સાધુ ભગવંતો અને ધર્મ તે માફ
શરણ છે. અને એ જ પરમ મંગલ છે. જિનનો નમસ્કાર
તે જ શરણ છે અને તે જ કર્મક્ષયનું કારણ છે. (૩૫)

આ રીતે કરેલી આ ક્ષમાપના ચારે ગતિના જીવો સાથે
કરેલી ક્ષમાપના બે ભાવ વિશુદ્ધિથી કરાય તો મહાન કર્મ-
ક્ષયનું કારણ થાય છે.

ત્રણ મિનિટની તૈયારી

આત્મન ! માત્ર ત્રણ જ મિનિટ આયુષ્યની ખાકી હશે ત્યારે તું શું કરીશ !

૧. સર્વ પ્રથમ જીવનમાં આચરેલા અઢારે પાપસ્થાનકોને સ્ત્રી અરિહંતોની સાક્ષીએ યાદ કરીને વેપસિરાખી દે.
૨. તે પછી ચોર્યાસી લાખ જીવાયોની સાથે ક્ષમાચાચના કરી લે.
૩. ચારે પ્રકારના આહારનો ત્યાગ કરી દે અને છેલ્લાં ત્રણે આ દેહનો પણ ત્યાગ કરી દે.
૪. ચાર શરણુને અંગીકાર કરી લે.

૫. જીવનમાં જે પ્રતો લીધાં તેમાં લાગેલ દુષણોની પ્રભુની સાક્ષીએ માફી માંગી લે.

સર્વ જીવો પ્રત્યેના મમત્વને છોડી દે. અને નવકાર મહામંત્રના ધ્યાનમાં લયલીન બનીબા આટલું કરતાં કરતાં મૃત્યુ આવી જશે તો તારી સદ્ગતિ નિશ્ચિત છે ભવાન્તરો હવે વધુ કરવાના નથી. ભગવાનનો ધર્મ હવે તારી આંગળી પકડી તને મોક્ષના દ્વારે મૂકી આવવાનો છે

અન્તિમ સમાધિ

જીવને સંસારના પૌદ્ગલિક સુખોમાં રતિ અને કર્મયોગે આવતા દુઃખોમાં અરતિ થાય છે ત્યારે અનંત ઉપકારી મહા-પુરુષો, તે સુખોમાં રતિ અને દુઃખોમાં અરતિરુપ સંકલેશને દૂર કરવા શ્રી અરિહંતાદિતું શરણુ સ્વીકારવા દુષ્કૃતની ગહા અને સુકૃતનું અનુમોદન કરવાનું જેમ કરમાવે છે

તેવી જ રીતે સમાધિસરણી ઇચ્છાવાળા જીવોને અંતિમ સમયે અનશન, ચાર શરણાં, પાપ સ્થાનકોનો ત્યાગ, આત્મ શિક્ષા, સમ્યક્ત્વની ધારણા, ક્ષમાપના અને દુષ્ટતાની નિંદા પણ જરૂરી છે. એમ ક્રમભાવે છે.

તે માટે મહાપુરુષો ‘સંધારાપોરિસી’માં જણાવે છે કે આ સત્તિમાં માડું મૃત્યુ થાય તો મેં આહાર, પાણી, વસ્ત્ર, ઉપધિ અને કાયાને મન, વચન, કાયાથી વોસિરાવ્યા છે, આ પ્રકારનો ત્યાગ તે સાગારિ છે કેમકે આ રીતનો ત્યાગ ન હોય તે પછી તેનો (તે તે ચીજોનો) ઉપભોગ કરી શકાય નહિં.

આત્માને સંસારથી પાર ઉતારે તેનું નામ મંગળજગતમાં શ્રી અરિહંત પરમાત્માઓ, શ્રી સિદ્ધભગવંતો, શ્રી સાધુ-ભગવંતો તથા શ્રી જિનેશ્વર દેવોએ પ્રદૂપેલો ધર્મ એ ચાર જ મંગલભૂત છે, વળી જગતમાં તે ચાર જ લોકોત્તમ હોવાથી શરણભૂત પણ તેઓ જ છે. માટે હું શ્રી અરિહંતાદિ ચારહું જ શરણ સ્વીકારું છું.

સુખને મેળવવા તલસતા અને દુઃખથી કાયર થયેલા મારા આત્માએ મોક્ષમાર્ગમાં અંતરાયભૂત અને દુર્ગતિનાં અનંતદુઃખની ખાણ રૂપ જે હિંસા, ગુઠ, ચોરી, મૈથુનસેવન, નવે પ્રકારનો પરિગ્રહ, ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ, દ્વેષ કલહ (કળયો) અભ્યાખ્યાન (ખોટું કલંક દેવું), પૈશુન્ય (ચાડી ખાલી), સ્તિ, અસ્તિ, પરપરિભ્રાદ માયાપૂર્વક મૃષાવાદ અને મહામિથ્યાત્વનું આસેવન કર્યું હોય તે અદારે પાપોનો હું મન, વચન, કાયાથી લાવપૂર્વક ત્યાગ કરું છું.

હવે આત્માને હિતશિક્ષા આપતાં જીવ પોતે વિચારે કે
 ‘—હું એકલો છું. મારું કોઈ નથી. હું કોઈનો નથી.’
 આ રીતે દીનતા રહિત મનવાળો થકે વિચારે, કેમકે કર્મના
 યોગે આવતાં દુઃખમાં દીન મનવાળો થઈ આ પ્રમાણે વિચારે
 તો તે આર્તધ્યાન છે અને આર્તધ્યાન એ દુર્ગતિનો પાયો છે.
 માટે સમાધિને સુલભ બનાવવા ઉપરની એકત્વ ભાવનાનો
 વિચાર કરે, વળી જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર-વીર્ય આદિ આત્માના
 ગુણો છે. તેમાં સ્થિર થવા વિચારે કે-અનંતજ્ઞાન-દર્શન સ્વરૂપ
 એવો મારો આત્મા શાશ્વત છે. બાકીના કર્મના સંયોગથી
 ઉત્પન્ન થયેલા સઘળા સંયોગો ક્ષણિક છે.

આ રીતે પરમાત્મદશાને પામવા માટે અંતરાત્મદશા અને
 બાહ્યાત્મક દશાનો વિચાર કરીને બાહ્યાત્મક દશાનો ત્યાગ કરવાં
 અને અંતરાત્મદશાને પામવા વિચારે કે—ચોરાશી લાખ
 જીવાયોનીના દુઃખરૂપી દાવાનળની પરંપરા મારા જીવે કર્મના
 સંયોગે અનંતવાર પ્રાપ્ત કરી છે. તેથી એ કર્મોનો જડમૂળથી
 નાશ કરવા મન-વચન-કાયાથી સઘળાય કર્મ સંયોગોનો ત્યાગ
 કરું છું અને તેને માટે હૈયામાં ધર્મરૂપી પ્રાસાદના દ્વાર
 સમાન સમ્યક્ત્વની સ્થાપના કરું છું અને તે માટે શ્રી અરિ-
 હંતો એ જ મારા દેવ છે. નિર્ગ્રંથ ગુરૂ એ જ મારા ગુરૂ
 છે અને અરિહંત પરમાત્માએ કહેલ ધર્મ તે જ મારો ધર્મ
 છે આ પ્રતિજ્ઞાનો હું હવે પ્રાણાન્તે પણ ત્યાગ કરીશ નહિ
 કેમકે મુક્તિરમણીની પ્રાપ્તિમાં આ સમ્યક્ત્વ એ જ
 દીવાદાંડી સમાન છે.

હવે સઘળાય જીવોની ક્ષમાપના કરે છે કે—મારા માથા પર અનંત શ્રી સિદ્ધ પરમાત્માઓ છે અને તેઓ મને નખશિખ ઝોળખે છે. મારા સઘળાય વિચારોને તેઓ જાણે છે. માટે તેઓની સાક્ષીએ હું મન-વચન-અને કાયાથી જગતના સઘળાય ઐકેન્દ્રિયથી પંચેન્દ્રિય સુધીના જીવોને ખમીને ખમાવું છું. તેઓ પણ મને ક્ષમા કરો. હવે મારે કેઈ જીવ સાથે વૈરભાવ નથી.

જગતના સઘળાય જીવો કર્મને વશ છે અને કર્મને વશ હોવાથી કર્મના ન્યાબ્યા નાચી, કરેલાં કર્મો અનુસાર ચૌદેય રાજલોકમાં ભમે છે. તે સઘળાય જીવોને મેં ખમાવ્યા છે, તેઓ પણ મને ક્ષમા કરો.

હવે જીવ પોતાના દુષ્કૃતની નિંદા કરે છે કે—મારા જીવે જે કોઈ પાપ વિચાર મનથી કર્યો હોય, વચનથી ઉચ્ચાર્યો હોય અને કાયાથી કર્યો હોય તે સઘળાય દુષ્ટવિચાર મિથ્યા થાવ.

આ રીતે અનશનને આચરવાથી, મંગલભાવનામાં ઓતપ્રોત થવાથી, પાપસ્થાનકોથી પાછા ફરવાથી, આત્મહિતની ભાવનામાં લીન થવાથી, કર્મસંયોગોથી દૂર થવાથી, સમ્યક્ત્વનો આરોપ કરવાથી જીવ શલ્યરહિત બને છે. તેથી તેને માટે સમાધિ સહજ બને છે અને સદ્ગતિ સુંદર થાય છે અને મુક્તિ નજીક થાય છે.

અરિહંત પરમાત્માને પ્રાર્થના

હે અરિહંત ! હે ભગવંત ! હે વીતરાગ ! હે અભયદાતા !
હે આત્મોત્કારક ! હે કર્મવિનાશક ! હે ગીર્વાણુ ગુરુ ! હે

અરિત્રમૂર્તિ ! હે છદ્મસ્થ ભાવાતીત ! હે જગદ્ગુરુ જિનેશ્વર ! હે
 ત્રિભુવનપતિ તીર્થંકર ! હે દીનોદ્ધારક ! હે ધર્મધુરંધર !
 હે નિરંજન નિર્વિકાર નાથ ! હે પરમયુરુષ પરમેશ્વર ! હે
 બલહીનના બલ ! હે ભાગ્ય વિદ્યાતા ! હે મંગલમૂર્તિ મોક્ષ-
 દાતા ! હે યતીન્દ્ર (ગણધર) સેવિત ! હે રાજરાજેશ્વર
 પૂજીત ! હે લોકલોક પ્રકાશક ! હે વિશ્વ જીવ વત્સલ !
 હે શાસનનાયક ! હે સત્યશિરોમણિ ! હે હિતહેતુ ! હે ક્રમા-
 મૂર્તિ ! હે જ્ઞાનાનંદપૂર્ણ !

ઈત્યાદિ ઈત્યાદિ અનેકાનેક સત્ય વિશેષણોથી અત્રંકૃત હે
 અમારા હૃદયના સ્વામી અરિહંત પ્રભુ ! આ જગતમાં આપ
 જ એક એવા છો કે જે આપનું ધ્યાન કરનાર લબ્યજીવ
 આપનાં જેવા બને છે; ભમરીના ગુંબરવે ધ્યિજ ભમરી બને
 છે એમ ઉક્ત વિશેષણોથી વિશિષ્ટ આપનું ગુંબરવ કરતા
 હું પણ એવા વિશેષણોવાળો બનું, એ મારી પ્રાર્થના છે,
 હે અરિહંત પરમાત્મા ! મારે તું જ એક આધાર છે. તારી
 કૃપાથી, તારા પ્રભાવથી જ આ અનંત દુઃખમય સંસાર છૂટે
 અને અનંત સુખમય મોક્ષ મળે, સંસાર, રાગ; દ્વેષ આદિ
 વિકારોના કારણે છે અને આપ જ વીતરાગ છો. નિર્વિકારી છો
 તેથી આપનું ધ્યાન ધરતાં ધરતાં રાગ દ્વેષાદિ ઓછા થતા
 આવે છે. પત્ની એનો સર્વથા અંત આવે છે અને એટલે
 જ આ સંસારથી છુટાય છે અને એટલે તમારાં પ્રભાવે જ
 મોક્ષ થાય છે. હે પ્રભુ ! સંસારને તમે ઠીક જ ઓળખાવ્યો
 છે કે 'સંસાર દુઃખમય છે' કેમકે એમાં વારે-વારે જન્મવું ને

મરવું પડે છે ઉંચા દેવતાઈ જન્મમાંય મરવું પડે છે, મરીને હલકા અશુચિ સ્થાનમાં જવું પડે, ત્યાં ગંદો આહાર લેવો પડે વળી સંસારમાં રોગ-શોક દારિદ્ર, પરાધીનતા, અકસ્માત ચિંતા, સંતાપ વગેરે વગેરે દુઃખોનો પાર નથી એટલે જ પ્રભુ ! આપે સંસાર છોડવાનો જ પુરુષાર્થ કરી આપના આત્માને સંસારથી ઉગારી લીધો તેથી આપની પાસે આજ માગું છું કે આવા દુઃખમય, વિટંબનામય અને પરાધીનતા અને નાલોશીભર્યા સંસાર પર મને ધૃણા થાવ. આપ મને આ સંસાર ઉપર ગ્લાનિ, ઉદ્વેગ, અરૂચિ કરાવી અને યોગ્ય પુરુષાર્થ કરાવી આપાવો.

હે કરુણાસિંધુ ! આપે તો પૂર્વ લેવોથી જ કેટલી બધી અદ્ભૂત ધર્મ સાધના કરી ! હે મહાવીર દેવ ! આપે તો એક લાખ વરસ માસખમણના પારણે માસખમણ કર્યા આની સામે હું શું કરું છું ? ખાનપાનનો સંસાર મને ક્યાં ખુંચે છે ? મને આવું ખોટું ક્યાં લાગે છે ? પ્રભુ એ કૃતિલ આહાર સંજ્ઞાથી મને બચાવો. તારું એવું હું ધ્યાન કરું પાપી આહાર સંજ્ઞા પર મને ધૃણા વરસે.

હે ત્રિભુવનના નાથ ! તમને જન્મતાં મોટી સામ્રાજી દિક્કુમારીઓ એ હલરાબ્યા, રાસગીત ગાયા ને ૬૪ ઇંદ્રોએ મેરુશિખર પર તમારા જન્માભિષેક ઉજવ્યા, કેટલું મોટું પુણ્ય, છતાં પ્રભુ ! તેં લેશમાત્ર પણ અભિમાન ન કર્યું કેમકે આમાં કોઈ આત્મ પુરુષાર્થ ન દેખ્યો પણ પુણ્ય કર્મની લીલા દેખી. પરની લીલામાં શું અભિમાન કરવા ? જ્યારે મને રાખ ને ખૂળ મલ્લ્યું છે હતાં હું અભિમાનમાં મરું છું.

હે જગતના નાથ ! આપને જન્મથી રાજશાહી સુખો મળ્યા, રાજ વૈભવ મળ્યા છતાં આપ એમાં લેપાયા નહીં, ખુશી ન માની કેમકે એથી આત્માનું કશું હિત થવાનું ન દેખ્યું. આની સામે મને શું મળ્યું છે ? મલવામાં કરો. ભલીવાર નહીં છતાં મારે આસક્તિનો પાર નથી. પ્રભુ મારું શું થશે ? મને એવું બળ આપ કે હું દુનિયાના સત્તા વૈભવ અને ભોગ સુખોને તુચ્છ દેખું મને એના પર જરાય માન ન થાય રાગ ન થાય. તું મને કોહીતુર હીરા જેવો મલ્યો વળી એવો જ તારો ધર્મ મલ્યો. એની આગળ આ સુખ સંપત્તિ કાચના ટુકડા જેવી છે. એમાં હું શું કામ મોહ કરું ? તારી આગળ એને કીંમતી માનું તો તેનો અર્થ એ કે મેં તને ઓળખ્યો જ નહિ.

હે જિનેશ્વર ભગવાન ! તમે ચારિત્ર લઈ કેટલી બધી તપશ્ચર્યા કરી ! કેવા પરિવહો ને ઉપસર્ગો સદ્યા, કેવું દિવસ ને રાત ઉભા ઉભા ધ્યાન કર્યું ! આમાં જરાય સુકો-મલતા ન રાખી, કિંતુ અતિ સુકોમલ શરીરે ભારે સહિષ્ણુતા રાખી આની સામે મારી પાસે શી સાધના છે ? નાથ ! મને એવી સાધનાઓ કરવા બળ આપ, સહિષ્ણુ બનાવ.

હે જગદીશ ! આપે જે નવતત્ત્વ બતાવ્યાં એવાં કોણ બતાવનાર છે ? છેક પૃથ્વીકાય, અપૂકાય અને નિગોદ સુધીના જીવ હોય છે એ આપ જ બતાવનાર છો. એ બતાવી ને એની રક્ષા કરવા સુધીનો ખરેખરો અહિંસા ધર્મ આપે જ બતાવ્યો. એટલે જ સુક્ષ્મજીવોને પણ અભયદાન દેવા સુધીનું સાચું સાધુ જીવન આપને ત્યાં જ મળે છે. તાપસ થઈને જંગલમાં

રહ્યા પરંતુ જો પાણી, વનસ્પતિ વગેરેના જીવની હિંસા કરવાની છૂટ છે તો ચારિત્ર કયાં ? ખરેખર સર્વથા અહિંસાનું જીવન ચારિત્ર જ છે અને માનવભવનું સાચું એ જ કર્તાવ્ય દેખાડ્યું.

હે જગદાધર ! એમ આશ્રવ-સંવર નો વિવેક પણ આપના જ શાસનમાં મળે છે ‘અવિરતી એ કર્મબંધનું કારણ છે’ એવું આપના સિવાય કોણ બતાવે છે ? પાપ ન કરીએ છતાં જો એના ત્યાગની પ્રતિજ્ઞા નથી, વિરતિ નથી તોય કર્મ બંધાય એ વાત આપના સિવાય બીજા કોઈ ધર્મે દર્શાવી નથી એમ સમિતિ, શુદ્ધિ પણ આપના જ ધર્મમાં મળે છે. વિસ્તારથી પ્રાયશ્ચિતનું વર્ણન તેમજ કર્મસિદ્ધાંત, ૧૫૮ કર્મ, એની પ્રકૃતિ, સ્થિતિ, રસ પ્રદેશ એના ‘બંધ. ઉદય-ઉદ્ધરણ-સંકેતમણુ અપવર્તન-નિકાચના’ ૧૪ શુભસ્થાનક, અનેકાંતવાદ ઇત્યાદિ-ઈત્યાદિ પર બહુ મોટા વિસ્તારથી વિચાર આપે જ બતાવ્યો છે. આ પ્રકાશ વિના કલ્યાણ શે સધાય ?

હે અરિહંત દેવ ! અજ્ઞાનના અંધારામાં રખડતા અમને આપે આ બધો તત્ત્વોનો, સિદ્ધાંતોનો અને મોક્ષમાર્ગનો સત્યપ્રકાશ આપી અમારા પર અનહદ ઉપકાર કર્યો છે માટે જ આપ ખરેખરા ધર્મ ચક્રવર્તી છો. આપની સેવાના પ્રભાવે અમને એ પ્રકાશ મળે, એ મોક્ષમાર્ગની ઉચ્ચ સાધના મળે, અમારી પાપી કામ-ક્રોધાદિ વાસનાઓ મરે, આહારાદિ પાપ સંજ્ઞાઓ માટે અમારા રાગ દ્વેષ કપાતા જાય અને અમને જડ પદાર્થ ચાવત કાચા પર પણ મમતા આસક્તિ ન રહે તેથી કેવળ અમારા આત્મામાં લીન બનીએ, જ્ઞાનદર્શન-ચારિત્રમાં જ તન્મય થઈ એ એજ અમારી પ્રાર્થના છે.

પચ્ચક્ષુખાણુ વિધિ

૧ ચક્રવિહારનાં પચ્ચક્ષુખાણુ

ધાર્યા પ્રમાણે ચક્રવિહારંપિ આહારં પચ્ચક્ષુખામિ અસણું, પાણું, ખાદ્યમં, સાદ્યમં પચ્ચક્ષુખામિ, અન્નતથાણુ ભોગેણું, સહસ્સાગારેણું સંવસમાહિવત્તિયાગારેણું, અપ્પાણું વોસિરામિ.

૨. એકટાણુનાં પચ્ચક્ષુખાણુ

એકટાણુ ઉપરાંત દુવિહારંપિ આહારં પચ્ચક્ષુખામિ, અસણું ખાદ્યમં, અન્નતથાણુ ભોગેણું, સહસ્સાગારેણું, સંવસમાહિવત્તિયાગારેણું, અપ્પાણું વોસિરામિ. ૨

૩. આયંબિલના પચ્ચક્ષુખાણુ

આયંબિલ વિહં તિવિહારંપિ આહારં પચ્ચક્ષુખામિ, અસણું, ખાદ્યમં, સાદ્યમં પચ્ચક્ષુખામિ. અન્નતથાણુ ભોગેણું, સહસ્સાગારેણું; લેવા લેવેણું ગિહથસંસદૂઠેણું, પદુચ્ચમખખેણું, શુર અભુકાણેણું, ઉક્ષિત્ત વિવેગેણું, સંવસમાહિવત્તિયાગારેણું, અપ્પાણું વોસિરામિ. ૩

૪. તિવિહારા ઉપવાસનાં પચ્ચક્ષુખાણુ

કાલ સૂર્ય ઊગ અભક્તદૂઠણું, પચ્ચક્ષુખામિ. તિવિહારંપિ આહારં, અસણું, ખાદ્યમં, સાદ્યમં, અન્નતથાણુ ભોગેણું, સહસ્સાગારેણું. સંહસમાહિવત્તિયાગારેણું, અપ્પાણું વોસિરામિ.

